KLOŠKAN

Steve Alten

HLUBINA

KLOKAN

Steve Alten

HLUBINA

Copyright © 1999 by Steve Alten
Translation © Josef Beneš, 1999
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu THE TRENCH
přeložil Josef Beneš
Redakční úprava Hana Porebská
Grafická úprava obálky Zbyněk Janáček
Sazba Aleš Porebski
Vydalo nakladatelství ALPRESS, s. r. o., v edici Klokan,
Frýdek-Místek, 1999
Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín
Vydání první

ISBN 80-7218-293-5

Věnováno matce a otci za to,
že stáli vždy za mnou…

Poděkování

S velkým uznáním děkuji všem skvělým lidem, kteří svým časem a námahou přispěli k dokončení této knihy.

Ještě jednou však děkuji svému manažerovi a spolehlivému rádci Kenu Atchityovi a jeho týmu v Atchity Editorial/Entertainment International za jejich neúnavnou námahu. Děkuji rovněž Davidu Angstenovi, který s velkým úsilím pracoval na mém rukopisu, stejně jako Edu Stacklerovi ze Stackler Editorial, oběma za jejich hodnotný příspěvek ke vzniku knihy. Zvláště však musím poděkovat Robertu Leiningerovi, jehož redakční doporučení a odborné znalosti byly pro mě neocenitelné.

Mnoho mých díků také patří skvělým lidem z vydavatelství Kensington/Zebra, zvláště šéfredaktorovi Johnu Scognamigliovi a redaktorce Stephanii Finneganové. Je potěšením pracovat s takovým týmem.

Nakonec děkuji své ženě Kim a svým rodičům za jejich neustálou podporu v těžkých dobách; a také těm, kteří si oblíbili „MEG“ a píší mi. Tento román je věnován jim.

Steve Alten

Smrtící tlak

Marianská hlubina
12 stupňů severní šířky
144 stupně východní délky

22. březen roku 2001

Barry Leace, vysloužilý pilot hlubinných ponorek válečného námořnictva, zkontroloval údaj hloubky. Utřel si zpocené dlaně. Hloubkoměr *Protea* ukazoval hodnotu deset tisíc pět set osmdesát tři metry. Nad nimi bylo téměř jedenáct kilometrů vody, což znamenalo, že je obklopoval tlak více než sedmdesáti osmi tun na metr čtvereční.

Proboha, přestaň na to pořád myslet…

Barry se rozhlédl po těsné kabině čtyřmístné ponorky. Prostor, v němž přístroje udržovaly normální atmosférický tlak, vyplňovaly police s počítačovými monitory, elektronikou a zmatkem propojovacích kabelů. Pro posádku už téměř nezbývalo místo.

Vedoucí týmu Ellis Richards a jeho asistentka Linda Heronová se skláněli pod navigačním pultem a oba s napětím hleděli kruhovým okénkem umístěným v podlaze na přídi *Protea*.

„Vidíš ty chlupaté zelené potvory?“ ukázala Linda. „To jsou pompejští červi. Snesou změnu teploty od dvaadvaceti do jednaosmdesáti stupňů Celsia. Hydrotermální jícny produkují sirné produkty, v nichž žijí baktérie, které jsou hlavní potravou těchto červů, a ty zase…“

„Lindo…“

„… slouží jako potrava pro spoustu dalších prapodivných živočichů.“

„Lindo, myslím, že těch tvých lekcí biologie už bylo dost,“ snažil se ji zarazit Ellis.

„Tak promiň.“ Drobná geoložka se v rozpacích obrátila zpátky k okénku. Udělala si dlaněmi kolem očí clonu, aby jí světlo kabiny nerušilo výhled.

Od řídicího pultu na ni s úsměvem pohlédl čtvrtý muž posádky Khali Habash. Věděl, že dívka ráda mluví, zvláště když je nervózní, a nikdy neváhal této její vlastnosti využít.

Khali se ve skutečnosti jmenoval Arie Levy. Byl Žid, i když se narodil a vyrostl v Sýrii. Před deseti lety se stal příslušníkem izraelské výzvědné služby MOSSAD. Od té doby vedl dvojí život. Polovinu času trávil se svou ženou a třemi dětmi v Izraeli, zatímco ve zbývající době se potuloval po arabském světě a Rusku a dělal ze sebe vědce, konkrétně fyzika plazmy. Trvalo mu čtyři perné roky naplněné odříkáním a obětmi, než se mu podařilo proniknout do organizace Benedikta Singera. Teď však byl zde víc než jedenáct kilometrů pod hladinou Pacifiku a chystal se studovat tajemství, které mohlo navždy změnit budoucnost lidstva.

Arie zkontroloval ukazatel teploty vnějšího prostředí. „Haló, Lindo, věřila byste, že voda kolem nás má sedmdesát osm stupňů?“

Dívka zvedla hlavu od okénka. „To je neuvěřitelné, co? My tomu říkáme hydrotermální megaoblaka. Minerální voda, kterou ty černé komíny chrlí, je sedm set stupňů horká. Tím, jak stoupá nahoru, ohřívá ledovou mořskou vodu, až se asi šest set metrů nad dnem Hlubiny ochladí na takovou teplotu, že se zastaví. Říká se tomu oblast neutrálního vztlaku. Mořské proudy potom oblak rozptýlí do šířky. Plovoucí vrstva z minerálií vytváří strop, který působí jako izolace a uzavírá horkou vrstvu vody u dna mořské brázdy.“

„A tahle vrstva se nikdy neochladí?“

„Nikdy. Hydrotermální jícny jsou v činnosti už od křídového

období.“

Allis Richards se znovu podíval na hodinky. Jako vedoucí týmu měl neustále obavy, že se jejich program zpozdí za plánovaným rozpisem. „Panebože, tři hodiny, přitom to vypadá, že jsme se ještě nikam nedostali. Co říkáš, Lindo, jen se mi to zdá, nebo náš pilot nemá ponětí, co dělá?“

Barry Leace jeho útok ignoroval. Sledoval obrazovku sonaru a šeptem klel. Dostali se příliš daleko před *Benthos*, mobilní laboratoř pro hlubinný výzkum a základnu hlubinných ponorek firmy Geo-Tech Industries. *Benthos* postavený za miliardu dolarů připomínal svým tvarem sportovní halu – loď byla nahoře zaklenutá do kopule a měla ploché dno, pod nímž visely jako nohy tři obrovské tlumiče nárazů. Titanová konstrukce o ploše téměř čtyř tisíc tří set čtverečních metrů, která se vznášela nad vířícím dnem v oblasti neutrálního vztlaku, Leacovi připomínala válečnou loď. *Benthos* jistil *Protea* během jeho plavby na sever nejnehostinnějším prostředím, s jakým se lze na této planetě setkat.

Barry Leace sloužil během své kariéry u válečného námořnictva na třech různých ponorkách a už dávno přivykl životu v klaustrofobních prostorách pod mořskou hladinou. Ne každý je schopen sloužit na ponorce. Člověk musí mít dokonalou psychickou i fyzickou kondici a navíc musí být schopen pracovat s vědomím, že při plavbě v ocelovém pouzdru, stovky sáhů pod hladinou, se nemůže ani na minutu cítit v bezpečí.

Barry v sobě měl potřebnou duševní odolnost a musel ji také v průběhu dvaceti šesti let služby neustále prokazovat. Proto ho překvapilo, jak lehce se jeho psychika v Marianské hlubině rozkládala. Sebedůvěra živená mnoha tisíci hodinami strávenými pod hladinou ho ve chvíli, kdy *Proteus* odrazil od svého „přístavního mola“ na palubě *Benthosu*, náhle opustila.

Po pravdě řečeno nebyla to hloubka, co ho zneklidňovalo. Před čtyřmi lety vyrušili lidé v těchto místech obrovského živočicha jménem *carcharodon megalodon*, který je prehistorickým druhem žraloka bílého. Obluda dlouhá osmnáct metrů se pak vynořila na

povrch, aby rozpoutala spoušť. I když byla nakonec zabita a její potomek chycen, našlo v jejích strašlivých čelistech širokých téměř dva metry smrt nejméně tucet lidí. Barry věděl, že tam, kde se objevil jeden megalodon, může se objevit i druhý. Přes všechna bezpečnostní opatření a technická vylepšení, která firma Geo-Tech provedla, cítil podmořský pilot svíravý pocit strachu.

Barry přivřel škrticí klapky a snížil výkon hlavního hnacího motoru. Nechtělo se mu vzdalovat se příliš daleko od jejich mateřské základny.

„Co je, kapitáne?“ obrátil se na něho Ellis. „Proč zpomalujeme?“

„Zase se už zvyšuje teplota. Zřejmě se blížíme k další řadě hydrotermálních jícnů. Nemám zájem dostat se do jejich dosahu.“

Vedoucí výzkumného týmu přivřel nespokojeně oči. „Zatracená práce…“

Barry se vyhnul Ellisově tirádě tím, že se obrátil a přitiskl tvář k pozorovacímu okénku.

Světla ponorky ozařovala les zkamenělých sirných útvarů a minerálních nánosů zvedajících se ze dna do výšky deseti i více metrů. Z ústí bizarních komínů prýštily temné mraky horké mineralizované vody.

Arie sledoval, jak se Ellis Richards blíží s hrozivým výrazem k pilotovu navigačnímu pultu. „Rád bych, kdybychom si ujasnili, že velitelem této mise jsem já, ne vy. Mám instrukce, že musíme urazit minimálně třicet dva kilometry denně, tedy vzdálenost, ke které se tímhle hlemýždím tempem ani nepřiblížíme.“

„Lepší neriskovat, než pak dopadnout špatně, pane Richardsi. Nechci se dostat příliš dopředu před *Benthos* – alespoň ne do doby, dokud si tuhle ponorku neosahám.“

„Panebože, vy si ji chcete teprve osahávat? Myslel jsem, že jste zkušený pilot?“

„To jsem,“ řekl Barry. „Proto také jsem snížil rychlost.“

Linda zvedla pohled od okénka v podlaze. „Můžete mi říct, kapitáne, jak jsme teď daleko od *Benthosu?*“

„Něco přes šest kilometrů.“

„Jenom šest kilometrů? Benedikt Singer vyletí z kůže.“ Ellis Richards vypadal, jako kdyby se o něho pokoušel srdeční záchvat. „Poslyšte, kapitáne, *Prometheus* a *Epimetheus* by měly připlout počátkem příštího týdne. Ani jedna z těchto ponorek však nezahájí práci dříve, než my dokončíme tu svoji.“

„Vím.“

„To jsem rád. GTI vám za pilotování *Protea* platí těžké peníze. Nemůžeme pořád čekat, až nás *Benthos* dožene. Takhle si k našemu harmonogramu přidáme dalších třicet dnů nebo možná ještě víc. A to je naprosto nepřijatelné.“

„Dobře. A teď si zase poslechněte mě, pane Richardsi. Mým úkolem je udržet nás v téhle pekelné díře naživu, ne riskovat, abych sebral prémii za splnění úkolu před termínem.“

Vedoucí týmu na něho vyvalil oči. „Máte strach, kapitáne, co?“

„Ellisi…“

„Ne, Lindo. Mám pravdu.“

Arie sledoval rozvíjející se hádku. Za těch pár týdnů, co pobýval pod hladinou, poznal, že Ellis Richards je tvrdohlavý, neústupný chlap, který si raději vynutí poslušnost, než by připustil, že se může mýlit. Přestože lidstvo toho ví víc o vzdálených galaxiích než o Marianské hlubině, prohlašoval se Richards za experta na tuto oblast, který zná všechno od její záhadné geologie až po neméně záhadné formy života.

Arie Levy si začínal uvědomovat, že přehnaně sebevědomý postoj dělá v těchto podmínkách z Ellise Richardse nebezpečného člověka.

Kapitán Leace vrátil Ellisovi jeho hněvivý pohled. „Ano, mám v sobě zdravou porci strachu, jestli jste měl tohle na mysli. Pochybuju, že si někdo z vás vůbec uvědomuje nebezpečí práce v hloubce více než deseti kilometrů pod hladinou. Zkuste to pochopit. Pokud by se něco stalo, pokud bychom třeba do něčeho narazili… nebo kdyby něco narazilo do nás… tady nemáme k dispozici žádné oddělené prostory chráněné vodotěsnými příklopy ani žádné nouzové procedury, které by nám umožnily nějakou dobu vydržet. Kdyby došlo k proražení pláště lodi, neměli byste

ani čas políbit si prdel na rozloučenou.“

„Zdá se, že ztrácíte nervy,“ řekl Ellis.

„Co jste říkal?“

„Co myslíte, Habashi, ztrácí kapitán nervy?“

„Když uvážím, že tady někde stále ještě žijí potomci *carcharodon megalodon*, musím se přiklonit ke kapitánovu názoru,“ řekl Arie. „Na druhé straně máme přehled o téměř šestnácti tisících čtverečních kilometrech mořského dna. Sonar naší doprovodné lodi na hladině má takový dosah, že je schopen varovat nás před jakýmkoliv blížícím se nebezpečím v dostatečném časovém předstihu, abychom se mohli vrátit k *Benthosu.*“

„V dostatečném časovém předstihu?“ Barry zavrtěl udiveně hlavou. „Zatraceně, odkud víte, jakou rychlostí se k nám to nebezpečí bude přibližovat? Mimochodem, *Goliáš* se právě teď nachází uprostřed bouřkové zóny. Atmosférické rušení silně narušuje komunikaci.“

„V tom případě navrhuji odebrat první vzorky tady a počkat, až nás *Benthos* dostihne. Jakmile se počasí uklidní, nějak se dohodneme, jak upravit plán pro zbývající čas.“

Barry střelil po Lindě podrážděným pohledem a opět se obrátil k řídicímu pultu. Překontroloval akustické přenašeče, vrhl další rychlý pohled do kulatého okénka a potom zapnul boční hnací jednotky. *Proteus* se protáhl mezi několika černými komíny a pomalu klesal. Po chvíli se zastavil těsně nad shlukem svítících červů. Až čtyři a půl metru dlouzí živočichové se svíjeli jako hadi na hlavě medúzy.

„Zapínám chromatografické detektory plynů,“ řekl Arie. „Pokud se nám podaří detekovat, že z těchto hydrotermálních jícnů unikají izotopy hélia, můžeme naši misi ukončit.“

„Dobře, dobře. Tak jdeme na to,“ řekl Ellis a začal manipulovat elektronicky ovládanými mechanickými rameny ve spodní části ponorky. K dispozici měl navíc dvě kamery, které mu zprostředkovávaly obraz okolí, v němž pracoval. Ellis opatrně nastavil kleště levého ramena tak, aby vytáhl vzorkovací koš z

úložného prostoru.

Kapitán Leace sledoval, jak se ramena řízená na dálku natahují k mořskému dnu a víří v něm oblak kalu. Zavřel oči a pokoušel se uvolnit. Vnímal pouze jemné vrnění hydrauliky ovládání kleští.

„Víc na tvojí levou stranu," naváděla Ellise Linda, která sledovala pohyb ramene ze svého okénka. „Přímo pod ten shluk červů."

Náhle se ozvalo varovné pípnutí sonaru. Pilotovi se prudce zrychlil tep. Sáhl po výstupu akustického záznamu a vrhl nevěřícný pohled na obrazovku sonaru.

Bylo zřejmé, že se k nim blíží sevřený shluk neznámých objektů. Velkých objektů.

Kapitán cítil, jak se mu stahuje hrdlo. Ostatní pokračovali ve své práci a ani se nenamáhali zvednou hlavy.

„Habashi, budeme mít společnost."

Arie se otočil. „Co je?"

„Sonar hlásí tři neidentifikované objekty, poloha nula-jedna-pět. Vzdálenost sedm celých čtyři kilometru. Rychlost přibližování dvacet osm kilometrů za hodinu. Míří přímo k nám."

„Co spojení s *Goliášem?*"

„Právě to zkouším. Ne, žádná odpověď. Jsme v tom sami."

„Co navrhujete?" Arie si náhle uvědomil, že se ho zmocňuje lehká klaustrofobní tíseň.

Barry zíral na obrazovku sonaru. „Do prdele, říkal jsem, abychom odtud vypadli. Richardsi, stáhněte mechanická ramena. Musíme se okamžitě vrátit k *Benthosu.*"

„Děláte si legraci."

„Víte jistě, kapitáne, že nám hrozí nebezpečí?" zeptala se Linda. I ona pocítila svědění kolem žaludku, kterým se hlásil strach.

„Podívejte se sama. Ať je to, co je, míří to přímo na nás. Richardsi, řekl jsem, abyste stáhl mechanická ramena."

„A já vám říkám, že na vás kašlu! Trvalo mi dvacet minut, než jsem ty vzorky nabral, a ať mě čert vezme, jestli se odtud hnu, dokud nebudou v bezpečí na palubě."

Arie přistoupil k obrazovce sonaru a hleděl na tři zobrazené objekty. V myšlenkách se vrátil k výcvikovému kursu. *Loví megalodoni sami, nebo ve skupině?*

„Možná je to jen hejno ryb," hlesla Linda. „Pokusme se zachovat klid…"

„Hejno ryb? Držte se geologie, Lindo. Podle sonaru jsou ty objekty víc než dvanáct metrů dlouhé. Nevyrušujte mě…"

Barry zapnul boční hnací jednotky. *Klid. Žádná divočina. Jen do ničeho nevrazit, aby nedošlo k poškození pláště.* Ponorka se pomalu otočila proti směru hodinových ručiček. Náhle se však prudce otřásla.

„Zatraceně, Leaci!" vykřikl Ellis. „Málem jste utrhl mechanické rameno. Všechny moje vzorky jsou pryč."

„Říkal jsem vám, abyste ramena stáhl." Barry zvýšil rychlost na maximální tři celé tři desetiny kilometru za hodinu. Věděl, že *Benthos* se kdesi ve tmě pohybuje směrem k nim.

Varovné pípání sonaru sílilo.

Odhadovaný čas návratu třicet dvě minuty, uvažoval Arie. *Jsme příliš daleko…*

„Kapitáne, poslouchejte mě," ozvala se znovu Linda a chytila Barryho za rameno. „To nejsou žraloci."

Barry zíral nehnutě před sebe. „Už si zase hrajete na biologžku?"

„Myslím, že Linda má pravdu," řekl Arie ve snaze vymluvit se ze svého vlastního strachu.

„Poslyšte, Habashi, v každém případě je to zatraceně větší a zatraceně rychlejší než *Proteus.*"

Pípání sonaru se zrychlilo a tepová frekvence Arieho srdce s ním držela krok.

„To je absurdní," řekl Ellis.

Barry ho ignoroval. Seděl předkloněný a zíral kulatým okénkem do hlubiny. Mlžný oblak z hydrotermálního jícnu ztěžoval výhled. Barry si zaclonil oči a snažil se něco rozeznat.

V tichu ubíhaly dlouhé minuty.

Náhle se vpředu cosi mihlo. Teď znovu na pravoboku. Hrozně

rychlé. Hrozně velké.

„Jsou tady," zašeptal kapitán sevřeným hrdlem. *Jebáci…*

Opět nastalo dlouhé ticho. V kabině bylo slyšet pouze hučení motorů.

Náhle otřásla ponorkou silná rána. *Proteus* se naklonil na pravý bok. Barry naletěl hlavou do obrazovky.

„Co se stalo?" vykřikl Ellis. „Do čeho jste to vrazil?"

„Já jsem nevrazil do ničeho. Něco vrazilo do nás!" Barry zápasil s navigačním ovládáním. „Nereaguje… něco se porouchalo."

„Pst. Poslouchejte," zašeptala Linda.

Nad jejich hlavami se ozval podivný zvuk – jakoby praskání kovu.

„Panebože, cosi leží na příklopu."

Arie poslouchal sonar a současně hleděl na obrazovku.

„Leaci, dělejte něco," dožadoval se Ellis.

„Držte se." Pilot smýkl ponorkou doleva a hned zase doprava ve snaze obludu setřást.

„Stop, kapitáne!" vykřikla Linda. „Uvolňuje se jeden plát!"

Nahoře se ozvalo skřípění drceného plechu. Pilot natáhl ruku a dotkl se jednoho z nýtů držících plát titanu nad jeho hlavou. Ucítil vlhkost. Olízl prsty. „Mořská voda," zaúpěl. Opět se sklonil k okénku a modlil se, aby se v zorném poli objevil *Benthos*.

Proteus se naklonil na stranu. Všem se do uší zařízly děsivé zvuky borceného plechu.

„Bestie." Kapitán si setřel pot z tváře. „Snaží se utrhnout kýlovou plochu."

Linda přitiskla tvář k okénku. „Kde je *Benthos*?"

Cosi obrovského udeřilo do boku a vrhlo polici s nahrávacím zařízením na protější stěnu.

„Kapitáne, myslím, že vím, co dělají," vykřikl Arie. „Dva menší nás vrážejí proti většímu."

„Copak ty bestie jsou inteligentní?"

„Podívejte!" vykřikla Linda a ukázala do okénka.

Barry rozeznal nezřetelný tvar pohybující se směrem k nim.

„To je *Benthos*…“

„Není čas na normální spojení,“ varoval Arie. „Signalizujte, aby otevřeli vrata hangáru!“

„Zaplavení komory trvá pět minut,“ vykřikla Linda.

Pilot sáhl po rádiu. „Mayday… Mayday… Volám *Benthos*, tady *Proteus*. Žádám o okamžité otevření vrat hangáru…“

„*Protee*, pokračujte k přistávací zóně…“

„Zatraceně, okamžitě otevřete vrata hangáru…“

Arie Levy stál s rukama nad hlavou pod uvolňujícím se plátem titanového plechu. Zpocenými dlaněmi cítil, že deska vibruje pod těžkými údery. „Ty bestie tady chtějí prorazit díru…“

V kabině se ozval syčivý zvuk přecházející v pískání.

„Co je to?“ zašeptal vedoucí týmu.

Barry Leace na něho pohlédl. „Myslím, že tohle plášť dlouho nevydrží.“

„Kapitáne,“ křičel Arie, „už je tu třetí bestie…“

Na přední část trupu dopadl strašlivý úder. Linda s Ellisem upadli na podlahu. Barry Leace přepadl přes navigační pult a narazil hlavou do skla pozorovacího okénka. Z obočí mu vytryskla krev. Hřbetem ruky si ji setřel a s hrůzou zíral ven.

Za sklem na něho civělo rudé svítící oko.

Arie se vzepřel dlaněmi proti stropu v nesmyslném úsilí udržet titanový plát nad svou hlavou na místě. Náhle mu bleskla mozkem myšlenka, že všechny informace, které s takovým úsilím a tak dlouho shromažďoval, nebude schopen předat. Pomyslel na ženu a děti, které kvůli svým povinnostem zanedbával.

Hvízdavý zvuk náhle ustal. Z napruženého titanového plechu vyletěly dva nýty.

Ještě než dopadly na podlahu, hlava agenta MOSSADu praskla a zalila se krví.

Probuzení z děsivého snu

Do šedozelené hlubiny pronikalo mihotavé sluneční světlo. Jonas Taylor ponořil do tmy nejdříve kónický nos jednomístné ponorky. Snažil se nadechnout. Cítil, že mu tlak svírá hruď a pálí ho hrdlo. Otevřel oči a opřel se rukama proti vnitřnímu modulu z tvrzeného syntetického skla.

Voda zčernala. Spirálovitým pohybem sestupoval dolů. Neustále zkoumal pohledem temnotu pod sebou.

V kuželu světla ztrácejícího se ve vrstvě rozptýlených sazí se objevil vír. Ze zkaleného proudu se cosi vynořilo a rostlo to – další ponorný modul. Po chvíli Jonas uviděl, že uvnitř leží žena. Její tvář byla zastíněná, ale Jonas viděl její dlouhé černé vlasy rozevláté jako hedvábí. Na kratičkou chvíli zachytil lesk tmavých mandlových očí – jejich pohled byl prázdný a upíral se nepřítomně kamsi za něho.

Terry…

Zamířil k ní. Ponorka bojovala s proudem a posouvala se dopředu hlemýždím tempem. Jonas znovu vykřikl ženino jméno. Vzápětí ho ochromila hrůza.

Ve vířícím kalu za druhým ponorným modulem se objevila zář. Děsivé nepřirozené světlo změnilo Terriny rysy v šedou siluetu.

Jonasovi se zastavil dech – z hlubiny se vynořila monstrózní hlava megalodona. Ďábelský škleb se rozevřel, v tlamě obrovské jako jeskyně zasvítily růžové dásně a dvě řady pilovitých zubů.

Jonas chtěl vykřiknout, ale nešlo to.

Oči ženy náhle zasvítily, jako by ho poznala. Pak se v nich objevil strach.

„Jonasi,“ zašeptala. Vzápětí zmizel ponorný modul v nestvůrné tlamě.

„Jonasi.“

„Ne!“ Prudce se posadil. Těžce oddychoval a ruce se mu třásly.

„Už je to dobré, Jonasi. Už je to dobré.“ Terry se posadila a hladila ho po vlasech. Srdce vyděšené manželovými výkřiky jí prudce bušilo.

Jonas se jen pomalu probíral z hrůzného snu. Okenicemi pronikalo ranní světlo a ozařovalo důvěrně známou ložnici. Otočil se a políbil Terry ruku.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se.

Přikývl. Snažil se uklidnit, aby byl schopen promluvit.

„Zase ten stejný sen? Zase jsi byl v Hlubině?“

„Ano.“ Opět si lehl a dovolil své ženě, aby si položila hlavu na jeho hruď jako na polštář. Přejel dlaní po jejích dlouhých hedvábně lesklých černých vlasech a pokračoval dál po hladké kůži na zádech.

„Jonasi, takhle to dál nejde,“ řekla. „Sám vidíš, že se to nelepší. Měl bys navštívit doktora Wishnova, než mi přivodíš srdeční infarkt.“

„Vím dopředu, co mi řekne – posttraumatický stres. A doporučí mi odejít z Institutu.“

„Možná bys to měl udělat. Zabývat se tou obludou čtyři roky, z toho by měl noční můru každý – zvláště po tom všem, co máš za sebou.“

Zazvonil telefon. Oba se prudce posadili, ale vzápětí se na sebe usmáli. „Myslím, že jsme z toho už oba předráždění,“ řekl Jonas.

Převalila se a nahá se k němu přitiskla. „Nezvedej to.“

Přitáhl si ji blíž. Políbil ji na krk a pak ji něžně přejel rukou po ňadrech.

Telefon zvonil, jako by nemínil nikdy přestat.

„K čertu s ním.“ Jonas se natáhl pro sluchátko. „Prosím?“

„Doktore, tady je Manny. Promiňte, že vás obtěžuju, ale myslím, že byste měl přijet na lagunu.“

Tón, jakým to jeho asistent řekl, Jonase zvedl. „Co se děje," zeptal se teď už vsedě.

„Meg. Něco se s ním děje. Myslím, že by bylo lepší, kdybyste byl tady."

Jonas cítil, že mu srdce vyskočilo až do krku. „Dobře. Za dvacet minut jsem tam." Zavěsil. Vstal z postele, aby se oblékl.

„Co se děje?"

Otočil se ke své ženě. „Volal Manny, že se něco děje s naší samicí. Musím tam zajet…"

„Miláčku, nevzrušuj se. Měl bys nejdříve něco sníst. Jsi bledý, vypadáš jako duch." K jejímu překvapení se přestal oblékat, posadil se na kraj postele a objal ji.

„Miluju tě, Terry," zašeptal.

„Já tebe také, Jonasi. Řekni mi, co se děje. Třesou se ti ruce."

„Nevím. Zase vzpomínky na Hlubinu – jako by se měl uskutečnit nejděsivější sen, který se mi kdy zdál."

Od doby, kdy se Jonas Taylor poprvé střetl s *carcharodonem megalodonem*, nejkrutějším dravcem, jakého kdy příroda zrodila, uplynulo už jedenáct let. Bylo to víc než jedenáct kilometrů pod hladinou moře v Marianské hlubině, nejhlubším a nejméně prozkoumaném místě planety. Jonas se do těch míst dostal jako pilot třímístné ponorky *Seacliff* válečného námořnictva. Při posledním přísně tajném sestupu zíral unavený argonaut do vody černé jako inkoust, když se náhle objevilo nepřirozené bílé světlo. V první chvíli to považoval za nějakou anomálii podmořského světa a byl jevem fascinovaný, záhy však ke své hrůze zjistil, že nejde o žádný záhadný úkaz. Z hlubiny se vynořila světélkující hlava obrovského bílého žraloka připomínající torpédo. Netvor dlouhý téměř dvacet metrů rozevřel tlamu a odhalil obrovské pilovité zuby.

Jonase ovládla panika, která navždy změnila jeho život. Hodil za hlavu postupy předepsané pro nouzové situace, uvolnil veškerou zátěž plavidla a začal stoupat k hladině. Příliš rychlý výstup však způsobil poruchu systému udržujícího v kabině

ponorky normální atmosférický tlak. Oba vědci, kteří s ním byli na palubě, zemřeli a Jonasova kariéra argonauta skončila. Alespoň si to myslel.

Následujících sedm let se Jonas snažil světu dokázat, že obrovský tvor opravdu existuje. Byl jím téměř posedlý. Vrátil se ke studiu a finančně zajišťovaný svou první ženou si udělal doktorát z paleobiologie. Výzkum zabývající se náhlým vymizením živočišného druhu megalodon brzy vyústil ve spornou teorii publikovanou několikrát v odborných časopisech. Jonas vyslovil domněnku, že mnohé exempláře prehistorického žraloka obrovského bílého se přestěhovaly do teplejších vod Marianské hlubiny, aby unikly chladným povrchovým proudům způsobeným koncem doby ledové. Přestože Jonasova teorie byla postavená na vědeckém základě, jeho kolegové ji zavrhovali jako naprostou fantazii a mnohé instituce jeho články zcela odmítaly.

O čtyři roky později dostal Jonas příležitost, aby se do Marianské hlubiny vrátil. Nabídl mu ji jeho starý přítel a učitel Masao Tanaka. Zakladatele Tanakova oceánografického institutu nezajímali megalodoni ani Jonasovy teorie o možné existenci těchto tvorů. Tanaka stavěl na pobřeží v okolí Monterey umělou lagunu sloužící ke studiu života velryb. Aby získal pro tento projekt finanční prostředky, uzavřel dohodu s japonskou vládou o založení podniku se společnou majetkovou účastí. Cílem projektu bylo rozmístit na dně Marianské hlubiny řadu robotů detekujících seismickou činnost. Tyto roboty se označovaly zkratkou UNIS – Unmanned Nautical Information Submersibles, což znamená podmořské informační stanice bez lidské posádky. Po rozmístění těchto stanic došlo na některých z nich k poruchám a Tanaka potřeboval Jonasovu pomoc, aby se pokusil obnovit jejich funkci. Bývalý hlubokomořský pilot zprvu odmítal, protože nemohl překonat strach. Po rozpadu svého prvního manželství a v situaci, kdy se jeho profesní kariéra ocitla ve slepé uličce, se však čím dál vážněji začal zabývat myšlenkou na návrat do Hlubiny.

Potom se v jeho životě objevila Terry.

Jediná dcera Masao Tanaky byla stejně krásná jako vzpurná a

neposlušná. Jonas si záhy uvědomil, že pokud nebude jejího bratra provázet on, udělá to místo něho ona. A tak se tedy Jonas vrátil do Hlubiny, tentokrát v jednomístné ponorce. Zdálo se, že je mu dáno osudem, aby se s megalodony, těmito nejkrutějšími zabijáky přírody znovu střetl. Tanakův syn při výpravě do Hlubiny zemřel v zubech jednoho z nich, na povrch se však podařilo vynořit jinému – gravidní samici. Přestože se ji Jonas snažil zachránit, po jejím bestiálním řádění ji byl nakonec nucen zabít a o jeho hrdinství se začaly šířit legendy. Vše se náhle změnilo. Dříve vysmívaný a svými kolegy podceňovaný paleontolog se stal doslova přes noc mezinárodně uznávanou osobností: *Mužem, který zabil Meg.* Následovaly rozhovory s novináři, televizní pořady – zdálo se, že všichni z něho chtějí urvat kousek – stejně jako okukování malé samičky megalodona, kterou se jim podařilo chytit a držet v zajetí v Tanakově laguně.

Krátce nato se Jonas s Terry oženil a Masao Tanaka přibral svého nového zetě za společníka v Institutu. O rok později se začal v montereyském akváriu ukazovat nejpopulárnější exponát na světě. Opět se však ukázalo, jak je sláva pomíjivá. Osm měsíců po otevření laguny byla proti Jonasovu a Tanakovu Institutu vznesena obžaloba o dvě stě milionů dolarů podaná příbuznými po těch, které pohltily megalodonovy čelisti. V době, kdy soud začal, byla Terry čtyři měsíce těhotná a média dělala všechno možné, aby z něho udělala stejné divadlo jako v případě procesu s O. J. Simpsonem.

„Profesore Taylore, můžete soudu vysvětlit, proč jste podnikl takové riziko, abyste obřího žraloka chytil, když jste ho předtím vylíčil jako nejnebezpečnějšího dravce, jaký kdy na světě žil?“

„Máme prostředky, jak megalodonovi zabránit, aby kohokoliv napadl. Chytili jsme ho proto, abychom ho vědecky zkoumali.“

„Řekněte nám, profesore, uvažovali jste někdy, že monstrum, které jste chytili, někdy zabijete?“

„Ne. Máme megalodona pod kontrolou. Není důvod…“

„Není důvod? Nebylo by přesnější říct, že ho nehodláte zabít

proto, že jste si z něho vy a Tanakův Institut udělali byznys? Peníze, profesore. Přiznejte, že vám jde především o ně. Proč zabíjet husu, která snáší zlatá vejce? Na to, že vaši chtivost po penězích mohou zaplatit životem nevinní lidé, jste samozřejmě nepomysleli. Pro vás je důležitější, že potomek netvora, který zmasakroval příbuzné mých klientů, vynáší Tanakovu Institutu miliony dolarů. Takhle si představujete spravedlnost, profesore?“

Soud nakonec odměnil pozůstalé odškodněním přesahujícím všechna jejich očekávání, což mělo při zamítnutí odvolání za následek, že Tanakův institut byl dohnán do konkursu. Potom se však zčistajasna ozval Japanese Marine Science Technology Center (JAMSTEC) – japonský vědecký ústav pro podmořský výzkum –, který první zlákal Masaa Tanaku do Marianské hlubiny a nabídl Institutu cestu, jak z obtížné finanční situace vybřednout. Japonci, kteří se zabývali výzkumem seismických aktivit v oblasti filipínských a pacifických tektonických desek, dali znovu Tanakovu Institutu příležitost rozmístit na dně Marianské hlubiny úplnou sestavu robotů UNIS. Kontrakt byl značně lukrativní, ale riziko spojené s novou anabází do hlubokomořského příkopu přinutilo Masao Tanaku obrátit se o pomoc na energetického magnáta a miliardáře Benedikta Singera, který byl uprostřed prací na přípravě vlastní flotily hlubinných ponorek pro výzkum dna světových oceánů. Singer a Tanaka se nakonec dohodli, ovšem Tanaka, aby mohl uzavřít kontrakt s JAMSTECem, a udržet si tak jeho zájem, musel přenechat miliardáři rozhodující podíl akcií svého milovaného Institutu.

Jonas projel kolem obrovského reklamního billboardu lákajícího na senzační podívanou. Stálo na něm: PŘIJĎTE SE PODÍVAT NA MEGA – NEJSTRAŠNĚJŠÍHO ZABIJÁKA NA SVĚTĚ. TŘI PŘEDSTAVENÍ DENNĚ. Odbočil na příjezdovou cestu pro zaměstnance, letmo kývl na pozdrav strážnému a zajel na své parkovací místo.

Z reproduktorů sem z nezastřešeného areálu doléhaly dunivé

zvuky bubnů. Jonas se podíval na hodinky – bylo krátce před desátou, za chvíli tedy měla začít pravidelná dopolední show.

Při pohledu shora se umělá Tanakova laguna jevila jako oválné jezírko na pobřeží Pacifiku, kolem něhož bylo vybudované betonové hlediště. Obrovské akvárium bylo spojené s mořem kanálem hlubokým dvacet pět metrů a dlouhým tři sta metrů. Kanál vycházel z laguny zhruba uprostřed západní hráze a tvořily ho dvě rovnoběžné betonové hráze. Od moře ho dělila obrovská zdvojená ocelová vrata zabraňující hlavní atrakci laguny uniknout.

Sotva Jonas vstoupil do hlediště pro deset tisíc sedících návštěvníků, netrpělivý dav ztichl. Všechny oči i objektivy kamer se soustředily na jižní stranu akvária, kde zřízenci zavěšovali na obrovskou ocelovou konstrukci ve tvaru písmene A dva a půl metrákový kus vyvrženého dobytčete zbaveného hlavy. Někde v hloubce laguny, jejíž rozloha byla téměř dva kilometry čtvereční, zůstávala skryta samice megalodona, monstrum poutající tolik pozornosti, že lidé byli ochotní zaplatit stejnou cenu jako za lístek do divadla, jen aby je na pár vteřin zahlédli. Okamžik, na který všichni čekali, měl brzy přijít. Snídaně byla připravená.

Jonas se pustil po okružní cestě kolem arény, až došel k betonové rampě, do níž byl zabudován velký naviják. Zvedl hlavu a pohlédl nahoru na svého asistenta Mannyho Vazqueze, který právě zvedal kus hovězího do správné pozice nad namodralou klidnou hladinou.

Pod betonovou rampou byly ocelové dveře označené nápisem NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN. Jonas si všiml, že ocelová deska chránící zajišťovací mechanismus je částečně poškozená, jako kdyby se někdo pokoušel dveře vypáčit. *Zatracení haranti…* Pomyslel si, že to musí nechat opravit, pak odemkl, vstoupil na temné schodiště a s bouchnutím za sebou zavřel.

Vdechl známý chladný vzduch prosycený vlhkostí. Chvíli čekal, až si jeho oči přivyknou na šero, a pak pomalu sestoupil o dvě poschodí do nitra zařízení. Čím byl níž, tím tlumeněji znělo dunění bubnů připomínající seance afrických šamanů.

Schodiště ústilo do podzemní půlkruhové chodby, která se táhla podél jižního obvodu obrovské nádrže. V temnotě se na stěnách míhaly tajuplné reflexy modrozeleného světla. Jonas pomalu postupoval k jejich zdroji – ke čtyři a půl metru vysokým a patnáct centimetrů tlustým akvarijním oknům z tvrzeného syntetického skla.

Byl teď osmnáct metrů pod hladinou a díval se do krystalicky čisté vody umělé laguny. Náhle pohlédl nahoru a přečetl si nově instalovaný nápis visící nad jeho hlavou. Stálo na něm: POZOR! NEPOHYBUJTE SE, JE-LI MEGALODON V BLÍZKOSTI.

Jonas přitiskl dlaně na sklo. Chladný povrch se chvěl akustickým vlněním, které pomocí speciálního zařízení vysílali do vody zřízenci, aby bestii přilákali k žrádlu. Na hladině nad Jonasovou hlavou se rozpouštěly tmavě rudé kapky krve stékající z mrtvoly dobytčete.

Jonas sevřel rukama zábradlí.

Na dně spojovacího kanálu se kolébala ze strany na stranu bílá trojúhelníková hlava a třela svůj kónický nos o ocelovou bránu. Obrovská ryba do sebe natahovala vodu, která proudila dovnitř otvory v bráně, a nasávala pach moře. O několik kilometrů dál se podél kalifornského pobřeží přesouvalo směrem k severu hejno velryb. Víc než dvacet metrů dlouhá prehistorická samice žraloka obrovského bílého je cítila.

Vlnění živené nízkým akustickým kmitočtem sílilo a dráždilo vysoce citlivé buňky rozložené kolem postranní čáry ryby. Vzruchy přinášely zprávu, že žrádlo je připravené. Samice se obrátila od brány. Zůstávala v hloubce, aby se vyhnula elektrickému poli rozloženému kolem trubek, které se táhly podél vnitřní strany hráze. Účelem tohoto opatření bylo zabránit obludě těžké více než dvacet osm tun, aby se vymrštila a vyskočila z kanálu ven.

Ve chvíli, kdy se kanálem k laguně začala valit ohromná brázda zčeřené vody, zazněl v hledišti šum postupně sílící v řev. Po chvíli se vynořila dva metry vysoká hřbetní ploutev a proťala

azurovou hladinu jako nůž. Pohyb obludy vzedmul dvoumetrové vlny, které se tříštily o východní hráz nádrže.

Ploutev zmizela a obluda opsala pod hladinou oblouk.

Obecenstvo vydechlo v jediném společném povzdechu.

„Dámy a pánové, přivítejte Meg, našeho bílého anděla smrti!“

Náhle se voda prudce zvířila a obluda vystřelila nad hladinu. Vražedné čelisti široké nejméně dva a půl metru a řada děsivých zubů čnějících z tlamy vyprovokovaly dav k jednohlasnému výkřiku. Na kratičký okamžik zůstala horní část žralokova trupu viset nad vodou, jako by se tělo vzpíralo zemské přitažlivosti. Pak čelisti zachytily v jednom strašlivém stisku celý kus visícího dobytčete a sklaply.

Ocelová konstrukce zaskřípala a ohnula se pod žralokovou váhou. Obluda sebou škubala ze strany na stranu ve snaze urvat kořist z ocelového závěsu. Do štítu z plexiskla chránícího obecenstvo narážely zpěněné vlny zbarvené dorůžova. Pak se celý kus dobytčete utrhl a ocelový závěs vystřelil zpět.

V okamžiku, kdy bílé monstrum sklouzlo zpět do vody a zmizelo pod hladinou, zahučel dav, jako by si oddychl. Závěs, na němž ještě před chvílí viselo poražené dobytče, poskakoval prázdný na konci tlustého řetězu a ocelové nosníky zavěšovací konstrukce vibrovaly jako gigantická ladička.

Jonas hleděl oknem do vody a přes mlhu rozptýlených bublinek a kousků masa pozoroval alabastrově bílé břicho zpracovávající právě uchvácenou kořist.

Rám okna drnčel pod nárazy vln. Jonas měřil pohledem obrovské proporce monstra překonávající i rozměry jeho mrtvé žraločí matky. To, že žralok strávil téměř celou dobu své existence ve vysoce okysličené povrchové vodě, mělo zřejmě podstatný vliv na jeho vývoj – samozřejmě spolu s jeho neukojitelnou žravostí. Stejně jako její matka měla samice kůži schopnou vyzařovat zvláštní bílý jas – byl to výsledek genetické adaptace předků na věčnou temnotu Marianské hlubiny. Obluda tak získala od přírody prostředek, kterým k sobě vábila kořist.

Jonas se nehýbal a pozoroval tvora, který ho děsil ve snech.

Svaly kolem žábер zpracovaly poslední obří sousto a bezduché šedé oko znehybnělo.

Náhle se ozval červený telefon zavěšený na stěně. Jonas se natáhl a zvedl sluchátko.

Megalodon zaznamenal pohyb a prohnul hřbet. Obrovská hlava se stočila proti oknu, jako by se do něj chtěla podívat.

Jonas strnul. Ještě nikdy neviděl samici tak neklidnou.

„Haló? Doktore, jste tam?“

Jonas bez hnutí sledoval, jak obluda tiskne svůj nos na sklo a zírá na něho svým studeným okem. Sklo se začalo prohýbat.

Jonas si s bušícím srdce připomenul slova konstruktérů. *To je úplně normální věc. Když se tyhle pružné tabule prohnou, jsou ve skutečnosti ještě pevnější. Kdyby okno přesto prasklo, dveře venkovní chodby se hermeticky uzavřou.*

Obluda stále tiskla hlavu na sklo. Studené šedé oko se neúprosně upíralo přímo na něho.

Jonas pocítil prudký nával děsu. Od smrti ho dělilo pouze patnáct centimetrů tlusté sklo. Co když se konstruktéři mýlili? Koneckonců, vždyť nádrž byla původně navržená pro velryby.

Meg se otočila a zmizela v laguně směrem ke kanálu.

Jonas s úlevou vydechl, ale nohy i ruce se mu stále třásly. Opřel se o stěnu a snažil se pochopit, co se před chvílí odehrálo.

„Doktore, jste tam?“

„Jsem, Manny. Panebože teď už vím, co jste myslel, když jste říkal, že naše dáma je trochu nervózní.“

„Bude lepší, když za námi přijdete do velínu, šéfe. Asi to budete chtít vidět.“

Jonas opustil pozorovací prostor a zamířil přes amfiteátr do administrativního křídla. Ani se nepokusil přivolat výtah a vyrazil pěšky po dvou schodech až do třetího poschodí. Nahoře prošel lítacími dveřmi a vrazil do hlavního velínu.

Manny Vazquez stál nad dvěma techniky sedícími před řídicím pultem ovládaným počítačem. Odsud měli operátoři přehled o všech elektronických zařízeních areálu, stejně jako o bezpečnostních a zvukových systémech. Nad pultem svítilo šest

monitorů uzavřeného televizního okruhu.

Manny ukázal na monitor, na kterém se promítal obraz snímaný kamerou pod hladinou vody. Jonas viděl konturu obrovských dvoukřídlových vrat oddělujících kanál od Pacifiku.

„Na co se mám dívat?“

„Dávejte pozor.“

Jonas hleděl upřeně na monitor. Uběhla asi minuta. Náhle se před kamerou mihla bílá šmouha pohybující se proti vratům rychleji než vlečný člun. Hlava obludy narazila do vrat a obraz na monitoru se divoce zatřásl.

„Panebože – vždyť ona proti nim útočí!“

Manny přikývl. „O tom není pochyb, doktore. Ta vaše ryba chce ven.“

Přípravy

Tanakův oceánografický institut

Sadia Kleffnerová přistoupila k arkýřovému oknu Jonasovy kanceláře a vytáhla žaluzie. Tři poschodí pod ní se leskla hladina akvária. Sadia se otočila zpět do místnosti a dlouho hleděla na svého zaměstnavatele.

„Pane profesore, cítíte se dobře?“

Jonas zvedl hlavu od práce. „Jistě. Proč?“

„Máte hrozné kruhy pod očima.“

„Jsem jen unavený. Buďte tak laskavá a vytočte mi Maca. Potřebuji s ním hned teď mluvit.“

„Samozřejmě, šéfe.“ Sekretářka vyšla ven a zavřela za sebou.

O deset minut později vrazil James Mackreides, krátce Mac, neohlášeně dovnitř. Byl vysoký sto devadesát tři centimetrů, měl hranatou bradu, na hlavě předpisového vojenského ježka a svalnatý vršek, což všechno dohromady vyvolávalo dojem, že jednapadesátiletý bývalý příslušník vojenského námořnictva je stále ještě v aktivní službě. Bylo ironií, že pro pravidelné cvičení a krátký sestřih se vzpurný pilot helikoptéry rozhodl teprve potom, co ho ze služby vykopli. Mac se rozvalil na Jonasově gauči. „Volal jsi mě?“

„Máme problém, Macu. Meg se znovu pokouší uprchnout z kanálu. Celé dopoledne naráží hlavou do vrat.“

„A co chceš, abych udělal?“

„Právě dokončuju návrh. Chci, aby Geo-Tech provedla zesílení

vrat, jak jsme o tom mluvili už před několika lety.“

„Na kolik by to přišlo?“

„Asi na tři miliony. Navíc bychom museli asi na deset dní zavřít a uspat naši holku.“

„To Celesta nepodpoří. Na bezpečnost nebo vůbec na Institut nedá ani floka. Už to je, sakra, rok, co ji Benedikt jmenoval výkonnou ředitelkou, a jak často se vůbec obtěžovala na návštěvu?“

„Potom musíme vzít věc do svých rukou.“

„Myslíš tak, jak jsme o tom mluvili před rokem?“ Mac se usmál. „Zase to není o ničem jiném než o tom posraném čase.“

„Jak dlouho by trvalo, než bychom připravili nezbytné vybavení?“

„Jak odsud vyjdu, spojím se s tím svým kamarádem. S vysílačkou nebude problém. Se zbraní to může trvat týden nebo dva.“

Náhle je přerušil hlas z interkomu. „Profesore, Masao chce, abyste za ním hned teď přišel do jeho kanceláře.“

Jonas vstal. „Promluvím s Masaem o megalodonovi, ale všechno ostatní zůstane jen mezi námi.“

Když Jonas vstoupil do kanceláře, Masao Tanaka četl už potřetí fax, který mu před chvílí přišel.

„Dobrý den, Jonasi. Posaďte se, prosím.“

Jonas zaznamenal v tchánově hlase neobvykle vážný tón. „Co se stalo?“

„Právě jsem dostal zprávu od Benedikta Singera, že *Proteus* implodoval v Hlubině. Při neštěstí zahynuli všichni čtyři členové posádky.“

Jonas cítil, že mu tuhne krev v těle.

„Singer naléhá, abyste se s ním okamžitě setkal na palubě *Goliáše*. Poslal své soukromé letadlo, aby vás vzalo do Guamu. Tam bude čekat jeho vrtulník…“

„Masao, já nemohu… nemohu tam. Nemáme vyřešenou bezpečnostní otázku tady u nás. Meg se pokouší prorazit vrata a

utéct.“

Tanaka se zhluboka nadechl. „Víte to jistě? Myslel jsem, že jsme to vloni vyřešili. Jakmile velryby dokončí přesun na sever, Meg se zklidní.“

„Jenže teď je už zase mnohem větší než před rokem. Je čas zajistit bránu natrvalo.“

„Plánujete prohlídku brány?“

„Ano. Zítra dopoledne.“

Tanaka zavřel oči a ponořil se do svých myšlenek. „Jonasi, právě jsem dostal ještě jednu zprávu – od doktora Tsukamota. JAMSTEC trvá na tom, abychom vedli své vlastní vyšetřování neštěstí *Protea*. Zvláště požadují, abyste byl na palubě *Goliáše* a analyzoval všechny záznamy sonaru, které jsou o té události k dispozici. Pokud se nám nepodaří dokončit zprávu o neštěstí včas, mohlo by to vést k ukončení kontraktu ohledně našich UNISů.“

„Panebože.“

Tanaka otevřel oči. „Teď vidíte, jak je vaše cesta důležitá. Mohu tedy s vámi počítat?“

„Chápu, že mě u toho chce mít JAMSTEC, protože jsem podmořský pilot, ale proč na tom trvá i Benedikt Singer?“

„To nevím. Po pravdě řečeno Singer je trochu výstřední typ. Myslím, že je lépe se ho na to neptat.“

Jonas zavrtěl hlavou. „Nemohu tam jet, Masao. Alespoň ne teď.“

„Jonasi, nikdo po vás nechce, abyste sestupoval do Hlubiny. Máte se pouze setkat na *Goliášovi* se Singerem a analyzovat informace o neštěstí.“

„Chápu, ale já tam prostě nemohu jet.“

„A uvědomujete si, do jaké situace mě stavíte?“

Jonas se mu podíval do očí. „Ano.“

Tanaka vstal, obešel stůl a položil mu ruku na rameno. „Dovedu si představit, proč váháte přijmout Singerovo pozvání.

Terry mi řekla o těch vašich děsivých snech. Něco však musíte udělat, abyste přestal žít ve strachu.“

Jonas cítil, že v něm začíná narůstat hněv. Opanoval se však,

přistoupil k oknu a vytáhl žaluzie. „Chcete, abych přestal žít ve strachu? Tak vypusťte nádrž a zabijte tu zatracenou bestii dřív, než uteče. Udělejte to a budu spát jako nemluvně.“

Tanaka zavrtěl hlavou. „Zabít žraloka není řešení. To, co vás pronásleduje ve snech, pochází z minulosti. Čím dříve si to uvědomíte, tím rychleji se se svým životem vyrovnáte.“ Tanaka se opět posadil do svého křesla. „Když ale odmítnete jet, nemám jinou možnost, než to vzít za vás.“

Jonas přikývl. „Je mi to moc líto, Masao.“

Tanaka mlčky hleděl, jak odchází.

Ještě hodinu potom cestou na jih po Pacific Coast Highway Jonas stále přemýšlel o Tanakově žádosti. Za poslední čtyři roky musel čelit nejméně tuctu nabídek na návrat do Marianské hlubiny. Některé přímo požadovaly, aby řídil ponorku, jiné mu pouze nabízely účast ve funkci dokumentaristy na palubě mateřské lodi. Všechny však odmítal.

Koneckonců, vždyť už byl někde jinde – nikdo přece nemůže vyčítat paleobiologovi, že se bojí podmořských hlubin. Jeho strach však zasahoval hlouběji. Dosud žádný psychiatr mu nedokázal pomoci od jeho úzkostných stavů. Neúčinkovala medikamentózní ani hypnotická léčba. Dokonce i pouhá Masaova žádost, aby se setkal s Benediktem Singerem na palubě mateřské lodi, stačila jeho fobii rozjitřit. Pravda byla prostá: Jonas Taylor byl přesvědčen, že jeho osudem je zahynout v Marianské hlubině. Jakkoliv však byl jeho život bídný, neměl sebemenší chuť pomáhat, aby se jeho utkvělá představa uskutečnila.

Odbočil na příjezdovou cestu ke svému domu a s překvapením zjistil, že před ním stojí taxík. Z domu vyšel řidič s dvěma příručními zavazadly.

Za ním se ve dveřích objevila Terry.

„Co se děje, Terry? Kam odjíždíš?“

„Nerozčiluj se, prosím tě…“

„Proč bych se měl rozčilovat?“

„Odjíždím s otcem na setkání s Benediktem Singerem.“

Už podruhé ten den přemohl Jonase pocit úzkosti. „Poslyš, Terry, nechci, abys tam jela. Prosím tě… můžeme si o tom alespoň promluvit?“

„O čem bychom mluvili? Ty už jsi otci řekl, že nepojedeš, přestože Benedikt Singer výslovně žádal, abys za ním přijel ty.“

Jonas cítil, že její hlas se chvěje hněvem. „Nezmínil se tvůj otec náhodou, *proč* nemohu jet?“

„Jistě. Vím všechno. Oba si však myslíme, že tvoje reakce je přehnaná. Tutéž situaci jsme už zažili vloni. Meg vrážela do vrat asi týden a potom se uklidnila.“ Terry zavrtěla hlavou. „Musím ti říct, Jonasi, že jsi mě opravdu zklamal. Víš, že otec je příliš starý, aby takovou cestu podnikl sám. Kde zůstal tvůj smysl pro zodpovědnost? Otec tě bere jako svého vlastního syna.“

„Smysl pro zodpovědnost?“ Jonas opět cítil, jak v něm narůstá hněv. „Dovol mi, abych ti něco řekl: Je to právě jen můj smysl pro zodpovědnost, co mě v Institutu drží tak dlouho.“

„Co tím chceš říct?“

„Že jsem tu chtěl už dávno skončit, ale zůstávám, protože vím, že z Meg se stává příliš veliká obluda, aby se s ní dalo zvládnout. Kombinace povrchové vody bohaté na kyslík a neomezený přísun žrádla má za následek, že vyrostla do mnohem větších rozměrů, než jakých by dosáhla, kdyby žila na dně Marianské hlubiny. Laguna prostě není dostatečně zajištěná. Něco se musí udělat, aby si ryba neprorazila cestu ven.“

„Pak odleť do západního Pacifiku a prodiskutuj tu záležitost s Benediktem Singerem. Teď je to jeho žralok.“

„A co když nebude souhlasit, aby se s tím něco dělalo?“

„Jonasi, to už není tvoje věc. Meg patří Singerovi, ne tobě.“

„Potom ji usmrtím, než stačí utéct. Ať si mě klidně žaluje…“

„Ty ji chceš zabít?“ Terry na něho udiveně hleděla.

„Lepší ji zabít… než jí dovolit utéct.“

„Jonasi, uvědom si, co říkáš. Ta tvoje posedlost hraničí…“

„S čím? S bláznovstvím? Jen to řekni.“

„Jonasi, je normální mít strach. Uvědom si, co máš za sebou.“

„Nemám strach z vlastní smrti, děsí mě pomyšlení, že ztratím

tebe. V mých snech jsi v Hlubině ty. Objeví se Meg…“

„Dost!“ Terry ho chytila za rameno. „Teď jsi to vystihl, Jonasi. Takhle mě ale opravdu ztratíš.“

Její slova jím projela jako nůž. „Co tím míníš?“

Odvrátila pohled a uvažovala, kolik má prozradit. „Nejsem šťastná, Jonasi. Mám pocit, jako bychom se odcizovali.“

„Terry, víš, že tě miluju…“

„Ano, ale trávíš víc času s tou prokletou obludou než se mnou. Co se to s námi stalo? Těch posledních pár let prožíváme peklo – a nejen proto, že jsme přišli o dítě. I když jsme spolu, ty jsi v myšlenkách jinde. Řekni, co bych měla udělat, abych se v tvém životě dostala na první místo a nemusela se o ně dělit se žraločí samicí?“

Dlouho mlčel a nechal její slova odeznít. „Máš pravdu. Kdo by chtěl žít s člověkem, který myslí neustále na smrt?“

„Jonasi, není to tím, že bych tě nemilovala…“ Přerušilo ji netrpělivé zatroubení taxíku. Terry se ohlédla. „Opravdu musím jít…“

Jonas ji chytil za ruku. „Terry, počkej, prosím tě! Podívej, je mi to líto. Nechci tě ztratit. Změním se. Řekni mi, co mám dělat, a já to udělám.“

Utřela si slzy. „Pro začátek se objednej u psychiatra.“

„Dobře. To udělám hned. Co dál?“

„Myslím, že nastal čas, abys změnil profesi. Jedenáct let studia těch oblud stačí.“

„Souhlasím. Odejdu z Institutu. Jen mě musíš nechat, abych se ujistil, že megalodon nikdy neuteče.“

Odvrátila se. „Panebože, Jonasi, ty jsi beznadějný případ. Uvědomuješ si to?“ Prošla kolem něho a zamířila k taxíku.

„Terry počkej…“

„Už není čas na řeči. Musím stihnout letadlo.“

Rozběhl se za ní. „Alespoň mi slib, že zůstaneš na palubě *Goliáše.*“

„Nestarej se o mě. Běž se zabývat Meg…“

Chytil ji a otočil ji k sobě. „Terry, prosím tě…“

Pohlédla na něho a v očích ji zaplál hněv. „Dobře. Slibuju ti, že nesestoupím se Singerem do té zatracené Marianské hlubiny. Ale jestli máš o mě takový strach, můžeš jet se mnou.“

„To nemohu. Teď ne…“

Taxikář znovu netrpělivě zatroubil a potom se vyklonil z okénka. „Madam, co je s vámi?“

„Už jdu.“ Vytrhla se mu a usedla na zadní sedadlo. Ani se za ním neohlédla.

Benedikt Singer

Západní Pacifik
13 stupňů severní šířky
143 stupně východní délky

Terry Taylorová se protáhla do zadní části kabiny helikoptéry Sikorsky AS-61, kde ležel její otec natažený přes dvě sedadla.

„Vypij to," řekla a podala mu pohár se zázvorovým pivem. Posadila se vedle něho. „Už je ti lépe?"

„Trochu. Nenávidím létání v těchhle vynálezech. Jak dlouho to bude trvat, než přistaneme?"

„Druhý pilot říká, že ještě dalších patnáct minut."

„Asi jsem nebyl dobrý společník, co?" zeptal se Masao.

„To je v pořádku. Potřeboval sis odpočinout a já jsem zase potřebovala čas na přemýšlení."

„Nebuď na Jonase tak tvrdá. Má toho hodně za sebou."

„To my všichni. Myslím, že je těsně před zhroucením."

„Potřebuje tvoji lásku a podporu."

„Mou lásku má, jen si nejsem jistá, kolik toho ještě vydržím. Abych řekla pravdu, jsem ráda, že mohu jet s tebou. Myslím, že si s Jonasem od sebe potřebujeme odpočinout."

Masao chmurně zavrtěl hlavou. „Mimochodem, na *Goliášovi* bude také Celesta," dodal.

Terry zaúpěla. „A já jsem si myslela, že tuhle cestu vezmu jako kratší dovolenou."

„Ty ji nemáš ráda, že?"

„Nemohu ji ani vystát. Když vidím, jak se nese, jak se

předvádí… jako by ji někdo čtyřiadvacet hodin denně filmoval. Na své lidi je jako pes a pak flirtuje s každým chlapem, který jí zkříží cestu.“

„Předpokládám, že tohle se týká i Jonase?“

„Toho víc než kohokoliv jiného. Co proboha Benedikta vedlo, aby tu ruskou konkubínu angažoval jako CEO Institutu?“

Masao se usmál. „Benedikt se o ní vyjadřuje jako o své chráněnkyni.“

„Nevím, v čem to je, ale buď nemohu vystát ji, nebo ty její vlasy odbarvené kysličníkem.“

„Víš, Terry, myslím si, že by bylo pro všechny zúčastněné lepší, kdyby sis dala námahu s ní vyjít.“

„To je ponižující…“

„Pokus se o to. Kvůli mně.“

„Dobře. Pokusím.“ Pohlédla z okna na klidnou hladinu Pacifiku. „Víš, že se na setkání s Benediktem docela těším. Jaký vlastně je?“

„Benedikt? Skvělý muž s evropským vychováním. Je obrovsky bohatý a mocný a dokonale ovládá umění manipulace. Mluví plynně několika jazyky, ale nejraději pronáší citáty v latině a francouzštině. Podle mého úsudku je trochu výstřední a velice rád poslouchá sám sebe. Dovedu si představit, že by ho někdo mohl označit i za blázna. Musíme být, Terry, taktní a velice diplomatičtí. Nemůžeme si dovolit ho podráždit, stejně jako nemůžeme ignorovat požadavky Japonců.“

„Jak myslíš, že bude reagovat, až mu řekneš o pohrůžce JAMSTECu ukončit náš kontrakt, pokud se nevyšetří havárie *Protea?*“

„To záleží na nás. Výsledek je často dán už tím, jak se celá věc prezentuje.“

Helikoptéra se prudce naklonila. Terry pohlédla z okna. Pod nimi se objevila obrovská válečná loď.

Goliáš byl raketový křižník typu Kirov vyřazený ze sovětské výzbroje a darovaný ruskou vládou společnosti Geo-Tech Industries jako součást dvacetiletého kontraktu na vývoj a

dodávky alternativních zdrojů energie. Loď měla výstižné jméno: byla dvě stě čtyřicet osm metrů dlouhá, dvacet sedm a půl metru široká a platila za největší výzkumné plavidlo na světě.

Byla vybavená kombinovaným jaderným i parním pohonem s dvěma turbínami a dvěma hnacími šrouby; bitevní výzbroj ruská strana samozřejmě odstranila. Plavidlo dokázalo plout rychlostí třiatřicet uzlů, to je víc než šedesát kilometrů za hodinu. Důležitější však bylo, že velikost a síla plavidla umožňovala dopravit a vypustit na určené místo obrovskou hlubokomořskou laboratoř nesoucí jméno *Benthos.*

Helikoptéra dvakrát poskočila a teprve pak se pevně usadila na přistávací ploše umístěné na zádi lodi. Terry vystoupila za svým otcem a druhým pilotem ven na palubu, kde už netrpělivě čekala oslnivá, asi sedmadvacetiletá kráska. Byla hodně opálená a měla na sobě těsně upnutou bílou kombinézu, která dávala vyniknout její dokonalé postavě. Dlouhé platinově blond vlasy jí volně vlály ve větru a odhalovaly široké lícní kosti její slovanské tváře.

„Máte zpoždění," řekla Celesta druhému pilotovi. Musela téměř křičet, aby ji bylo ve větru slyšet.

„Letěli jsme počasím, které…"

„Ušetřete si ty kecy. Měli jste zpoždění už při startu z Guamu. Dejte jejich zavazadla do kajut pro hosty a pak běžte dolů do lodní kuchyně. Máte půl hodiny na to, abyste se najedli. Hned potom poletíte zpátky."

„Ještě dnes?"

Celesta se však už obrátila k Tanakovi.

„*Dóbryj děn,* Mr. Tanaka. Nečekali jsme vás. Kde máte Jonase Taylora?"

„Poslal místo sebe svou lepší polovinu," řekla Terry, která právě slézala ze schůdků.

V Celestiných očích zableskl hněv. „Benedikt tu chtěl mít Jonase. To není dobré."

„Megalodon se pokouší prorazit vrata nádrže," vysvětloval Tanaka. „Jonas se domníval, že musí zůstat v Institutu. Posílá po nás nabídku, kterou vám chtěl předložit."

„Dobře, dobře. Benedikt vás přijme ve své kajutě.“

Aniž čekala na odpověď, vykročila směrem k ocelově šedé palubní nástavbě sestávající z několika plošin a věží ježících se anténami a různými čidly.

Tanaka si všiml dvou holých ramp, které byly umístěné každá na jedné straně paluby. „K čemu ty konstrukce slouží, Celesto?“

Odpověděla, aniž se obtěžovala otočit. „Kdysi to byly základny pro dvojúčelové sto milimetrové lodní kanóny. Rusové všechny zbrojní systémy odmontovali, ale když byla loď vyzbrojená, byla to pěkná potvora.“

Úplně jako ty, pomyslela si Terry.

Celesta je vedla po krátkém schodišti na druhou palubu a potom vstoupila dovnitř lodi. Následovali ji úzkou chodbou z kovových panelů ke spirálovitým schůdkům, vystoupili o další dvě úrovně, až se zastavili na palubě C.

„Všechno, co uvidíte odsud nahoru, bylo vyrabované a muselo se předělat,“ řekla Celesta. Na rozdíl od vodotěsných chodeb, z nichž právě vyšli, byla paluba C přeměněná na velkou vstupní halu obloženou dřevem s tmavěmodrým kobercem, který zde zřejmě zůstával za každého počasí. Interiér připomínal spíš administrativní budovu než výzkumnou loď. Celesta došla na konec haly, zaklepala na dveře z třešňového dřeva a pokynula jim, aby vstoupili dovnitř.

Benedikt Singer byl otočený zády a nad křeslem z jemné hlazené kůže vyčnívalo pouze temeno jeho čistě vyholené hlavy. Terry a Masao se posadili do kožené pohovky potažené stejnou kůží jako Benediktovo křeslo a čekali, až miliardář skončí obchodní hovor vedený v ruštině.

Benedikt konečně zavěsil a vstal, aby je přivítal.

„Ach, pan Tanaka. *Ogenki desuka?“*

Masao se usmál. „Dobře, a vy?“

„Pořád v činnosti, ale to už jinak nebude. Kde je profesor Taylor?“ Na okamžik se jeho tváří mihl výraz nevole.

„Bohužel nemohl přiletět, ale velice se omlouvá. Tohle je moje dcera…“

„Oh, krásná Terry Taylorová. *Bonjour, madame*, jak skvělé, že se s vámi konečně setkávám.“ Rychle svou nelibost potlačil. Přijal její ruku a s úklonou ji políbil. „Benedikt Singer, k vašim službám.“ Blýskl oslnivým úsměvem. Jeho bělošedivá kozí bradka – jediný porost, který na hlavě měl – se při řeči v koutcích poškubávala nahoru.

Terry hleděla do nepřirozeně zelených očí smaragdového odstínu, které jako by se jí chytily a odmítaly ji pustit.

„Zřejmě vás mate barva mých očí,“ reagoval po chvíli Benedikt. „Je to výsledek pracovního úrazu, který jsem utrpěl před několika lety. Mám stálé kontaktní čočky, jejichž tónování bylo kdysi duhově modré. Po čase jsem zjistil, že mám rád smaragdovou zeleň. Jak ale vidíte, nehoda mě také poznamenala tím, že jsem natrvalo přišel o obočí a řasy.“

Obrátil se k Masaovi. „Večeře bude za hodinu, ale myslel jsem, že bychom si měli předtím pohovořit. Celesto, můžeš našim hostům nabídnout něco k pití? Třeba červené víno? Chateau Neuf du Pape ročník 1936.“

„Děkuji, nebudu pít,“ řekl Masao.

„Chateau Neuf du Pape, to zní skvěle.“ Terry sledovala Celestu, která se ležérním krokem pohnula k baru. Dráždilo ji, jak každým svým pohybem staví na odiv svou postavu.

„Tak si tedy, vážený příteli, pohovořme. Jak si jistě dovedete představit, všichni jsme stále ještě šokovaní tragédií, která se přihodila *Proteu.* Ztratili jsme čtyři dobré přátele a členy posádky. Jeden z nich byl vedoucí projektu. Bude nám velice chybět.“

„Máte nějakou představu, jak k tomu došlo?“ zeptal se Masao.

„Poslední zpráva, kterou jsme od nich slyšeli, byla od pilota. Hlásil proražení pláště. Celesta si myslí, že k havárii došlo spíš v důsledku chyby pilota než vinou selhání techniky.“

„Ten člověk ztratil nervy,“ ozvala se Celesta znechuceným tónem. „Zřejmě tam dole zpanikařil a způsobil kolizi s černým komínem.“

Benedikt zavrtěl hlavou. „*De mortius nil nisi bonum*, moje drahá. O mrtvých jen v dobrém.“

„Pak nebudu říkat nic. Ztráta *Protea* protáhne harmonogram celého projektu na déle než dvojnásobnou dobu.“

„Bohužel, Celesta má pravdu. Bez *Protea* budou muset *Prometheus* a *Epimetheus* dokončit svůj vlastní geologický průzkum mořského dna a teprve pak mohou být uvnitř Marianské hlubiny rozmístěny seismické detektory UNIS. S ohledem na zkušenosti vašeho zetě jsem o tom chtěl mluvit přímo s ním, protože se domnívám, že jeho zasvěcený názor by nám mohl ušetřit čas. Doufám, že vaši přátelé v Japan Marine Science and Technology Centru budou mít pro naše zpoždění pochopení.“

Masao si odkašlal. „Nepochybuji, že budou – pokud ovšem dostanou úplnou zprávu o příčinách nehody.“

Terry si všimla, že Celestiny modré oči zasvítily hněvem. „GTI vyplnila hlášení o nehodě dva dny potom, co k ní došlo,“ řekla. „Co víc od nás chtějí?“

Masao zdvihl omluvně ruku. „Prosím, nestřílejte posla. Tohle je citlivá záležitost, která se dotýká nás všech. Jak víte, oblast kolem Marianské hlubiny je součástí exkluzivní ekonomické zóny podléhající americké jurisdikci. Dá se konstatovat, že Tanakovu Institutu bylo povoleno vrátit se tam pouze zásluhou stávajícího kontraktu se společností JAMSTEC.“

Benedikt vstal. „Chcete říct, že jste letěl přes Pacifik, abyste mě urážel, Masao? Moje organizace investovala víc než miliardu dolarů do stavby *Benthosu* a jeho flotily ponorek, aby lidstvo mohlo vstoupit do poslední neprozkoumané oblasti této planety, a JAMSTEC požaduje, abych jim vzdával hold? Možná bychom měli naši dohodu o joint venture jednoduše roztrhat. Jestli k tomu budou přistupovat takhle, potom GTI použije *Benthos* k výzkumu jiných hlubokomořských příkopů, zatímco ti vaši Japonci mohou čekat, až je bez jakéhokoliv varování postihne další zemětřesení.“

Masao uhnul pohledem. „To není ani naším přáním, ani záměrem, Benedikte. Japonci velice oceňují vaši štědrost a vynalézavost v hledání přístupu do Marianské hlubiny. Potřebují, aby naše moduly UNIS byly rozmístěny, chtějí pouze detailnější zprávu o našem podílu na tomto incidentu. V žádném případě

nemá nikdo z nás zájem urážet vás nebo vaši společnost. Pokud ale žádosti společnosti JAMSTEC nechcete vyhovět, musím s politováním předat vaši odpověď japonské straně, která s největší pravděpodobností naši dohodu ukončí.“

Benedikt přistoupil k baru a nalil si další sklenku vína. „Co přesně JAMSTEC požaduje?“

„Ohledání vraku *Protea…*“

„Z *Protea* nezbylo nic, co by se dalo ohledávat,“ prohlásila Celesta. „Implodoval. Trosky roznesly mořské proudy.“

Lže, pomyslela si Terry. *Pomalé proudy, které tam dole jsou, nemohou roznést kusy titanových plátů.*

„Pak si přeji prozkoumat všechny dokumenty zaznamenané na *Benthosu* a *Goliášovi*, včetně sonogramů,“ řekl Masao.

Benedikt pohlédl na Celestu, ta však jen pokrčila rameny. *„Nivážna* – na tom nezáleží.“

„Dobře, Masao. Dejte nám tak asi den, abychom shromáždili záznamy zaregistrované na *Goliášovi*. Ale na *Benthos* se nedostaneme dříve, než se vrátí *Prometheus* a *Epimetheus.*“

„A to bude kdy?“ zeptala se Terry.

„Ne dříve než koncem týdne,“ řekl Benedikt. „Samozřejmě že vy dva tu můžete zůstat, jak dlouho budete chtít.“

„To je od vás velmi laskavé,“ řekl Masao.

„A teď, když jsme tohle vyřídili, si promluvme o Meg. Z toho, co mi řekla Celesta, je zřejmé, že zájem o show v akváriu roste a je tím větší, čím je naše dáma mohutnější.“

„Ano, je to opravdu ohromující tvor.“

„Soudě podle toho, co jste mi předali, se váš zeť domnívá, že je Meg příliš nebezpečná – dokonce i v zajetí v laguně,“ ozvala se Celesta a zdvihla Jonasův dokument. „Žádá GTI o další tři miliony dolarů na zpevnění brány.“

„Jonas možná trochu přehání,“ řekla Terry. „Má toho hodně za sebou a někdy vidí věci příliš černě.“

„Doufám, že je u vás doma všechno v pořádku.“ Celesta na ni blýskla úsměvem.

„Řekla bych, že to nemůže být lepší,“ kontrovala Terry. „Díky

za zeptání.“

Benedikt se rozesmál. „Ach… *Amor vincit omnia*, že, Masao?“

„Prosím?“

„Příteli, měl byste si oprášit svou latinu,“ řekl Benedikt a nalil si další sklenku. „Řekl jsem, že láska přemůže všechno.“

Tragické hry

Bruceport Park, stát Washington

Pete Soderblom, inspektor společnosti Sea World pečující o mořské živočichy, poplácal Tootie láskyplně po jejím vystouplém čumáku, potom v osmnáctikolovém otevřeném nákladním přepravníku vstal, aby si protáhl nohy.

„Hej, Andy, vypadá to, že vjíždíme do Bruceport Parku.“ Zoolog Andrew Furman se dál věnoval své práci – upevňoval právě první ze dvou sledovacích vysílaček na tělo velrybího mláděte těžkého osm a půl tuny a dlouhého devět a půl metru. „Je na čase,“ poznamenal pouze Andrew. „Poslední dvě hodiny už je mi z té jízdy zle.“

„Jestli ti je blbě, musíš to ještě vydržet, protože na nás v doku čekají tak dva tucty novinářských aut,“ řekl Pete. „A připomeň mi, abych předtím, než začnou filmovat, rozvinul transparent ZÁCHRANA SVĚTOVÝCH MOŘÍ.“

„Viděl jsi, jaká trička připravila pro dnešní událost firma Anheuser-Bush? Na přední straně je obrázek Tootie a nad ním nápis POMOZTE NÁM ZACHRÁNIT VELRYBY. Na zadní straně je logo Sea Worldu. Chtějí, abychom je dali prvním dvěma stům návštěvníků.“

„Ještě že tam nedali Tootii, jak do sebe obrací karton piv.“ Těžký nákladák projel pod jeřábem umístěným na kraji doku. Kutr pobřežní stráže, který měl eskortovat Tootii na volné moře, byl už na místě a asi sto metrů od břehu na ně čekala flotila výletních člunů.

Pete zpozoroval, že k jejich autu se blíží podsaditý chlápek v bundě s nápisem NBC – *Today* Show.

„Ahoj, já jsem Brian Dodds. Který z vás je Pete Soderblom?“

„Přímo já.“

„Těší mě, Pete. Poslyšte, chtěl bych natočit pár záběrů velryby uvnitř přepravníku, aby ji diváci viděli zblízka. Mimochodem, jak se jmenuje?“

„Tootie.“

„Tootie.“ Dodds si jméno poznamenal. „Dobře. V každém případě budeme točit až do okamžiku, kdy ji pustíte. Jak daleko na moře ji chcete odvézt?“

„Asi tři kilometry.“

„Fajn. Slyšel jsem, že odtud poletíte přímo do našeho studia v New Yorku.“

„Jo. Zítra dopoledne tam mám dělat živý rozhovor s Mattem Lauerem. Řeknu vám, že jsem z toho už teď nervózní…“

„To nic není. Matt je perfektní chlap. Poslyšte, než začneme, co tak udělat jedno kratší interview, abych o té vaší záchranné akci získal základní informace.“ Brian kývl na svého kameramana. „Nedívejte se do kamery, mluvte ke mně. Jste připravený?“

„Eh, myslím, že jo…“

„Tady je Brian Dodds, *Today* Show. Hovořím s Peterem Soderblomem, inspektorem organizace Sea World. Pete, jak k celé této záchranné operaci došlo?“

Pete se přinutil nebrat vzdálenou kameru na vědomí. „Asi před čtrnácti měsíci jsme Tootii – tak se to mládě jmenuje – objevili vyvržené na mělčině zhruba pětadvacet kilometrů jižně od Ocean Parku. Tootie byla opravdu ve špatném stavu, protože jí ještě nebyl ani měsíc. Pomohli nám plavčíci i normální lidi, co se tam koupali. Naložili jsme ji na přepravník a zavezli do našeho zařízení v Seattlu.“

„Jak byla Tootie velká, když jste ji poprvé uviděl?“

„Vážila jen kolem šesti set osmdesáti kilogramů. V době, kdy jsme ji dovezli k nám do Sea Worldu, byla vlastně už v komatu.

Naštěstí ji naši specialisté přivedli k životu. Za pár dní už zase přijímala potravu. Od té doby přibírala tak jede kilogram denně. Později samozřejmě víc.“

„A kolik váží dnes?“

„Přes osm a půl tuny. Až z ní bude dospělá velryba, měla by mít přes sedmadvacet tun.“

„Proč ji pouštíte právě teď?“

„Myslíme si, že je už dostatečně silná, a navíc je k tomu vhodná doba. V průběhu několika následujících měsíců se tisíce šedých velryb stěhuje nahoru na pacifické pobřeží, aby strávily léto v Beringově moři. Když Tootii pustíme teď, dáme jí šanci připojit se k táhnoucím velrybím hejnům.“

„Je možné, že by se mohla dostat do nějakého nebezpečí?“

„Pokud se připojí k nějakému hejnu, bude okay. Doufám, že se od ostatních rychle naučí hledat potravu a unikne lovcům velryb. Můj asistent ji připojuje na tělo dvě vysílačky, pomocí kterých ji budeme několik následujících měsíců sledovat.“

„Výborně, to by mělo stačit. Chcete ještě něco dodat?“

„Jo,“ řekl Pete a maličko zrozpačitěl. „Mohl byste se přesvědčit, jestli jste na začátku zabral náš transparent? Náš sponzor se snaží o návrat do kampaně za ochranu přírody. Myslím, že chtějí, aby se Tootie stala dalším Spudsem MacKenziem.“

Tanakova laguna
Podvečer

Šestnáctiletý Jake Howell sedící na pobřežní straně arény si dlouze potáhl z marihuanové cigarety a pak ji podal svému kamarádovi Davidu Cainemu. Oba mladíci seděli na soukromé pláži přímo za hledištěm Tanakovy arény. O padesát metrů směrem na sever se jako výjezd z dálnice táhla do Pacifiku betonová mořská hráz přístupového kanálu. „Bacha polda…“

David strčil cigaretu do písku a strážný areálu přešel za jejich

zády.

„Ty vole, to nebyl polda. Podívej, co jsem kvůli tobě musel udělat…“ Jake se rozřehtal a převalil se na záda. Strážný se otočil. „Kluci, seberte se a mažte odsud.“ Jake se zasmál. „My tady čekáme na rodiče, pane strážníku.“

„Říkám – mažte odsud, nebo vám pomůžu.“ Jake vstal a drbal si prostředním prstem oholenou hlavu. Oba mladíci se loudali podél pláže směrem k jihu, až se dostali do místa, kde už na ně strážný neviděl. „Hej, vy pitomci…“

Otočili se a uviděli, že k nim běží Davidův bratranec Doug. V ruce držel železnou tyč. „Jdeme. Našel jsem cestu, jak se tam dostat.“

Jonas pozoroval tmavnoucí rudou zář na západě přímo za jasně osvětlenou arénou. Z otevřeného arkýřového okna zaslechl vlnu hluku, kterým obecenstvo reagovalo na zapnutí reflektorů umístěných pod hladinou.

Jonas se obrátil k technikům. „Pořád je v kanálu?“

„Jo. Ale asi před hodinou přestala dorážet na bránu. Asi ji už z toho bolí hlava.“

Jonas vzal dalekohled a přiložil si ho k očím. V kanálu nebyla umístěna žádná světla, takže Meg nebyla pod vodou vidět. Jonas pohlédl víc doleva a sledoval Mannyho a další asistenty, kteří se snažili zavěsit na řetěz obrovskou půlku hovězího.

O chvíli později pohasla vnější světla a z reproduktorů spustilo temné dunění bubnů.

Mac si přitáhl židli k Jonasovi. „Mluvil jsem se svým kamarádem. Vysílač budu mít zítra ráno. Tamhle je tvá ryba.“

Do laguny vplula obrovská fosforeskující masa.

Tři teenageři vypáčili dveře nouzového požárního východu a opatrně vlezli dovnitř. Z kotle arény k nim dolehl sílící hluk.

Poklusem přeběhli kolem stánků se suvenýry a byli v hledišti. Teprve pak první ze strážných zaslechl poplachový zvonek.

Na jižním konci laguny se zvedly vlny a začaly narážet do

bariér z plexiskla.

Jake ukázal na betonový blok, do kterého byla zabudovaná ocelová konstrukce na zavěšení potravy. „Vidíš ty dveře? Vedou dolů do chodby, odkud se dá ta obluda pozorovat pod vodou.“

„Jak to víš?“

„Viděl jsem to v televizi. Dougu, dej mi to páčidlo.“

Jake vedl Davida a jeho bratrance k železným dveřím. Oba stáli za ním a dělali mu clonu. Celé hlediště však s napětím hledělo na lagunu, kde vzedmuté vlny ohlašovaly Meg. Mladíci vypáčili zámek.

Jonas zaostřil dalekohled na zsinalou obludu, která divoce strhávala zbytky syrového masa z řetězu. Ve chvíli, kdy zorné pole přesunul na Mannyho, zachytily jeho oči cosi podezřelého. Zpozorněl a zaostřil dalekohled na vstupní dveře do pozorovací chodby.

„Co je?“ zeptal se Mac.

„Nevím. Možná nic. Jen jsem měl dojem, že se na chvíli otevřely dveře do podzemí.“ Jonas mu podal dalekohled.

„Odsud je těžké říct… Chceš se tam mrknout?“

„Možná by to bylo lepší.“

Mladíci seběhli po schodech a vtrhli do chodby.

„Počkej, Jaku. Podívej na to.“

Všichni tři se zastavili před pozorovacím oknem a zírali do hlubiny nádrže.

David přitiskl nos na sklo. „Kde je ten posranej žralok?“

„V prdeli, ty vole. Už je po představení.“

„Kecáš,“ odpověděl Jake. „To teprve začne.“ Bouchl dlaní do speciálního skla a ostatní ho okamžitě napodobili. „Haló Meg – haló holka, ukaž se!“

* * *

Jonas následoval Maca po schodech dolů. Viděli, jak megalodon pomalu vplul zpátky do kanálu. Ve chvíli, kdy kráčeli

k jižnímu konci arény, se však ryba náhle obrátila.

„Tamhle je!“ vykřikl Doug.

„Hej, Caine, mrkni na tohle.“ Jake si rychle stáhl plandavé šortky a přitiskl na sklo holý zadek.

Když David s Dougem viděli, že se mu podařilo obludu upoutat, začali se ohýbat smíchy. Obrovská ryba mířila přímo k nim. Jake se sklonil pod okenní rám a smál se tak, až si sedl na betonovou podlahu.

Žralok zpomalil a vzápětí prudce plácl ocasní ploutví do skla. Speciální zpevněné sklo se v rámu divoce rozdrnčelo.

„Hej, Jaku, přečti si tenhle nápis. Když je Meg v nádrži, nesmí se tu nic hýbat.“

Jake vstal a přitiskl tvář na sklo. Ryba kroužila kolem arény. „Myslím, že má chuť si hrát.“

Jake s Dougem znovu zabouchali na sklo, zatímco David vytáhl sprej s černou barvou a hystericky se rozesmál.

Mac a Jonas si razili cestu davem shromážděným kolem jižního okraje laguny. Lidé, místo aby odcházeli, hrnuli se naopak blíž k nádrži.

„Jonasi, co se děje?“

„Nevím. Něco muselo přilákat Meg zpátky do hlavní nádrže. Sakra, podívej se na dveře. Někdo se vloupal dovnitř. Bude lépe, když tam dolů pošleme stráž.“

David odstoupil a chvíli obdivoval své dílo. „Už jede…“

Všichni tři mladíci stáli vedle okna. Oči měli široce rozevřené, dech vzrušením zatajený. Megalodon zvyšoval rychlost a řítil se k nim jako Boeing 747.

„Teď!“

Kluci jako na povel zalehli na podlahu.

Obrovský žralok, který ztratil svou kořist, zpomalil, přejel nosem po skleněné bariéře a odhalil horní dáseň z řadou děsivých zubů.

„Panebože – to je bestie!“ ozval se Jake.

David vstal. Smích mu zmrzl na rtech.

Těsně nad čerstvě nastříkaným nápisem SEŽER MĚ svítilo šedozelené oko a upíralo se přímo na něho.

Ryba se otočila a kousek odplula.

Jake a Doug vstali připraveni znovu rozehrát hru.

„Počkejte,“ ozval se David. „Možná by bylo lepší, kdybysme odsud vypadli.“

„Tak běž. Já si to ještě zopáknu. Zůstaneš tu se mnou Dougu?“

„Jo. Co je s tebou, Dave? Nebuď srab.“ Znovu začali bubnovat na sklo.

David viděl, že se obluda přibližuje. Chvěly se mu ruce. Cítil, že to, co začalo jako legrace a hra, začíná být zatraceně nebezpečné. Pořád ale neměl odvahu zmizet a přiznat tak, že má strach. „Tak naposledy, okay?“

„Fajn,“ řekl Jake. „Počkáme až do poslední vteřiny – až uvidíme ty její ohyzdný oči.“

Všichni tři se znovu připravili. Srdce jim prudce bušila. Dvacet osm tun těžké monstrum se řítilo proti nim.

„Teď!“ skrčili se k zemi.

Megalodon naletěl do bariéry jako rozjetá lokomotiva. Do chodby vytryskl gejzír skla a ledově studené vody. Netvor narazil čumákem do zadní zdi a vyrazil si několik zubů.

David a jeho bratranec zaregistrovali bílé torpédo zlomek vteřiny předtím, než je drtivá masa vrhla proti betonové zdi.

Ledový příval smetl Jaka a vrhl ho do chodby. Mladík stačil pouze zavřít oči a stočit se do klubíčka.

Jonas právě sbíhal ze schodů, když se celá konstrukce zatřásla a ozval se ohlušující rachot. V chodbě proti němu vyrazil zpěněný příval vody. Jonas se stačil otočit a reflexivně přikrčit. Obrovská vlna ho strhla zpět ke schodišti. Než si stačil uvědomit, co se stalo, příval opadl. Otevřel oči. Ležel na břiše a snažil se popadnout dech. Všude kolem byla voda.

V chodbě blikala žlutá světla.

Jonas vstal. Teprve teď mu došlo, že se uzavřela bezpečnostní bariéra a oddělila zbytek chodby od té části, kde bylo pozorovací okno. Jonas se dovlekl k ocelové stěně a pohlédl dovnitř malým okénkem.

Meg, co jsi to udělala?

To, co uviděl, v něm vyvolalo prudký nával nevolnosti.

Jaka pálily plíce a údy měl jako z olova. Cítil, že plave vysoko nad podlahou. Otevřel oči.

Projela jím nepředstavitelná hrůza. Chtěl vykřiknout, ale nic ze sebe nevypravil. V těsné blízkosti uviděl obrovskou tlamu s růžovými dásněmi a pilovitými zuby. Začal sebou zběsile zmítat. Polykal vodu, kopal kolem sebe a zoufale se snažil uniknout před strašlivými čelistmi na hladinu.

Náhle narazil hlavou do stropu. Děsivé poznání, že tu žádná hladina není, ho téměř ochromilo. Před očima se mu mihl rozmazaný obraz zaplavené chodby.

Megalodon se pohnul dopředu. Jake cítil, že mu chybí prostor. Instinktivně ucukl před čelistmi chňapajícími po jeho hlavě.

Náhle se kolem něho sevřela tma. Zalykal se vodou. Přesto, když mu do těla zajely netvorovy tesáky, vyrazil ze všech svých sil poslední výkřik.

Jonas viděl, že megalodon škube obrovskou hlavou, jako by rval kořist. Kolem vířila růžová zpěněná voda. Náhle se obluda obrátila a protáhla se vyraženým oknem zpět do hlavní nádrže.

„Prokletá bestie!“ Jonas vyrazil po schodech nahoru. Jakmile pohlédl na lagunu, ztuhla mu krev v žilách. Nad hladinu se vynořila obrovská bílá hlava. Z jejích čelistí trčela do výšky spodní část lidského těla.

Z davu zazněly výkřiky hrůzy. První se vzpamatovaly televizní štáby. Kameramani ve snaze zachytit neopakovatelnou senzaci se málem vzájemně shodili do vody. Meg se vynořila ještě jednou. Jak rvala svou kořist, škubala hlavou ze strany na stranu a vrchní část jejího těla vysílala na všechny strany obrovské vlny. V jejích

čelistech se stále zmítalo torzo lidského těla.

Konečně netvor zmizel a na hladině zůstalo jen kolo krve a plovoucí rozdrcené údy. Pak se ještě jednou majestátně vynořily obrovské čelisti a v jediném strašlivém chňapnutí pohltily vše, co zbylo.

Změna plánů

Západní Pacifik

Dvě sesterské ponorky *Prometheus* a *Epimetheus* spočívaly rovnoběžně vedle sebe na dvou obrovských hydraulických rampách umístěných na *Goliášově* zádi. Obě bíle natřená plavidla identického podlouhlého tvaru byla dvacet a půl metru dlouhá, pět metrů široká a měla jeden a půl metru vysokou velitelskou věž. Na rozdíl od hladkého holého povrchu horní části byla břicha obou plavidel pokrytá nejrůznějšími výstupky obsahujícími složitá technická zařízení a ve střední části se nacházel sférický pozorovací modul. Odtud operátor ovládal dvojici mechanických ramen, kamery, světla a vakuové sací hadice pro sběr vzorků z mořského dna.

Terry a Masao sledovali, jak hydraulická rampa nesoucí *Epimethea* najíždí pod masivní naviják umístěný na záďovém palubním nosníku *Goliáše.*

Po chvíli se vedle nich objevil Benedikt Singer.

„To, že se obě ponorky vrátily později, mění naše plány," řekl. „Na *Benthosu* se musí vyměnit filtry a pračky vzduchu, jinak by se v kabině příliš zvýšila úroveň kysličníku uhličitého. *Epimetheus* se hned teď ponoří s materiálem a s technikem, který výměnu provede, a za dva dny se vrátí na hladinu s naším A týmem. Zbytek B týmu včetně mě sestoupí hned po jejich návratu na *Prometheovi* dolů. Plánujeme asi týdenní misi, během které bychom rozmístili nejméně tři naše moduly UNIS."

„Budu o tom informovat JAMSTEC," řekl Masao, ale

pohledem stále obdivoval *Epimethea*. „Řekněte mi, co znamená ten nápis pod jménem ponorky…“

„*Resuregam*. Něco jako znovu se vynořím.“

„A vlastní jméno?“ zeptala se Terry.

Benedikt se usmál a chystal se vychutnat příležitost k předvedení svých vědomostí. „Podle řecké mytologie byl Epimetheus pověřen úkolem rozdělit mezi všechny tvory na světě dary, které by jim umožnily přežít. Naneštěstí Epimetheovi dary došly právě v okamžiku, kdy se chystal podělit lidi. Proto jeho bratr Prometheus ukradl na Olympu oheň a dal ho lidem. Zeus pak za to Promethea přikoval ke skále, kde k němu denně přilétal orel a kloval mu játra, která Prometheovi přes noc opět narůstala. Prometheus symbolizuje zralou úvahu, Epimetheus dodatečný nápad.“

„Vrátí se *Epimetheus* s informacemi, které požaduje JAMSTEC?“

„Dal jsem k tomu příkaz, Masao, ale čekám, že budete zklamán. Pochybuji, že záznamy z *Benthosu* odhalí něco víc než ty z *Goliáše.*“

„Benedikt Singer se má okamžitě spojit s velínem,“ zazněl z reproduktoru Celestin hlas.

„Omluvte mě.“ Benedikt vytáhl příruční krátkovlnnou vysílačku a v chůzi začal s kýmsi hovořit.

Masao si všiml výrazu jeho tváře. „Něco se stalo,“ řekl.

Terry se naklonila přes zábradlí a sledovala tým potápěčů řídících spouštění *Epimethea* do vody. „Jak moc Singerovi věříš?“ zeptala se otce.

„Máš nějaké podezření?“

„Připadá mi, jako by před námi něco skrýval. Proč má miliardář a energetický magnát takový zájem tahat z nesnází nějaký Tanakův institut, neřkuli brát na sebe ještě zodpovědnost za kontrakt s moduly UNIS?“

„Stejnou otázku jsem Benediktovi položil, když jsme se setkali poprvé. Tvrdil mi, že ho přitahuje megalodonova absolutní síla a grácie. Říkal, že ho zaujala myšlenka postavit flotilu plavidel

schopných prozkoumat místa, kde ten tvor žije.“

„A ty mu věříš?“

„GTI už do průzkumu moře investovala víc než miliardu dolarů…“

Po chvíli se Benedikt vrátil s chmurným výrazem ve tváři. „Špatná zpráva. V laguně v Monterey došlo k hroznému neštěstí. Megalodon zaútočil na tři mladé chlapce, kteří se vloupali do pozorovací chodby, a zabil je.“

Terry viděla, že její otec zbledl.

„Nastal tam chaos, Masao. Rojí se tam novináři. Jako prezidentovi Institutu vám navrhuji, abyste se spolu s Celestou okamžitě vrátil do Monterey. Terry může zůstat tady, aby dala dohromady informace pro JAMSTEC.“

Pod Masaem se podlomila kolena.

„Tati…“ Terry vzala otce za ruku. Cítila, že se chvěje.

Benedikt ho zachytil těsně předtím, než se zhroutil na palubu.

O čtyři hodiny později vyhledala Celesta Benedikta na nejvyšší palubě *Goliáše.*

„Lékař říká, že starý pán by měl být v pořádku. Jakmile se rozední, odletíme do Monterey.“

„Jak nádherná noc.“ Benedikt hleděl na oblohu plnou hvězd.

„Zvláštní, jak se někdy věci vyřeší, že?“

„Plujeme tam, kam nás vede osud. Pořád mám ale obavy o náš harmonogram. JAMSTEC i Američané už mají podezření. Když zůstaneme v Hlubině déle než měsíc, mohou začít vyšetřovat sami. Nemůžeme riskovat, aby se kolem *Goliáše* začaly rojit jejich lodě.“

„Jak dlouho můžeme držet Terry na palubě, aniž začne mít podezření?“

„Opustí nás teprve tehdy, až dostaneme z Jonase Taylora to, co potřebujeme.“

„Takže pár dní, nanejvýš týden.“

Benedikt se usmál. *„Festina lente,* Celesto. Spěchej pomalu.“

Celesta si opřela hlavu o hruď svého ochránce a přejela mu

prsty po břiše. „Taylor je přitažlivý muž. Nežárlíš?“

Benedikt ji chytil za vlasy, prudce jí strhl hlavu dozadu a přinutil ji, aby pohlédla do jeho pronikavých smaragdově zelených očí. „Nikdy nezapomeň, kde je tvé místo!“ zasyčel.

„Prastí…“

Benedikt ji pustil. „Získej si Taylorovu důvěru a dostaň to z něho. Ale pokud by začal mít podezření, zabij ho.“

Rozdílnosti názorů

Tanakův oceánografický institut

Nazelenalou hladinu Tanakovy laguny zčeřila podvečerní přeháňka. Jonas pozoroval déšť ze své kanceláře ve třetím poschodí. Aréna byla opuštěná a až do skončení policejního vyšetřování zavřená.

Každých pár minut zaznělo areálem kovové zadunění.

To je třetí. Jestliže se bude držet pořád stejného schématu, vrátí se do hlavní nádrže, počká deset minut a rozjede se k dalšímu útoku.

Jako podle nápovědy se kanálem přehnala vzedmutá vlna a bílá šmouha vklouzla do laguny.

Zabzučel interkom. „Paní Singerová a pan Tanaka jsou připraveni vás přijmout.“

Jonas vyšel z kanceláře a rychlým krokem zamířil chodbou ke kanceláři Celesty Singerové. Sekretářka se na něho chladně usmála. „Běžte dál. Čekají na vás.“

Jakmile vstoupil, Masao se s ním hned pozdravil. Jonas se se svým tchánem ještě neviděl, protože Masao se vrátil v časných ranních hodinách. Vypadal, jako by zestárl o deset let.

„Jak se cítíte, Masao?“

„Vydržím to. Pojďte, Jonasi, a posaďte se. Musíme prodiskutovat hodně věcí.“

Celesta se vynořila ze své soukromé toalety. Měla na sobě černou sukni a bílou blůzu. Platinově blond vlasy měla svázané do utaženého drdolu.

„Drahý Jonasi, jsem tak šťastná, že vás opět vidím.“ Políbila ho na tvář a zaujala místo v čele oválného konferenčního stolu, u kterého už seděl dobře stavěný muž ve věku mezi pětatřiceti až čtyřiceti lety. Jeho chladný nezúčastněný pohled prozrazoval člověka, který nezná nic jiného než povinnosti. Na stole před ním ležel blok a kazetový záznamník.

„Jonasi, tento džentlmen je Lee Udelsman, společník právní firmy Krawitz, Udelsman, Kieras a Pasquale. Protože můžeme počítat s tím, že nás budou rodiče mrtvých chlapců žalovat, nebude na škodu, když se na to připravíme.“

„Profesore, jsem dobře informován o soudním procesu, kterému jste musel vy a Institut v posledním roce a půl čelit. Chtěl bych vás proto hned na začátku uklidnit. Ti tři mrtví byli sice mladiství, zato měli trestní rejstřík delší než vaše ruka. Víme, že se do arény nedostali jako běžní diváci, to znamená, že by si zaplatili vstupné. Navíc máme tucet svědků, kteří viděli, jak se pomocí páčidla vloupali do zamknutého objektu, v němž nakonec došlo k útoku. Stojíme před jasným případem spoluzavinění nedbalostí postiženého a přijetí rizika…“

„To je podstata naší obhajoby,“ přerušila ho Celesta. „Ti malí parchanti nejenže vstoupili bez povolení na cizí pozemek, ale jejich zaviněním utrpěla naše společnost ztrátu víc než milion dolarů ve formě materiální škody a ztráty příjmu. Řekla jsem Leeovi, že chci proti jejich rodičům podat protiobžalobu.“

„To je samozřejmě vaše rozhodnutí,“ řekl Lee. „Z právního hlediska je to zanedbání dohledu, proti čemuž lze vznést žalobu o náhradu škody.“

Jonas zavrtěl hlavou. „Ti chlapci za svůj přečin zaplatili životem. Copak to nestačí?“

„Ne,“ řekla Celesta. „Předtím, než vás GTI převzala, jste svou nepřipraveností přišel o dvě stě milionů dolarů. Kolem krouží jako žraloci tucty advokátů čekajících, aby mohli z Institutu urvat co možná největší sousto. Já říkám, že podáme protižalobu.“

Jonas pohlédl na svého tchána. „Masao, co myslíte vy?“

„Masao souhlasí,“ odpověděla za něho Celesta. „Lee, nyní si

promluvme o dalším scénáři. Mám v úmyslu vystoupit za hodinu před média a oznámit, že zítra ráno opět arénu otevřeme. Chci, abyste šel se mnou. Připravte si několik pečlivě formulovaných poznámek o tom, jak se ti mladiství vloupali do našeho objektu. Zmiňte se o jejich trestním rejstříku a řekněte, jak naši malou Meg vydráždili a tím vyprovokovali její útok.“

Lee si zuřivě psal do bloku. „Mohu to udělat, Celesto, ale myslím, že bychom měli být opatrní…“

„Zapomeňte na opatrnost. Nesoustřeďujte se na obhajobu, musíte útočit.“

„Opravdu je tohle všechno nutné?“ zeptal se Masao. „Zájem veřejnosti se po tom incidentu prudce zvýšil. Jsme vyprodaní na celý srpen.“

„Celesto, podle mého názoru je tu mnohem důležitější a urgentnější záležitost, kterou bychom měli projednat,“ řekl Jonas.

Lee vstal. „Dovolte mi, abych se vzdálil. Musím si udělat nějaké poznámky.“

Jonas si s právníkem potřásl rukou a čekal, až se za ním zavřou dveře. „Celesto, stojí před námi velký problém, a teď nemluvím o soudním procesu. Jistě jste četla moji zprávu a návrh řešení. Meg se pokouší prorazit bránu. Pokud něco rychle nepodnikneme, uteče…“

„*Padaždítě* – počkejte. Říkal jste utéct? Drahý Jonasi, provedl jste už vůbec vizuální inspekci vnějších závěsů vrat?“

„Ne, ještě ne. Měl jsem v úmyslu udělat to včera, ale policie byla jiného názoru. Dáme se do toho zítra ráno.“

„A co by se podle vás mělo zpevnit?“

„Všechno jsem popsal ve svém návrhu řešení. Stavební práce by se prováděly na vnější straně brány. Do mořského dna by se zarazily piloty, které by vrata zajišťovaly, aby se nedala otevřít. Pak by se v prostoru mezi vnější částí vrat a piloty vybudovala betonová zeď silná nejméně jeden metr.“

„A nejnižší rozpočet na tyto práce jsou tři miliony?“

„Tři miliony dvě stě tisíc. Meg by se musela alespoň na deset dní uspat, abychom mohli práce dokončit. Na tu dobu budeme

zřejmě muset arénu zavřít.“

Celesta se zadívala do jeho návrhu. „Myslím, že než tu věc schválím, budu se o ni muset dovědět víc. Masao, mohu vám vašeho zetě uloupit na pracovní večeři?“

„Je mi líto, ale nemám čas,“ řekl Jonas. „Mám příliš mnoho práce.“

„To je v pořádku,“ řekl Masao. „Já se tady o to postarám.“

„Výborně.“ Celesta stiskla tlačítko na svém telefonu. „Margaret, připravte moje auto.“

Jonas vrhl na svého tchána dlouhý tvrdý pohled.

Číšník jim vybral místo s výhledem na moře. Celesta objednala pití, pak se omluvila a odešla na toaletu.

Jonas se rozhlédl po jídelně zařízené ve viktoriánském stylu – kromě nich sedělo v restauraci jen několik párů, které se na sebe usmívaly. Přejel špičkami prstů nad plameny svíček a upřeně hleděl na svůj snubní prstýnek. Pomyslel na Terry a srdce se mu sevřelo. Pouhý den poté, co se mu přiznala, že je s ním nešťastná, se nechal takhle zaskočit. Copak je to mezi nimi opravdu tak špatné? Jak to, že si ničeho nevšiml?

Nevšiml sis ničeho, protože jsi egoista…

Snažil se vzpomenout si, kdy se spolu s Terry zasmáli nebo kdy se milovali jinak než víceméně z povinnosti. Uvažoval také, kdy spolu naposledy někde byli, někde mimo své zaměstnání.

Jonas cítil, že se mu stahuje hrdlo. Posedlost megalodonem z něho udělala slepce.

Okamžik předtím, než se Celesta kolem něho protáhla na své místo, ucítil její jasmínovou vůni. Usmála se na něho a v očích se jí zachvěl odlesk plamene svíčky.

Je to jed v obalu za milion dolarů.

„Jsem unavená,“ zavrkala a vyklouzla z opánků. „Potřebovala bych promasírovat nohy.“ Přejela špičkou po nohavici Jonasových kalhot. „Tak po čem lačníte? Vsadím se, že tady mají velkého humra.“

„Přestaňte.“

Na jeho příkré odmítnutí odpověděla úsměvem.

„Celesto, měla to být pracovní večeře.“

„To také je. Pracuji na morálce svých zaměstnanců.“

Opět svou nohu odtáhl. „Vy že byste se starala o své zaměstnance? To je k smíchu. Když jste naposledy proletěla městem, neprojevila jste vůči celému našemu personálu nic než pohrdání.“

„To však neplatí o vás.“ Usrkla ze sklenky martini. „Třeba mi pomůžete, abych byla příjemnější?“

„O tom pochybuji. Myslím, že jste přijela, abyste svým řídicím pracovníkům ukázala, že jste tu pánem.“

Zdálo se, že na ni jeho slova udělala dojem. Pohlédla z okna a zamyslela se. „Máte pravdu, Jonasi, dovedu být tvrdá. *Oderint dum metuant…*“

„Co to znamená?“

„Je to jeden z Benediktových oblíbených citátů. ‚Ať si mě nenávidí, jen když ze mě mají strach.‘ Znám jen jediný způsob, jak něčeho dosáhnout, a to ten, který mě naučil můj poručník. Déle než polovinu mého života mě Benedikt připravuje, abych, až odejde na odpočinek, po něm převzala jeho podniky. Dává mi zatraceně tvrdou školu. Jsem jeho obchodní společník a důvěrná přítelkyně; syn, kterého nikdy neměl, a manželka, kterou si nikdy nevzal.“

„Jak k tomu došlo, že jste se s Benediktem setkali?“

„Můj otec byl ruský jaderný inženýr. Setkal se s Benediktem na semináři v Oxfordu v roce 1970 a stali se z nich přátelé. Moje matka byla ruská krasavice. Vlastně ji mému otci představil Benedikt. Narodila jsem se v Anglii, ale když mi bylo osm, otec nás přestěhoval do Běloruska, aby mohl pracovat v Černobylu.“

Pohlédla na něho a do očí ji vstoupily slzy. „Pak přišel dvacátý šestý duben roku 1986 – den, kdy jsem viděla otce naposledy živého. Po neštěstí mě s matkou odvezli, ale doopravdy nás zachránil Benedikt, když nás přestěhoval do malého bytu v Moskvě. Pokaždé, když do Moskvy přijel – a tenkrát tam jezdil dost často – nás navštívil.“

„Krátce potom Benedikt představil matku jinému muži, vlivnému členu politbyra, kterého mnozí považovali za příštího ministra vnitra. Matka se s ním začala scházet – tajně, protože ten člověk byl ženatý a měl rodinu. Dva dny před mými jedenáctými narozeninami jsem přišla ze školy a našla jsem matku i jejího milence z politbyra mrtvé. Někdo je zastřelil při milování v posteli.“

„Vyšetřilo se někdy, kdo to udělal?“

„Mám podezření, kdo to mohl být. Pamatuji se, že z toho byl tenkrát velký politický skandál. Já jsem se ale starala především o to, abych nezemřela hlady. Pokusila jsem se přežít na moskevských ulicích. Bylo mi jedenáct a neměla jsem rodinu ani peníze. Benedikt mě našel až o osm měsíců později. Živila jsem se jako prostitutka. Poslal mě do Ameriky do internátní školy. Na prázdniny jsem jezdila do jedné z jeho vil v Kalifornii, i když on sám byl obvykle pryč. Létal z jedné země do druhé za svými obchody.

Potom, když mi už bylo čtrnáct let, se všechno změnilo. Byla jsem tenkrát doma na podzimních prázdninách. Seděla jsem venku u bazénku, když jsem si všimla, že mě pozoruje z domu pro hosty. V tu chvíli jsem neměla tušení, co dělá, ale pamatuji se, jak mi dělalo dobře, že jsem ho konečně zaujala. Dokonce jsem se ho i pokusila dráždit. Sundala jsem si horní díl bikin a natírala jsem si prsa olejem na opalování.

Nikdy jsme o tom pak nemluvili, ale od té chvíle mě vzal ze školy a doprovázela jsem ho na jeho cestách po světě. Najal pro mě soukromou učitelku. Jmenovala se Anne Barryová. Vzpomínám si, že mluvila jedním z těch děsně huhňavých tennesseeských nářečí. Anne s námi cestovala všude, kam jsme se hnuli. Nejdříve jsem si myslela, že je Benediktova milenka.

Jednou v noci, bylo to krátce po mých patnáctých narozeninách, přišla Anne do mého pokoje a vklouzla ke mně do postele.“

„Co jste udělala?“

„Přísahám, že nejsem na ženy, ale zmátlo mě to. Anne byla

první člověk, který ke mně od smrti mých rodičů projevil nějakou náklonnost. Toužila po mně a byla ke mně milá. Potřebovala jsem cítit teplo druhého člověka, tak jsem ji všechno dovolila. Její milenecké návštěvy pak pokračovaly do okamžiku, kdy nás spolu přistihl nahé v posteli Benedikt.“

„A co se stalo?“

„Benedikt je oportunista, nikdy nepřipustil, aby jeho city ovlivnily jeho úsudek. Hrozně se na Anne rozzuřil a rozhodl se využít ji k tomu, aby mně dal jednu z nejzávažnějších lekcí v životě – lekci, jak jednat se svými nepřáteli. Druhý den ráno jsme nastoupili do jeho soukromého letadla, abychom podnikli let do Anglie. Letěl s námi také jeden člověk, který patřil do Benediktova osobního vlastnictví. Bylo to dřívější agent KGB. Ten člověk zatáhl Anne během letu do kajuty a tam si s ní pohrál…“

„Před vámi?“

„Ne, Sergej měl rád soukromí. Zřejmě poskytl Anne první heterosexuální zkušenost, jakou kdy poznala. V půli letu nad Atlantikem ji Sergej vyvlekl ven s rukama spoutanýma za zády a modřinami po celém těle. Benedikt ji vytáhl z úst roubík a řekl jí, aby se mi omluvila. Do smrti na výraz v jejích očích nezapomenu – hleděla na mě jako k smrti vyděšené zvíře zahnané do kouta. Další, co si pamatuju, bylo, že letoun sestoupil do devíti set metrů a Sergej otevřel vnější dveře. Benedikt chytil Anne za vlasy a řekl mi: ‚Celesto, moje drahá, vždycky si své nepřátele drž po ruce, aby, až přijde pravý čas, ses s nimi mohla náležitě vypořádat.‘ Potom o krok ustoupil a vykopl Anne z letadla ven.“

„Panebože… on ji zavraždil? Jen tak?“ *Že by si se mnou zase jen hrála? Tentokrát se zdá, že ne.*

„Ano, Jonasi, jen tak. Chladně, promyšleně a účinně. Takový je můj poručník. Musím se přiznat, že mně to polichotilo. Bylo to už potřetí, kdy mi Benedikt přišel na pomoc. Pokud šlo o mě, věděla jsem, že Anne překročila hranici a zasloužila si zemřít. Dokonce si pamatuju, že jsem běžela k oknu a doufala, že zahlédnu, jak se její tělo roztříštilo o hladinu. Pak jsem Benedikta objala. A teď mi

řekněte, co si o tom myslíte?“

Jonas vydechl. „Nevím, co si myslet. Zdá se, že jste měla pěkně pokřivené dětství.“

„Možná, ale není to lepší než mít pokřivenou dospělost? *Nivážna.*“ Dopila sklenku. „Později jsem pochopila, že skutečným důvodem, proč se Benedikt na Anne tak rozzuřil, bylo, že mě chtěl mít pro sebe. Za dva dny za mnou v noci přišel a od té doby se náš vztah naprosto změnil. Stala jsem se jeho důvěrnou přítelkyní. Benedikt si také uvědomil, že jsem nezdědila pouze matčin fyzický zjev, ale i otcovu inteligenci. Převzal roli mého soukromého učitele ve škole skutečného života. Ve dne mě učil, jak být tvrdá a bezohledná ve společenském světě ovládaném muži, a v noci mi dával lekce lásky. Jsem produkt Benedikta Singera, jeho výtvor.“

„Dovolil vám stýkat se s jinými muži?“

„Spím s jinými muži, jestli máte tohle na mysli, ale jen jako součást byznysu. Vím, že se Benedikt nezblázní, když si někdo pohraje s jeho hračkou – pokud za to ovšem dostane něco zpátky.“ Pohlédla na něho a smutně se usmála. „Pro případ, že by vás to zajímalo, přiznávám, že jsem se nikdy nezamilovala. Nikdy jsem k tomu neměla příležitost.“

„Proč jste změnila své příjmení na Singerová?“

„To byl Benediktův nápad. Věděl, že mě muži budou respektovat víc jako Celestu Singerovou než Alexejevovou.“ Kývla na číšníka, aby jí přinesl další sklenku. „A teď zase mluvte vy. Slyšela jsem, že jste byl až do neštěstí v Marianské hlubině špičkovým hlubokomořským pilotem.“

Jonas po ní střelil chladným pohledem.

„Drahý Jonasi, věnujte mi alespoň trochu důvěry. Musí vám být jasné, že dříve, než jsme souhlasili s dohodou o převzetí Institutu, jsme si důkladně prověřili všechno podstatné, co s ním souvisí. Byl byste překvapen, co všechno víme.“

„To byl úplně jiný život. Doba, kdy jsem řídil ponorky, je dávno pryč.“

„Před chvílí jsem vám řekla své nejhlubší a nejtajnější

tajemství. Teď chci znát vaše. Co se stalo s tím mladým nafoukaným pilotem, kterého jsem viděla v televizním vysílání na PBS, když mi bylo sedmnáct?“

„Bože, teď už se opravdu cítím jako stařec.“

„Ale, ale.“

Naklonil se dopředu. „Asi před jedenácti lety jsem řídil třímístnou ponorku válečného námořnictva. Jednalo se o vysoce tajnou misi do Marianské hlubiny, víc než jedenáct kilometrů pod hladinu oceánu. Byl jsem unavený, protože to byla moje třetí cesta dolů během jednoho týdne. Věděl jsem, že bych to neměl vzít, ale nikoho jiného v tu chvíli neměli. Je to dlouhý pětihodinový sestup do naprosté tmy, takže člověk přitom přemýšlí o všeličem. Vzpomínám si, že jsem zíral do tmy – bylo to několik set metrů ode dna –, když se přede mnou objevila bílá zář. Vzápětí však před mýma očima zmizela. Oba vědci, kteří byli se mnou na palubě, neviděli nic. Pokračoval jsem v pozorování. Náhle se z hlubiny vynořilo bílé monstrum…“

„Megalodon?“

„Tenkrát jsem ještě o žádném megalodonovi neměl ani tušení. Věděl jsem jedině to, že jsme ve smrtelném nebezpečí. Odhodil jsem veškerou zátěž a co nejrychleji se obrátil k návratu na povrch. Cestou nahoru pak došlo k poruše na systému udržování tlaku. Jednomu z vědců praskla mozková cévka. Zemřel, než jsme dorazili na hladinu. Druhý zemřel v nemocničním oddělení na lodi. Mě dávali dohromady tři měsíce a potom mě poslali na psychiatrii, aby na mě udělali posudek. Tam jsem se setkal s Macem.“

„Takže jste pak změnil svou kariéru?“

„Ano. Následujících sedm let jsem strávil snahou dokázat sobě i všem ostatním, že bílý netvor existuje, že to nebyla jen nějaká duševní poruchu vzniklá z pobytu v hloubce, jak prohlásili vojenští psychologové. Nechal jsem tedy pilotování podmořských plavidel – jediné věci, kterou jsem opravdu miloval – a stal jsem se paleobiologem.“

„Ale tam dolů jste se vrátil. Dokázal jste všem, že se mýlili.“

„Byl jsem nerozumný a zbytečně jsem riskoval. Připustil jsem, aby můj úsudek ovlivnily ješitnost a emoce. Spustit se do Marianské hlubiny v jednomístné ponorce je absolutní šílenství bez ohledu na to, jestli tam nějaký megalodon je, nebo není. Přesvědčil mě k tomu Masao Tanaka. Chtěl, abych provázel jeho syna do Hlubiny, kde měl oživit poškozený modul UNIS. Nechal jsem se od Masaa přemluvit, i když… k čertu, abych řekl pravdu, sám jsem se tam dolů chtěl vrátit.“

„A opět jste narazil na bílého netvora.“

„Dokonce na dva. Ten, co se objevil první, na nás zaútočil a zabil Tanakova syna. Přitom se zapletl do kabelu ponorky, když ji mateřská loď začala nevědomky táhnout nahoru. Pak se objevila druhá obluda, mnohem větší samice. Ta se na svého bezmocného druha vrhla a začala ho rvát a hltavě požírat. Dokonce s jeho mrtvým zkrvaveným tělem stoupala nahoru do teplejších vod.“

„To byla Megina matka?“

Jonas přikývl. „Největší chybou, jakou jsem udělal, bylo, že místo, abych ji zabil, pokusil jsem se ji chytit.“

„To je nesmysl. Nebýt vás, neměli bychom naši největší atrakci. Díky vám můžeme provozovat největší show na světě.“

„Spíš bych řekl, že díky mně přišlo o život mnoho nevinných lidí – jako například ti tři chlapci.“ Jonas cítil, že jeho trpělivost se začíná vyčerpávat. „Celesto, potřebuji to vědět. Budete souhlasit se zesílením vrat, nebo ne?“

„Zítra mi řeknete, jestli a do jaké míry jsou poškozená. Dnes večer vás chci lépe poznat.“ Vysunula nohu z opánků a znovu přejela špičkou po jeho kalhotech.

Jonas vstal. „Řekla jste, že už jste si mě důkladně prověřili. Pokud jde o mě, já bych se radši dobře vyspal. *Da svidania.*“

Zamířil k východu. Celesta sledovala, jak odchází, a v duchu klela.

Tokamak

Západní Pacifik

Terry odkopla přikrývku a posadila se. Přestože se k spánku uložila před více než třemi hodinami, do této chvíle se jí nepodařilo usnout. Trápila ji starost o otce.

Pohlédla na digitální hodiny a uviděla, že jsou dvě hodiny třicet osm minut po půlnoci.

K čertu s tím…

Slezla z visutého lůžka a otevřela kruhové okénko, aby se nadýchala ostrého nočního vzduchu.

Co tak jít se projít? Vyčistit si hlavu a trochu se ochladit?

Vklouzla do své sportovní soupravy a s teniskami v rukou otevřela dveře kabiny. Bosá prošla prázdnou chodbou. Po chvíli vystoupila na palubu na pravém boku *Goliáše.*

Obula si tenisky a začala se rychlým krokem procházet. Na sametově černé obloze zářilo neskutečné množství hvězd – pohled na ně vnášel do její duše klid. Palubou nečekaně zavanul chladný mořský vánek. Zachvěla se. Vytrhla se z omámení, přitáhla si límec soupravy až k uším a dál hleděla na pyramidální nástavbu zvedající se nad její hlavou. Změtí železných trubek a nosníků skučel vítr.

Minula ocelovou věž, pozůstatek po třicetimilimetrových kulometech typu Gatling. Pokračovala dál a přešla široký otevřený prostor paluby vedoucí ke *Goliášově* masivní přídi. Tam byla k vidění pouze řada ocelových poklopů, které dříve skrývaly několik desítek odpalovacích raketových šachet.

Terry se nahnula nad zábradlím a hleděla do ocelově šedé vody. Před čtyřmi lety sestoupil její bratr D. J. s Jonasem do Marianské hlubiny, kde ho pozřel žralok, jehož potomek teď v podstatě její rodinu živí. Mezí ní a bratrem byl velmi silný sourozenecký vztah. Jak je možné, že se všechno tak rychle změnilo?

Vítr jí rozfoukal slzy po tváři. Přemýšlela o otci, jak za posledních několik let zestárl. Akvárium, v němž by mohlo bez omezení plout hejno velryb, bylo jeho životním snem. Kontrolu nad svým Institutem byl nucen předat Benediktu Singerovi ne ani tak proto, že se v laguně nikdy žádný kytovec neproháněl, ale kvůli finančním potížím spojeným s megalodonem. To byl poslední moment, který zlomil jeho elán.

Přemýšlela také o Jonasovi a uvědomila si, že na něho byla zřejmě příliš tvrdá. Její manžel trpěl jako málokdo, přesto z nějakého důvodu její láska k němu v posledních letech začala chladnout. Věděla, že někde hluboko ve svém nitru stále uchovává pocit, kterým ho viní ze ztráty svého nenarozeného dítěte, stejně jako z otcova podlomeného zdraví. Uvažovala, jestli se jejich vztah dá ještě zachránit.

Začaly jí drkotat zimou zuby. Už se chtěla vrátit do kajuty, když zpod jednoho ocelového poklopu zaslechla zvuk hydraulického pohonu. Přikrčila se za hradbu záchranných člunů naskládaných na sebe a po chvíli uviděla, že z jedné z bývalých odpalovacích šachet se vynořili tři muži v bílých laboratorních pláštích. V šachtě zřejmě muselo být zabudované schodiště.

Muži se protahovali a se zřejmou rozkoší vdechovali noční vzduch, jako by dlouho pobývali v uzavřeném prostoru. Terry zaslechla, že spolu mluví řečí, která jí zněla jako ruština. Jeden z mužů vytáhl z kapsy láhev vodky, pořádně si lokl a nabídl ostatním. Odmítli a bez něho zamířili na záď.

Muž se rozhlédl – bylo zřejmé, že ho zaujaly záchranné čluny. Přestože se sotva držel na nohou, vytáhl z náprsní kapsy pláště malý přístroj, namířil ho na otevřený poklop a hlasitě klel tak dlouho, dokud se poklop nezavřel. Pak dorazil láhev a potácivým

krokem se vydal k člunům.

Terry se opatrně přesunula dál do stínu. Rus klesl na palubu a opřel se.

Uběhlo několik minut. Muž začal chrápat. Terry opatrně vylezla z úkrytu a sklonila se nad ním. Z jeho dechu se jí málem obrátil žaludek. Chvíli zírala na ohyzdnou jizvu táhnoucí se napříč přes mužovo hrdlo. Pak si všimla dálkového ovládače, který muž svíral v ruce.

Jemně mu rozevřela prsty. Strnula – muž se pohnul, pootevřel oči a na jeho tváři se objevil opilecký úsměv. *„U miň tasnit…,“* zamumlal a opět usnul.

Terry mu vzala ovládač a rozhlédla se. Paluba byla prázdná. Stiskla zelené tlačítko. Poklop šachty, z níž muži vylezli, se zvedl. Přistoupila blíž a uviděla železné schůdky mizející pod palubou. Rozbušilo se jí srdce. Vzpomněla si na otázku, kterou před pár dny položila otci: *Jak moc Singerovi věříš?*

Sestoupila o několik stupňů, pak se otočila a stiskla červené tlačítko. Poklop nad její hlavou se zavřel.

Uvědomila si, že slyší hukot silného generátoru. Hluk k ní doléhal odněkud zespodu. Sestoupila o dvě poschodí níž a ocitla se před zavřenými vodotěsnými dveřmi. Pomocí kol odsunula závory a dveře otevřela. Za nimi se objevila jasně osvětlená, úzkostlivě čistá bílá chodba.

Zajistila za sebou dveře a rychle jí prošla. Na jejím konci byly těžké ocelové bezpečnostní dveře. Terry se zmocnilo zklamání, protože poznala, že k jejich otevření je třeba mít identifikační čipovou kartu.

V duchu zaklela. Obrátila se, aby se vrátila, když vtom ji vyděsilo hlasité zabzučení. Hydraulicky ovládané dveře se začaly otevírat.

Proboha, do čeho ses to zase namočila?

Rozhlédla se kolem sebe jako chycené zvíře. Nebyl čas utéct, nebylo kam se schovat. V posledním okamžiku ji napadlo přitisknout se za otevírající se dveře. Dveře ji přimáčkly ke zdi.

Uslyšela mužské hlasy hovořící nějakým arabským jazykem.

Hlasy postupně slábly – muži se vzdalovali.

Terry měla pocit, že jí dveře rozdrtí žebra, náhle však jejich tlak povolil a začaly se zavírat. Neváhala ani zlomek vteřiny a vklouzla dovnitř. Vzápětí za ní dveře zapadly.

Ocitla se v rozlehlé hale. Vlevo před velkoformátovou televizní obrazovkou s videopřehrávačem stálo několik křesel a pohovek, vpravo byla malá kuchyňka s mikrovlnnou troubou a ledničkou. Přímo naproti byly další zavřené dveře.

Přistoupila k nim a opatrně je otevřela. Na tváři ucítila závan vlhkosti. Ke svému překvapení zjistila, že stojí na prahu velké šatny s uzamykatelnými skříňkami. Nalevo od ní byla umývadla a toalety, napravo šatní skříňky. Chodba uprostřed vedla ke sprchám.

Ze sprch se ozvaly hlasy.

Couvla ze šatny zpět, ale v tom okamžiku zaslechla známé zabzučení a bezpečnostní dveře se opět začaly otevírat. Znovu vklouzla do šatny, skočila do jedné záchodové kabinky a zavřela za sebou dveře. Srdce cítila až v krku. Posadila se na sedátko a modlila se, aby ji nikdo neobjevil.

Uběhlo několik minut. Potom zaslechla pleskání bosých nohou o dlaždice. Vykoukla štěrbinou mezi dveřmi a jejich rámem a uviděla nahého muže. Stál přímo před její kabinkou čelem k umývadlu. Měl tmavou pleť a záda porostlá houštinou tmavých chlupů. Pustil vodu a začal se holit. Z šatny na něho kdosi zavolal arabsky.

Muž dokončil holení a zmizel jí ze zorného pole. Terry slyšela, že oba muži spolu mluví a občas se smějí. Po chvíli vyšli z šatny do haly.

Čekala dalších několik minut a pak zalitá potem otevřela dveře kabinky a po špičkách vyšla z koupelny. Šatna byla prázdná, ale Terry slyšela, že vedle v hale hraje televize.

Zatraceně…

Byla v pasti. Prošla kolem sprchových kabinek a vstoupila do malého výklenku s vodotěsnými dveřmi zasazenými do rámu s pryžovým těsněním. Nad dveřmi visela bílá destička s nápisem

červenými písmeny. Anglicky, rusky, německy a arabsky tam stálo:

POZOR! VŠICHNI ZAMĚSTNANCI SE MUSÍ PŘED VSTUPEM DO LABORATOŘE OSPRCHOVAT.

Terry zatlačila do dveří. Otevíraly se ven a musela vyvinout značnou sílu, aby s nimi pohnula. Sotva je pootevřela, ozvalo se silné zasyčení a do zad jí zavanul vzduch. *Jaká to může být laboratoř, když je v ní udržován podtlak, aby vzduch neunikal ven? Copak se Benedikt zabývá výzkumem virů?*

Vstoupila do předsíně, která zřejmě sloužila za převlékárnu. Podlaha, stěny i strop byly vyložené bílými kachličkami. V policích nad dvěma velkými prádelními koši a řadou lavic byly naskládané čisté ručníky. Na věšácích viselo větší množství kombinéz.

Na konci místnosti byly další vzduchotěsné dveře a nad nimi varovný nápis:

VSTUP DO TOKAMAK LABORATOŘE BEZ PŘETLAKOVÉHO OBLEKU ZAKÁZÁN!

Po tváři jí stékal pot a nervy se jí chvěly napětím. V duchu si spílala, že nezůstala ve své kajutě. Také si uvědomila, že když seděla na toaletě, měla se vymočit.

Když už jsi došla až sem, musíš to dokončit.

Našla si jeden menší přetlakový oblek a položila ho na podlahu. Sundala si tenisky, vstoupila do nohavic, potom vsunula nohy do připojených gumových bot a přes ramena si navlékla zbytek neforemné kombinézy. Tenisky strčila do kapes své sportovní soupravy. Pak navlékla ruce do rukávů a prsty do připojených gumových rukavic.

Ještě však bylo potřeba nasadit si na hlavu přilbu opatřenou kapuci, která byla spojená se zády kombinézy. Když to udělala, stáhla si vpředu zip ke krku. Náhle se jí v uších ozvalo praskání a průzor před očima se zamlžil. Rozepnula kombinézu a nadechla se. Teprve potom si všimla oranžové hadice připojené na jakýsi přístroj na stěně. Opět stáhla zip a připojila konec hadice k ventilu na kombinéze.

Ozvalo se syčení. Kombinéza se začala nafukovat a současně se vyčistil průzor před očima. Po chvíli Terry hadici odpojila, otevřela vzduchotěsné dveře a vstoupila dovnitř.

Chvíli jen zírala a snažila se zorientovat. Ocitla se na úzké lávce ve výšce asi pěti poschodí nad rozlehlou halou. Lávka se táhla nad celým předním prostorem trupu *Goliáše.* Terry si uvědomila, že tady zřejmě dříve byly svislé raketové šachty. Po jejich demontáži se zde vytvořil prostor o rozloze asi devíti set čtverečních metrů, který byl nyní vyplněný nejrůznějším technickým zařízením a přístroji. Uprostřed trůnil obrovský objekt podobající se tvarem gigantickému prstenu.

Terry se chytila zábradlí a nevěděla, co dělat dál.

Z podivného objektu uprostřed sálu vyšli dva technici. Oba měli přetlakové obleky a zásobníky se stlačeným vzduchem. Jeden z nich pohlédl směrem, kde stála. Terry na něho kývla a oba muži se pohnuli dopředu. Ještě chvíli váhala a pak se pustila dolů po spirálovitě zatočených schodech. Stále si nemohla srovnat v hlavě, jak se mohla do takové situace dostat.

Přiblížila se k věnčité vakuové komoře tvořené obrovskou stočenou trubkou o průměru asi šesti metrů. Její vnější plášť obepínaly závity měděných trubek. Z vnitřku zařízení vycházely nesčetné kabely připojené k počítačovým terminálům a k dalším technickým zařízením umístěným po obvodu. V prostorách vzdálenějších od středu laboratoře byly mohutné generátory, jejichž hluboký hukot rozechvíval kovovou podlahu vibracemi.

Terry se rozhlédla. Techniky, které spatřila shora, nebylo nikde vidět. Vtom si všimla jednoho počítačového terminálu, jehož monitor byl zapnutý, a posadila se k němu. Pohnula myší. Na obrazovce se objevila nabídka programů:

GTI TOKAMAK

Alfa částice	Elektromagnetická síla
H-mód	Ionizační komora
Magnetická šachta	Neutrální injektory

Pohlcovač neutronové energie	PIC program
Pasivní bezpečnostní systémy	Poloidální plasmový tok
Primární měnič	Reaktorové palivo: deuterium
Supravodivé magnety	tritium
Elektronová komora	Toroidní cívky
Turbulence	Vakuová komora

Terry zvedla hlavu od monitoru. Technici se už vrátili a přes sál na ni hleděli. Po chvíli se jeden z nich obrátil k druhému a oba se začali blížit k ní.

Terry vstala. Uvědomila si, že vzduch z jejího tlakového obleku uchází. Ledabyle se vydala k točitému schodišti. Držela hlavu skloněnou, aby jí nebylo vidět do tváře. Oba muži šli za ní. Ve chvíli, kdy se blížila ke schodům, přestala hrát divadlo a rozběhla se. Nahoru vybíhala po dvou schodech najednou.

Ve sluchátkách uvnitř přilby zaslechla, že na ni oba muži křičí – jeden rusky, druhý anglicky: „Stůjte! Identifikujte se!“

Terry doběhla bez dechu na visutou lávku a vrazila do dveří. Její pronásledovatelé ji doháněli. Proběhla převlékárnou a celou silou zatáhla za tlakové dveře na druhém konci místnosti. Ve chvíli, kdy běžela kolem sprch, se jí na mokrých dlaždicích smekly gumové boty. Těžce upadla na zem.

V uších jí zněly ruské výkřiky.

Zvedej se holka – pohni zadkem!

Vstala, proběhla šatnou a vrazila do haly. Od televizní obrazovky se překvapeně otočili čtyři muži oblečení jako chirurgové.

Terry si zakryla tvář rukou a proběhla k bezpečnostním dveřím. V běhu zoufale uvažovala, jak je otevřít. Náhle si všimla, že vedle nich na stěně je zelené tlačítko. Stiskla ho. V tu chvíli vyrazili z šatny ruští technici.

Sotva se dveře pootevřely, protáhla se úzkou mezerou a spojovací chodbou pádila dál. Na konci rozrazila vodotěsné dveře a prolétla jimi tak rychle, že na chodbě bolestivě udeřila čelem do

kovového obložení. Teď však neměla čas zkoumat, jestli si udělala bouli. Rychle za sebou dveře zabouchla a zajistila je. Za nimi se už ozývaly ruské hlasy.

Cestou po schodech nahoru ze sebe začala stahovat přetlakový oblek. Plíce jí pálily od nezvyklé námahy a v uších jí prudce tepala krev. Na vrcholu schodiště začala hledat v kapsách sportovní soupravy dálkový ovládač. Zoufale zaúpěla – ovládač jí sklouzl do pravé boty.

V sluchátkách stále slyšela rozčilené ruské hlasy. Rychle si rozepnula kombinézu, vytáhla nohy a sáhla do pravé boty. Roztřesenou rukou stiskla zelené tlačítko. Poklop nad hlavou se zvedl.

Právě v tu chvíli vyrazili z vodotěsných dveří Rusové a začali po schůdkách vybíhat nahoru. Terry trvalo vteřinu, než se provlékla otvorem na palubu. Vzápětí se otočila a napolo svlečená z kombinézy vyslala povel k uzavření poklopu.

Opilec!

Rozběhla se k záchranným člunům. Ulevilo se jí, když zjistila, že muž leží na palubě zcela zpitý. Bleskově mu stáhla jeho boty, vsunula mu nohy do gumových bot a kombinézu mu přetáhla přes záda.

Vtom zaslechla, že se zvedá poklop. Ještě stačila strčit opilci ruce do rukávů, ale rychlý pohled k poklopu jí řekl, že se na palubu hrnou muži jeden za druhým.

Skrčila se za naskládané čluny a zoufale se rozhlédla. Paluba kolem byla otevřená a nebylo za čím se ukrýt. Neměla na vybranou. Rychle přeběhla k zábradlí, přelezla ho a chytila se za nejnižší příčku. Teprve teď si uvědomila, v jak nebezpečné je situaci – houpala se na boku lodi víc než deset metrů nad temnou hladinou Pacifiku.

Z paluby se ozýval křik – zřejmě našli opilce.

Terry přitiskla bosé nohy k chladným ocelovým plátům. Začala ručkovat podél zádi – jejím cílem byla obrovská otočná věž, která na lodi zbyla po odmontovaných lodních dělech.

Cítila, že jí začínají umdlévat ruce i nohy a přestává v nich mít

cit. Zábradlí bylo silné a její prsty je nestačily celé obemknout a pořádně sevřít. Asi po šesti metrech musela ručkování nechat. Vytáhla se nahoru a skrčila se mezi příčky zábradlí. Slyšela, že muži pobíhají po palubě a křičí.

Po chvíli se rozhodla vylézt a doplížit se k otočné věži. Od lodní nadstavby ji dělilo pouze deset nebo dvanáct metrů otevřené paluby.

Plížila se po rukou a kolenou. Konečně se dostala ke změti ocelových výstupků a začala šplhat na palubu o poschodí výš. Sotva na ni vystoupila, pokračovala na další úroveň a asi po pěti minutách úsilí se ocitla u vchodu do paluby C. Opatrně nakoukla do chodby, protože tam zaslechla hlasy. Uviděla Benedikta Singera. Byl v koupacím županu a hovořil se dvěma ruskými techniky z laboratoře. Všichni tři se dívali na její dveře.

Terry rychle couvla ven a začala se plazit po úzké plošině, která se táhla pod její kajutou. Pohlédla nahoru a přesvědčila se, že kulaté okénko je stále otevřené.

Okay, dokážeš to.

Vyskočila a zachytila se prsty za vnější okraj okna. Sykla bolestí, jak se do jejích zkřehlých, znecitlivělých prstů zařízla kovová hrana. Po několika vteřinách našla oporu pro nohy, vytáhla se a strčila hlavu do otvoru.

Dál to však nešlo. Zjistila, že se rameny neprotáhne.

Zaslechla klepání na dveře.

Vytáhla hlavu ven, vstrčila do okénka napřed ruku a pak do otvoru opět vsunula hlavu. Po obrovském úsilí, kdy se všelijak kroutila a odírala o okraje okénka, se jí konečně podařilo vsoukat se dovnitř. Dopadla na ruce hlavou dolů.

Klepání se ozvalo znovu, tentokrát už netrpělivěji.

„Minutku…“

Terry zavřela okno a bleskově si svlékla sportovní soupravu. Potom si omotala pokrývku kolem nahého těla. Snažila se skrýt krvácející prsty a špinavé nohy.

Otevřela dveře a začala hrát ospalou. „Už mám vstávat?“

Benedikt a oba technici na ni chvíli zaraženě hleděli.

„Ne, má drahá, ještě ne," řekl Benedikt. „Měli jsme tu menší nepříjemnost a chtěli jsme se přesvědčit, že jste v pořádku."

„Jakou nepříjemnost?"

Krátce si ji změřil pronikavýma smaragdovýma očima a pak se jeho pohled stočil ke zdi pod okénkem. „To není důležité. Vraťte se zpátky do postele."

Terry se na něho ospale usmála a zavřela dveře. Zůstala stát a poslouchala. Slyšela, jak Benedikt dává rusky příkazy svým lidem, a pak se teprve zavírá ve své kajutě. Uklidněná se dovlekla k posteli. Byla prochladlá, rozbolavělá a zcela vyčerpaná.

Co mohl Benedikt skrývat?

Teď však byla příliš unavená, aby nad tím přemýšlela. Lehla si a chvíli se usmívala nad svou troufalostí. Ještě než však usnula, našla na nočním stolku pero a poznámkový blok a poznamenala si jediné slovo: TOKAMAK. Potom papír z bloku vytrhla, zmačkala ho do kuličky a vstrčila do boty.

Za minutu už spala, aniž měla tušení, že na zdi kolem okénka jsou krvavé otisky jejích poraněných prstů.

Únik

Tanakův oceánografický institut
Monterey, Kalifornie

„Řekl jsem ti už, že ses zbláznil?“

„Jistě, Macu. A několikrát. Vypni motor. Nechci vyděsit Meg.“

„Meg? Ale že děsíš k smrti mě, to tě, kamaráde, nezajímá, že?“

Mac vypnul přívěsný lodní motor a nechal ponton dlouhý asi devět metrů setrvačností doplout k vnějšímu okraji hráze kanálu. Jakmile plavidlo narazilo na vyčnívající betonový okraj, Mac vystoupil a přivázal ho.

Profil přístupového kanálu tvořilo vybagrované koryto hluboké dvacet pět metrů zpevněné po stranách betonovými břehy. Šířka na úrovni hladiny byla osmnáct metrů. Při pohledu od západní zdi laguny se kanál jevil jako výjezd z dálnice táhnoucí se krátce nad pobřežím a pokračující dalších tři sta metrů do Pacifiku. Asi ve třech čtvrtinách této délky, tedy zhruba dvě stě třicet metrů v moři, byla umístěna ocelová vrata vysoká dvacet pět metrů. Ta kanál uzavírala.

Během odlivu hráz vystupovala asi půl až jeden metr nad hladinu a připomínala úzký chodník vybíhající do moře. Za přílivu se však zcela ztratila pod vodou a její polohu vyznačovala řada oranžových bójí a tabulí varujících před vstupem na soukromý pozemek.

Jonas ukázal na dvojitě vinuté závity ostnatého drátu táhnoucího se od jednoho břehu hráze ke druhému. „Brána je tam pod tím ostnatým drátem.“

„Panebože, ta potvora jde po nás,“ řekl Mac. Kanálem se hnala víc než dva metry vysoká vlna. Mířila k ostnatému drátu. Po chvíli se ozvala temná rána a betonové břehy hráze se zachvěly.

Mac si nervózním pohybem prohrábl svého ježka. „Zatraceně, Jonasi… jsme tady vůbec v bezpečí?“

„To se právě snažím zjistit.“

„Doufám, že si tím budeš jistý dříve, než ta potvora uteče. Pak mi dej vědět. Jen tak ze zvědavosti, na kterou stranu se ta vrata otevírají?“

„Naštěstí dovnitř. Masao je nechal původně navrhnout jako návnadu pro gravidní samice kytovců, kteří tudy táhnou na sever. Chtěl je tím způsobem odchytávat a pak v laguně chovat. Vrata mají otvory a jsou vodopropustná, takže v nádrži se pořád obměňuje mořská voda.“

V dálce se ozval dunivý zvuk bubnů a nesl se kanálem.

„Začíná odpolední show,“ řekl Jonas. „Měl bych se obléknout.“

Mac pozoroval, jak se jeho přítel souká do potápěčské kombinézy.

„To chceš lézt do vody? Ty ses zbláznil! Vždyť je to zatraceně nebezpečné.“

„Jestli víš o nějakém jiném způsobu, jak posoudit poškození vrat, tak mi o něm řekni. Jsem jedno velké ucho.“

Přerušilo je pípnutí krátkovlnné vysílačky.

„Co se děje, Manny?“

„Zvyšujeme intenzitu akustické stimulace. Dám vám vědět, až se Meg rozjede do kanálu.“

„Díky.“

Dunění bubnů sílilo a zrychlovalo se. Jonas si uvědomil, že tlukot jeho srdce se přizpůsobil jejich rytmu.

„Poslyš, Jonasi, pokud se nemýlím, kamarádi jsme už nějakých jedenáct let. Víš, že jsi můj nejlepší přítel.“

„Myslel jsem, že žádného jiného nemáš,“ usmál se Jonas. „Tak se vymáčkni. Co je? Co ti sedlo na mozek?“

„Mám obavy z toho, že právě tobě něco sedlo na mozek. Terry je okay. S tebou to je horší. Jsi tou zatracenou obludou úplně

posedlý. Copak už toho nebylo dost?“

Jonas se podíval směrem k laguně a zaostřil pohled na zaplněnou arénu. „Bylo. A víc než dost.“

„Tak s tím sekni. Vsadím se, že jakmile opustíš Institut, ty tvoje noční můry do týdne zmizí.“

„Plánuju to. A velice brzy. Předtím ale musím tu jednatřicetitunovou obludu spoutat. Máš vysílač?“

„Jo. Tady je.“ Mac vytáhl z krabice na nářadí předmět dlouhý asi patnáct centimetrů. Podobal se šipce a jeho pouzdro nebylo v průměru širší než kulka. Na jednom jeho konci trčela asi deset centimetrů dlouhá harpuna s háčkem.

„Zdá se mi to trochu malé. Jaký to má dosah?“

„To záleží na hloubce a topografii. Počítám tak od pěti do osmi set kilometrů. Vysílá infraakustický signál, který je neustále monitorovaný systémem SOSUS, takže to svoje monstrum můžeš sledovat kdekoli na zeměkouli.“

Jonas si se zájmem přístroj prohlédl. Bylo vidět, že na něho Macova informace udělala dojem. SOSUS byl systém válečného námořnictva, který se už několik desetiletí používal ke sledování nepřátelských lodí a ponorek. Jeho stavba stála patnáct miliard dolarů. Systém sestával z více než padesáti tisíc kilometrů podmořských kabelů a spousty mikrofonů a v současné době ho využívali vědci k zachycování zvuků, kterými se dorozumívají velryby, k monitorování podmořských seismických otřesů nebo k detekci pukáni ledovců vzdálených tisíce kilometrů.

Jonas podal šipku zpět Macovi. „Jak dlouho tomu vydrží baterie?“

„Hlavní baterie je lithiová a je doplněná přídavnou niklkadmiovou. Obě by měly vystačit asi na šestiměsíční provoz.“

„A kde máš pušku nebo čím se to vystřeluje?“

Mac vytáhl z kapsy malou jednoruční střelnou zbraň připomínající startovací pistoli. Přišrouboval nakonec hlavně adaptor z umělé hmoty, vložil do něho šipku a podal ji Jonasovi.

„Na jednoruční zbraň to poměrně dost kope. Dej si záležet při míření a drž ji při výstřelu oběma rukama. Bohužel, účinný dostřel

je pouze asi sto metrů. Pokud bys vystřelil z větší dálky, neměli bychom jistotu, že harpuna pronikla žralokovou tlustou kůží. Kdybys mně dal tak o dva týdny víc, pokusil bych se to předělat na pušku.“

„Tolik času nemáme. Chci to udělat dnes.“

„Doktore, slyšíte mě?“

Jonas sáhl po krátkovlnné vysílačce. „Slyším, Manny. Mluvte.“

„Meg právě vplula do laguny. Jestli jste se rozhodl do toho jít, pak je vhodná doba.“

Jonas se sehnul pro ploutve. „Drž ponton tady. Nechci, aby ho Meg uviděla, až se vrátí. Až obhlédnu závěsy brány, poplujeme podél vnější strany kanálu a pokusíme se rybu označit.“

„Jak myslíš. A poslyš, Jonasi, víš jak zní definice blbce?“

Jonas nasadil strnulý výraz a zahleděl se do modré vody. „Ne, jak?“

„Blbec je chlap, který vidí na cestě hovno, ví, že je to hovno, ale stejně do něho šlápne. Přesně takový blbec jsi ty. A teď běž a bav se s tím svým zatraceným žralokem.“

Jonas krátce pohlédl na přítele a seskočil nohama napřed do vody. Když klesal dolů, oslepila ho na chvíli clona drobných bublinek.

V hloubce devíti metrů se zastavil. Držel se u vnitřní strany hráze po pravé ruce. Betonová stěna se téměř ztrácela pod kluzkou vrstvou řas a vodních rostlin. Silný proud ho hnal dopředu, takže se za chvíli ocitl u brány.

V mlhavě modré vodě mořské hlubiny se rýsovala uzavírací vrata. Zlověstně temná hradba se táhla dál, než mohl dohlédnout, až do hloubky pětadvaceti metrů.

Konstrukci pokrývala tenká vrstva rzi a přísavných mořských živočichů. Jonas natáhl ruku a strčil tři prsty do jednoho z otvorů zajišťujících vodopropustnost brány. Deska byla silná třináct centimetrů. Nemohl odolat, aby se nepodíval na druhou stranu. Otvor mohl mít sedm až osm centimetrů v průměru, takže viděl víc než dobře.

Po zádech mu proběhlo zamrazení. *Přestaň ztrácet čas, blbče…*

Přiblížil se k hrázi na pravé straně a zapnul silnou potápěčskou svítilnu. Zamířil kužel světla na závěs zabetonovaný do hráze, na kterém viselo jedno křídlo vrat. Ocelový závěs o průměru jeden metr se již začínal ohýbat směrem na vnější stranu – bylo to samozřejmě způsobené neustálým bušením žraloka do brány. I když závěsy zatím odolávaly, Jonas věděl, že je jen otázkou času, kdy povolí. A jakmile se utrhne několik prvních, budou o to rychleji následovat další.

Obrátil se a vyrazil na obhlídku druhého křídla. Náhle zachytil záblesk pohybu.

Asi pět metrů pod ním proklouzlo podél brány světlešedé tělo. Jakmile dospělo k betonové hrázi, prohnulo se do oblouku a zmizelo v temnotě.

Jonas otočil hlavu. Z mlžného závoje přímo před ním se vynořil žralok. Jonas cítil, jak ho zaplavuje vlna adrenalinu. Další bestie, a obrovská, snad pět a půl metru dlouhá a přes tunu těžká.

Silou vůle se přinutil ke klidu. Pohnul nohama a couvl, až ucítil, že narazil láhví se stlačeným vzduchem do brány. Zabiják pokračoval v pomalém pohybu směrem k němu. Jeho horizontální hrudní ploutve připomínaly svým pohybem houpání křídel tryskové stíhačky. Žralok se přiblížil na vzdálenost asi pěti nebo šesti metrů. Podle pachu mířil najisto.

Jonas na něho namířil svítilnu. Kužel světla ozářil tmavé otvory na spodní straně žralokova nosu.

Lorenziniovy ampule. Dravec se orientoval podle nepatrného elektrického pole, které se šířilo od Jonasova tlukoucího srdce.

Jonas divoce zamával rukama a vykřikl do nádechového ventilu. Žralok se k němu přiblížil téměř na jeden metr… pak se prudce obrátil a byl pryč.

Jonas pohlédl dolů.

Pod ním kroužily další dvě bestie. Všechny velké a bílé.

Jonas zůstal přitisknutý k bráně. V zorném poli jeho brýlí se mihli další dva dravci, všichni samci.

Proboha tolik… a jenom samci? Proč se tady shlukují?

Žraloci začali kroužit rychleji. Bylo evidentní, že jejich neklid

vzrůstá. Jeden z větších exemplářů sekl ocasem po svém sokovi. Jonasovi se na chvíli zastavilo srdce – dvě bílé bestie začaly rvát jedna druhou; bezmála dvě tuny svalů a kůže v jednom klubku. Vzápětí se však od sebe oddělily. Jonas si uvědomil, že něco takového u druhu *carcharodon carcharias* ještě neviděl. Cítil se bezbranný jako osamělá ovce mezi smečkou hladových vlků. Podíval se na hloubkoměr – osmnáct metrů.

Přitiskl se k bráně v zoufalé snaze s ní splynout. Nepomáhalo to. Žraloci se chystali k útoku.

Mac do amfiteátru neviděl, ale podle reakce obecenstva tušil, co se tam děje. Minuty ubíhaly. Zatraceně, co tam ten Jonas tak dlouho dělá?

Kolem pontonu proletěl metr nad hladinou ocelově šedý trojúhelník a v závěsu za ním bičovala hladinu půlměsíčitá ocasní ploutev. Mac ještě chvíli sledoval pohyb pod vodou a teprve pak si uvědomil, co vlastně viděl.

„Zatraceně, Jonas…!“

Spustil motor a vyrazil přes kanál směrem k bariéře z ostnatého drátu. Nalevo se objevila druhá hřbetní ploutev a o kus dál další. Mac zoufale hledal, jestli neuvidí, kde z hloubky stoupají bubliny. V poslední vteřině se podíval před sebe. Pozdě.

„Do prdele!“

Prudce zařadil zpáteční chod, ale vlastní vlna ho strhla ještě o kus dopředu. Plochý ponton projel pod bariérou a zachytil se v kolech ostnatého drátu.

„Ty blbče – ty zatracenej, pitomej osle!“ Mac chytil veslo a šťouchal do drátu v zoufalé snaze loď uvolnit.

Náhle koutkem oka zachytil jiný pohyb. Směrem od laguny se kanálem valila vlna vysoká nejméně dva a půl metru. Mířila přímo k němu.

Jonas spatřil Macovu loď. Začal stoupat. Zoufale se rozhlížel na všechny strany a bezmocně sledoval, jak se žraloci střídají v prudkých nájezdech proti němu.

V hloubce deseti a půl metru se znovu zastavil. Proti němu se řítila sedm metrických centů těžká raketa naváděná na pach masa a krve. Vzápětí, když se přiblížila k ocelové hradbě vrat, zpomalila. Jonas věděl, že žralokovy citlivé buňky reagují na elektrické pole šířící se od hydraulického ovládání vrat. Když se však dravec přiblížil na tři metry, jeho pozoruhodný sensorový systém se uvedl do zmatku. Než by se však stáhl, otevřel strašlivou tlamu, obnažil dásně a zuby ostré jako dýky a stočil černé oči navrch hlavy.

Zmatený žralok narazil do bariéry napravo od Jonase a naslepo chňapal svými děsivými čelistmi podél vrat.

Jonas rychle upustil z potápěčské vesty vzduch a klesl níž, aby unikl smrtícím zubům. Hlava nestvůry projela přímo nad ním. Její tlama se stále otevírala a zavírala.

Konečně čtyři a půl metru dlouhý samec usoudil, že tam kořist nenajde, a zmizel v šeru. Jonas střihl nohama a vystoupil do devíti metrů. Pohlédl dolů.

Přímo pod ním se vynořil další samec – tentokrát dobrých šest metrů dlouhý.

Jonas znovu prudce kopl nohama. Tlama se otevřela. Černé oči se protočily zpět, slonovinově bílé tesáky se roztáhly – Jonas věděl, že bestie jde po něm.

Žralok do něho narazil silou menšího nákladního auta. Jonasova levá noha zmizela v dravcově tlamě.

Jonas prokousl náustek i vlastní jazyk a jeho tělo se zkroutilo, jako kdyby se ho dotkl obnažený drát vysokého napětí. Reflexivním pohybem máchl levou rukou dolů a udeřil žraloka do nosu tupým koncem svítilny. Čelisti se pootevřely. Jonas sebou zoufale škubl, aby nohu z žralokovy strašlivé tlamy vyprostil.

Bestie se zarazila, zatřásla hlavou a znovu se na něho chystala…

Náhle se však otočila a vystřelila pryč.

Jonas zaregistroval bílou zář, kterou vzápětí následovala ohlušující rána. Megalodon narazil do vrat jako osmnáctikolový kamión do policejní bariéry. Vrata tvrdě bouchla do Jonasovy

láhve se stlačeným vzduchem a prorazila ji.

V celém prostoru kolem rezonovalo strašlivé skřípění kovu. Jonas si s hrůzou uvědomil, že vrata povolila a hrnou ho ke zdi hráze.

V rozšiřující se mezeře uprostřed se objevilo obrovské megalodonovo tělo.

Proražená láhev táhla Jonase dolů jako kotva. Oslepený, s maskou beznadějně zaplavenou vodou klesal bezmocně dolů. Rozdrásanou levou nohou nebyl schopen pohnout.

Malá láhev!

Jonas vytrhl od pasu malý váleček, vydechl vodu a pak do sebe natáhl dlouhý doušek životadárného vzduchu.

Zoufale se snažil nahmatat zátěžový opasek. Oslepený svou vlastní krví hmatal kolem pasu. Cítil, že mu spodní část těla trne a začíná v ní ztrácet cit. Konečně se mu podařilo nahmatat plastový zámek a uvolnit ho. Zátěžový opasek sklouzl dolů, ale na cestě ke dnu ještě stačil udeřit do Jonasovy těžce pochroumané nohy.

Jonas začal stoupat mlhou rozptýlené krve, která se vznášela jako růžový oblak podél čelní plochy poškozených vrat.

Vyfoukl vodu z masky. Cítil, že se ho zmocňuje mdloba ze ztráty krve a z vyčerpání. Pomyšlení, že by mohl omdlít a vykrvácet pod vodou k smrti, v něm však zmobilizovalo poslední zbytek sil. Soustředil se jen na to, aby se dostal na hladinu. Náhle strnul – před ním se vznášela jeho noční můra.

Meginy šedé oči hleděly přímo na něho, její obrovská lumineskující hlava se houpala ani ne pět metrů před ním.

Démonický škleb se pootevřel a opět zavřel, jako by mu obluda chtěla něco říct.

Jonas strnul v absolutní hrůze. Cítil, že se mu před očima dělá tma.

Meg se nehýbala a hleděla na něho, jako by se rozhodovala, co s ním udělat.

Poznala mě…

Jonas cítil, že stoupá. Natáhl levou ruku a dotkl se vylomených vrat.

Hni sebou!

V jediné svalové kontrakci vyvolané návalem adrenalinu se protáhl za poškozená vrata a vtiskl se mezi vytržené závěsy – zlomek vteřiny předtím, než po něm Meg chňapla široce rozevřenými čelistmi. Její nos udeřil do vnitřní plochy vrat a přirazil je proti betonové stěně hráze.

Jonas zaslechl, jak za jeho zády zadrnčely ocelové pláty a oddělily ho od smrtících čelistí. Byl příliš slabý, než aby se staral, co se děje dál. Cítil jen, že pomalu stoupá spolu s oblakem své vlastní krve unášený nepatrným zbytkem vzduchu, který ještě v BCD vestě zbyl.

Mac stál na kraji pontonu a upřeně hleděl do vířící zelené vody. Věděl, že si megalodon prorazil cestu ven, netušil však, jestli je Jonas ještě naživu.

Dole pod ním se objevila alabastrová zář.

Nad hladinou se vynořila hřbetní ploutev – mířila pryč na volné moře.

Mac sevřel oběma rukama pistoli a vystřelil.

Šipka se zaryla do bílého hřbetu.

Potom cosi narazilo na dno pontonu.

Mac se otočil. Vedle pontonu se vynořila hlava, vzápětí však zmizela ve vodě zarůžovělé krví. Mac skočil ke kraji plavidla, klekl si a chytil Jonase za vlasy. Chvíli trvalo, než se mu podařilo tělo uchopit oběma rukama a vytáhnout nahoru.

„Ježíšikriste…!“ Při pohledu na zkrvavený přívěšek čehosi, co se ani nedalo identifikovat, se mu obrátil žaludek.

Vzápětí se vzpamatoval. Ohlédl se přes rameno, aby se přesvědčil, že megalodon pluje pryč z kanálu. Potom přitiskl palec a ukazovák na jednu ze zejících děr v přítelově noze. Cítil, že krev prýští kolem jeho prstů dál. Přitlačil na ránu silněji, zatímco druhou rukou nastartoval motor. Pak vyrazil nejvyšší rychlostí kanálem k laguně.

Velkolepé peklo

Západní Pacifik

Terry se opřela o zábradlí a zaklonila se, aby nastavila tvář teplému rannímu slunci. Po noci, ve které toho moc nenaspala, by raději zůstala zbytek dne v posteli, ale to by mohlo vzbudit podezření.

Tokamak? Co to mohlo být, na čem Benedikt ve své laboratoři pracoval? Souvisí to nějak s Benthosem?

Otevřela oči právě ve chvíli, kdy se padesát metrů od *Goliášovy* zádě vynořil *Epimetheus.* Do vody se vrhl potápěč, aby na ponorku upevnil lano navijáku. O chvíli později už bylo plavidlo doutníkového tvaru vedle mateřské lodi a naviják je zvedal na palubu.

Na zádi se objevil Benedikt, aby pozdravil členy svého A týmu. Všiml si jí a lehce ji pokynul rukou. Polovina B týmu již byla na palubě *Benthosu,* kam dorazila před dvěma dny, aby svým druhům umožnili vystřídání. Ani ne za tři hodiny se měl Benedikt se zbývající členy posádky vydat v *Prometheu* na týdenní misi do Marianské hlubiny.

Terry pozorovala Benedikta nevyspalýma očima a uvažovala, jestli tuší, že to byla ona, kdo se v noci vloupal do laboratoře.

Dej dohromady záznamy sonarů a rychle z téhle lodi zmiz…

Bylo zřejmé, že se něco stalo. Terry se odpoutala od zábradlí. Nával adrenalinu ji probral z malátnosti. Na druhé straně paluby stál Benedikt a zlostně o něčem diskutoval s kapitánem A týmu. Oba muži se dívali směrem k ní.

Terry se s Benediktem setkala uprostřed paluby.

„Nastaly nějaké problémy?“

„Promiňte, byla to moje chyba,“ řekl Benedikt. „Kapitán správně poukázal, že počítače *Benthosu* jsou navržené speciálně pro toto plavidlo a nejsou kompatibilní se systémy *Goliáše*, ani jakéhokoliv jiného zařízení ve vlastnictví JAMSTECu.“

„Co to znamená?“

„Pouze to, že než mohou být záznamy sonaru, které požaduje JAMSTEC, dodány sem nahoru, musí se na *Benthosu* převést na použitelný formát.“

Terry cítila, že v ní roste hněv. „Dobře, tak je převeďte. Udělejte všechno, co je třeba.“

„Bohužel to bude nějakou dobu trvat. Na *Benthosu* je teď pouze kmenová posádka. Převedení požadovaných informací není nic obtížného; ve skutečnosti byste to dokázala sama, pokud by vám to někdo ukázal, ale tam dole by to znamenalo, že by se tomu musel jeden náš člověk dvě až tři směny věnovat. Naštěstí budu celý příští týden na Benthosu já. Slibuji vám, že udělám všechno, abych potřebná data vytřídil a převedl nebo přinejhorším zkompletoval jejich podstatnou část.“

„To znamená, že budu muset na *Goliášovi* trčet ještě přinejmenším další týden?“

„Možná i dva, pokud nebudu moci práci dokončit. JAMSTEC jistě toto zpoždění pochopí.“

Terry na protest zavrtěla hlavou. Cítila, že ji začíná zmáhat únava. „Ne, Benedikte, to asi nepochopí. Pokud jim budu opakovat to, co jsem právě teď slyšela od vás, zřejmě od kontraktu okamžitě odstoupí.“

Benedikt vypadal překvapeně. „Proč by něco takového dělali? Copak nám nevěří?“

„Tak to neberte. Myslím, že jsou prostě opatrní, nebo jestli chcete – mají tendenci nedůvěřovat.“

„Nedůvěřovat čemu?“

„To nevím. Na tom nezáleží…“

„Ale mně na tom záleží. Po celém světě vedu korektní

obchody. Kamkoliv přijedu, všude vědí, že na moje slovo se dá spolehnout. Jak se ti Japončíci odvažují o mně pochybovat?“ Benedikt zrudl jako rak a na krku mu naběhly žíly. „*Nemo me impune lacessit* – Nikdo mě nebude napadat beztrestně! Nepřipustím, aby mě lidé jakékoliv národnosti jakkoliv zastrašovali. Jestli někdo od toho kontraktu ustoupí, budu to já…“

„Ne, počkejte…“ Terry se zmocnila panika a v hlavě se jí začal rojit chaos myšlenek. Nemohla připustit, aby kontrakt s JAMSTECem padl. Navíc dostala chuť dovědět se víc o Benediktově tajné laboratoři. „A co já? Co kdybych… co kdybyste mi ukázal, jak se ta data převádějí?“

„Vám?“ Benedikt zavrtěl hlavou. „Musela byste s námi na *Benthos*. Když uvážím, co se stalo vašemu bratrovi… váš otec by mě zastřelil, kdyby se dověděl, že jsem vás zatáhl do Hlubiny.“

„Proč by se o tom měl dovědět. Benedikte, prosím vás, je to jediná možnost. Pokud JAMSTEC kontrakt zruší, mého otce to zruinuje. Prosím vás…“

Benedikt hleděl na moře a vychutnával situaci. „Nevím, jak by to…“

„Benedikte, vezměte v úvahu, kolik času a peněz už GTI do toho projektu investovala. Je nanejvýš důležité, aby si ho udržela. Dejte mi možnost poskytnout společnosti JAMSTEC to, co požaduje. Dám dohromady data a půjdu vám z cesty.“

„Dobře,“ řekl Benedikt. Předstíral, že uvažuje. „Ale aby mezi mnou a vaším otcem nenastala zlá krev, musíte napsat dopis, ve kterém otci vysvětlíte, že jde výlučně o vaše rozhodnutí. Chci, abyste mě zprostila jakékoliv odpovědnosti.“

„Samozřejmě. Díky. Hned dopis napíšu a pak si sbalím své věci. Za jak dlouho se odplouvá?“

„Za dvě hodiny. Vezměte si jen to nejnutnější. Na palubě *Promethea* není moc místa.“ Terry poklusem zamířila ke své kajutě.

Opatrně prolezla velitelskou věží do hlavní kajuty *Promethea*. Čtyři muži posádky byli na svých stanovištích, zatímco zbývající

členové B týmu *Benthosu* se povalovali nebo hráli karty v malé jídelně.

Benedikt zvedl hlavu od monitoru. „Ach, náš čestný host. Vítám vás na palubě. Nejste nervózní, moje drahá?“

„Spíš vzrušená. Vždycky bylo mým tajným snem dostat se dolů do Hlubiny.“

„V tom případě nastal váš šťastný den. Pojďte se mnou, pro váš první sestup vám držím nejlepší místo v domě.“

Vedl ji úzkou válcovitou chodbou, jejíž stěny byly od podlahy až ke stropu zaplněné počítačovými monitory a nejrůznějšími elektronickými přístroji. Nad hlavou se jim táhla spousta kovových trubek. Uprostřed plavidla se chodba s mřížovanou podlahou rozšířila. Terry viděla, že zdola přichází světlo.

Benedikt se sklonil, vyjmul z podlahy mřížový panel o rozměrech asi půl krát půl metru a odkryl vstup do sférické observatoře umístěné pod hlavní kajutou.

„Prosím. Můžete slézt dolů a udělat si tam pohodlí. Až se nabažíte výhledu, aktivujte počítač a napište slovo HOST. Připravený program vás provede po *Benthosu*. Ničeho jiného se nedotýkejte. Kdyby vám začalo být chladno, pod sedadlem máte deku.“

Terry slezla po krátkém žebříku dolů a vstoupila do sférické kabinky zavěšené pod trupem ponorky – bylo to něco jako střelecká věžička u bojové stíhačky z druhé světové války. Uvnitř bylo křeslo a přímo před ním kulaté okénko o průměru asi dvaceti centimetrů skloněné pod úhlem čtyřiceti pěti stupňů. Terry cítila, jak se jí vzrušením zrychlil tep. Začínalo to pěkně.

Zvenku třeskl kovový zvuk a plavidlo se pohnulo. O chvíli později už *Promethea* zdvihl do výšky mohutný lodní jeřáb.

Rameno jeřábu se otočilo a dlouhým ladným obloukem přeneslo ponorku přes okraj paluby nad vodu. Terry vzrušeně sledovala, jak plavidlo klesá k hladině a po chvíli se ocitá na ní.

Cítila, že se *Prometheus* začal houpat na vlnách. Potápěči odpojili lana a prohlédli vybavení a zátěž připevněnou pod trupem. Jeden z nich Terry zamával a zmizel ve víru drobných

bublinek.

Prometheus se začal potápět. Pomalým tempem se vydal na šestihodinovou cestu do neznáma.

Terry s napětím pozorovala modrý podmořský svět ozářený kužely několika reflektorů. Viděla špičky „prstů“ mechanických ramen složených pod trupem, stejně jako řadu kamer upevněných pod přídí. Po chvíli, když sestoupili níž, začala tmavá modř přecházet do purpurového odstínu a později zcela ztmavla.

Terry pocítila chlad. Sehnula se, vytáhla deku a přehodila si ji přes ramena.

Podobně jako sesterská loď *Epimetheus* měl i *Prometheus* dvojitý plášť sestávající z plátů titanového plechu silných patnáct a čtvrt centimetru. Při sestupu byly zátěžové nádrže naplněné mořskou vodou, což napomáhalo vytvoření negativního vztlaku. Kromě toho viselo pod trupem několik železných desek, z nichž některé měly být po dosažení dna Hlubiny odhozeny, aby se ponorka dostala do stavu neutrálního vztlaku. Pro návrat se pak měla odhodit i zbývající zátěž.

Když se dostali pod hranici tří tisíc metrů, spatřila Terry, že dole pod ní se míhají jakási světélka. Ze tmy na ni náhle vykulily oči dvě hnědé příšery. Poznala je, dokonce věděla, že jejich zoologický název je ďas mořský. Oba živočichové měli obrovskou hlavu, hrozivé čelisti a zuby ostré jako jehly. Z vrchní části hlavy jim trčely masité výstupky kývající se ze strany na stranu, které na konci světélkovaly. Jimi tvor lákal svou kořist. Mořští ďasi chvíli kroužili kolem světel ponorky, ale nakonec ztratili zájem a zmizeli.

Terry se pohodlně uvelebila v křesle, přitáhla si klávesnici počítače a napsala slovo HOST. Program se spustil. Nejdříve se objevil emblém firmy Geo-Tech Industries a vzápětí výzva, aby uživatel určil, jakým jazykem chce komunikovat. Terry si zvolila ENGLISH a stiskla ENTER. Čekala, co bude dál.

„*Vítáme vás na palubě* Benthosu, *nejdokonalejšího prostředku pro hlubokomořský výzkum na světě, postaveného firmou Geo-Tech Industries,*“ ozval se ženský hlas.

Potom se objevil obraz *Benthosu* vytvořený počítačem. Plavidlo připomínalo severní polokouli obrovského glóbusu uříznutou v místech rovníku. Pod zploštělou spodní částí lodí visely tři nohy připomínající dravčí spáry.

Vedle celkového pohledu na loď se objevil její vnitřní řez. Ukázalo se, že *Benthos* je něco jako šestiposchoďová budova přikrytá v celé své výšce kulovitou klenbou.

„Benthos *je zázrak konstrukčního inženýrství a technologie, největší ponorka, jaká kdy byla postavena. Od vrcholu kopule k patám svých tří zasouvatelných noh měří sedmdesát metrů. Průměr kruhové základny je plných devadesát metrů. Když se loď ponoří, vytlačí šedesát čtyři tisíce šest set padesát tun vody.*

Plášť Benthosu *sestává z osmnácti vrstev titanových plátů silných patnáct a čtvrt centimetru a celá jeho tloušťka je tak dva a tři čtvrtě metru. Takto dimenzovaný plášť snese tlak více než čtyřiceti tří milionů tun. Co se týče tvaru, je plášť lodi dokonale sférický a plochá základna je navržená tak, aby nesla zátěžové nádrže.*

Interiér Benthosu *je rozdělen do sedmi palub, z nichž každá tvoří samostatný celek. Pro krajně nepravděpodobný případ proražení vnějšího pláště některé z palub ostatní zůstanou neporušené.“*

Obrázek na monitoru se změnil a objevilo se schéma vnitřních prostor.

„Jak vidíte, paluby jsou propojené vodotěsně uzavřeným lodním schodištěm a stejně je zkonstruována přístupová šachta, která probíhá vertikálně středem plavidla. Vodotěsné poklopy, které každou úroveň oddělují, jsou schopné odolat tlaku přes čtyři sta kilogramů na centimetr čtvereční.

Naše prohlídka začíná v nejvyšším poschodí na palubě A. Tato zaklenutá sekce označovaná jako pozorovací paluba je doplněná dodatečným vnitřním pláštěm z tvrzeného syntetického skla a síle dvacet pěti centimetrů. Třicet procent plochy vnějšího titanového pláště nad palubou A je možné odklopit, a odhalit tak pozorovateli neprozkoumané krásy podmořského vesmíru.

Na palubě B je umístěno velitelské stanoviště Benthosu. *Počítač a strojovna jsou na palubě C přímo pod řídicím centrem lodi. Největší je prostřední paluba D. Je v ní kuchyně, jídelna a společenská místnost určená k odpočinku. Kajuty členů posádky jsou na palubě E, kde se také nachází skladovací prostory. Na palubě F je umístěn jaderný reaktor* Benthosu, *dále dílny a různá jiná zařízení. Odtud je také přístup k jedinému pohonnému šroubu ponorky. Nejnižší úroveň, jejíž rozměry jsou identické s pozorovací palubou, tvoří palubu G. Pouze odtud, ze dna ponorky, je možné do* Benthosu *vstoupit.*

Pod vnějším pláštěm Benthosu *se nachází přistávací rampa navržená pro přijímání hlubinných ponorek stanice, kterými jsou* Proteus, Prometheus *a* Epimetheus. *Rampa je umístěná hned pod palubou G. Mechanická ramena, která jsou součástí základny* Benthosu, *uchopí hlubinnou ponorku a navedou její velitelskou věž do otvoru v prostoru zaplaveném vodou. Jakmile je velitelská věž bezpečně utěsněna, vyčerpá se voda a upraví se atmosférický tlak. To se provádí pomocí deseti čerpadel o síle pěti set koňských sil. Na G palubě je rovněž hlubinný hangár o rozměrech sto sedmdesát čtverečních metrů, ve kterém lze vytvořit atmosférický tlak pomocí masivních hydraulických pístových čerpadel nacházejících se na palubě F. Tyto hangáry umožňují rozmístit na mořském dně těžké stroje nebo na dálku řízená podmořská vozidla.*

Benthos, *který je zkonstruován tak, aby sloužil jako ponorka pro hlubokomořský průzkum i jako mateřská základna pro hlubinné moduly, zůstává na svém místě pod hladinou moře celé měsíce. Základna plavidla obsahuje dva různé typy tlakových zátěžových nádrží. Benzínem plněné nádrže ve tvaru pontonů vytvářejí pozitivní vztlak, zatímco ty, které jsou naplněné mořskou vodou, mohou být použity k vytvoření negativního i pozitivního vztlaku. Pohyb plavidla dopředu v horizontální rovině je umožněn jaderným reaktorem S8-G, který dodává tlakovou páru do elektrických turbogenerátorů poháněných jediný hnací šroub* Benthosu…“

Terry vypnula počítač a zachumlala se do deky. V tuto chvíli sestupoval *Prometheus* déle než tři hodiny a měl nad sebou téměř šest a půl kilometru ledově studené vody. Terry zavřela oči.

Ze spánku ji vytrhl pocit, že padá. Vylétly jí ruce a zachytila se stolku s monitorem. Po několika vteřinách se vzpamatovala.

Mezitím, co spala, uběhly další dvě hodiny. Pohlédla na ukazatel hloubky umístěný nad její hlavou: ukazoval deset tisíc pět set osmnáct a půl metru. Výhled z pozorovacího okénka byl nyní zamlžený. Terry si uvědomila, že teplota ve sférické observatoři stoupla.

Prometheus sestoupil ohraničenou vrstvou sedimentačních kalových oblaků. Rozptýlené minerální částice chrlené hydrotermálními sirnými komíny pomáhaly udržovat nad většinou oblastí Marianské hlubiny izolovanou vrstvu teplé vody.

Minuty ubíhaly a voda se postupně pročišťovala. Klesli o dalších patnáct metrů a vstoupili do hlubokomořského příkopu s mihotavě se lesknoucí černou vodou, jejíž teplota se měnila od padesáti stupňů v oblasti hlubinných plání až k sedmi stům stupňů přímo nad ústími hydrotermálních jícnů. *Prometheus* se blížil ke dnu.

Terry uviděla obrovskou temnou hmotu, v níž se střídavě rozsvěcovala a zhášela naváděcí světla.

Benthos.

Fascinovaná sledovala, jak dlouhá příď *Promethea* vklouzla na přistávací rampu ve spodní části stanice. Ozvalo se temné vrznutí, jak gumové bloky narazily na kov a ponorka se zastavila. Po chvíli se prostor kolem nich naplnil vrčením hydrauliky – mechanická ramena přistávací rampy zvedla ponorku do přechodového prostoru. Terry zaslechla, jak na velitelskou věž upevňují těsnicí manžetu. Pak se ozvalo hučení – přechodový prostor byl vodotěsně uzavřen a začal se v něm upravovat atmosférický tlak.

Nahoře se objevila Benediktova hlava. „Jsme u konce cesty.“

Terry vylezla ze svého pozorovacího stanoviště a následovala

ho k velitelské věži. Po žebříčku vystoupili do menší komory kruhového průřezu, jejíž stěny byly ještě teď vlhké od mořské vody. Odtud prolezli těsnícím poklopem na palubu G *Benthosu.*

Přivítal je robustní, asi čtyřicetiletý muž. Benedikt si s ním potřásl rukou a otočil se k Terry.

„Terry Taylorová, kapitán Breston Hoppe."

„Vítám vás na palubě *Benthosu,* paní Taylorová. Uložíme vaše věci do kajuty číslo osm na palubě E, tedy o dvě poschodí výš. Našim hostům vždy zdůrazňujeme několik zásad, jak se tu chovat – není jich moc, ale zato požadujeme, aby byly do písmene dodržovány. Mezi palubami jsou jen dvě chodby. Když jimi budete procházet, vždy se, prosím, přesvědčte, jestli jste za sebou zajistila všechny vodotěsné příklopy. Pokud by v krajním případě došlo k proražení pláště lodi, přístupy na poškozenou palubu se automaticky uzavřou masivními titanovými deskami, ale aby správně zapadly, musejí být vodotěsné příklopy uzavřené. S výjimkou některých prostor označených tabulkou NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN, kde jsou speciální technická zařízení, se můžete pohybovat volně po celé lodi. Všude však platí zákaz kouření."

„S tím nebudu mít problémy."

„Kapitáne, chtěl bych našemu hostu ukázat pozorovací palubu a pak za vámi přijdu na velitelské stanoviště," řekl Benedikt.

Obešel lodní schodiště a vybral si výstup vertikální přístupovou šachtou v samém středu lodi. Terry ho následovala do trubky o průměru tří metrů, v níž byl žebřík. Než vystoupili na palubu A, pořádně ji bolely ruce.

Kruhový sál byl více než třicet metrů široký a jeho zaklenutý strop měl vrchlík ve výšce asi deseti metrů. Podlaha byla pokrytá fialovým plyšovým kobercem. Celou polovinu prostoru lemovala křesla čalouněná jemnou hlazenou kůží a přepychové pohovky. Na druhé straně byl velký dubový konferenční stůl s několika židlemi a bar.

Benedikt zamířil ke stěně za barem a sáhl na složitý ovládací panel s řadou vypínačů. V sále se rozsvítila světla.

„Od chvíle, kdy člověk slezl ze stromu, začal zkoumat své okolí," řekl. Jeho hlas rezonoval v zaklenutém prostoru. „Člověk se dostal do všech koutů světa, obeplul zeměkouli a pronikl do jádra atomu. Vstoupil na Měsíc a zkoumá vzdálené galaxie – jeho sonda přistála na Marsu a další míří ke zbývajícím planetám naší sluneční soustavy. Ale přes všechny tyto úspěchy zůstává šedesát pět procent povrchu naší vlastní planety neprozkoumaných.

Od dob Galileových vzhlížejí miliony lidí k obloze, ale jen hrstka nahlédla do hlubin moře. Přitom právě zde v nejhlubších a nejnepřístupnějších místech oceánu vlastně vznikl život. Zde se namíchal elixír chemických látek, z něhož povstaly zárodky života. Tady je také třeba hledat odpověď na jeho záhadu, Terry. Přesto se člověk, který všude jinde projevuje odvahu a nedá se ničím zastavit, mořských hloubek stále děsí. Má strach z jejich temných tajemství a prvotního chaosu."

Terry měla pocit, že v jeho hlase zaznívá posedlost hraničící s náznaky šílenství.

„*Audentes fortuna iuvat* – Štěstí přeje odvážným. Tak jako velcí průzkumníci přede mnou – Marco Polo, Kolumbus, Magellan, Galileo, Hubble, Armstrong, Beebe – musím překonat mnohé neúspěchy a zklamání, abych dosáhl velikosti."

Benedikt sáhl po vypínači. Světla zhasla. Nad jejich hlavami se ozvalo drnčení a pak se část zaklenuté stěny začala odklápět.

„Hleďte, poslední svět, který člověk ještě neprozkoumal!"

Titanový obal se rozevřel. Terry potlačila výkřik. Srdce jí prudce bušilo vzrušením. Zírala do temného srdce hlubiny a napadla ji myšlenka na věčné zapomnění.

Ze tmy zazněl Benediktův uklidňující hlas. „Budiž světlo!"

Tajemné rudé světlo silných reflektorů odhalilo před Terry obrovský neznámý svět, jaký by si nedokázala představit ani v nejbujnějších fantaziích. Před jejíma užaslýma očima se objevil les nesčetných černých jícnů, komínům podobných útvarů, které ze svých ústí tiše chrlily přehřátou vodu a oblaka rozptýlených částic připomínajících kouř. U pat těchto komínovitých útvarů dosahujících místy výšky šestého poschodí se vlnila hejna škeblí a

korýšovitých živočichů plazících se ke zdroji své potravy. Kolem hydrotermálních jícnů se rojily podivné druhy zářících rybek a vyplňovaly prostor svým neustálým vířením.

Bylo to velkolepé peklo.

Benedikt stál před oknem do podmořského světa s roztaženými pažemi a jeho smaragdové oči svítily horečnatým leskem.

„Jsem pánem svého osudu, kapitánem své duše. *Veni, vidi, vici*“ zašeptal. „Přišel jsem… viděl jsem… zvítězil jsem.“

Nabídka

„Doktore rychle. Už se probudil.“

Jonas se posadil a stále ještě v zajetí děsivého snu si strhával z rukou hadičky intravenózní výživy. Chtělo se mu křičet, ale přestože se zalykal námahou, nevydal ze sebe ani hlásku.

„Potřebujeme pomoc!“ volala sestra. Vzápětí přispěchal lékař mající službu. Společnými silami pak připoutali Jonase za zápěstí k nemocničnímu lůžku.

Lékař mu vstříkl sedativum pro uklidnění a za chvíli Jonas cítil, že se mu vlévá do těla těžké olovo. I když s přivřenýma očima hleděl na sestru, pomalu vplouval zpět do snu.

Před ním se zjevila tvář muže. V jednom jeho oku zasvítila mdlá zář, vzápětí i ve druhém.

Jonas se chtěl bránit, ale jeho vědomí klesalo zpět do hlubiny.

Otevřel oči. Svítilo slunce. Na levé noze mu ležela strašlivá tíha. Snažil se ji odkopnout.

Bodavá bolest vystřelila z nohy do všech nervů těla. Začal sebou zmítat. Jakási věc v hrdle ho nutila k dávení.

Náhle si uvědomil, že se nad ním sklání lékař. „Ještě chvilku. Už vás toho zbavíme. Až napočítám do tří, ze všech sil vydechněte. Jedna… dvě… tři…“

Cosi mu vyklouzlo z hrdla. Zakuckal se a pak se zhluboka nadechl.

„Co to…,“ zachraptěl. V hrdle ho pálilo a nemohl ze sebe vypravit slovo.

„Raději nemluvte. Jste v nemocnici. Napadl vás žralok. Nohu jsme vám zachránili, ale ztratil jste hodně krve.“

Jonas pocítil nával nevolnosti. Zavřel oči a několikrát se

zhluboka nadechl. Pokusil se posadit.

„Počkejte. Uvolním vám ruce.“ Lékař mu rozepnul kožené pásky kolem zápěstí.

Jonas se posadil. Hleděl na levou nohu obalenou tlustou vrstvou obvazů.

Lékař ukázal na rudé skvrny, kde stále ještě prosakovala krev.

„Když vás přivezli, měl jste nohu od stehna až k lýtku jako ementál. Pět až osm centimetrů hluboké díry,“ řekl lékař. „Napočítali jsme jednadvacet stop po žraločích zubech. Udělali jsme vám sto osmdesát tři stehy, včetně několika v těsné blízkosti stehenní tepny. Podle všech pravidel jste měl vykrvácet k smrti.“

„Mac?“ zašeptal Jonas.

„Myslíte vašeho přítele? Ano, zachránil vám život. Zachoval se perfektně. Stiskl vám tepnu prsty a zastavil tepenné krvácení. Už třetí den vám dáváme antibiotika, abychom zabránili infekci. Žraločí zuby jsou hotové semeniště bakterií a mikroorganismů.“

„Už tři dny?“

„Z nejhoršího jste venku. Zítra ráno vás propustíme. Asi po týdnu by měla bolest začít polevovat. Do té doby vám pomohou medikamenty na utišení bolesti a klid na lůžku. Pokud se budete muset pohybovat, pak jedině s berlemi. A do vody vás nepustíme nejméně dva měsíce.“

Vešla sestra a podala Jonasovi sklenici vody. „Venku čeká váš přítel a dole v přízemí tucet reportérů. Neměl byste ale s nikým mluvit. Potřebujete odpočinek.“

Jonas zavrtěl hlavou. „Jen s Macem,“ zašeptal.

Lékař otevřel dveře, pustil dovnitř Maca a sám vyšel ven. Mac se posadil na kraj lůžka. Vypadal unaveně.

„Tak co, ty troubo?“

Jonas se usmál.

„Vypadáš jako po vlastním pohřbu. Jak se cítíš?“

„Podobně.“ Jonas mu slabě stiskl ruku. „Myslím, že ti něco dlužím.“

„Jo, připíšu ti to na dveře.“

„Co Meg?“

„Je pryč.“ Mac mu podal noviny z počátku týdne. Na první stránce byl velký titulek a pod ním článek.

OBROVSKÝ ŽRALOK UPRCHL
Mike Clary, redaktor Los Angeles Times

MONTEREY – dvaadvacet metrů dlouhý a osmadvacet tun těžký prehistorický žralok příbuzný žraloka velikého bílého včera prorazil ocelová vrata přístupového kanálu do Tanakova oceánografického institutu, kde byl už čtyři roky držen v zajetí. Deset tisíc konsternovaných diváků v hledišti amfiteátru sledovalo, jak „Meg“ uprchla z umělé nádrže do Pacifiku. Právě ve chvíli, kdy se obrovský žralok osvobodil, nacházel se v blízkosti pod vodou kontroverzní paleobiolog Jonas Taylor snažící se tvora označit malým vysílačem. Pracovníci Institutu megalodona sledují. Podle jejich informací míří žralok podél kalifornského pobřeží na sever.
V reakci na megalodonovo uprchnutí uzavřely úřady všechny montereyské pláže a podél pobřeží křižuje plavidlo, které varuje všechny majitele malých člunů, aby se této oblasti vyhnuli. (Podrobné informace na straně 6A.)

Jonas odložil noviny a zahleděl se do stropu.

Mac se zasmál. „Všiml sis, že označení megalodona vysílačem připsali tobě? Hej, Jonasi, slyšíš mě?“

„Promiň. Co jsi říkal?“

„Sakra, co se ti tam dole vlastně stalo? Kde se najednou v kanále sebralo tolik těch potvor?“

Jonas zavřel oči. „Už vím, proč byla Meg tak neklidná. Vím, proč uprchla.“

„Já také. Byla hladová a zřejmě věděla, že kolem táhnou velryby. Cítila spoustu chutného masa.“

Jonas pohlédl na přítele a zavrtěl hlavou. „Ne, tím to nebylo. Meg je v období estrusu.“

„Estrusu? Myslíš jako v období zvýšené pohlavní činnosti? Jak

to víš?“

„Ti žraloci na druhé straně vrat byli všichni samci. Musela vydávat nějaký silný pach, který je přivábil. Myslím, že jsem se jim připletl do jejich námluv.“

„Takže všechny ty bestie dlouhé šest metrů ji chtěly oplodnit?“ zašklebil se Mac. „To bys měl větší šanci spářit chihuahuu s rotvajlerem. Takže co teď budeme dělat?“

Jonas opět zavřel oči. „Naštěstí se ti ji podařilo označit. Jakmile se dám dohromady, začneme naši malou Meg stopovat a zabijeme ji.“

„Oh, zatraceně!“

Bodavá bolest ho vytrhla z dalšího dějství děsivého snu. Ležel na zádech, přerývaně dýchal a rozhlížel se kolem sebe. Neměl nejmenší tušení, kde je.

Náhle se otevřely dveře. Šokovaný uviděl, že se v nich objevila Celesta Singerová. Na sobě měla pouze bílou mužskou košili. Její dlouhé sametové nohy kráčely k němu. *„Dobroe utra.“*

„To znamená dobré ráno? Rusky umím jen pár slov.“

„*Da.* Jak vám je? Slyšela jsem, že jste ze spánku křičel.“

„Ano… Co tady děláte? Panebože, kde to jsem?“

„Jen klid. Pořád v nemocnici, jen jsem vás dala přestěhovat do jiného pokoje. Tady budete mít větší soukromí. Ti novináři jsou neodbytní. Mám pokoj hned vedle. Chcete se posadit? Pomohu vám.“

„Ne, svedu to sám.“

Celesta si sedla na kraj lůžka. Jonas zahlédl pod její košilí béžové kalhotky.

Stiskla mu ruku. „Drahý Jonasi, já skutečně potřebuji vaši pomoc.“

Cítil se její vůní jako omámený. Platinové vlasy jí padaly na dmoucí se ňadra. Zíral, jak jí v jamce pod krkem pulsuje tepna. Hleděl zblízka na její ústa, její rty…

Dost! „Musím do koupelny.“ Přehodil ovázanou nohu přes okraj postele a sykl bolestí, když v ní ucítil tepání krve.

Celesta ho chytila za ruku a pomohla mu vstát.

„Nemám jít s vámi?“ zeptala se starostlivě.

„Svedu to sám.“

Na toaletě za sebou zavřel a zamkl. Když byl hotov, pohlédl do zrcadla.

Byl bledý a ve tváři propadlý, že se málem nepoznal. Všiml si také, že se mu kolem spánků objevily šedivé vlasy. Potřeboval se nechat ostříhat a oholit.

Tvoje noční můra se stala skutečností, Jonasi. Najdi tu obludu a zabij ji – než bude pozdě…

Když se za patnáct minut vrátil, ležela na nočním stolku jeho snídaně.

„Doufám, že jste hladový jako vlk,“ řekla Celesta. „Sestra říkala, že během hodiny přijde lékař, aby vás ještě před propuštěním prohlédl.“

„Proč jste tady vy, Celesto?“

„Potřebuju, abyste mi pomohl při chytání naší ryby.“

„Naší ryby? Promiňte, ale nemám zájem.“

„Už jsem všechno zařídila. V Monterey na nás čeká loď. Všechno bude připravené, abychom mohli do dvou dnů vyplout.“

„Na to zapomeňte.“

„Už jsem zajistila dodavatele, který opraví poškozenou bránu. Bude na tom pracovat dnem i nocí a my zatím budeme stíhat Meg.“

„Celesto.“

„Jonasi, víte, že jste ji s panem Mackreidem označili vysílačem, a tím je půl bitvy vyhrané. Meg táhne na sever. Musíme ji chytit – pokud ovšem nechcete sedět se založenýma rukama a dovídat se, kolik dalších lidí sežrala.“

Jonas cítil, že se mu točí hlava. Posadil se na kraj postele a třel si čelo. Teď to bylo pro změnu opačně – realita se měnila ve zlý sen. Cítil, jako by ho osud vtahoval do víru, z něhož není úniku a může skončit pouze jeho smrtí.

Celesta mu začala masírovat ramena.

„Nechte toho…“

„Uvolněte se,“ vrkala. „Já vás nekousnu. Jste ztuhlý jako zmražený sleď.“

Její prsty se mu opět zabořily do šíje. Jonas ucukl.

„To stačí. Musím se obléknout.“

„Já také.“ Vstala a zamířila ke dveřím sousední místnosti. „Přinesla jsem vám čisté prádlo. Jsou to jen věci, které zůstaly ve vaší kanceláři. Všechno je v koupelně. Oh, a tady je vaše košile.“

Rozepnula knoflíky, svlékla ji a se smíchem mu ji hodila.

Dopolední vzduch byl chladný a vlhký a těžké jarní mraky na obloze hrozily deštěm. Sanitář odvezl Jonase k východu z budovy, kde na něho čekalo auto spolu s hloučkem reportérů.

Jonas opatrně položil nohu na zem a opřel se o berle. Když se dobelhal k otevřeným dveřím vozu, obrátil se k novinářům. Celesta si pospíšila, aby stála vedle něho.

„Profesore Taylore, co vaše noha?“

„Bolí jako čert…“

„Můžete potvrdit, že na vás zaútočil žralok veliký bílý?“

„Ano. Šest metrů dlouhý samec.“

„Říká se, že k tomu došlo v kanálu Tanakovy laguny, právě když se megalodon dostal ven. Je to pravda, profesore?“

„Ano.“

Dopředu se prodrala reportérka Kanálu pět. „Jsem Gail Simonová, *Kanál pět živě.* V nedávné době několik odborníků na mořskou biologii publikovalo názor, že megalodonova přítomnost v laguně představuje velké ohrožení bezpečnosti lidí na pobřeží. Chci se vás zeptat, jestli teď, když váš žralok uprchl ze zajetí, přijmete zodpovědnost za smrt těch, které případně zabije?“

„Jak jsme už uvedli, Institut Meg sleduje a podniká všechny kroky, aby ji chytil,“ vmísila se Celesta. „Profesor Taylor bude při jejím chytání asistovat a pak ji bezpečně uzavře v laguně.“

Postrčila ho do auta, nastoupila za ním a bouchla dveřmi.

„Odvezte nás odsud,“ řekla rychle řidiči. „Jste v pořádku, Jonasi?“

Reportérčina slova mu stále zněla v uších.

„Takže, profesore, co vás může přesvědčit, abyste nám pomohl vaši rybu vystopovat a chytit?“ ozvala se vedle něho Celesta.

„To je zvláštní. Mám dojem, že jste ještě nedávno mluvila o *naší* rybě.“

„Mě špatné svědomí pronásledovat nebude.“

Jonas na ni vytřeštil oči. „Co tím chcete říct?“

„Mluvím o vašich děsivých snech.“

„Kdo vám o nich řekl?“

„Četla jsem vaše lékařské zprávy. A také jsem vás dnes ráno slyšela křičet.“

„Nemáte právo…“

„Drahý Jonasi, smiřte se s tím. Prostě jste prožil něco hrozného, co vám zůstalo v podvědomí. Víte, co mám na mysli, ne? Řekla bych, že si pořád kladete za vinu, co se stalo v Marianské hlubině před jedenácti lety.“

„Nehrajte si na amatérského psychiatra, Celesto. To není vaše povolání.“

„Život není tak složitý, Jonasi. Stále vás pronásleduje pocit, že jste zodpovědný za smrt těch dvou vědců, které jste měl na palubě ponorky válečného námořnictva. Nebo si myslíte, že je normální probouzet se každou noc a křičet, jako by vás někdo vraždil?“

„Jste na omylu.“ Jonas upřeně hleděl na svou ovázanou nohu. „Mimochodem, s tím jsem se už vyrovnal.“

„Opravdu? Podívejte se na sebe. Vypadáte jako člověk před zhroucením a vaše druhé manželství spěje k rozvodu…“

„Kdo vám tohle řekl?“ Jonas ji chytil za zápěstí.

„Oh, miluju, když se zlobíte.“ Naklonila se k němu a zblízka se mu vysmívala do očí.

Jonas ji odstrčil. „Nehrejte si se mnou. Kdo vám řekl, že moje manželství spěje k rozvodu?“

„Vaše žena. Terry se přede mnou zmínila, že mezi vámi jsou manželské neshody. Z tónu, jakým to řekla, jsem usoudila, že je rozhodnutá vás opustit.“

„Lžete! Od kdy se vám Terry svěřuje s takovými věcmi? Nemůže vás ani vystát.“

„Byly jsme na *Goliášovi* jediné dvě ženy. S kým jiným by o tom měla mluvit?“

Jonas byl zmaten a nemohl soustředit myšlenky. Přeložil si nohu, ve které mu stále bolestivě cukalo. „Celesto, nesnažte se mě rozčílit. Nemám náladu na žerty.“

„Promiňte, miláčku. Vím, že mi po tom nic není, ale trochu jsem se o vás starala. Ne že by na tom záleželo, ale Terry se také zmínila, že jste nedávno přišli o dítě.“

Jonas na ni vykulil oči.

„Je to pravda?“

„Terry měla během těhotenství problémy. Potratila v osmém měsíci.“

„Stalo se to v průběhu soudního procesu, že?“

„Ano.“

„Podle mě je to nefér, ale mám dojem, že z toho Terry viní vás.“ Zavrtěla hlavou. „Benedikt říká, že americké ženy se špatně vyrovnávají se stresem. Vaše žena přesvědčila sama sebe, že její manželství s vámi se hroutí a že její láska je pryč…“

„Mlčte, Celesto! Víte co? Já jsem poslední člověk na světě, který by od vás přijímal rady ohledně manželství.“

„Můžete zastřelit posla, jestli chcete, ale…“

„Už dost!“

Několik minut jeli mlčky.

„Jonasi,“ ozvala se opět za nějakou dobu. „Zapomeňte na chvíli na Terry a myslete na megalodona. Nabízím vám šanci, abyste tu záležitost jednou provždy vyřídil. Pomozte mi Meg chytit a já vám slibuju, že se už z laguny nikdy nedostane.“

„Ne. Už s tím nechci nic mít.“

„Zaplatím vám, abyste mohl z Institutu odejít a konečně se svým životem něco udělat – ať už s Terry, nebo bez ní.“

„To jsi ty, Macu?“

„Jo. Jonasi, kde, k čertu, jsi?“

„Doma. Poslouchej, nesháněj tu loď k pronájmu. Poplujeme s Celestou.“

„S Celestou? Děláš si srandu. Co se s tebou stalo, Jonasi…?“

„Nech mě domluvit. Celesta mě potřebuje, abych jí pomohl chytit Meg. Vyjednal jsem s ní slušné podmínky – pro nás oba.“

„Poslyš, Jonasi, všechna sranda stranou. Řekni té děvce, aby se šla vycpat. Nevěřím jí, ani kdyby slibovala cokoliv.“

„Macu, Meg okusila lidskou krev a pohybuje se směrem k obydleným pobřežním oblastem. Loď, kterou Celesta zařídila, je připravená vyplout. Nemůžeme čekat, musíme jednat rychle.“

„Vzpamatuj se, kamaráde. Ta ženská tě využívá.“

„Ne, Macu, tentokrát využívám já ji. Nezapomeň tu svou zbraň. Vyplujeme během dvou dnů.“

Čas lovu

Kalifornské pobřeží

Samice hnaná vláčnými pohyby svého obrovského ocasu klouzala tiše hlubinami. Navzdory úžasným rozměrům dala příroda megalodonovi schopnost pohybovat se lehce a rychle. Od špičky tupého trojúhelníkového nosu se jeho tělo dozadu zužovalo a umožňovalo mu plachtit vodou s minimálním odporem. Za vertikálními žáberními otvory měl megalodon velké horizontální hrudní ploutve fungující jako křidélka na nosných plochách bojového tryskového letounu. Jimi ryba ovládala převalování, podélné houpání a horizontální směr pohybu. Pánevní ploutve zase měly na starosti vertikální pohyb, to znamená stoupání a klesání. Zbývala zlověstná hřbetní ploutev vysoká přes dva metry, elegantně tvarovanou část těla, pomocí něhož ryba udržovala stabilitu.

Obrovské megalodonovo tělo poháněla mocná ocasní ploutev ovládaná svalnatým kořenem, který měl podobnou funkci jako kýl – z něho vycházela stabilita a síla ocasu. Ještě před ocasní ploutví však měl dvě menší: sekundární hřbetní ploutev a anální ploutev. Tyto malé výstupky zlepšovaly laminární proudění přes dravcův ocas a pomáhaly ještě víc zmenšit tření při pohybu vodou.

Dokonce i struktura megalodonovy kůže zlepšovala jeho hydrodynamické vlastnosti. Sestávala z ostrých šupin a zubovitých výrůstků, které napomáhaly odvádění vody, snižovaly odpor a umožňovaly rybě pohybovat se tiše vodním prostředím.

Samice, která nyní klouzala jen volnou rychlostí, pokračovala v

tahu na sever podél kalifornského pobřeží. Hadími pohyby hlavy naháněla vodu do otvorů velikosti grepu pod kónickým nosem. Po vstupu do nozder voda procházela do nosní dutiny, kde se dostávala do kontaktu s řadou destiček, které rybě umožňovaly ucítit i ty nejnepatrnější stopy chemických pachů.

Dravec zachytil pach kořisti a vyrazil vpřed.

Hejno kytovců se drželo u hladiny a plulo majestátními houpavými pohyby vycházejícími z horizontálně orientovaného ocasu. Tu a tam se některá čtyřicetitunová samice vynořila nad hladinu, vypustila sloup vzduchu prosyceného vodou a svými obrovskými nozdrami se nadechla.

Občas se nad vlnami ozývaly strašidelné zvuky podobné táhlému mručení – to se jedno hejno dorozumívalo s druhým. Jakmile kytovci zachytili silný pach blížícího se dravce, sevřeli své řady a matky vystrčily svá mláďata blíž k hladině.

Chvíli nato vplul do arény vlk a začal kolem stáda kroužit. Citlivé buňky pod žralokovým nosem zaregistrovaly slabé elektrické pole generované činností srdcí velryb a pohyby jejich svalů. Dravec si rychle vyhlédl za svou kořist jedno z mláďat a vyrazil, aby je zabil.

Nos žraločí samice narazil na hradby velrybího tuku. Nezkušený lovec se otočil pryč, ale vzápětí zaútočil znovu a pokusil se zatnout zuby do těla nejbližšího mláděte. Kytovci se obrátili a začali s dravcem bojovat údery mohutného ocasu a trkáním hlavou.

Megalodon se dal na ústup a opět začal kroužit.

Pláž v zálivu Half Moon
Třicet kilometrů jižně od San Franciska

Ken Berk skončil rozkládání plážového lehátka pro svou ženu Emily, která zatím natírala tváře a ramena svých tří dětí opalovacím krémem.

„Můžete si hrát na písku, ale do vody nechoďte,“ varovala je.

„Ale vždyť je takové horko, mami,“ stěžoval si nejmladší.

„Tatínek potom půjde s vámi.“

„Tatínek bude číst noviny,“ prohlásil Ken a svalil se na své lehátko. „Podívejte, kluci, tamhle táhnou velryby.“

Asi osmdesát metrů od břehu se vlnily široké šedivé hřbety.

Megalodon se znovu přiblížil k hejnu, tentokrát zespodu. Vybral si jedno z mláďat a vyrazil k útoku, ale opět se mu do cesty postavily plácající ocasy kytovců. Když dravec poznal, že se k mláděti nedostane, chňapl čelistmi po nejbližším obrovském ocasu.

Samice vytržená z hejna vydala táhlý chrčivý zvuk a těžkopádně se otočila po svém mláděti. To zůstalo samotné u hladiny.

Megalodon zatřásl hlavou jako pes, který se tahá o kořist, a pilovitými zuby drtil ocas velrybí samice. Z ran vytryskla krev. Samice zabučela bolestí. Mohutným záběrem ploutví se probojovala k hladině a těžce zraněná se snažila dostrkat své mládě k mělčině.

Megalodon šel po krvi. Naklonil se na bok, protáhl se těsně pod hladinou a s otevřenou tlamou jel tak dlouho po krvavé stopě, až se jeho čelisti znovu zaryly do rozdrásaného ocasu. Kytovec zmítající se ve smrtelném zápasu stále postrkoval svého potomka ke břehu.

„Tati, já si chci taky pohladit velryby.“

Dětský hlas vytrhl Kena z dřímoty. „Cože? Co jsi říkal?“

„Chci si je taky pohladit. Jako Michael.“

Ken se posadil a uviděl svého dvanáctiletého syna po prsa ve vodě. „Sakra… Michaeli! Okamžitě se vrať!“

Ken vběhl do vody a chytil chlapce kolem pasu.

„Počkej, tati, na mělčině uvízla malá velryba.“

Teprve teď si Ken všiml velrybího mláděte, které se zoufale

snažilo dostat zpět do hlubší vody. Za ním se kývala obrovská hlava matky, jako by se k němu pokoušela dosáhnout.

Ken ucítil, že ho strhává spodní zpětný proud. „Dobře, Miku, pokusím se mu pomoct, ale ty zůstaneš na břehu s maminkou.“ Ken zanesl chlapce do mělčí vody a vrátil se k uvízlému mláděti. Váhavě natáhl ruku a dotkl se ryby v blízkosti hrudní ploutve, když si všiml mnohem větší velrybí matky, která sebou házela asi o deset metrů dál.

Ken zatáhl za ploutev mláděte, ale ztratil rovnováhu. „Sakra, co s tím mám dělat? Sám s tou obludou nehnu.“

Velrybí matka zvedla hlavu a zkroutila se.

„Jo, jo, dělám, co můžu!“ Ken pohlédl do obrovského hnědočerveného oka mláděte, pak se opřel oběma rukama ze strany do jeho hlavy a ze všech sil tlačil. Znovu cítil, že mu zpětný proud strhává nohy.

Ze břehu se k němu přebrodila asi dvacetiletá dívka a dva mladíci. „Počkejte, pomůžeme vám.“ Společně začali strkat mládě z písčitého dna do moře.

„Haló, pane, co to tu máte? Myslím, že krvácíte.“

„Cože?“ Ken se podíval na svou hruď, na které měl stopy od krve. „Sakra…“

„Ne, ta krev se táhne tam od té velké velryby,“ ukázala dívka.

Hlava matky se zvedla z vody a vydala táhlé hluboké zaúpění.

Za tělem kytovce se vířila voda a na všechny strany stříkala pěna s kusy kůže.

Megalodon zaregistroval vlnění šířící se od jakéhosi jiného tvora. Pustil velrybí samici, projel těsně pod hladinou o pár metrů dopředu a zafrkal nozdrami jako zdivočelý býk.

* * *

Ken viděl, že oba mladíci nechali velrybí mládě jeho osudu a táhnou dívku do mělké vody. Ze břehu na něho zuřivě mával hlouček přihlížejících. Ken poznal svou ženu a zaslechl, jak křičí.

Náhle ho ovládl strach.

Otočil se a pohlédl na moře. Na chvíli ztratil rovnováhu a proud ho strhl o kus zpátky.

„Panebože…!“

Z vody trčela zrůdná bílá hlava. Její čelisti chňapaly pouhé tři metry od něho.

Ken se zoufale vrhl dopředu a plaval proti silnému zpětnému proudu.

Megalodonův srpovitý ocas šlehal vodu a hlava velká jako garáž se kývala ze strany na stranu.

Čtyřicetiletý Ken byl na pokraji sil. Ve chvíli, kdy ho proud opět strhl o kousek zpět, se jeho noha dotkla čehosi, co bylo drsné jako brusný papír.

„Ježíšikriste…!“

Ken se znovu vrhl dopředu a ze všech svých sil bojoval s proudem. Protože plaval téměř naslepo, narazil náhle hlavou do boku velrybího mláděte. Využil toho a kopnutím se od těla kytovce odrazil do vln.

Viděl, že se k němu natahují čísi ruce, plaval však dál, až se téměř odřel hrudí o písek. Teprve potom vstal. Svět se kolem něho divoce točil. Ken doklopýtal na břeh a zhroutil se vedle své vzlykající ženy a vyděšených dětí.

Dospělá velryba zvedla hlavu nad vlny. Umírala. V posledních okamžicích života vydala táhlý zvuk a z její hlavy vytryskl proud vzduchu a narůžovělé vodní tříště.

Ztichlý dav přihlížejících s hrůzou civěl na obrovskou bílou hřbetní ploutev potřísněnou jasně červenou pěnou, která brázdila ze strany na stranu hladinou. Obrovský žralok narazil do těla umírající kořisti. Rozdrásaný ocas velryby pořád ještě tloukl kolem sebe a vrhal na své potrhané tělo vlastní vnitřnosti.

Ken se chvěl jako osika a tep se jen pomalu uklidňoval. Pohlédl na moře. Jakási obrovská síla táhla mrtvou velrybí samici do moře. Po chvíli zmizela hlava kytovce pod zkrvavenou hladinou.

Špatná karma

Monterey, Kalifornie

William Beebe, padesát metrů dlouhá pátrací loď se třpytila pod jasnou ranní oblohou. Na jejích třech palubách to jen bzučelo aktivitou. Na přídi montovali technici sedm a půl metru vysokou anténu pro oboustrannou satelitní komunikaci, která měla sloužit k připojení lodi na SOSUS, podmořskou sledovací síť amerického válečného námořnictva. Systém již zachytil nízkofrekvenční akustické signály z vysílače zaseknutého do megalodonovy kůže. Signál postupoval sítí optických kabelů do centrál rozmístěných podél pacifického pobřeží a odtud spojením přes satelit se informace dostávala na palubu *Williama Beeba* a umožňovala posádce sledovat žraloka kamkoliv na světě.

Jonas kráčel opatrně po dřevěném molu. Zraněnou nohu odlehčoval pomocí berle a přes pravé rameno měl přehozený lehký tlumok. Ranní slunce ho příjemně hřálo do tváře. Jonas měl pocit, že ho krákání racků a skřípání prken pod nohama uklidňuje.

Když se přiblížil k lodi, všiml si, že na jedné z laviček obrácených ven na moře sedí známá postava.

„To jste vy, Masao?“

Japonec, aniž na svého zetě pohlédl, poklepal na lavičku a naznačil mu, aby se Jonas posadil vedle něho.

Teprve pak se podíval na jeho obvázanou nohu. „Proč jste to dělal, Jonasi?“ zeptal se. Jeho hlas byl slabý a chraptivý.

Jonas si všiml, že Masaovi se chvějí ruce. „Myslím, že na tu otázku známe odpověď oba,“ odpověděl.

Masao opět obrátil pohled k Pacifiku. „Nad touhle cestou visí špatná karma. Dvakrát jste se podíval do tváře smrti. Už jsem kvůli té obludě ztratil jednoho syna a nechci ztratit ještě i druhého.“

Jonas pohlédl do mandlových očí starého muže. „Já jsem to začal, jenom já to mohu skončit.“

„Věřím, že z vašeho pohledu to je pravda. Ve vašem srdci je příliš nenávisti, abyste mohl vidět věci jasně. Já si však myslím, že není důvod, abyste znovu riskoval život. Když nemyslíte na sebe, myslete alespoň na moji dceru.“

„To dělám.“

Oba hleděli na jednomístný ponorný modul *Abbys Glider-1*, který právě spouštěla posádka na zadní palubu lodi. Jonasovi se rozbušilo srdce. „Proč berou s sebou tohle?“

„Celesta říkala, že Abyss využije, až se budou na uspaného megalodona upevňovat popruhy.“ Masao viděl, že v tváři jeho zetě se na chvíli objevil strach. „Co je?“

„Já… to nic není.“

„Řekněte mi to.“

Jonas si protřel oči. „Však víte, ty děsivé sny, které mívám… v mnoha z nich pilotuju Abyss Glider do Hlubiny.“

Masao mu stiskl ruku. „Terry mi o vašich snech říkala. To byl důvod, proč jsem dovolil, aby s sebou vzali jen AG jedničku, ne hlubokomořskou verzi.“

„Díky.“

„Ale ani potom nechci, abyste ponorku řídil.“

„Nebude muset.“ Zezadu k nim přistoupila Celesta, kterou doprovázel asi čtyřicetiletý muž. „Seznamte se. Tohle je Richard Diefendorf, náš nový pilot ponorky. Diefe, tohle je Masao Tanaka a doktor Jonas Taylor.“

„Těší mě, že vás poznávám, doktore.“ Diefendorf si vložil cigaretu do úst, aby mohl Jonasovi podat ruku.

Jonas se neubránil, aby se na chvíli nezastavil pohledem na velké jizvy na Diefendorfově hlavě. Její okolí bylo lysé a okraje poznamenané stehy. „Už jste někdy pilotoval jednomístnou

ponorku, Richarde?“ zeptal se ho.

„Říkejte mi Diefe. Moji přátelé mě jinak neznají. Jo, párkrát jsem Abyss Glider pilotoval, ale nikdy v takové hloubce jako vy. Celesta mi řekla, že v tomhle případě se jedná o rutinní práci. Abych řekl pravdu, sám jsem zvědavý, na co mě budete potřebovat.“

Jonas pohlédl na Celestu. „Pokud jde o mě, já v žádném případě nepovažuju chytání žraloka dlouhého dvaadvacet metrů za rutinní práci.“

„Nenechte se jím zneklidnit, Diefe,“ řekla Celesta. „Předtím, než vás spustíme do vody, tu rybu uspíme.“

„Když by to bylo tak jednoduché, proč by nemohl doktor Taylor…?“

„Potřebujeme doktora Taylora na palubě, aby celou operaci řídil,“ řekla rychle Celesta a uhladila krátké šedé vlasy, které Diefovi trčely v okolí jizvy. „Kromě toho je Jonas po těžkém zranění.“

Nad jejich hlavami se ozval rachot. Všichni zvedli oči a uviděli malý bílý vrtulník se zeleným pruhem. Stroj zakroužil nad přední palubou *Williama Beeba* a pomalu klesal.

„Je opravdu nutné brát s sebou Mackreida?“ zeptala se Celesta.

„Mac nám pomůže určit přesnou polohu megalodona.“

„Nemějte mi to za zlé, Jonasi, ale já tomu člověku nevěřím. Dala bych přednost, kdyby s námi byl některý z mých vlastních pilotů vrtulníku.“

„Já a Mac jsme spolu sehraní. Jestli nebude na palubě on, nebudu tam ani já.“

„Dobře, dobře. Můžeme tedy nastoupit.“ Celesta vykročila k lodi a za ní se jako ocásek pohnul Dief.

Masao vstal. „Byl bych rád, kdybyste si to ještě rozmyslel.“

„Je mi líto, Masao. Je mi líto spousty věcí. Byla to moje vina, že jste musel prodat Institut Singerovi.“

„Nechte toho. Nikdo vás nikdy z ničeho takového nevinil. Když tedy nedáte na rozum, běžte a dělejte, co je třeba. Jen se ale vraťte domů celý. Terry a já na vás budeme čekat.“

Jonas chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel. Místo toho stiskl starému muži rameno a zamířil na konec doku.

William Beebe, nejnovější přírůstek loďstva Oceánografického institutu ve Woods Hole, byla plovoucí laboratoř určená pro široké využití při oceánografických průzkumných misích. Plavidlo mělo tři horní a tři spodní paluby. Ze středu lodi se zvedal obrovský stěžeň nesoucí reflektory, navigační antény, strážní koš a anténu lodního radaru. Pod stěžněm na nejmenší horní palubě byl velín a kormidelna. Pod ní byla paluba s kajutami důstojníků a ještě o poschodí níž hlavní paluba se soukromými kajutami a lodními laboratořemi. U stěžně na hlavní palubě stála obrovská konstrukce ve tvaru písmene A s navijákem na zvedání a spouštění rozměrných nákladů přes okraj paluby. Gumové čluny opatřené motorem visely spolu s těžkou nákladní sítí zavěšené na boku lodi. Síť měla být použitá na odvlečení megalodona zpět do Tanakovy laguny. Sklady vědeckého materiálu, lodní kuchyně, nemocniční oddíl a obrovská strojovna byly umístěné na spodních palubách.

Jonas nastoupil na záď a zastavil se, aby si prohlédl nejmodernější harpunové dělo. Až bude připravené k použití, bude ozubec harpuny naplněný obrovskou dávkou sedativa.

Jonas si všiml, že se k němu blíží dva lodní důstojníci.

„Dobrý den, profesore Taylore. Jsem George Morgan, kapitán *Williama Beeba,* a tohle je můj první důstojník Harry Moon. Harry má slušné zkušenosti s využíváním SOSUSu ve Woods Hole.“

Harry rozhodil ruce. „Vím, co máte za sebou. Máte pro nás nějakou radu, kterou bychom se měli řídit?“

„Mám. Jakmile tu bestii zaharpunujete, kliďte se s lodí co nejrychleji dál.“

„Proč?“ zeptal se Harry a popotahoval si šedivé chlupy huňatého obočí.

„Sedativum má na žraloka v prvních okamžicích opačný účinek. Ryba bude reagovat divoce. Mám zkušenost, že v tomto

stavu poškodila *Kicku,* což je mnohem větší loď než vaše.“

„To proto, že jste tenkrát nevěděli, co děláte,“ ozval se asi třicetiletý muž, který se ke skupince před chvílí připojil. Měl na sobě tričko zbarvené vyvazovanou batikou a dlouhé vlasy na záda měl stažené do ohonu.

„Profesore Taylore, to je Mike Maren…“

„*Doktor* Maren, pokud vám to nevadí. Jsem ichtyolog. Opravdu mě ohromujete, Taylore. Před čtyřmi lety jste střelil dospělého *carcharodona megalodona* téměř smrtelnou dávkou ketaminu a pentobarbitalu a ještě se divíte, proč na vás ta ryba vyrazila jako raketa. To je neuvěřitelné.“

Jonas cítil, že v něm narůstá hněv. „Tehdy nemohl nikdo předpokládat, jak bude žralok reagovat.“

„Tak jste měl tu svou směsku nejdříve vyzkoušet na menších žralocích nebo, když už nic jiného, se spojit s námi ve Woods Hole. Kdybyste to udělal, řekli bychom vám, abyste pentobarbital vynechal. Byl vůbec zázrak, že ten váš chemický koktail zvíře nezabil. Místo aby je uspal, přestal účinkovat dříve, než jste předpokládali, což umožnilo, aby zmasakrovalo ještě dalších několik nevinných lidí…“

Jonas postoupil o krok dopředu a rukou Marena odstrčil. „Máte nějaký problém, mladíku?“

„Jo, to mám – se zbabělými blbci.“

Jonas chytil Marena oběma rukama za límec a zvedl ho do výšky.

Kapitánu Morganovi a Harrymu Moonovi dalo dost práce, aby Jonase od šokovaného vědce odtrhli. Batikované tričko bylo u krku roztržené.

„Jste cvok, Taylore!“ křičel Maren. „A nebezpečný. Je to vaše vina, že všichni ti lidé zemřeli…“

„Marene, zmizte odsud,“ houkl na něho kapitán.

Jonas namířil na obličej mladého vědce hrozivě prst. „Kliďte se mi z cesty, nebo vám zapíchnu do prdele hák a použiju vás jako návnadu!“

Mac se připojil ke skupině jen okamžik potom, co se Maren

odplížil do své laboratoře. „Sakra, vypadá to, že jsem o celou tu zábavu přišel.“

„Doktore, chtěl bych se za Marenovo chování omluvit,“ řekl kapitán. „Je sice nepříjemný, ale jako odborník vynikající.“

„Našel metodu, jak megalodonovi plynule dávkovat uspávací prostředky, až ho zaharpunujeme,“ dodal Harry. „Je to něco jako intravenózní hadička. Nebudeme muset mít strach, že se žralok probudí, a prostředek, který Maren namíchá, ho uspí hned – bez počátečních divokých reakcí, s jakými máte zkušenosti vy.“

„To je skvělé,“ řekl Jonas. „Kdy vyplujeme?“

Kapitán Morgan se podíval na hodinky. „Za dvacet minut. Harry, ukaž, prosím tě, pánům jejich kajuty.“

Jonas zvedl svůj tlumok a následoval prvního důstojníka.

V pasti

Marianská hlubina

Terry seděla u malého stolku a nimrala se ve smažených vajíčkách ze sušeného prášku. Cítila, že se na ní upírají oči snad všech členů posádky *Benthosu.* První vzrušení z toho, že tady je, pominulo a rychle se změnilo v pocit, ve kterém převládala tíseň a podivná neblahá předtucha.

Neměla strach z Hlubiny, ale z Benedikta. Jeho chování se od prvních okamžiků pobytu na palubě *Benthosu* změnilo tak, že nyní z něho šel strach. Jeho temná monomanie – podivná skrývaná zášť – vystoupila v uzavřených prostorách lodi na povrch. Narcistická extáze pomalu uvolňovala místo čistému šílenství. Terry si byla jistá, že právě to je pravý důvod, proč je Benedikt tady v Hlubině.

Teď už věděla, že když vtrhla do laboratoře na *Goliášovi,* narazila na něco, co je pro Benedikta mnohem důležitější než cokoliv jiného – i než rozmisťování UNISů. Přestože stále neměla tušení, jaký by to mělo mít smysl, nepochybovala, že ji sem dolů vylákal. Přichystal na ni past a ona na ni ochotně skočila. Všechno jí říkalo, že ji zde hodlá držet v zajetí.

U jejího stolu se zastavil jeden z Rusů. Na jeho ošlehané tváři byl nevyzpytatelný úsměv.

„Benedikt vás chce."

Terry si všimla jizvy, která se mu táhla přes hrdlo. *Opilý ruský technik z* Goliáše. Cítila, že jí proběhlo zachvění. „Kde je?"

„Dovedu vás k němu."

Rozbušilo se jí srdce. Vstala a kývla na Rusa, aby ji vedl.

Jakmile se k ní otočil zády, vzala z talíře nůž na maso s pilovitým ostřím a nedbale si ho zastrčila do zadní kapsy džínsů.

Rus otevřel vodotěsné dveře lodního schodiště a pokynul jí, aby vstoupila dovnitř.

Ukázal jí dolů. Začala sestupovat po úzkém schodišti. Na úrovni paluby E se zastavila. Rus znovu ukázal dolů a usmál se, jako by si s ní hrál. Došli na palubu G do nejnižšího podlaží *Benthosu*. Rus šel před ní jasně osvětlenou, dokonale čistou chodbou. Benedikt na ně čekal na konci chodby. „Tak tady ji máme, anděla v hlubinách pekla. Vyspala jste se dobře?“ Blýskl na ni svýma smaragdovýma očima.

„Ano, díky. A teď jsem celá divá vrátit se k záznamům výstupů ze sonaru. Zatím se zdá, že je všechno v pořádku,“ lhala. „Jak jste říkal…“

„Jistě, má drahá, ale než budete pokračovat ve své lopotě u počítače, nabídnu vám menší rozptýlení.“ Ukázal na silné titanové dveře vedoucí do hangáru.

„Co je tam?“ zeptala se. Nedokázala skrýt strach.

„Jste z něčeho nervózní?“

„Ne, jenom… copak tam odsud není výstup přímo ven?“

Benedikt se podíval na Rusa, usmál se a přeložil mu její slova. Pak se oba zasmáli. „Pojďte se mnou,“ řekl Benedikt a otevřel dveře.

Hangár byla velká kruhová komora, jejíž vydutý strop se klenul ve výšce šesti metrů nad podlahou. Napravo byly další dveře vedoucí do malého velínu. Jeho stěny sestávaly z titanových plátů, v nichž byla kulatá průhledová okénka. Prošli za velín a Terry si cestou všimla, že v podlaze hangáru jsou konstruovány dva masivní otvory, každý z nich zakrytý titanovým roštem. Pod stropem byla zavěšena řada vzduchových potrubí.

Benedikt přistoupil k obrovským titanovým vratům. „Pojďte sem, Terry. Chci vám něco ukázat.“

Přistoupila blíž. Zaregistrovala, že Rus mezitím vstoupil do malého velínu.

„Dotkněte se tady těch vrat. Tvoří je téměř dvoumetrová vrstva

titanových plátů, což je v těchto hloubkách stejné jako na povrchu obdobný materiál tloušťky papíru. Pouze ty nás však dělí od okamžité smrti.“ Přitiskl tvář k chladnému kovu. „Cítíte ten tlak za nimi? Je tu neustále a hledá v naší technologii i ty nejjemnější trhliny, aby jich využil.“

Udeřil dlaní do titanové desky. Terry sebou trhla. Usmál se, položil jí svou těžkou ruku kolem ramen a naklonil se k jejímu uchu.

„Podívejte se sem,“ zašeptal a ukázal na rošty v podlaze. „Jediným přepnutím spínače může Sergej tuhle komoru zaplnit vodou.“

Rus se na ni usmál okénkem velínu.

„Nemáte pocit, že mít takovou moc nad životem, byť třeba jen na chvíli, je jako hrát si na Boha?“ Cítil, že se zachvěla. Usmál se na ni, uvolnil sevření jejích ramen a vykročil pryč. „*Quos deus vult perdere prius dementat,*“ zamumlal si cestou pro sebe. „Ty, které si Bůh přeje zničit, dožene nejdříve k šílenství.“

Kráčel ke vzdálenému konci prostoru, kde stálo ve čtyřech řadách dvanáct robotů UNIS. „Vynálezy vašeho otce. Stojí tu v řadě jako děti čekající na školní autobus. Dejte mi ruku,“ řekl. Jeho chování se změnilo.

Terry se k němu připojila. Pomocí speciálně navrženého vidlicového zdvižného vozíku zvedli barel široký něco přes metr a vysoký jeden a půl metru, přetáhli ho na druhou stranu místnosti a složili vedle vrat hangáru. Benedikt vzal speciální nástroj a jako by odmontovával kolo u auta, odjistil hermetický uzávěr. Pak odšrouboval tři čtvrtě metru silné titanové víko a odsunul je stranou. Uvnitř se objevila dutina plná přístrojů.

Benedikt jí pokynul. „Prokážete mi čest?“

Terry sáhla do těsného prostoru, našla hlavní ovládací panel a aktivovala sonar. Znala funkci těchto robotů. Po umístění na mořském dně měly začít sledovat a zaznamenávat seismické poruchy v oblasti Marianské hlubiny. Rozmístěním dvaceti pěti robotů v přesně určených lokalitách by Japonci získali pole seismických detektorů umožňujících vytvořit efektivní varovný

systém před přírodními katastrofami smrtelně ohrožujícími řetěz jejich ostrovů.

Benedikt opět našrouboval víko a zajistil hermetický příklop. „Necháme robot blízko vrat hangáru. *Prometheus* si ho pak pomocí mechanických ramen vytáhne ze zaplavené komory a přemístí na určené místo. Dnes dopoledne se chystám s ponorkou ven. Pozval bych vás, abyste mě doprovázela, ale vím, že jste celá žhavá vrátit se ke své práci.“

Následovala ho k výstupu. „Mám však nápad,“ řekl najednou. „Můžete jít do velínu a odtud se dívat, jak UNIS vytahujeme ven. Je to fascinující podívaná a Sergej bude rád, že bude mít společnost.“

Terry se zrychlil puls. „Možná jindy. Ráda bych dokončila to, co dělám. JAMSTEC čeká, až…“

„Nesmysl. Jeden den sem, jeden den tam.“ Benedikt otevřel těžké titanové dveře do velínu a postrčil ji dovnitř.

Sergej se zazubil.

Benedikt za sebou opět zavřel a opustil komoru. Rus odemkl na ovládacím pultu velké ovládací kolo ventilu a několikrát jím otočil proti směru hodinových ručiček.

Terry přes okno viděla, jak z jednoho kruhového otvoru zakrytého roštem se vyvalil proud mořské vody. Během několika minut byla celá komora zaplavená až po strop vodou. Sergej se otočil. Terry si uvědomila, že teď je tu s ním jako v pasti. „Musíme počkat na ponorku,“ řekl a znovu se zazubil.

Terry se pokusila zavést konverzaci. „Jak je možné, že se přestupní komora dá tak rychle vyčerpat? Na to je přece třeba vynaložit obrovskou energii.“

„Voda se nečerpá přímo do moře, ale prakticky se přeleje do menších záchytných nádrží a odtud se pak odčerpává několik hodin hydraulickými pumpami, které jsou na palubě F.“ Odepnul si opasek. „Tak už dost řečí.“

Terry cítila, jak jí pulsuje krční tepna. Sáhla dozadu a sevřela držadlo nože. „Sergeji, ne…“

Rus se na ni vrhl. Chytil ji za vlasy, přitáhl si její hlavu a vrazil

jí jazyk do úst.

Terry vší silou skousla. Ucítila krev. Vyplivla ji na jeho hruď a pak ho bodla nad koleno.

Sergej vykřikl, rusky zaklel a v bolesti se zhroutil na zem. Ze stehna a z úst mu prýštila krev. Z jeho ruky vypadl lovecký nůž.

Terry po něm chňapla.

„Prometheus *volá velín. Přistáli jsme. Otevřete vrata hangáru.*“

Sergej na ni hleděl planoucíma očima.

„Otevřete je,“ řekla. Stála proti němu, v každé ruce jeden nůž.

Sergej sáhl na ovládací pult a otočil malý přepínač o dvě polohy doprava. Rozsvítilo se červené světlo.

Vrata hangáru se začala otevírat. Titanové stěny komory zapraskaly.

Vnitřek zaplaveného hangáru ozářily reflektory. Z ponorky se vysunula dvojice mechanických ramen a sevřela robot.

„*Máme UNIS. Můžete hangár zavřít.*“

Sergej se nehýbal. Hleděl na ni a zřejmě odhadoval její odhodlání.

„Udělejte to.“

„Seru na tebe…“

Terry mu vrazila ozubený nůž do pravého lýtka a hned ho vytrhla. Sergej vykřikl bolestí a přitáhl si poraněnou nohu k sobě.

„Chceš ještě? Ta třetí už ale půjde doprostřed.“

Rus na ni plivl krev. Potom natáhl ruku nahoru k pultu a stiskl povelové tlačítko k zavření vrat hangáru. Jakmile zaklapla, zhaslo červené světlo a rozsvítilo se zelené.

„Teď vyčerpej komoru.“

Rus se zvedl ze země, nahnul se nad pult a uzavřel ventil. Pak přepnul ještě několik ovládacích prvků. Čerpadla pod podlahou začala pumpovat vodu z hangáru do záchytných nádrží rozmístěných kolem lodi.

Během celé této doby nespustil jeden z druhého pohled.

Terry se zdálo, že odčerpávání vody trvá celou věčnost.

Terry se pohnula dopředu. V každé ruce svírala jeden nůž. „Až

se mě příště dotkneš, otevřu ti tvou starou jizvu na krku. Rozuměl jsi?“

Krví podlité oči ji spalovaly hněvem. Rusky zašeptal, že ji zabije.

Terry cítila, že její rozhodnost se začíná hroutit. Tlačítkem otevřela dveře velínu a vycouvala ven. Potom otevřela dveře do vnější chodby. Vrazila na lodní schodiště, vyběhla o dvě poschodí výš na palubu E a rychle se zavřela ve své kajutě. Sotva za ní zapadly dveře, zhroutila se na visuté lůžko. Třásla se po celém těle strachem a odporem.

V ústech cítila odpornou chuť krve, s níž se mísil pach vodky.

Zvedla se a běžela na toaletu zvracet.

Vzbudilo ji klepání na dveře. Posadila se. V levém spánku cítila tupou bolest. Podívala se na hodinky a s překvapením zjistila, že spala teprve hodinu. Klepání se ozvalo znovu.

Že *by Rus?*

Prudce se jí rozbušilo srdce. Sáhla do boty a vytáhl Sergejův lovecký nůž.

„Kdo je to?“

„Přítel.“

Terry pootevřela dveře a uviděla statného, asi třicetiletého černocha. Muž se rozhlédl na obě strany chodby. Vypadal, že je dost nervózní.

„Nevím, kdo jste…“

„Jmenuji se Heath Williams. Studoval jsem s Jonasem ve Scrippsově institutu. Pusťte mě dovnitř, než někdo uvidí, že s vámi mluvím.“

O krok ustoupila a nechala ho vejít do kajuty.

„V kuchyni jsem zaslechl, jak spolu Rusové mluvili o tom, co se stalo mezi vámi a Sergejem. Jste v pořádku?“

„Zatím ano. Ale byla bych radši, kdybych se odtud mohla co nejrychleji dostat.“

„Váš život je v nebezpečí. Přišel jsem vás varovat. Sergej mluvil o tom, že vás zabije.“

Terry zbledla. „Kde je kapitán? Musím mu říct, co se stalo…“

Heath zavrtěl hlavou. „To by nemělo smysl. Jsem tady teprve několik týdnů, ale podle toho, co jsem viděl, vám řeknu, že na *Benthosu* platí jedině, co řekne Benedikt. Jeho slovo je tady zákonem. Vy i já si můžeme myslet, že jsme tady hosté, ale Benedikt a jeho posádka se na nás dívají jako na outsidery, kteří tu nemají co dělat.“

„To už jsem také zjistila.“

„Je to horší, než si myslíte. Panuje tu určitá hierarchie. Třeba Sergej je jeden z Benediktových osobních pochopů. Něco jako piraňa. Tihle chlapi mají přístup do všech částí lodi, i do utajovaných a střežených prostor na palubě G.“

„Takže by nikomu nevadilo, kdyby mě ten parchant znásilnil?“

„Znásilnil, zabil – tady se může stát všechno. Nepočítejte s tím, že se vás Benedikt proti Sergejovi zastane. Být vámi, vůbec bych se před ním o tom incidentu nezmiňoval. A už vůbec se vyvarujte nějakých náznaků, že byste se po návratu na povrch mohla obrátit na policii. Benedikt staví sám sebe nad zákony. Aby se vyhnul problémům, klidně by vás byl schopen vlastní rukou zabít.“

Terry cítila, že se jí zmocňuje nevolnost. „Můj otec ví, že jsem tady dole. A lidé z firmy JAMSTEC také. Pokud do dvou týdnů nedostanou moji zprávu, odstoupí od celého projektu. Benedikt mě nemůže jen tak zabít.“

„Může, a také to udělá, pokud dospěje k názoru, že jste pro něho hrozbou.“

Terry se zhluboka nadechla a snažila se uklidnit. Náhle ji něco napadlo. „Heathe, slyšel jste někdy o něčem, co se označuje termínem ‚Tokamak‘?“

„Ne,“ řekl a vrhl na ni zvláštní pohled. „Co je to?“

„Nevím. Vlastně to není důležité. Mám jen strach. Myslím, že máte pravdu. Co bych podle vás měla dělat?“

„Pokusit se zachovat klid. Podle plánu se máte za šest dnů vrátit nahoru. Bude to těžké, ale snažte se vyhýbat se Sergejovi.“

„A jak to mám, proboha, zařídit?“

„Bude se vás snažit přistihnout samotnou mimo vaši kajutu. Na

lodi jsou určité prostory, kde vás napadnout nemůže. Většina techniků v řídicím centru jsou slušní chlapi, takže když budete dělat svou práci na počítači, jste v bezpečí. Buďte opatrná v jídelně. Může se stát, že budete jíst jen s několika lidmi a ti se najednou zvednou a odejdou.“

„A kde tedy mám jíst?“

„Moje laboratoř je na stejné palubě jako jídelna. Dám vám vědět, až se piraně nají. V každém případě se však vyvarujte vstupu na dvě spodní paluby.“

„Proč?“

„Protože právě na palubě G tráví Sergej nejvíce času.“

„Dobře, zařídím se podle vašich rad. A co vy? Co vás přivedlo na palubu *Benthosu?“*

„Jsem paleobiolog jako váš manžel, jenom se specializuji na druhy prehistorických mořských hadů. Benedikt mě kontaktoval ve Scrippsu asi týden předtím, než zmizel *Proteus.“*

„Proč vás kontaktoval?“

„Víte, dno Marianské hlubiny je staré stovky milionů let. Myslím, že chtěl mít na palubě paleobiologa, aby mohl nechat zkoumat fosilie, které jeho ponorky vyloví během rozmisťování UNISů.“

Pohlédl na hodinky. „Už bych měl jít.“

„Heathe, co mám dělat, až skončím práci na zprávě pro JAMSTEC?“

„Řekněte to Benediktovi. Možná vás vezme s sebou na výpravu na palubě *Promethea.* Alespoň se zbavíte Sergeje. Teď se ale dejte do pořádku a vraťte se na velitelské stanoviště k počítači. Snažte se chovat, jako by se nic nestalo.“

Williams otevřel dveře a opatrně se rozhlédl po chodbě. „Máte nějakou zbraň, Terry?“

„Sergejův nůž.“

„To je dobře. Mějte ho pořád u sebe. Pokud byste se někde ocitla sama s Rusy, neváhejte ho použít.“

Terry opět pocítila chvění kolem žaludku. „Heathe, co myslíte – jak daleko jsou ti Rusové schopní jít?“

Upřel na ni smrtelně vážný pohled. „Když nebude jiná možnost, zabijte toho parchanta, protože potom, co by vás znásilnil, by určitě udělal totéž.“

Velitelské stanoviště s počítači se nacházelo na palubě B. Všude podél stěn velkého oválného sálu byly rozmístěné přístrojové pulty, monitory, navigační počítače a řídicí elektronika. Vpředu bylo kolem kapitánského stolu zformováno do oblouku asi tucet pracovišť, kterým dominovala velká, počítačem ovládaná batymetrická mapa sahající od podlahy až ke stropu. Na ní byla zobrazená topografie dna podmořského příkopu. Na monitorech uzavřeného televizního okruhu se promítaly záběry kamer namontovaných na vnějším plášti *Benthosu*. Hned vedle monitorů bylo pracoviště kormidelníka, což bylo navigační pracoviště připomínající post řidiče v „odstrojeném“ automobilu. Z pultu vystupovalo velké kormidelní kolo doplněné několika nožními pedály, kterými se ovládal jediný pohonný šroub lodi a směrové kormidlo. O kousek dál se nacházel pult ovládání lodní zátěže a panel komunikačního systému – spojení mezi *Benthosem* a *Goliášem* bylo realizované přes optický kabel. Oba tyto systémy byly nepřetržitě monitorované.

Napravo od pultu řízení zátěže byly čtyři sonarové stanice – čtyři oči lodi. Terry seděla u jedné z nich. Její činnost spočívala v tom, že vkládala diskety do počítače, který byl ke stanici připojen, a ve sluchátkách sledovala, jak se soubory záznamů sonaru konvertují na nový formát. Kromě akustické informace ve sluchátkách měla k dispozici speciální monitor echo systému, na kterém se zobrazovaly všechny objekty detekované uvnitř zóny dosahu sonarů *Benthosu*.

Terry zavřela oči. Ať se jakkoliv snažila uvolnit, nebyla schopná zastavit chvění rukou. Její mysl ovládala jediná myšlenka: je zavřená ve vězení, z něhož se nedá uniknout, přičemž jejím strážcem je primitiv, který ji chce znásilnit a zavraždit.

A správce věznice ho v tom podporuje.

Každé její vydechnutí s sebou neslo palčivou chuť stresu.

Náhle se ve sluchátkách ozvala akustická indikace blížícího se objektu. Terry otevřela oči. Na zeleném stínítku monitoru se objevila svislá čára představující neidentifikovaný objekt. Podle souřadnic se objekt nacházel v dosahu *Benthosu.*

Dvacet kilometrů. Terry slyšela rychlou sérii podivných zvuků… náhle akustický signál zmizel, jako když utne.

Co to, ksakru…

„Promiňte, prosím," poklepala na rameno operátora sonaru sedícího nejblíž. „Mohl byste mi pomoct?"

Technik sejmul z uší sluchátka a posunul své křeslo blíž k ní.

„Co máte za problém?"

Vrátila záznam sonogramu zpět. „Poznáte, co to je?"

Technik chvíli poslouchal, potom sejmul sluchátka. „Čtyřicet dva hertzů. To je *Proteus.*"

„Myslela jsem si to. Ale proč signál najednou zmizel?"

„Podle katalogu sonogramu byl záznam pořízen těsně předtím, než ponorka implodovala. Poslouchejte dál a uslyšíte to."

Terry sledovala na prázdné obrazovce údaj digitálního chronometru. Operátor sonaru se chvíli díval s ní a potom se opět odsunul ke svému pracovišti.

Sedm minut a čtyřicet sedm sekund uběhlo v naprostém tichu. Pak ve sluchátkách vybuchla ohlušující detonace.

Terry se znovu obrátila na technika. „Pořád tomu nerozumím. Proč implozi předchází tak dlouhá doba bez jakéhokoliv signálu?"

„*Proteus* se dostal do oblasti s hustým výskytem černých komínů. Rozptýlené minerálie vlny sonaru pohlcují a omezují tak zónu dosahu. Pilot zřejmě narazil čelně do jednoho z komínů a prorazil plášť lodi."

„Ale přece jen… *Proteus* byl v tu chvíli natolik blízko *Benthosu,* že by sonar měl nějaký odraz zachytit. Tady ten úsek sonogramu je však naprosto prázdný."

Muž pokrčil rameny a opět si nasadil svá sluchátka.

Terry si uvědomila, že se na ni kradmo dívají ostatní operátoři.

Vrátila záznam do místa, kde zmlkla série podivných zvuků a

nastalo ticho. Potom spustila program umožňující detailní časovou analýzu určitého úseku záznamu. Po chvíli se na obrazovce objevilo varování:

PROGRAM PROVEDL NEDOVOLENOU FUNKCI
A MUSÍ BÝT UKONČEN.

Posunula se s křeslem k operátorovi. „Promiňte, že vás znovu obtěžuju, ale něco se mi stalo s programem a…“

„Paní, uvědomujete si, že v tuto chvíli sleduje *Benthos Promethea* po dně Hlubiny a mým úkolem je nepřipustit, aby se rozbil o stěnu příkopu? Nebo opravdu chcete, abychom skončili jako posádka *Protea?*“

„Omlouvám se. Jen mi řekněte, jestli je můj počítač schopen provádět detailní časovou analýzu sonogramu.“

„Ne. To umí jen naše terminály nebo počítače na palubě *Promethea.* A teď mě, prosím…“

„Okay. Okay.“ Vrátila se ke svému počítači.

Připravila si prázdnou disketu, nahrála na ni úsek předcházející záhadné mezeře a pak ji nenápadně schovala. Po chvíli vstala a vrátila se do své kajuty.

Nebezpečné okamžiky

William Beebe

Jonas stál samotný na přídi a pozoroval oblohu. Karmínově rudá zář na západě temněla a přecházela do fialového odstínu. Vítr, který mu hnal do tváře mlžnou tříšť, skučel a hvízdal kovově vysokým tónem.

Laminátová příď lodi si razila cestu vzedmutými vlnami směrem na sever podél oregonského pobřežního pásma. Jonas vdechoval slaný vzduch a občas si z čela a obočí setřel kapičky vlhkosti. Dlouho hleděl na oceán fascinovaný jeho mohutností a neustálým vzdouváním a klesáním.

Proč se musím děsit něčeho, co mi přináší tak úžasnou radost…

Trhl sebou. Teprve teď si uvědomil, že vedle něho stojí Celesta.

Vítr rozevlával její platinové vlasy a tiskl jí šedou větrovku těsně k tělu. Celesta respektovala jeho samotu a mlčela.

Uběhlo několik minut. Oba pozorovali, jak se horizont zbarvuje do temně šedého odstínu.

Náhle se Celesta pohnula blíž a přitiskla se k jeho hrudi. „Je mi zima.“

Jonas se už už chystal obejmout ji kolem ramen, ale v poslední chvíli si to rozmyslel a odtáhl se. „Tak se vraťte do kajuty.“

„Vy se mě bojíte, Jonasi?“

„Nevěřím vám.“

„Možná nevěříte ani sám sobě.“ Stála před ním obrácená zády

k moři. „Musí to být hrozné žít stále ve strachu, ne?“

„Jak to myslíte?“

Opět se k němu přiblížila. „Snažím se s vámi hovořit čestně, Jonasi. Vím, že mě máte za intrikánskou děvku, ale ve mně je ještě něco jiného… dovedu ocenit přátelství.“

Jonas našel pohledem její liščí oči. Posunula se ještě blíž. Cítil dotyk jejích nahých stehen.

„Chtěla bych vám říct něco velice osobního… něco, o čem jsem ještě nikdy před nikým nemluvila.“

„A proč o tom chcete mluvit právě přede mnou?“

„Protože si myslím, že vy si to dokážete dát do souvislosti. Jak to vysvětlit? Jonasi, měl jste někdy dojem, že jste se nechal osudem chytit do pasti?“

Jonas ucítil, že mu v podpaží stékají kapky studeného potu. „Proč se na to ptáte? Chcete říct, že vy se tak cítíte – chycená osudem v pasti?“

Uhnula pohledem. „Nevadí. To je hloupé. Zapomeňte na to.“

Odcházela pryč a utírala si oči.

„Celesto, počkejte…“

Mávla rukou, aby ji nechal být. Přeběhla palubu a zmizela uvnitř lodi.

Asi o čtvrt hodiny později vstoupil Jonas do jídelny. Vzal si podnos a příbor a postavil se do řady za několik mužů čekajících před okénkem.

Kuchař mu plácl na talíř bramborovou kaši a půlku pečeného kuřete. Jonas postoupil dál, vzal si sklenici sodovky a jablko a přisedl si ke stolu, kde už seděl Mac s Richardem Diefendorfem.

„Kde jsi byl?“ zeptal se ho Mac s plnou pusou.

„Nadýchat se večerního vzduchu. Neviděli jste Celestu?“

Mac spolkl sousto. „Ne, a taky nevím, jestli je na mně, abych se o ni staral. Pochop, tady Dief pracuje pro Singera.“

„Myslel jsem, že jste od válečného námořnictva,“ řekl Jonas.

„Sloužil jsem šest let v *Severní Karolíně*,“ řekl Dief a přejel prstem přes jizvu mezi svými ustupujícími vlasy. „Měl jsem menší

nehodu. Propustili mě ze zdravotních důvodů. Potom jsem si sehnal práci u soukromé firmy v Santa Cruz, která se zabývala stavbou a testováním ponorek. O pár měsíců později ji koupil Benedikt Singer. Byl jsem v konstrukčním týmu, který projektoval *Benthos*. Také jsem jako pilot testoval v mělké vodě *Protea*.“

„Ponorku, která ztroskotala v Marianské hlubině?“

„Právě tu.“

„Co myslíte, že se s ní stalo?“ zeptal se Jonas.

„GTI tvrdí, že implozi způsobila chyba pilotáže, ale já o tom dost pochybuju. Znám pilota, který *Protea* řídil. I on přišel z válečného námořnictva. Byl hrozně opatrný – přesně ten typ, kterému byste svěřil manévrování s ponorkou deset tisíc metrů pod hladinou. Osobně si myslím, že GTI něco skrývá.“

„Tak proč pro ně teď pracujete?“ zeptal se Jonas.

Dief se zazubil. „Co k tomu říct? Dobře platí a já peníze potřebuju.“

Ve dveřích jídelny se objevil Harry Moon. Když je uviděl, zamířil k jejich stolu. „Pánové, až budete po jídle, kapitán by s vámi rád mluvil. Čeká vás na velitelském stanovišti.“

Velitelské stanoviště lodi *William Beebe* se nacházelo na nejvyšší palubě a sestávalo ze dvou oddělených kajut. Ta menší, která sloužila jako kormidelna, byla umístěná vpředu před větším velínem s lodními počítači a elektronikou.

Kapitán Morgan stál uprostřed velínu skloněný nad stolem s prosvětlenou deskou a studoval mapu severozápadního pobřeží. „Profesore Taylore, pánové, pojďte dál. Právě jsme přijali další ‚zprávu‘ od vašeho žraloka. Vypadá to, že pokračuje v tahu podél pobřeží na sever.“

„Jak daleko je před námi?“ zeptal se Jonas.

Kapitán se sklonil nad mapou. „My se teď nacházíme tady, tři kilometry jihozápadně od Newportu. Vaše ryba se blíží k mysu Vyhlídka přibližně osmdesát pět kilometrů severně od nás.“

V tu chvíli vešel doktor Maren. Nesl si šálek cappucina a hlasitě z něho usrkával. „Zřejmě následuje kytovce, kteří táhnou

do svých letních pastvišť," řekl. „Když ji necháme, zavede nás přímo do Beringova moře."

Kapitán Morgan pohlédl na Jonase. „Co myslíte, profesore?"

„Nevím. Před čtyřmi roky jsem předpovídal, že matka tohoto tvora bude sledovat zimní migrační tah. Jenže pak jsme ji na několik týdnů ztratili. Nezapomeňme, že sledujeme zlou samotářskou samici, která je navíc v období rujnosti…"

Maren obrátil oči v sloup.

„Máte nějaké problémy?" zeptal se Jonas. Opět cítil, že se v něm vaří krev.

„Ne, ne, jen pokračujte, to, co říkáte, je opravdu fascinující," prohlásil Maren sarkasticky. „Jen bych vás prosil, abyste měl na paměti, že zatímco nám děláte přednášku, *carcharodon megalodon* směřuje k pobřeží s hustým osídlením."

„A co navrhujete vy, abychom udělali, doktore Marene?" zeptal se Morgan.

„Dostihnout žraloka už teď, než se dostane dál na sever, nebo by pak nemusel přežít dlouhou cestu zpátky do laguny. Studoval jsem signály, které od něho přicházejí. Každých šestatřicet až osmačtyřicet hodin se zastavoval na lov potravy. Téměř vždy to bylo v noci. Pokud se bude držet tohoto schématu, bude lovit opět dnes v noci, což nám dává příležitost zítra ráno ho dostihnout a chytit." Maren přistoupil k mapě a zapíchl ukazovák do oblasti ústí řeky Columbia dělící státy Oregon a Washington.

„To je mys Zklamání," řekl Jonas. „To jste nemohl vybrat nebezpečnější místo."

„Jonas má pravdu," ozval se Mac. „V té oblasti je moře zatraceně drsné…"

„A vy jste kdo?" zeptal se Maren evidentně naštvaný.

„Pan Mackreides je pilot našeho vrtulníku," odpověděl za Maca kapitán.

„Aha pilot. Tak poslyšte, já nemám v úmyslu hrát si na nějaké ‚domnívám se' nebo ‚předpokládám' jako profesor Taylor. Moje doporučení je založené na studiu dat systému SOSUS a vychází z velmi pečlivých kalkulací, kterým předcházelo studium

průměrného dne dravce, jeho noční rychlosti, intervalů lovu, a dokonce průměrného času, který mu trvá najít si kořist, zabít ji a sežrat. Na rozdíl od Taylora nemám v úmyslu pokoušet se toho tvora chytat, když bude hladový. Než se *carcharodon megalodon* dostane k mysu Zklamání, což by podle mého odhadu mohlo být zítra ráno mezi sedmou a devátou hodinou, bude dobře nažraný a líný.“

„Já říkám, že chytat Meg tam v těch vodách by mohla být tragická chyba,“ konstatoval Jonas.

„Profesor Taylor může mít pravdu,“ souhlasil kapitán. „Mezi námořníky se té oblasti říká ‚hřbitov Pacifiku‘. A právem. Od západu se blíží bouřková fronta a zřejmě nás čekají pěti až šestimetrové vlny.“

„Kapitáne, *William Beebe* je přece tak velká loď, že ji pár vln nemůže ohrozit.“

Jonas, cítil, že se už opět přestává ovládat. „Poslyšte, vážený kolego, zatím jste vůbec nebral v úvahu, že megalodona bude chytat Dief. Dief bude sedět v Abyss Glideru a pokoušet se obalit žraloka sítí. A pokud to bude muset dělat v rozbouřeném moři, pak pěkně děkuju.“

„Tak už dost!“ vyjel Maren. „Kapitáne, společnost GTI mě najala, abych zorganizoval chycení žraloka. Nestrpím, aby mi nějaký podřadný paleontolog a jeho kámoš od vrtulníku říkali, jak mám dělat svou práci.“

Jonas pokročil hrozivě dopředu.

„Už mně zase chcete vyhrožovat? Tak do toho, udeřte mě. Udělejte to, a já přísahám, že vás budu žalovat.“

Jonas ho udeřil pěstí do tváře.

Maren upadl. Cappucino se rozlilo po stole s mapou. Když mladík vstával, tekla mu z nosu krev.

„Tak už dost, profesore!“ zahřměl kapitán. „Jste v pořádku, doktore Marene?“

„Všichni jste svědci,“ skuhral chraptivě Maren. Držel si dvěma prsty nos, aby zastavil krvácení.

„Klidně mě žaluj, ty ubožáku. Poslož si…“

Mac chytil Jonase za rameno a kývl na Diefa, aby ho vzal z druhé strany. „Jdeme, Jonasi. Potřebuješ trochu vzduchu.“

Vyvedli ho po schodech na hlavní palubu. Museli se skrčit mezi záchranné čluny, protože prudké poryvy větru hrozily, že jim strhnou z těl košile.

„Člověče, Jonasi, co to s tebou je? Takhle vyvádět jsem tě ještě neviděl. Nechápu, proč se tím troubou necháš tak vytočit.“

„To není jen jím, Macu. Poslední dobou mám pocit, jako bych už ztrácel všechen rozum.“

„Jsi unavený. Potřebuješ se pořádně vyspat.“

„Jo, právě ze spánku mám největší strach…“

Mac ho vzal kolem ramen. „Poslyš, Jonasi, ty dobře víš, co musíš udělat, a také to uděláš. Jakmile s tím skončíš, skončí i tvé noční můry. Teď ale klidně nech, ať ten fantastický expert na ryby dělá, co umí, a žraloka chytne. Strčí ti ho přímo před mušku a pak se uvidí, kdo se bude smát…“

„Ne!“ Jonas hleděl na Maca tvrdým pohledem. Cítil, jak mu hvízdá vítr v uších. „Ty a Dief – chci, abyste vy dva z lodi vystoupili.“

„Ouha, pomalu, kamaráde…“

„Macu, poslouchej mě – to monstrum nikdy nechytíme, rozumíš? Meg je příliš veliký. Je schopný tuhle loď potopit a všechny zabít. Tohle je moje bitva, ne vaše. Chci, abyste odtud zmizeli. Vezměte vrtulník a…“

„On se opravdu pomátl. Diefe, vezměte ho z druhé strany a strčíme ho do postele.“

„Nikam nepůjdu!“ vykřikl Jonas a odstrčil Diefa.

Mac svého přítele pevně sevřel a přitiskl ho na konstrukci navijáku. „Teď zase poslouchej ty mě. Jsi vyčerpaný, rozumíš? Jsi ve stresu a blábolíš jako děcko. Dám ti na vybranou – buďto teď půjdeš s námi a opiješ se, jak zákon káže, nebo tě už nechci vidět.“

Jonas zavřel oči. „Macu, můj život je už teď posraný. Já jen nechci, abyste při téhle prokleté plavbě vy dva zahynuli.“

„To je od tebe náramně ušlechtilé.“ Mac vzal Jonase kolem

ramen a vedl ho dovnitř lodi. „Jestli jsi tuhle akci oficiálně pokřtil na ‚Prokletou plavbu‘, tak bychom to měli pořádně zapít.“

O palubu výš stála Celesta a napjatě je poslouchala. Počkala, až zmizeli uvnitř, a potom se vrátila do své kajuty.

Mys Zklamání

Mys Zklamání
Šest hodin čtyřicet pět minut ráno

Příď *Chinooku,* záchranné lodi pobřežní hlídky, rozrazila další valící se hradbu zpěněné vody vysokou čtyři a půl metru. Prudký náraz plavidlo na okamžik zastavil. Víc než dvacet tun valící se vody zvedlo příď do výše a vzápětí ji nechalo spadnout dolů do hluboké brázdy.

Poručík Eric Wisdom, řečený Velký taťka, se usmál. Stál částečně chráněný za kormidelní budkou a sledoval Gearyho a Richardsona, dva kadety, kteří se drželi zábradlí, jako by jim šlo o život. Oba nováčci byli frekventanty kursu záchranářů pořádaného pobřežní hlídkou a dnes absolvovali exkluzivní výcvik v rozbouřených vodách mysu Zklamání. V ochranných přilbách a s výstrojí do nepříznivého počasí stáli přivázaní k zábradlí za otevřeným kormidelním stanovištěm. Dnes měli poprvé příležitost „skamarádit se se slušnějšími vlnkami“, jak říkal Velký taťka. Nemohli si stěžovat. Příroda spolupracovala jako na objednávku.

Vlny nahánějící hrůzu vysílané z pacifických center bouří měly za sebou tisíce kilometrů pouti na otevřeném moři a valily se týden nebo víc, než dorazily k severozápadnímu pobřeží. Jakmile se přiblížily k mysu Zklamání, vyrostly do mohutných hradeb zpěněné vody připravených smést a rozdrtit vše, co se jim postaví do cesty. Od roku 1800 se v této oblasti potopilo více než dva tisíce lodí, a pobřeží mezi státy Oregonem a Washingtonem si tak získalo pověst jednoho z nejnebezpečnějších na světě.

Velký taťka Wisdom se naklonil dopředu a křikl na svého kormidelníka. „Deacone, jak vypadáme?“

„Vítr jednatřicet uzlů, to je víc než padesát sedm kilometrů za hodinu – asi sedmý stupeň Beaufortovy stupnice.“

„Perfektní. Tak nás vezmi ještě kousek dál. Dáme hochům pokračovací lekci pokory k přírodě a pak je necháme, aby se seznámili s Oskarem.“

Deacon ukázal palcem nahoru a zahulákal: „Napravo vpřed – napravo vpřed, držte se, vyrazíme!“ Do lodi narazila stěna bílé vody, zvedla ji a vzápětí ji opět nechala spadnout o čtyři metry níž.

„Držte se, hošani. Už jdou další dvě s negativním čelem…“

Geary a Richardson se skrčili za kormidelní budku. *Chinook* opět vyletěl do výšky a celá polovina jeho trupu se ocitla ve vzduchu.

„*Ho-hó!*“ houkl Velký taťka, když se příď lodi ponořila zpět do vody. Na krátkou děsivou chvíli viseli na upoutávacích řemenech, pak se člun srovnal a houpal se jako korková zátka na moři mýdlové pěny.

„Držte se!“ křikl znovu Deacon a bojoval s kolem, aby loď připravil na další útok. Kormidelník si utřel z tváře pěnu a vzepřel se proti kolu. To už je však zvedala další hradba divoké vody.

Megalodon plul těsně pod hladinou a pomalými pohyby ocasní ploutve udržoval minimální rychlost. Spodní lehce pootevřená čelist se mu zachvívala a jeho žábrami proudila provzdušněná voda. Mezi pilovitými zuby stále ještě visely kousky kůže a tuku – to bylo vše, co zbylo z tři a půl tuny těžkého rypouše sloního, kterého žralok zhltl před pár hodinami. Teď byl tedy nasycený a pokračoval ve svém tahu na sever.

Pod drsnou kůží obrovské ryby se po obou stranách těla táhla od hlavy až k ocasu oblast smyslových buněk známá jako postranní čára. Tyto smyslové buňky jsou spojené drobnými kanálky s povrchem kůže a při každé změně tlaku v okolí stimulují tisíce bičíků neuvěřitelně citlivého detekčního systému,

který je schopen registrovat tlukot srdce tvora pohybujícího se ve vodě na míle daleko.

Megalodon se držel uvnitř akustické vodní trasy rezonující vibracemi tisíců migrujících velryb. Kytovci si byli velice dobře vědomi, že je jim dravec nablízku – asi tak, jako zebry vědí, že se kolem potuluje lev. Cítili také, že žralok se nedávno nažral, a proto se v blízké době jeho útoku nemusejí obávat. I tak se ale na své cestě podél pobřeží Oregonu snažili bestii vyhnout na sto honů.

Nyní, když se žralok pohyboval podél mysu Zklamání, jeho detekční systém náhle zaregistroval trochu jiné druhy vibrací. Jeden z nich byl příliš silný na to, aby ho mohl ignorovat. Megalodon probuzený vibracemi motoru *Chinooku* změnil směr a vyrazil za jejich zdrojem.

„Připravte se, kapitáne," zavolal doktor Maren od své stanice systému SOSUS. Znovu si nasadil sluchátka a napjatě poslouchal.

Jonas viděl, že na mladíkově čele se tvoří kapičky potu.

„Megalodon změnil směr. Pluje teď přímo na východ. Sakra, příliš zvyšuje rychlost. Něco ho muselo vystrašit."

„Nebo upoutat jeho pozornost," řekl Jonas. „Kapitáne, jak daleko jsme teď od něj?"

„Necelých osm kilometrů. Ale pokud megalodon popluje dál směrem do mělčí vody, budeme muset změnit kurs. Harry, vezmi to víc na moře. Otočíme se a přiblížíme se k němu od západu."

Maren zvedl hlavu. Bylo vidět, že je znepokojený. „Opravdu je to nutné, kapitáne? Jsme už tak blízko…"

„Pobřežní hlídka hlásí čtyři a půl metru vysoké příbojové vlny. Nemohu riskovat, abychom je chytali z boku."

Jonas opustil velín a sestoupil o dvě poschodí níž na hlavní palubu. Doklusal na záď, kde dva členové posádky připravovali *AG-1*. Mac s Diefem stáli kousek od místa, kde na navijáku visel obrovský kus velrybího tuku. Oba na Jonase zamávali.

„Co hlava?" zeptal se Mac.

„Buší mně v ní jako v kovárně. Omlouvám se, že jsem se včera

tak zcvokl.“

„Na to zapomeň. Kde je tvoje ryba?“

„Pluje k pobřeží. Vidím, že už je připravená návnada. Kde jste to velrybí maso sebrali?“

„Vylovili jsme ho z vody předevčírem v noci,“ řekl Dief a potáhl z cigarety. „To je zřejmě všechno, co zbylo z jedné megalodonovy žranice.“

„Nejste nervózní, Diefe?“ zeptal se Jonas.

„Trochu jo,“ usmál se. „Máte pro mě nějakou poslední radu?“

„Jo. Abyste do toho nešel.“

„Díky.“

Mac plácl Diefa po zádech. „Dopadne to dobře. Jen nevstupuj do vody, dokud ti nezavoláme z vrtulníku. Jonasi, jestli nemáš nic proti tomu, chtěl bych, abys byl se mnou ve vzduchu, než ty vlny plácnou do zadku *Williama Beeba.*“

„Držte se, chlapci,“ hulákal Velký taťka.

Hradba zpěněné vody vybuchla nad přídí silou rozběsněné řeky.

„Okay, kadeti, shoďte Oskara!“

Geary se natáhl dolů a odepnul cvičnou figurínu. „Muž přes palubu,“ vykřikl a svrhl figurínu do moře.

„Připravte se,“ houkl Deacon. „Budeme čekat na vhodný okamžik.“

„Držte se,“ řekl Velký taťka. „Blíží se ‚výrobce‘ vdov!“

Deacon natočil příď *Chinooku* proti vodní hradbě a rozrazil vlnu těsně předtím, než se zlomila. Člun vylétl do výšky, vzápětí tvrdě dopadl na levý bok. Kormidelník ztratil na zlomek vteřiny kontrolu nad situací a dvojice hnacích šroubů chrstla vodu do vzduchu. Jakmile však lopatky zabraly do vody, loď se opět srovnala.

Deacon uviděl, že na horizontu se blíží další vlna. „Držte se, otáčím.“

Tvrdě otočil na pravobok a namířil loď proti valící se vlně.

„Tamhle je Oskar,“ vykřikl Geary a ukázal nalevo dopředu.

„Richardsone, připravte si záchranný hák,“ přikázal Velký taťka. Ohlédl se přes záďový palubní nosník a sledoval, jak se k nim zezadu blíží vzdutá hradba. „Rychle, Richardsone, teď…“

Richardson se naklonil přes pravou stranu přídě, zachytil hákem Oskara a vytáhl ho na palubu. Vtom se přes záď přelila vlna a srazila kadeta na záda.

Velký taťka zaklel. „Co se to, sakra, s Oskarem stalo?“ Zvedl figurínu a nevěřícným pohledem zíral na trosky, které z ní zbyly.

„Pane poručíku, vypadá to, jako kdyby jí něco uhryzlo nohy a břicho.“

„Kristepane…!“ Velkému taťkovi bleskla v mysli vzpomínka na obludu chňapající po zavěšené půlce dobytčete v Tanakově laguně. Asi před čtyřmi měsíci tam vzal celou svoji rodinu, aby se na monstrum podívali. Polil ho studený pot. „Deacone, okamžitě obraťte!“

Ozvala se děsivá rána. Megalodonova hlava narazila na trup *Chinooku*, přerazila jeho čtyři výztužná žebra a odhodila člun stranou.

Deacon se zoufale snažil plavidlo zvládnout.

Velký taťka pohlédl nalevo, zaklel a rychle se skrčil.

Zpěněná vlna narazila přímo do levého boku lodi, vrhla ji dopředu a ve vzduchu převrátila dnem vzhůru.

Velký taťka cítil, že ho cosi táhne dolů. Voda mu zalila hlavu a všechny jeho smysly zahlušil děsivý hukot oceánu. Otevřel oči. Byl pod vodou zapletený do bezpečnostního pásu a jakási obrovská síla se ho snažila odervat od převráceného člunu.

Podařilo se mu nahmatat přezku bezpečnostního pásu a rozepnout ji. Kopl nohama, odstrčil se od převržené lodi a vynořil se. Třásl se zimou.

Vedle se vynořil Deacon. „Poručíku, za vámi…“

Velký taťka se otočil a uviděl, že na vodě se houpá oranžová přilba. Několika tempy se dostal ke Gearymu. Kadet byl na pokraji bezvědomí a záchranná vesta mu stěží držela hlavu nad vodou.

„Je připoutaný,“ křikl Velký taťka na Deacona. „Musím ho

odepnout, než se přivalí další vlna. Najděte Richardsona.“

Deacon uviděl, že nová vlna se už blíží. Sklonil hlavu a potopil se.

Několikrát kopl nohama, než se dostal pod převržený člun. Ledová voda ho pálila do kůže a způsobovala, že každý pohyb v ní byl dvojnásob těžký. Nahmatal lodní pažení, posunul se o dalších jeden a půl metru a dostal se na úroveň převrácené paluby.

Konečně uviděl Richardsona.

Kadet zůstal zamotaný do bezpečnostního pásu. Deacon zíral do vypoulených očí mrtvoly narážející na potopenou palubu. Richardsonův obličej ztuhl v masce nevýslovné hrůzy.

Zvláštní zář přinutila Deacona pohlédnout dolů.

Pokusil se vykřiknout, ale z plic vydechl jen vzduch. I když byl téměř ochromený hrůzou, zoufalými tempy zamířil nahoru. Narazil hlavou do paluby.

Megalodon otevřel tlamu a téměř jemně vyhodil zbytek své oběti mimo loď.

Deacon ucítil, že se mu do kolena zaryly dýky a táhnou ho pryč. Chytil se pažení převržené lodi a zoufale se snažil vzepřít.

Čelisti sklaply, netvor škubl hlavou a utrhl nohu od těla.

Vzápětí se bílá hlava zvedla výš a široce rozevřená tlama pohltila torzo Deaconova těla i s kusem hliníkového pažení.

Velký taťka zatřásl Gearym, až kadet zasténal. „Probuď se, synku, a drž se mě!“ Ponořil se pod vodu. Hledal Gearyho bezpečnostní pás. Upoutávací lano ho vedlo pod loď k potopenému kovovému pažení. Konečně našel přezku a snažil se ji necitlivými prsty rozepnout.

Pak se jeho oči rozšířily v nepředstavitelné hrůze.

Přímo pod převrženou lodí se jako přízrak vznášelo děsivě bílé tělo obrovského tvora. Mohlo být dvakrát větší než celý *Chinook*. Nestvůrná hlava sebou náhle škubla a tlama chňapla po zbytcích rozdrceného Deaconova těla.

Velký taťka ucítil v hrdle kyselou chuť žluči. Nad ním se mihlo cosi oranžového – zvedl hlavu a uviděl Richardsonovu potopenou

mrtvolu. Tělo bylo stále ještě připoutané k pažení a naráželo ve vlnách na obrácenou palubu.

Wisdomovi se sevřelo srdce.

Zblízka na něho hledělo nestvůrné šedé oko. Obrovská tlama se rozevřela. V záchvatu šílenství posledních okamžiků měl Velký taťka dojem, že z netvorových klapajících čelistí se ozývá: *No tak, Velký taťko, s tebou to skončím jedna dvě…*

Z dálky dolehl ohlušující rachot.

Megalodon se zvedl k Richardsonově mrtvole.

Velký taťka se bál pohnout, i když mu plíce praskaly nedostatkem vzduchu. Rachot přicházející shora sílil a hřměl jako nákladní vlak. Velký taťka zavřel oči, aby neviděl, jak netvorovy čelisti zpracovávají Richardsonovo mrtvé tělo.

Náhle se odhodlal. Otevřel oči, potom zoufale pomalu a jemně odepnul Gearyho upoutávací lano od pažení.

Šedé oko se otočilo a zaregistrovalo pohyb.

Velký taťka si v horečném spěchu omotal volný konec Gearyho lana kolem předloktí. Oko ho sledovalo.

Geary se vytrhl z polovědomí. Uvědomil si, že se k němu s hukotem blíží zpěněná vlna. Nadechl se, instinktivně sklonil hlavu a přitáhl se lanem dolů.

Velký taťka se obrátil. Škubání na druhém konci lana ho táhlo nahoru. Megalodon zaregistroval pohyb a majestátně vyplul k hladině.

Velký taťka ochromený strachem zíral do obrovské netvorovy tlamy, která se rozevřela přímo před ním. Její dutina se táhla dolů jako tunel. Spodní proud ho táhl blíž. Velký taťka zavřel oči a čekal na smrt.

I když měl Geary oči plné vody, zahlédl pod sebou bílou zář. Neurčitý strach ho hnal zpátky k hladině. Ve vteřině zapomněl na to, co ho tam čeká.

Vlna ho zasáhla jako lavina a pohltila ho.

Velký taťka ucítil prudké škubnutí a Gearyho lano ho vymrštilo nahoru. Otevřel oči. Hrůzný sen nekončil. Polomrtvý děsem zíral

na ohyzdné růžové dásně a horní čelist, která jako by se k němu natahovala. V okamžiku, kdy čelisti sklaply a pohltily jen vodu, zastavilo se poručíkovi srdce v hrudi; opět unikl o vlásek zásluhou neuvěřitelné souhry sil přírody.

Valící se vlna strhla Gearyho a Erika Wisdoma o dvě stě metrů směrem k pevnině, teprve pak je nechala jejich osudu. Velký taťka se vynořil na hladinu, dávil vodu a křičel jako šílený.

Náhle ho cosi sevřelo. Začal kolem sebe divoce bít.

„Poručíku! Uklidněte se, poručíku…“ Kadet našel šňůru od Wisdomovy záchranné vesty a škubl za ni. Oranžová vesta se nafoukla.

Velký taťka se přestal zmítat.

Geary viděl, že v poručíkových očích se zračí hrůza. Vzápětí ztratil Velký taťka vědomí.

„Macu, nalevo od tebe… něco tam na hladině plave.“ Jonas zaostřil dalekohled na objekt zmítající se ve vodě. Mac naklonil vrtulník, aby naletěl blíž. „Sakra, je to dno převržené lodi,“ řekl Jonas. „Nikoho kolem nevidím.“

„Ohlásím to pobřežní hlídce,“ řekl Mac.

Převržená loď zmizela pod další valící se vlnou.

„Macu…“

Vlna převrátila loď zpět do správné polohy. Na zatopené palubě plavalo připoutané k pažení zkrvavené, zpola sežrané lidské tělo.

V tom uviděl Jonas megalodona. Žralok se vynořil vedle lodi, vystrčil čumák a chňapal po torzu mrtvoly.

„Kristepane!“ Jonas, bledý hněvem, se naklonil z kokpitu a vykřikl: „Zabiju tě, ty bestie! Zabiju, slyšíš?“

Mac ho chytil za loket a vtáhl zpět šokovaný šíleným výrazem v jeho obličeji.

Jonas se otočil, ale viděl už jen, jak žralok plácl obrovskou ocasní ploutví a opustil loď. „Co dělá? Vždyť míří k pobřeží…“

„Jonasi, uklidni se.“

„Macu, rychle… vezmi to na východ! Může tam být ještě

někdo.“

Mac obrátil stroj k pobřeží.

Jonas pozoroval zelenošedou vodu. Stín vrtulníku se mihl nad slonovinově bílou šmouhou. Jonas sáhl po dalekohledu a pátral v moři. „Macu, tam!“ Ukázal na oranžovou záchrannou vestu. Nepochyboval, že to je ten důvod, proč Meg míří k pobřeží.

Jonas přešel do zadní části kabiny, dřepl si a otevřel nákladní dveře. V noze mu tepala bolest vyvolaná námahou.

„Držte se,“ vykřikl Mac a prudce sklonil vrtulník k hladině. Po několika vteřinách se stroj vznášel nebezpečně nízko nad rozbouřenými vlnami.

Náhle Mac ve vzduchu prudce zastavil, až Jonas málem vypadl z nákladového prostoru, a stočil vrtulník proti blížící se hradbě vody. „Hoď sebou, Jonasi!“

Jonas již byl venku ze dveří a oběma nohama stál na přistávací lyžině. Zleva se blížil hukot vlny. Konečně zachytil bezvládného muže za záchrannou vestu a s vypětím všech sil ho vtáhl na palubu. Z vody se však natahoval další člověk. Kadet se chytil jednou rukou Jonasova zápěstí a druhou přistávací lyžiny – vteřinu nato se pod ním vynořila bílá obluda.

„Nahoru!“ vykřikl Jonas.

Mac přitáhl knipl a vrtulník poskočil do výšky – zlomek vteřiny potom se z vody vynořila bílá hlava a chňapla po kadetových nohách. Naprázdno.

Vzápětí se přes vztyčené žralokovo torzo přelila vlna a smetla obludu zpět do moře. Na Jonase stříkla sprška vody s pěnou.

Náhle ucítil, že ruka, která se ho držela za zápěstí, povolila a sklouzla.

Ozval se výkřik – mladík se neudržel ani na přistávací lyžině a padal dolů.

Jonas se vyklonil a zděšeně sledoval tělo padající z výšky téměř deseti metrů do moře. „Macu, ztratili jsme ho! Vrať se…“ Jonas sáhl po záchranných popruzích, vstrčil do nich ruce a uvolnil pojistku na navíjecím bubnu. Jakmile spatřil na hladině oranžovou vestu, skočil.

„Proboha, Jonasi!“ vykřikl Mac.

Jonas dopadl nohama do vody. Ponořil se skoro dva metry, než mu lano téměř vykloubilo ramena a vzápětí ho tvrdě vymrštilo na hladinu. Obvaz na noze okamžitě nasákl vodou a táhl ho dolů.

To už však ucítil, že se mu kolem krku ovinuly ruce. Mladík ho sevřel v dusivém medvědím objetí a držel se ho jako klíště.

Jonas uviděl, že z vody za mladíkem se vynořila hřbetní ploutev. Nad hladinu vyjel lesknoucí se ohyzdný nos. Dvě obrovské nosní dírky se roztáhly a žralok vyfrkl vodu jako zdivočelý býk.

Lano se Jonasovi znovu bolestivě zařízlo do podpaží. Následovalo škubnutí a vzápětí se oba točili zavěšeni nad vodou. Tlak popruhů drtil Jonasovi hrudní koš a do krve mu rozdíral kůži v podpaží. Mac, který ze své sedačky neměl možnost zapnout naviják, pouze bezmocně hleděl, jak se oba muži klátí na laně deset nebo dvanáct metrů pod vrtulníkem.

Jonas cítil, že se mu začínají dělat mžitky před očima.

Žralok vyskočil nad hladinu a pokusil se chňapnout po zavěšené kořisti, jak byl zvyklý v laguně. Jonas pohlédl dolů do jeho zejícího chřtánu. Ucítil, že mladíkovi opět začínají klouzat ruce a jeho sevření povoluje.

Proboha, přece ho nenechám ještě jednou spadnout! blesklo mu hlavou. Zoufale zaryl prsty do mladíkovy záchranné vesty. Vrtulník mezitím stoupal výš.

Jonas pohlédl dolů. Megalodon zmizel.

Vítr udeřil Jonase do tváře a oči mu zaplavily slzy. Ruce mu začínaly umdlévat. Zavřel oči a vší silou se snažil nepovolit.

Mladík stále klouzal dolů. Jeho obličej se sunul po Jonasově hrudi níž a níž.

Jonas sklonil hlavu, zakousl se do záchranné vesty a současně ovinul zdravou nohu kolem mladíkova pasu v zoufalém úsilí nenechat ho znovu spadnout do moře.

Studený vítr mu hvízdal kolem uší. Slyšel, jak mladík přes zaťaté zuby vyráží: „Už nemůžu…“

Zdálo se, že vrtulník zpomalil a pak se pod jejich nohama jako

zázrakem objevila loď.

Asi šest metrů nad palubou se Jonasovi vytrhla tkanina záchranné vesty ze zubů a mladíkovo tělo mu definitivně vyklouzlo. O pár vteřin později se zcela vysílený Jonas vyvlékl z řemení a bezvládně se zhroutil.

Ležel na zádech a neschopný se pohnout zíral na oblohu. Slyšel, že vrtulník přistává někde nalevo od něho.

Po palubě zazněl dusot běžících nohou.

Neurčitě vnímal, že se nad ním sklonila hlava. Vítr rozevlával blond vlasy. Promrzlou tvář mu sevřely teplé ruce. Viděl, že se nad ním roztáhly měkké rty a přitiskly se na jeho ústa.

Prostředník

Marianská hlubina

Terry se převalovala na nepohodlném visutém lůžku a stále nemohla najít polohu, která by se jí zamlouvala. Přeložila polštář napůl, strčila si ho pod hlavu a hleděla na zamknuté dveře. Nedařilo se jí zklidnit dech a neustále se vracející myšlenky jí nedaly spát.

Snad potisící si připomněla Heathova varovná slova: *Benedikt staví sám sebe nad zákony. Aby se vyhnul problémům, klidně by vás byl schopen zabít.*

Posadila se. Srdce se jí rozbušilo ještě rychleji.

Klid, všechno bude v pořádku. Ještě tři dny a budeš nahoře. A za další čtyři dny budeš doma. Obejmeš Jonase a poprosíš ho za odpuštění. Teď alespoň chápeš, čím musel projít.

Poprvé skutečně rozuměla, jak mu je. Její manžel žil v neustálém strachu, mysl mu sužovaly děsivé předtuchy o své násilné smrti. To, co ona lehkovážně odmítala jako paranoidní halucinace, vycházelo z jeho skutečných zážitků. Teprve tady, izolovaná na *Benthosu* a vydaná na milost a nemilost Benediktovi a jeho ruským pochopům, si uvědomila, jak mocná a stravující může být síla strachu.

Bože, jak bych teď chtěla být s ním. Jak jsem mohla být tak necitlivá…

Ozvalo se zaklepání na dveře. Vyskočila a sáhla do boty po noži. „Kdo je to?“

„Benedikt.“

Vrátila nůž do boty a otevřela.

„Už jste spala, moje drahá?“

„Ne, já…“

„Dobře, takže mohu dál?“ Vstoupil, aniž vyčkal na odpověď.

Rozhlédl se po malé kajutě a pak se jí zpříma podíval do očí. „Vypadáte vyčerpaně. Není vám nic?“

„Jsem jen unavená.“

„Mám dojem, že také trochu pod vlivem stresu. Slyšel jsem, k čemu došlo mezi vámi a Sergejem. Je mi toho incidentu velice líto.“

Terry cítila, že jí po tváři stékají horké slzy.

„Ublížil vám?“

„Pokoušel se…“ Zarazila se, protože si vzpomněla na Heathovo varování. „To je v pořádku. Už jsem na to zapomněla.“

„Zapomněla? Proč jste tedy tak hrozně vystrašená?“

„Chtěla jsem říct, že bych na to raději zapomněla – samozřejmě pokud mě už nechá na pokoji.“

„To je nesmysl. Jakmile se vrátíme, ohlásím to policii.“

„Ne!“ Chytila ho za ruku, ale pak ho zase pustila. „Ne, nechte to být. Prosím vás…“

Benedikt se na ni zkoumavě zadíval. „Jak si přejete. Řekněte mi, jak pokračuje vaše práce? Kdy bude vaše zpráva hotová, abychom ji mohli předložit JAMSTECu?“

Zaváhala. „Zdá se, že všechno odpovídá tomu, co bylo uvedeno ve vaší dřívější zprávě. Předpokládám, že bych mohla být hotová během jednoho nebo dvou dnů…“

„Dobře. A teď se posaďte, nesu vám špatné zprávy. Bílý Anděl smrti – tak říkám našemu megalodonovi – utekl před několika dny z laguny.“

Jonas! Terry zbledla. „Jak se to stalo?“

„Prorazil vrata kanálu. Váš manžel byl při tom incidentu zraněn na noze, ale už chodí. Naštěstí se jim podařilo označit tu bestii vysílačem, takže mají přehled, kde se pohybuje. Jonas s Celestou ji teď sledují a pokusí se ji chytit…“

„Počkejte, Jonas je s Celestou?“

„Ano, a pokud mám zprávy, docela jim to spolu jde. Prý se z nich stala nerozlučná dvojice. Ale to nemusí nic znamenat. Vaše manželství je, předpokládám, zdravé, *n'est-ce pas?*“ Odmlčel se a vychutnával její bolestný výraz. „Není vám něco?“

„Ne, jsem v pořádku.“ Terry si představila, jak se Celesta předvádí se svou milionovou figurou před Jonasem – jak si svými intrikami a sváděním hledá cestu k jeho srdci. *Bože, jak tu děvku nenávidím!*

„Chápu vaši starost,“ řekl Benedikt, jako by četl její myšlenky. „Celesta je krásná žena, a když chce, dokáže zbláznit každého chlapa.“

„Já Jonasovi věřím.“

„Říkáte, že váš muž je ctnost sama? Možná, ale přesto…“

„Máte pro mě ještě něco?“

„Jenom pozvání, abyste se mnou opět vyplula nahoru na *Prometheovi*, až dokončíte svou zprávu pro JAMSTEC.“

„Ano, ráda toho využiju.“

„Takže teď už vám jen mohu popřát dobrou noc.“ Otočil se k odchodu, ale na prahu se zastavil. „Ach, málem jsem zapomněl. Dejte mi ten Sergejův nůž.“

Terry se rozbušilo srdce. „Nůž?“

Z Benediktových očí se najednou staly smaragdové lasery. „Ano, moje drahá, nůž. Tak dáte mi ho?“ Terry váhala.

„Sem s ním – a okamžitě!“ Jeho oči plály hněvem.

Terry vyskočila. Sáhla do boty a vytáhla Rusův nůž.

„Myslím, že jste si ještě další nůž vypůjčila v jídelně.“

Stála před ním zcela bezmocná se sklopenou hlavou.

„No tak, Terry?“

Cítila se jako školou povinná dívka před svým učitelem. Přistoupila ke stolu, vytáhla ze zásuvky jídelní nůž a podala mu ho.

„Děkuji. Vrátím ho tam, kam patří. A teď běžte spát.“ Dveře za ním zaklaply.

Benedikt prošel hlavní chodbou paluby E, až se dostal do

skrovněji zařízeného křídla, kde byli ubytovaní jeho lidé. Vstoupil bez zaklepání do Sergejovy kajuty a mrštil nožem po spícím Rusovi.

Nůž ještě po odrazu od stěny nedopadl a Sergej už seděl.

„Idiote! Řekl jsem ti, abys ji trochu nahnal strach a ne aby ses ji pokoušel zabít.“

Rus byl bílý jako stěna. „Já vím, co jste chtěl. Jenže ona mě překvapila. Nečekal jsem…“

„Jsi z té vodky slaboch a sračka. Tvojí vinou se jí podařilo vniknout na *Goliášovi* do laboratoře a teď jí, navzdory všem mým instrukcím, hrozíš, že ji zabiješ?“

„Říkal jste, že je moje…“

„Pokud jsem to řekl, tak jsem to jen řekl!“ zahřměl Benedikt. Tón jeho hlasu Rusa vyděsil, až se přikrčil. Benedikt se zhluboka nadechl, a aby se uklidnil, dal mu z každé strany facku přes jeho holou hlavu. „Poslouchej mě dobře, Sergeji. Náš informátor v Tokiu poslal zprávu, že mateřská loď *Neisushima* je připravená vyplout. Viděl, že na ni nakládají ponorku *Kaiko.* Nemohu dovolit, aby nám do toho Japonci strkali nos. Potřebuju tu holku živou, aby odeslala zprávu JAMSTECu. A kromě toho se může ukázat, že pro nás bude neocenitelným rukojmím, pokud se Celestě nepodaří vytáhnout z Jonase Taylora informace, které potřebujeme.“

Sergej cítil, jak se jeho odhodlání pod Benediktovým pronikavým pohledem hroutí. „Rozumím.“

„To máš štěstí, protože podruhé už ti to vysvětlovat nebudu.“

„Byl jste dnes úspěšný?“ zeptal se Rus, aby změnil téma.

„Ne, jsme pořád ve špatné oblasti,“ řekl Benedikt a rozhlédl se po kajutě. Pak vešel na toaletu. Zvedl víko splachovače, sáhl do studené vody a vytáhl dvě láhve vodky.

„*Nět, nět,*“ protestoval Sergej, „to je na nervy. Benedikte, prosím vás, nesnáším tyhle hloubky…“

Benedikt odšrouboval víčka a obsah obou láhví vylil do záchodové mísy.

„Sergeji, vím, že máš toho svinstva poschovávaného po

Benthosu víc. Dej na mé varování, příteli, nebo tě já osobně pošlu k ďáblu.“

Benedikt se obrátil a vyšel ven. Ve své kajutě se posadil za mahagonový stůl, zapálil si cigaretu a zavolal telefonem na velitelské stanoviště. „Kapitáne, spojte mě s *Goliášem* a tam ať mě přepojí na *Williama Beeba*. Potřebuju okamžitě mluvit s Celestou.“

Vyznání

„Jonasi, probuďte se!“

„Terry!“ Vyskočil z postele, stále však byl v moci děsivého snu. Probral se, teprve když pocítil ostré bodnutí ve zraněné noze. Sykl bolestí. Doklopýtal ke dveřím kajuty a otevřel. Na prahu stála Celesta.

„Jonasi, co je vám, proboha?“

Vrátil se k posteli a zhroutil se na ni.

Celesta si upravila župan a klekla si vedle něho. Dala si záležet, aby mohl obdivovat rýhu mezi jejími opálenými ňadry. „Zaslechla jsem přes dveře, jak křičíte. Jste v pořádku? Nechcete se něčeho napít? Třeba vody?“

„Ne.“ Jeho hruď se konečně přestala těžce zdvíhat. Uvědomil si, že má na sobě pouze kalhoty od pyžama.

„Jak často se takhle s křikem probouzíte?“

Pohlédl na ni krví podlitýma očima. „Teď už skoro každou noc.“

„Opravdu se nechcete napít? Sklenička někdy udělá na nervy dobře.“

„Ne, díky. Víte něco nového o těch dvou z pobřežní hlídky?“

„Ten, co měl šok, by měl být okay. Kadet si zlomil při pádu nohu. Mackreides je před pár hodinami dopravil do nemocnice.“

„Kde je Meg?“

„Znovu táhne podél pobřeží na sever. Maren říká, že zvyšuje rychlost. Teď se Maren radí s kapitánem, jakým kursem se dát, abychom ji odřízli cestu. Doufám, že to bude dříve, než zase někoho sežere.“

„Někoho sežere? Počkejte…,“ Jonas si promnul oči a usilovně vzpomínal. „Ta převržená loď… tam byl ještě někdo…“

„Ještě dva,“ řekla Celesta. „Jeden se utopil a druhého sežrala Meg…“

„Zatraceně…“ S tím, jak se mu vracela paměť, stoupala mu do hrdla hořká chuť žluči.

„Není vám něco?“

„To víte, že je!“ vyštěkl a vstal. „Není vám něco? Není vám něco? Vás neděsí, že kvůli obludě, která utekla z našeho zařízení, zemřeli další dva lidé? Je ve vašem svědomí alespoň maličký dílek, který by vám říkal, že za to neseme odpovědnost? Přemýšlejte o tom – další dvě rodiny, které už nikdy neuvidí otce nebo syna… a to všechno kvůli…“

„Běžte se vycpat,“ vyjela na něho vztekle. „Kdo jste, že se mě opovažujete kritizovat? Myslíte si, že moje slzy by ty mrtvé oživily? Nebo že by jim pomohlo, kdybych přiznala vinu? Přišla jsem za vámi, protože mám kajutu naproti a slyšela jsem, jak křičíte. Příště se nebudu obtěžovat.“

Jonas vyskočil a chytil ji u dveří za ruku. „Počkejte. Omlouvám se…“

„Nechte mě na pokoji.“

„Celesto, prosím vás… Mám pocit, že z toho všeho zešílím. Dejte mi šanci.“

Pohlédla mu do očí. „Jonasi, pamatujete na ten večer, kdy jsme spolu byli sami na palubě a já jsem se vám chtěla s něčím svěřit? Poprvé jsem si myslela, že je vedle mě někdo, kdo mě dokáže pochopit… kdo porozumí, čím vším jsem musela projít.“

„Tak mi řekněte, s čím jste se mi chtěla svěřit.“

„Teď ne. Teď bych to nedokázala.“

Jonas ji položil ruku kolem ramen. „Celesto, neříkám to jako výmluvu, ale moje nervy… Opravdu se vám omlouvám. Tak co jste mi tenkrát na palubě chtěla říct? Vím, že jste mluvila o tom, že se cítíte chycená osudem do pasti. Co jste tím myslela? Vysvětlete mi to, opravdu to chci vědět.“

Sedla si na malou pohovku a dala si nohy nahoru. „Jak moc znáte Benedikta Singera?“

„Několikrát jsem se s ním setkal, to je všechno.“ Jonas se

posadil proti ní a opřel si obvázanou nohu o postel. „Získal jsem z něho dojem, že má rád, když má v rukou moc.“

„To jste ho ještě podcenil. Benedikt má rád, když si může hrát na boha. Vyhledává zoufalé duše, lidi, kteří klesli až na dno, a ty pak najímá do svých služeb. Benedikt obnovuje hodnoty – svoje hodnoty. Nabízí spásu, ale vždycky za nějakou cenu. To základní, co požaduje, je loajalita. Když zjistí, že se loajalita některého z jeho lidí viklá, obnoví ji pomocí strachu. Koho Benedikt vezme pod svá ochranná křídla, ten se z nich už nikdy neosvobodí.“

„To platí i ve vašem případě?“

„Ano i ne. Benedikt ví, že není nesmrtelný. Asi před patnácti lety se mu stala nehoda, která nejen poškodila jeho zrak, ale ještě mu přivodila impotenci. Jako jeho chráněnec jsem nejbližší osobou, která po něm může dědit. Předurčil mi osud, v němž jednou převezmu všechny aktivity, kterými se zabývá.“

„A vy se takovým osudem cítíte chycená v pasti?“

„Vůbec ne. Musím se přiznat, že miluju, když mohu vládnout mocí. Miluju ji stejně jako Benedikt. Mám však ještě jednu touhu, která mi nedopřeje klid – víc než cokoliv jiného si přeju pomstít matčinu smrt.“

„Vy víte, kdo ji zabil?“

„Ano. A od té doby, co se to stalo, jsem posedlá myšlenkou, jak toho parchanta zabít.“

„Vidím ale, že jste touhu po pomstě zatím dokázala ovládnout.“

„Zatím. Ještě nenastal vhodný čas. Nechci pokazit to, co teď Benedikt dělá.“

„Mám to chápat tak, že to s ním nějak souvisí… že by s tím nesouhlasil?“

„Benedikt? Nesouhlasil?“ Její ústa se roztáhla do zlého úsměvu. „Benedikta vůbec netrápí, jestli někoho zabiju – pokud to prospěje věci. V tomto případě by však zřejmě opravdu nesouhlasil. Mezi Benediktem a mnou je zvláštní vztah. Miluju ho, ale stále mám z něho ještě strach.“

Jako mám já strach z tebe.

Pohlédla na něho, jako by mu četla myšlenky. „Předpokládám, že vy byste mi to neschválil.“

„Já vám nemám co schvalovat. Moji matku ten vrah nezabil.“

„Benedikt říká, že v sobě pěstuju věčnou ránu a nenechám ji zahojit. Já ale čekám na svou příležitost a držím se svému nepříteli nablízku.“

„Takže se tu věc chystáte provést?“

„Jednoho dne ano.“ Opřela se dozadu a natáhla si svůdně nahou nohu na gauč. „Asi vás vyděsilo, co jsem řekla, že? Ale co, já alespoň svým problémům čelím, místo abych se každou noc probouzela a křičela děsem.“

Jonas cítil, že mu po zádech stéká studený pot. Natáhl se k posteli a přetáhl si přes hlavu tričko.

„A teď mluvte vy,“ řekla Celesta. „Chci vědět, co vás vlastně pronásleduje. Jak dlouho už vás ty sny trápí?“

„Začalo to asi před dvěma roky během soudního procesu. Představte si, že sedíte v soudní síni a týden co týden se musíte dívat do tváří rodičů, manželů, manželek nebo dětí, kteří přišli tak krutým způsobem o blízkého člověka. A to pouze proto, že jsem se někdy pokusil chytit žraloka a chovat ho v zajetí.“

„Ten váš proces byl humbuk. Všichni věděli, že ho soudce zmanipuloval.“

„Možná, ale tlak, kterému jsem tehdy byl vystaven, byl hrozný. Vracel jsem se domů a celou noc jsem nezamhouřil oči. Uvnitř mě neustále drásal pocit viny. V tu dobu byla Terry těhotná. Byli jsme vzrušení a moc jsme se na naše první dítě těšili, ale stres kolem procesu a kampaň, kterou na nás zaměřila média, to vše si vybralo svou daň. Těsně před vynesením rozsudku žena v osmém měsíci potratila.“

„To je mi líto.“

„Hned potom začaly ty noční hrůzy. Psychiatři mé potíže označili za posttraumatický stres způsobený pocity viny, které se u mě projevily během procesu. Nějakou dobu mi pomáhala medikamentózní léčba, ale v poslední době se děsivé sny vrátily, navíc horší než předtím. Pak jsem si uvědomil, co se skutečně

stalo.“

„Nerozumím.“

Jonas se zhluboka nadechl. „Už dva roky vím, že potomek našeho prvního megalodona roste do takových rozměrů, že bude nemožné bezpečně ho udržet pod kontrolou. Myslím, že mé sny jsou vlastně projevem mého podvědomí, které mi říká, abych něco udělal, než bude pozdě.“

„Tak proč jste to tedy neudělal?“

„Udělal – nebo jsem spíš přesunul odpovědnost na někoho jiného. Řekl jsem to Masaovi, varoval jsem ho, že jednoho dne může žralok utéct a že ho musíme v laguně zavřít natrvalo. Souhlasil se mnou, ale na nějaká zásadní opatření jsme neměli peníze. Navíc nám soudce napařil zastavení činnosti, přikázal Institut zavřít a zmrazit naše aktiva. Nemohli jsem nic dělat, jenom platit advokáty a krmit toho zatraceného žraloka. Bylo to, jako kdyby si nějaká záhadná síla přála, abychom zbankrotovali.“

Jonas vstal, dobelhal se k okénku a otevřel je, aby dovnitř pustil trochu čerstvého vzduchu. „Zpackal jsem to, Celesto Třikrát jsem to zpackal. Poprvé na palubě *Seacliffu*, pak tím, že jsem se pokusil megalodona chytit, místo abych ho zabil, a potřetí teď, když jsem jeho potomkovi dovolil utéct. Jak se to říká? Zbabělci umírají tisíckrát, statečný muž pouze jednou. To je o mně. Už před dvěma roky jsem měl megalodona zabít a lagunu vypustit.“

„Zabít megalodona? Zbláznil jste se?“

„To je dobrá otázka. V poslední době si jí začínám klást i já.“

Vstala a přiblížila se k němu. Jonas cítil jasmínovou vůni jejího těla. Hleděl na ni, a když si nenuceně rozhalila župan, musel si přiznat, že je vzrušený. „Celesto, bylo by lepší, kdybyste šla.“ Blížila se k němu. „Nechci nikam jít.“

„Jste krásná, ale já jsem ženatý – šťastně ženatý.“

„Nezdá se mi, že byste byl zase tak moc šťastný.“

„Máte pravdu, ale svou ženu miluju. Prosím vás…“

„Okay, ale stále jste neodpověděl na moji otázku.“

„Myslíte, jestli se cítím chycen osudem v pasti?“ Zavřel okénko a odtáhl se od ní. „Před jedenácti lety jsem ošidil smrt.

Myslím, že mi bylo původně určeno, abych na palubě *Seacliffu* zemřel.“

„To je nesmysl. Proč takové věci říkáte?“

„Protože jsem viděl svou smrt. Ve svých snech sestupuju dolů v hlubokomořském modelu Abyss Glideru. Ze tmy se vynoří Meg a tentokrát už neuniknu. Vím, zní to jako řeči šílence, ale já jsem přesvědčený, že mým osudem je zemřít tam, kde se to mělo stát už před lety – v temném podsvětí Hlubiny.“

Spřízněné duše

Marianská hlubina

Terry hleděla na obrazovku počítače a už počtvrté pročítala zprávu, kterou zamýšlela poslat e-mailem společnosti JAMSTEC.

Pro: Dr. Tsukamoto, ředitel
společnost JAMSTEC
Věc: Soubor MT-052201-023

Po pečlivém přezkoumání všech dat vztahujících se k nehodě, k níž došlo 22. května tohoto roku v Marianské hlubině, konstatuji, že v okamžiku neštěstí se v blízkosti ponorky *Proteus* nenacházela žádná jiná plavidla, ani živočichové, kteří by ji mohli ohrozit. Z vyhodnocení sonogramů pořízených na podmořské stanici *Benthos* i na její mateřské lodi *Goliáš* nevyplývá žádná mimořádná okolnost, která by mohla vést k proražení pláště ponorky (viz přiložené záznamy sonogramů, doklad #5/22.10:34.17 až #5/22.10:56.04).
Podle mého názoru způsobila nehodu ponorky chyba pilotáže. K tragédii došlo s největší pravděpodobností v okamžiku, kdy loď narazila pravou přední částí trupu do černého komínu (viz přiložené fotografie pole trosek).
Společnost Geo-Tech Industries již podnikla první kroky ohledně odškodnění rodin čtyř obětí neštěstí. Doufáme, že nehoda nebude mít vliv na naši další spolupráci a

rozmisťování podmořských stanic UNIS bude pokračovat. Pokud od nás nebudete požadovat další informace, má Tanakův oceánografický institut zato, že věc je uzavřená.

Terry Tanaková-Taylorová,
viceprezident
TANAKŮV OCEÁNOGRAFICKÝ INSTITUT

Vytiskla kopii dopisu pro Benedikta a potom napsala e-mailovou adresu společnosti JAMSTEC.

Jsou to lži, říkala si v duchu, *ale je to jediná možnost, jak si uchovat naději, že mi Benedikt dovolí dostat se odsud.*

Odeslala dopis do počítačového centra na *Goliášovi,* odkud putoval po síti na ředitelství společnosti JAMSTEC.

Náhle zazněl pronikavý tón komunikačního zařízení. Vedoucí směny operátorů zvedl sluchátko.

„Tady vedoucí směny. Mluvte, *Goliáši.*"

„Naše čidla zaznamenala čtyři živočichy pohybující se Hlubinou od jihojihovýchodu. Směr nula-jedna-osm, rychlost něco méně než dvaadvacet kilometrů za hodinu. Míří k *Prometheovi…* vzdálenost čtrnáct celých tři desetiny kilometru a rychle se přibližují."

Terry se rozbušilo srdce. *Podobné čtyři objekty se objevily na sonogramech* Benthosu *sedm minut předtím, než došlo ke katastrofě* Protea. *Ale Jonas přece říkal, že megalodoni neloví ve skupinách.*

„Zatraceně!" zaklel kapitán Hoppe a stoupl si za záda obou operátorů sonaru. „Jak daleko před námi je *Prometheus?"*

„Devatenáct kilometrů, pane."

„Spojte se s *Prometheem.* Informujte je o situaci a řekněte jim, aby se urychleně vrátili. Pro nás platí plnou rychlostí dopředu."

Terry ucítila, že plavidlo sebou trhlo a dostalo se na maximální rychlost kolem devíti kilometrů za hodinu.

„Kapitáne, *Goliáš* právě hlásil, že neznámé objekty zvýšily rychlost na třicet kilometrů za hodinu."

„Panebože.“

„Pane, *Prometheus* se otočil. Odhadovaný čas návratu k *Benthosu* čtyřicet šest minut. Tentokrát to bude těsné, kapitáne.“

Tentokrát? Terry viděla, že operátor sonaru si mne obočí.

Kapitán sáhl po telefonu na stěně a jeho hlas se ozval z palubního rozhlasu. „Tady je kapitán. Všichni členové posádky se připraví na nouzové přijetí *Promethea*. Upozorňuji, že nejde o cvičení.“

„Kapitáne, živočichové se právě dostali do dosahu sonaru. Mám je na obrazovce.“

Kapitán přistoupil k pracovišti sonaru. V duchu klel. „Zatraceně, varoval jsem Benedikta, aby se neodvažoval příliš daleko…“

Terry viděla, že jeho výraz se změnil. Rozčilení vystřídal strach. Otočila se.

Za ní stál Sergej. V jeho očích plál hněv.

„Co tu dělá tahleta?“ vyštěkl.

Terry sklopila hlavu.

„Asistuje nám u sonaru,“ vymýšlel si kapitán.

Sergej rusky zaklel.

„Sergeji, běžte na své místo v přistávacím prostoru,“ přikázal kapitán.

Náhle Terry ucítila, že ji Rus chytil zezadu za vlasy. Zavrávorala a na okamžik ztratila rovnováhu. Rus si ji přitáhl tak blízko, že ji jeho vousy škrábaly na tváři. Z jeho dechu byla opět cítit vodka. „Dnes večer to spolu dotáhneme do konce, *da?*“

Vytrhla se mu a upadla na zem. Vtom už přiskočil kapitán.

„Okamžitě vypadněte z velitelského stanoviště!“ vykřikl na Rusa.

Sergej se na Terry zazubil, našpulil rty a mlaskl. Potom zmizel v přístupové šachtě.

„Nestalo se vám nic, paní Taylorová?“ Kapitán jí pomohl na nohy.

Zavrtěla pouze hlavou, protože nebyla schopná promluvit. Několik následujících minut se silou vůle nutila sedět u svého

počítače, pak ale zamířila na toaletu a zamkla se v jedné z kabinek.

Teprve po půlhodině se jí přestaly třást ruce. Když procházela kolem operátorů, nikdo z nich ani nezvedl hlavu.

„Kapitáne, ty bestie se obrátily na ústup," hlásil operátor sonaru.

Kapitán přistoupil k vedoucímu směny stojícímu u sonaru.

„Zřejmě vycítily, že *Benthos* je na ně trochu moc veliký," mínil šéf směny.

„Možná. Jak daleko jsme byli od *Promethea,* když se obrátily?"

„Necelý kilometr, pane. Ale jejich rychlost těsně předtím byla čtyřicet kilometrů za hodinu. V každém případě se chtěly dostat k *Prometheovi* před námi."

„S tím souhlasím. Dejte mi vědět, až se s námi ponorka spojí." Obrátil se k Terry. „Paní Taylorová, jestli chcete, pojďte se mnou do pozorovacího stanoviště nahoře. Budeme sledovat, jak se vrací *Prometheus.*"

Terry, stále ještě otřesená, následovala kapitána k žebříku v přístupové šachtě a společně vystoupili na palubu A. Kapitán za sebou uzavřel příklop, pak přistoupil k baru.

„Napijete se něčeho?"

Přikývla.

Nalil ji skotskou a stiskl tlačítko, kterým spustil mechanismus odklopení vnějšího titanového pláště.

Terry se napila a sledovala, jak se před ní otevírá pohled do tajemného světa Marianské hlubiny.

Benthos jím majestátně proplouval jako obrovský podmořský balón. Dole pod nimi chrlily neviditelné hydrotermální průduchy modročerné hřibovité mraky horké minerální vody. Terry připadlo, že to jsou komíny vystupující přímo ze samotných pekelných pecí. Ve vlnících se horkých proudech se pohybovalo neuvěřitelné množství červů podobných špagetám.

Přímo před nimi se nad hlubokomořským kaňonem vznášelo hejno medúz světélkujících namodralým světlem.

Terry fascinovaná sledovala neskutečné množství oranžových, červených a purpurových živočichů všech možných velikostí a tvarů.

Kapitán ukázal na strašidelně průsvitného namodralého živočicha připomínajícího spíš obrazce spořiče obrazovky počítačového monitoru než živého tvora. „Tomu vznášedlu tamhle se říká *kiyohimea*. Od odborníků jsem se dověděl, že je to živočišný druh pojmenovaný po mýtické japonské princezně. Bizarní tvor, co říkáte?“

„Ale krásný. A co je tamhle to?“ ukázala na chvějící se jasně oranžovou šmouhu.

„Hlubokomořští býložravci. Jsou skutečně průhlední, ale červená světla naší lodi zbarvují jejich slizovitá těla oranžově.“

„Ti jsou opravdu nádherní.“

„A nebezpeční,“ dodal kapitán. Dolil sklenky a pohlédl na ni. „Se Sergejem nejsou žerty, zvláště když je opilý. Na velitelském stanovišti a ve své kajutě budete v bezpečí, ale neodvažujte se pod palubu E. Je mi líto, že vám nemohu zaručit ochranu po celé lodi, ale jsem jen kapitán. Jejím vlastníkem a neomezeným pánem je Benedikt. Tady dole žijeme podle jeho zákonů.“

Zadíval se do hlubiny. „Podívejte, tamhle se blíží *Prometheus.*“

Nejdříve zableskla světla a potom se z šera vynořil doutníkovitý tvar ponorky plující neskutečným světem hustých mraků, které pomalu stoupaly nahoru. Plavidlo sestoupilo na úroveň základny *Benthosu* a zmizelo ze zorného pole. O chvíli později se celá loď lehce zachvěla tlumeným nárazem. *Prometheus* přistál.

„Kapitáne, ještě k těm tvorům, kteří pronásledovali *Promethea*. Myslíte, že mohli opravdu zaútočit na *Protea?*“

„Nevím. Ale je to možné.“

„Možné?“ Terry se postavila před něho a snažila se zachytit jeho pohled.

„Podívejte se, nevím, co je to za tvory. Vím jen, že loví ve skupině.“

„Proč je vlastně Benedikt tak žhavý do činnosti, při níž riskuje životy svých lidí a navíc ještě svůj vlastní? Jsem si jistá, že to není jen proto, aby tady rozmístil roboty UNIS. Jaké je skutečné poslání jeho mise? Co je tam v Hlubině, že je to pro něho tak důležité?“

Je nejistý. Rád by mluvil, ale má strach.

„Promiňte, ale o těchto věcech bych nerad hovořil…“

„Strašíte našeho hosta, kapitáne?“ Oba se otočili a uviděli, že z přístupové šachty se vynořil Benedikt.

Smaragdové oči zablýskly a vyslaly varovný signál *„Quot homines, tot sententiae* – Kolik lidí, tolik názorů. Nepřipusťte, aby kapitánovo mínění zviklalo vaši vědeckou objektivitu, moje drahá.“

„Benedikte, co to bylo za tvory, kteří se hnali za *Prometheem!“*

Zdálo se, že její otázku ignoruje. Popošel blíž k oknu a zůstal stát zády k nim. Těsně před ním proplul tvor podobný oku – mohl být dlouhý téměř dva metry. Protáhlý tvar, černý jako uhel, proklouzl podél kopule těsně nad Benediktovou hlavou. Terry hleděla na živočicha, který s sebou vlekl duhově zbarvenou bulvu trčící na dlouhém tykadle z jeho spodní čelisti.

„Černý mořský drak,“ řekl Benedikt a přejížděl prstem sem a tam po skle. Tvor zíral svým průhledným okem na jeho ruku, pak rozevřel hubu, jako by chtěl spolknout celou loď, a odhalil několik řad špičatých zubů.

Zdálo se, že Benedikt se nemůže vynadívat. „To je nádhera. Někdy si myslím, že už nejsme na zemi, ale pohybujeme se v nějakém úplně jiném světě. Myslíte, že je v tom nějaký rozdíl? Plujeme nepřátelským prostředím jako astronauti a naživu nás drží pouze křehká skořápka naší lodi. Jsme opravdoví průzkumníci moderního věku, noříme se do neznáma a v každém okamžiku stojíme tváří v tvář smrti. Těch jedenáct kilometrů moře nad našimi hlavami může představovat stejnou vzdálenost jako sedm světelných let. Kdyby došlo k opravdovému ohrožení, kdo by nás tak mohl zachránit, moje drahá?“

Benedikt se otočil a pohlédl na Terry. „Ptala jste se mě, co je

tam venku. Odpovídám, že neznámo. Víme toho víc o jiných planetách než o tomto kousku oceánu, který zůstává stovky milionů let beze změny. Ano, Terry Taylorová, v téhle pekelné prohlubni se vyskytují dosud neobjevení tvorové. Někteří jsou nádherní, jiní děsiví, jak by řekl kapitán, ale všichni patří k živočišným druhům, které uzavření v tomto nádherném očistci přečkaly beze změny bouři času. Neumím vám říct, co je tam venku, ale jako vědci a průzkumníci máme povinnost dovědět se to. To je pravým posláním naší mise.“

„Kolik lidí bude muset během této mise zemřít?“ zeptala se Terry.

„Zřejmě narážíte na osud nešťastníků, kteří zahynuli v *Proteu.* Předpokládám, že ve své zprávě pro JAMSTEC jste došla k závěru, že ponorka implodovala v důsledku chyby pilotáže.“

„A co ti tvorové, kteří pronásledovali *Promethea?*“

„Co je s nimi?“

„Nedělejte ze mě hlupáka, Benedikte. Každého musí napadnout, že to, co pronásledovalo *Promethea*, mohlo zničit *Protea*.“

„A jste schopná to dokázat?“

Uvědomila si, že ji přistihl nepřipravenou. „Ne, ale z toho, co vím…“

„Co víte? Že tady v té obrovské hloubce mohou existovat dosud neznámí tvorové, kteří nás jsou schopní ohrozit? To je pravda, dokázal to už váš manžel před mnoha lety.“

„Ano. A přesně to byl důvod, proč Spojené státy a Japonsko začaly váhat s vysláním dalších průzkumných plavidel do Hlubiny. Jestliže má společnost JAMSTEC podezření, že posádka *Protea* mohla zahynout v důsledku…“

„Měla by povinnost informovat o tom americké úřady, které by nařídily vyšetřování a celou misi by o dlouhé měsíce zpozdily,“ dokončil Benedikt. „Máte snad v úmyslu změnit svou zprávu po tom, co teď víte?“

„Já – ne. Neřekla jsem, že…“

„Tak co jste vlastně řekla?“

Terry si třela prsty čelo. „Asi to, že bych se nerada nechala dál obelhávat.“

„Obelhávat? Obviňujete mě, že jsem vás obelhával?“

„Podle mě všichni na palubě *Goliáše* i *Benthosu* vědí, že ti tvorové zaútočili na *Protea.* Myslím si, že jste zasáhl do záznamů sonaru, abych nic nezjistila a poslala JAMSTECu zprávu, že příčinou neštěstí byla chyba pilotáže.“

„Pak jste to ale vy, kdo lže.“

„Nevím, o čem to mluvíte?“

„Ale, ale, moje drahá. Kdo teď dělá z koho hlupáka?“ Benedikt se otočil a zabodl do ní své uhrančivé oči jako had hypnotizující svou kořist. „Jestliže máte podezření, že záznamy sonaru byly zfalšovány, pak jste ve své zprávě JAMSTECu lhala. A víte proč?“

„Ne,“ zašeptala.

„Protože každý jiný závěr by naznačoval, že jde o závažnou věc, kterou je třeba pořádně vyšetřit. Ať chcete, nebo nechcete, taháme za stejný konec lana. Jsme průzkumníci, kteří sestoupili do pekla, aby dokončili misi – vaši misi. Ptala jste se mě, kolik dalších životů si ještě může vyžádat, a já říkám – tolik, kolik bude nutné. Ptala byste se generála před bitvou, kolik mužů bude muset padnout, aby dosáhl vítězství? Rizika boje jsou nepředvídatelná. Ano, čtyři dobří vojáci naší armády zahynuli, ale copak tu nejsme i my a neriskujeme své životy, aby tisíce dalších mohli přežít. *Pro bono publico,* pro dobro lidstva. Není to snad důvod, proč je zde rozmisťováno pole robotů UNIS?“

„Myslím, že je velký rozdíl mezi přijatelným rizikem a hazardem,“ řekl kapitán Hoppe. „Poslal jste *Promethea* příliš daleko dopředu před *Benthos.*“

Benedikt vrhl na kapitána dlouhý tvrdý pohled. „*Et tu,* Brestone? Zpochybňujete můj úsudek?“

„Zpochybňuji, pane, vaši potřebu dokončit šestiměsíční misi během šesti dnů. Protestuji proti vaší ochotě vystavovat posádku nebezpečí.“

Benedikt se obrátil k Terry a pokrčil rameny. „Čemu nerozumí,

to odsoudí.“

„Můžete citovat latinsky nevím co, pane, ale mým přesvědčením, že se pouštíte do zbytečného rizika, nepohnete.“

„Víte, co jste, kapitáne? Zbabělec!“ vyštěkl Benedikt. „Dovolil jste, aby vaše emoce podkopaly základy vašeho charakteru, a teď v něm nezbylo nic než strach. Myslíte, že Kolumbus vzdal svou plavbu a vrátil se do Španělska, když slyšel první rebelantské řeči mezi svým mužstvem? Myslíte, že Lewis a Clark zrušili svou expedici, jakmile uviděli prvního grizzlyho? Ukončila snad NASA svůj kosmický program potom, co na palubě *Challengeru* zemřelo sedm lidí?“

Opět se obrátil k Terry. „Vy a já jsme průzkumníci. Musíme se snažit o maximum a nesmíme se poddat ranám osudu, protože víme, že štěstí přeje odvážným. Nejsme samozřejmě schopní vrátit život mrtvým, ale můžeme jejich smrt uctít našimi triumfy. Jsem přesvědčen, že víte, o čem mluvím. Vždyť v těchto vodách zahynul i váš bratr.“ Pohlédl na ni.

„Ano,“ zašeptala.

„Řekněte sama, kdyby byl ten výjimečný průzkumník stále naživu, obrátil by se na ústup při první známce nebezpečí, nebo by šel dál za svým cílem s ještě větším odhodláním?“

„Šel by dál,“ zašeptala a do očí jí vstoupily horké slzy.

„Stejně tak půjdu dál já a nedopustím, aby smrt našich kolegů byla zbytečná. Půjdu do toho znovu a jsem fyzicky i duševně připravený čelit všem nebezpečím, která mě čekají. Půjdete se mnou, madam?“

„Ano…“

„Tak se připravte. Vyrazíme hned. Kapitáne, dejte příkaz posádce *Promethea,* aby se okamžitě vrátila na palubu ponorky.“

„Teď hned? Pane, myslím, že by bylo rozumné dát těm neznámým tvorům čas, aby tuhle oblast opustili.“

„Ne, kapitáne. Nepřipustím ani člověku, ani jakémukoliv tvoru, aby mi diktoval harmonogram mých záležitostí. Ten, kdo nepostupuje dopředu, ztrácí půdu pod nohama. Ještě je před námi spousta práce a už teď se daleko opožďujeme za plánem.“

„Ale, pane…“

Benedikt přistoupil ke kapitánovi blíž, až se tváře obou mužů téměř dotýkaly. „Slyšel jste můj příkaz, kapitáne.“ Ve smaragdových očích bleskla hrozba. „Ještě jednou se mi vzepřete a zbavím se vás.“

„Rozkaz, pane.“

Benedikt se obrátil k Terry a vzal ji kolem ramen. „Pojďme, moje spřízněná duše,“ řekl. Vedl ji směrem k lodnímu schodišti. „Svět neznáma na nás čeká.“

Hrůza v hlubině

Tanakův oceánografický institut

Masao Tanaka cítil, že mu opět začínají tuhnout svaly podél šíje. Stál před arkýřovým oknem své kanceláře a v pěsti svíral zmačkaný dopis. Byla to faxová zpráva informující o tom, že jeho dcera navzdory slibu, který mu dala, už téměř před týdnem sestoupila do Marianské hlubiny.

Jak jsem jí jen mohl dovolit, aby zůstala s Benediktem sama?

Masao hleděl k obzoru, kde se za temně modrou vodou kanálu otevíralo moře. Na konci kanálu mezi dvěma betonovými hrázemi plul obrovský říční člun s mobilním jeřábem tyčícím se do výšky třiceti metrů. Z výložníku jeřábu viselo tlusté ocelové lano a mizelo ve vodě.

Podél hráze a západní bariéry postávaly hloučky reportérů a kameramanů, ve vzduchu navíc rachotily dva novinářské vrtulníky.

Masao sledoval, jak se z kanálu vynořilo několik žabích mužů a vylezli na vlečný člun. Vzápětí se lano jeřábu napnulo a naviják ho začal vytahovat z vody. Chvíli se zdálo, že objekt pod vodou se vzpírá, ale pak se nad hladinu pomalu vynořila obrovská železná stěna. Její spodní část byla zdemolovaná, jako by do ni narazil rozjetý vlak.

Masao zíral na poškozenou bariéru a snažil se představit si, s jakou silou a jak vytrvale do nich musel megalodon narážet, aby dokázal způsobit takovou spoušť.

Náhle měl Masao pocit, že se mu točí hlava. Nejistým krokem

se vrátil ke svému stolu a klesl do křesla. Levá ruku mu začala trnout. Cítil nedostatek vzduchu.

Pak mu hruď cosi sevřelo jako do svěráku. Že se svezl na stranu a spadl na zem, to už Masao nevnímal.

Marianská hlubina

Terry se chvěly nohy přívalem adrenalinu. Nervy měla napnuté k prasknutí. Prošla přechodovým prostorem *Benthosu* a opatrně sestoupila po žebříku do *Promethea*. Benedikt, který ji následoval, jí položil otcovsky ruku na rameno.

„Uvolněte se, moje drahá. Všechno bude okay. Pojďte, najdeme vám místo u okna. Pozval bych vás zase do observatoře, ale teď to není možné, protože odtud bude Ivan Kron řídit mechanická ramena a pracovat s dalším modulem systému UNIS, který budeme umísťovat na mořské dno."

Vedl ji přes úzký můstek k počítačovému pracovišti situovanému uprostřed ponorky na pravém boku. Napravo bylo kulaté okénko o průměru asi patnáct centimetrů.

„Odtud se můžete dívat ven, ale znovu vám opakuji, ničeho se nedotýkejte," varoval ji.

Nechal ji kapitánovi ponorky a odešel.

Terry měla pocit, jako by nad ní visel Damoklův meč. Šokovaná se dívala na muže kolem sebe. V jejich tvářích viděla strach. Uvědomila si, většina z nich se tu ocitla podobně jako ona – byli tady, aby dělali určitou práci. Nebyli to žádní vojáci svaté armády bojující za pokrok lidstva a do GTI nepřišli, aby hloupě riskovali své životy. Teď však byli tady jedenáct kilometrů pod hladinou Pacifiku jako bezbranné ovce vedené na porážku. Tam v temné hlubině na ně něco čekalo; něco natolik velkého, že to bylo schopné zničit *Protea*. A přesto, navzdory zřejmému nebezpečí, navzdory skutečnosti, že nedávno čtyři jejich kamarádi zemřeli, ani jeden z nich proti Benediktovu rozhodnutí nevystoupil.

Cítila, že se ponorka odpojila od *Benthosu,* a musela zatnout

zuby, aby nevykřikla strachem. Přitiskla čelo k okénku a hleděla do hlubiny. Srdce jí divoce bušilo. Jak je možné, že se nechala Benediktem tak zmanipulovat?

Ponorka sebou trhla dopředu. Terry křečovitě sevřela opěrky křesla. Náhle se jí z paměti vynořila stará vzpomínka. Zavřela oči a vrátila se o mnoho let zpátky do doby, kdy se jako mladá dívka ocitla sama bez doprovodu rodičů na palubě soukromého letounu letícího v bouřkovém počasí. Ve výšce deseti tisíc šesti set metrů se aerobus začal divoce třást a nebyl schopen vystoupit nad bouřkovou frontu. Vzpomínala, že při každém trhnutí letounu, při každém náhlém propadnutí ve vzdušné turbulenci zavřela oči a křečovitě zaryla prsty do opěrek křesla. Cítila se zoufale bezmocná a zranitelná a spolu s dalšími cestujícími se modlila, aby to křehké plavidlo, které je neslo, vydrželo a nepodlehlo hněvu přírody. Pak do letadla udeřil blesk. Nastaly okamžiky hrůzy. Napájecí zdroje letounu vysadily a všechna světla zhasla. Několik děsivých, neskutečných okamžiků bylo absolutní ticho. Pak začal letoun padat nosem dolů. Terry spolu s ostatními pasažéry vykřikla hrůzou. Křičela a jako bezbranná ovce čekala na smrt. Pak zasáhla jakási vyšší moc a motory znovu naskočily. Po tomto zážitku několik let do žádného letadla nesedla. Když jí bylo jednadvacet, přemluvil ji její otec, aby si udělala pilotní zkoušky. Poté, co porozuměla technickému vybavení letadla, se svého strachu zbavila, a dokonce se z ní stala vynikající pilotka.

Otevřela oči. Cítila, že jí po tváři stékají kapky potu. Vzpomínka stará téměř dvacet let na ni stále silně působila. Ještě teď cítila vůni otcovy kolínské, když ji na letišti sevřel v objetí. Stále slyšela pláč ostatních cestujících, kteří se zdravili se svými blízkými. Nejsilněji se jí však do paměti vryl výraz strachu, který viděla na tvářích spolucestujících těsně předtím, než letadlo začalo padat.

Téměř stejný výraz nyní viděla u mužů posádky *Promethea*.

Nikdy neměla strach z moře. Stejně jako její bratr D. J. i ona milovala vzrušení, které cítila při řízení ponorky. Čím hlouběji plula, tím lépe se cítila. V jednu dobu dokonce bojovala s otcem,

aby jí dovolil pilotovat Abyss Glider-2 do Marianské hlubiny.

Teď se ale všechno změnilo a zcela ji ovládly pocity podobné těm, které prožívala před dvaceti lety. Opět se cítila bezmocná, jak jen může být pasažér na palubě křehkého plavidla, tentokrát však s tím rozdílem, že se nenacházela deset a půl kilometru nad zemí, ale pod hladinou oceánu.

„Promiňte – nevadilo by vám, kdybych se sem na chvíli natlačil?“

Terry otevřela oči. Vedle ní stál asi sedmadvacetiletý mladík hubený jako tyčka a nakláněl se nad počítačem, u kterého seděla.

„Promiňte.“ Vstala a umožnila technikovi, aby si sedl.

„Bude to jen na dvě minutky,“ řekl a zapnul počítač.

Dívala se mu přes rameno a sledovala, jak se rozsvěcuje obrazovka. Objevil se symbol GTI a nabídka programů. Přejela pohledem seznam…

Tokamak!

Technik napsal několik příkazů. Menu zmizelo a místo něho naskočila navigační mapa. Technik zkopíroval několik souřadnic do clipboardu, ukončil program a počítač vypnul.

„Díky,“ řekl a vrátil se na své místo.

Terry se znovu posadila a hleděla na tmavou obrazovku. Strach na chvíli ustoupil a vystřídala ho zvědavost. Náhle jí bleskla hlavou fantastická myšlenka, prozatím ji však zapudila a odsunula na pozdější dobu.

Ponorka zvyšovala rychlost a tiše proplouvala podél stěn kaňonu. Terry se naklonila k okénku. Na rozdíl od *Benthosu* vnější světla *Promethea* stěží pronikala clonou tmy obklopující plavidlo. Ze spodní části ponorky vycházel mdlý kužel, v němž se dole pod nimi pohyboval temně šedý povrch dna. Propluli nad shlukem škeblí – všechny byly bílé a pokrývaly dno jako koberec. Každou chvíli bylo také vidět bílé humry nebo kraby, kteří se v kuželu světla zdáli téměř průsvitní.

Všude jinde však byla naprostá tma.

Terry se zmocnil zvláštní pocit, jako kdyby se nad ní hlubina zavírala. Na těle jí vyrazil studený pot a nekontrolovaně se jí

roztřásly ruce. Začala přerývaně dýchat. Na pokraji paniky se otočila od okna, vstala a nastavila tvář ventilátorům klimatizačního systému nad svou hlavou.

„Trápí vás klaustrofóbní pocity?“ zeptal se Benedikt.

Terry zavrtěla hlavou. „Já – jenom nemohu uvěřit, že jsme dovolili Jonasovi a mému bratrovi sestoupit do téhle hloubky v jednomístných ponorkách.“

„Ach, ano, veliký Jonas Taylor. Váš manžel byl skutečně pan pilot. Bohužel psychický tlak spojený s pobytem ve velkých hloubkách dokáže otřást nervy i těm nejsilnějším mužům.“

„Zkuste si představit, že se tu setkáte s bílým žralokem dlouhým osmnáct metrů, a potom se uvidí, jak byste toužil potopit se sem ještě jednou…“

Benedikt se usmál. „Vidím, že jsem se dotkl vašich citů. Ujišťuji vás, že o profesoru Taylorovi mám jen to nejlepší mínění, zvláště ve světle jeho nejnovějšího zájmu o moji chráněnkyni.“

„Prosím?“ Terry cítila, že se v ní začíná vařit krev. „Zdá se, že se ze všech sil snažíte, abyste se mě dotkl.“

„Nerozumím vám,“ řekl a zatvářil se nevinně. „Celesta mě informovala, že vaše manželství je v troskách.“

„Vaše konkubína vás informovala mylně. Mezi mnou a Jonasem sice panují jisté problémy, ale my je vyřešíme.“

„O tom nepochybuji. Věřím, že vztah, který Celesta našla k vašemu manželovi, je čistě platonický.“

„Už jsem vám jednou řekla, že Jonasovi věřím. Vím, že mě miluje…“

„O tom mě nemusíte přesvědčovat. Manželství může být někdy podnik, který se dá jen těžko uřídit – zvláště když je vystaveno takovým stresům, jaké jste museli prožít vy. Vím, že posledních několik let bylo pro vás skutečně těžkých. Vezměte si třeba jen potrat vašeho toužebně očekávaného dítěte – to je tragická zkušenost, která, myslím, poznamená i pevnější vztah, než je ten váš. Bolest po ní jen tak rychle nezmizí, nemám pravdu, moje drahá?“

Terry sevřela držadlo na hlavou, až jí zbělely klouby. Před

očima se jí objevila tvář lékaře, který jí oznamoval, že její dítě zemřelo v děloze čtyři týdny před stanoveným termínem. Vzpomínala, jak se tím Jonas trápil a neustále říkal, že to je jeho vina a že nebýt toho nešťastného soudního procesu, dítě by se narodilo živé. Tenkrát neudělala nic, čím by jeho bolest zmírnila.

Pohlédla zpříma do Benediktových smaragdových očí a ze všech sil se snažila potlačit v sobě vlnu emocí.

Benedikt se naklonil blíž. „Znáte to, některé ženy prostě nechtějí přivést na svět potomka. Například moje matka při mém porodu zemřela. Byl to vůbec zázrak, že zůstala na živu tak dlouho. Jsem si jistý, že Jonase zdrtila vaše neschopnost donosit dítě.“ usmál se. „To Celesta má v sobě dostatek vnitřních sil…“

„Mlčte. Prosím…“

„… aby mu jednou dítě porodila. O tom ani na okamžik nepochybuji.“

Terry cítila, že se přestává ovládat a zmáhá ji vyčerpání. Z očí jí vytryskly slzy.

„Nenávidím však muže, kteří si na ni uplatňují nárok jako na svůj majetek. Je to vynikající žena, naprosto odlišná od všech, které jsem kdy…“

„Buďte už konečně zticha!“ vykřikla Terry. Všichni se otočili a zírali na ni, jako by před nimi stála nahá.

V Benediktových očích se objevil výraz triumfu. Koutky jeho kozí bradky se zachvěly, až se zdálo, že se snaží potlačit smích.

„Pane,“ přerušil ticho kapitán. „Jsme v místě, odkud jsme se museli při poslední cestě vrátit.“

Benediktův pohled rozleptával sílu její vůle. „Neměli bychom se tedy začít zabývat umístěním dalšího UNISu?“ zeptal se jí, jako by se nic nestalo.

K čertu s tebou, Benedikte…

„Posádka *Promethea* čeká na vaše příkazy, *paní Taylorová.*“

„Ano, udělejte to,“ vyštěkla. Protáhla se kolem něho a zamířila do zadní části lodi. Našla toaletu a zamkla se v ní.

Trvalo jí deset minut, než se uklidnila. Dlouho hleděla do

malého zrcátka zasazeného do holé zdi nad umývadlem. Její mandlové oči byly opuchlé, černé vlasy rozcuchané a ofina přilepená na zpocené čelo.

Cítila, jak se loď pod jejíma nohama chvěje – zřejmě začali v mořském dně připravovat místo pro usazení UNISu.

„Klid, děvče," řekla si pro sebe nahlas. „Je čas, abys začala být tvrdší. Od této chvíle jsi kámen. Teď už tě nic nerozhází – naprosto nic. Ať se Benedikt s tím svým ruským pacholkem třeba podělají."

Umyla si obličej a stáhla si vlasy do drdůlku. Pak otevřela skříň, vzala si několik papírových ručníků a osušila si obličej. Když vyšla ven, nezamířila ke svému místu, ale k observatoři pod dnem. Ve sférickém prostoru seděl Ivan Kron, jeden z Benediktových lidí, a manipuloval s vnějšími mechanickými rameny. Terry viděla, že odněkud zespodu ponorky vybíhá dlouhá titanová trubka a noří se do mořského dna asi tři metry pod nimi.

„Co je to – vysavač na odebírání vzorků?" zeptala se.

Technik ji ignoroval.

„Hej, kamaráde, jste hluchý nebo co?"

Muž zvedl hlavu a blýskl po ní hněvivým pohledem.

„Je tu nějaký problém?" ozval se za jejími zády Benediktův hlas.

„Celkem žádný. Jenom se zdá, že tenhle váš člověk mi nechce odpovědět na otázku. Myslela jsem, že když jsem přece jen členka představenstva Institutu, mám právo vědět, co se tu děje."

Benedikt se její náhlé demonstraci pevného postoje usmál. „Ale samozřejmě. A co chcete vědět?"

„Jestli se pomocí té trubky odebírají sedimenty ze dna."

„Správně. Jistě víte, že aby vaši roboti UNIS mohli monitorovat seismickou aktivitu, je třeba je uložit pod povrch mořského dna. Udělali jsme zkušenost, že vyhloubení jámy lze snadněji provést pomocí vakuového odsávání než mechanickými rameny…"

Ozval se skřípavý zvuk, jako když narazí kov na něco tvrdého, a *Prometheus* sebou trhl stranou.

„Hlášení,“ žádal kapitán.

„Na sonaru nic…“

„Motory nahozené, kapitáne.“

„To byla pumpa,“ křikl Ivan ze svého místa. „Sací mechanismus se zaklínil za něco, co je ukryté pod nánosem písku. Zdá se, že je to těžké.“

„Dá se uvolnit?“ zeptal se kapitán.

„Jedině za cenu, že bychom ho poškodili.“

„Což je nepřijatelné,“ dodal Benedikt. „Ivane, kdybychom se trochu přiblížili, nešlo by ten objekt oddělit pomocí mechanických ramen?“

„Pokusím se.“

Prometheus poněkud klesl a zastavil se asi jeden metr nad dnem. Kron vysunul mechanická ramena a jejich konce se zaryly do písku jako klepeta gigantického kraba.

Lodí otřásalo drnčení.

Ve tmě těsně u dna ležela hadovitá obluda dlouhá dobrých patnáct metrů. Její mláďata se kousek dál honila za kořistí. Obrovská samice ucítila pohyb a zavřela oči, aby ji neprozradily.

Do její blízkosti připlul obrovský oliheň. Jeho osm tlustých noh spolu se dvěma chapadly sahaly kolem, jako by po něčem ve tmě tápaly.

Jediným záběrem svých čtyř ploutvovitých výstupků se samice vymrštila dopředu a její ploché čelisti se zahryzly do těla kořisti. Vzápětí oliheň, těžký dvě tuny, chňapl chapadly po útočníkovi a přísavnými polštářky a ostrými zubatými okraji začal drásat jeho šupinatou kůži. Obě obludy se válely jedna po druhé v boji na život a na smrt.

Architeuthis se však nemohl obrovské samici rovnat. Netrvalo dlouho a drtivé sevření jejích zubů vyhnalo z těla olihně život.

Po chvíli se objevili tři menší živočichové a snažili se přiživit na tom, co zbylo.

Samice se zarazila, aniž stačila spolknout obrovské sousto. Ze tmy vpředu k ní dolehlo povědomé vábivé chvění.

Tvor těžký téměř patnáct tun zhltl zbytky kořisti a vyrazil vpřed. Jeho potomci ho v těsném odstupu následovali.

Asi po půlhodině práce vyryl Kron kolem záhadného objektu brázdu. Těleso bylo velké zhruba jeden a půl krát dva a půl metru, ale nedalo se odhadnout, jak hluboko sahá pod povrch dna.

Z ničeho nic vyskočil radiooperátor. Terry uviděla, že je bledý jako stěna.

„Kapitáne, z *Benthosu* hlásí, že se směrem k nám pohybují neidentifikovaní tvorové.“ Všichni strnuli a pohlédli na Benedikta.

„Jak jsou daleko?“ zeptal se kapitán.

„Pět kilometrů na západ a rychle se blíží. Předpokládaná doba, kdy by mohli dorazit k nám, je… devatenáct minut. *Benthos* je třináct minut na jihovýchod…“

„Pokračujte v kopání,“ řekl Benedikt. „Nemůžeme připustit, aby se poškodila vakuová pumpa.“

Všichni se podívali na kapitána.

„Slyšeli jste, co pan Singer přikázal,“ houkl kapitán. Pak se obrátil k operátorovi sonaru. „Dejte nám vědět, až se ti tvorové objeví na obrazovce. Vedoucí směny, prosím, upozorněte *Benthos,* že…“

„Kapitáne, čtyři objekty na obrazovce,“ vykřikl operátor sonaru. „Počítač udává, že jejich velikost je… *panebože,* asi jako polovina délky *Promethea.* Zrychlují, pane. Budou tu za čtrnáct minut.“

Kapitán se obrátil k Benediktovi. „Pane, budeme muset nechat pumpu…“

„Trpíte nedoslýchavostí, kapitáne?“

„Ne, pane.“

„Takže vám odcházejí nervy?“

„Ne, pane. Nemám strach o sebe, ale o svou posádku…“

„Jsem tady a tady zůstanu. Musíme dokončit rozdělanou práci.“

„Deset minut,“ hlásil operátor sonaru.

„K *Benthosu* je to pořád dvanáct minut,“ hlásil radista.

Terry si sedla na své místo. Srdce jí bušilo. *K čertu s tebou, Benedikte. Proč to děláš? Chceš všem ukázat, jaký jsi chlap, nebo ses rozhodl, že si s námi budeš zahrávat až do konce?*

Sevřela opěrky křesla. Byla zoufalá, že se znovu dostala do situace, kdy její život leží v jeho rukou.

„Jsem pod neznámým objektem," hlásil Kron.

Benedikt pohlédl dolů na jeho stanoviště. „Dá se zvednout?"

„Pokusím se." Ivan dal povel, aby se hydraulická ramena začala stahovat.

Terry přitiskla tvář na okenní sklo. Viděla obrovský černý tvar chrlící vzhůru mrak sedimentů.

Uběhlo několik minut, během nichž se mechanická ramena snažila vytáhnout z prohlubně neznámý objekt.

„Jedna minuta, kapitáne!"

„Pumpa je volná, Benedikte," hlásil Kron. „Mám tu věc pustit?"

„Ano," ozval se kapitán.

„Ne!" vykřikl Benedikt. „Zajisti ji pod ponorkou."

Terry cítila, že se jí zmocňuje klaustrofóbní tíseň. Zdálo se jí, jako by se stěny ponorky kolem ní svíraly a hrozily, že ji rozdrtí. Myslela na *Protea*. Věděla, že sebenepatrnější porušení integrity pláště by mohlo způsobit implozi.

„Objekt zajištěn pod trupem lodi," hlásil Kron.

„A teď nás dopravte na *Benthos*, kapitáne," přikázal Benedikt.

Náhle se ponorka naklonila na levou stranu. Terry se musela chytit stolu.

„Zatraceně," zaklel kapitán a snažil se dostat k pultu ovládání rovnováhy lodi. „Co jsi to vyhrabal, Ivane? Musí to mít nejméně dva a půl metráku." Kapitán uvolnil přídavnou zátěž, aby se ponorka vyrovnala.

„Pane, dva neznámí živočichové nalevo vpředu, ostatní krouží kolem. Vzdálenost – padesát metrů. Myslím, že nás chtějí odříznout od *Benthosu.*"

Terry opět přitiskla tvář na sklo, neviděla však nic jiného než tmu.

„*Benthos* v dohledu, kapitáne,“ hlásil s úlevou vedoucí směny.

„Neznámí živočichové se obrátili pryč. Vzdalují se.“

Kapitán se nervózně usmál. „Nejspíš usoudili, že na *Benthos* nemají, a vzdali to. Vedoucí směny, požádejte, aby na *Benthosu* otevřeli dveře hangáru. Najeďte s *Prometheem* tak, abychom mohli odložit objekt, který jsme vyzvedli ze dna. Pak připravte ponorku k přistání.“

Terry vydechla úlevou. Povolila křečovitě zaťaté ruce a v duchu šeptala slova díků.

Pak si uvědomila, že na *Benthosu* ji čeká Sergej.

Chycen

Sea World
Seattle, stát Washington

Pete Soderblom nakoukl škvírou v zadní oponě konferenčního sálu a kradmo sledoval shromažďující se novináře.

„Panebože, Andy, co se to děje? Vypadá to, jako když se na nás média pořádně chystají.“

Zoolog Andrew Furman mu podal noviny. „Mrkni se na první stránku a bude ti to jasné.“

Pete přeletěl hlavní titulky *Seattle Timesů.*

UPRCHLÝ MEGALODON SPATŘEN POBLÍŽ ÚTESU LEADBETTER

OYSTERVILLE, WA. – Včera večer spatřil místní rybář poblíž útesu Leadbetter *carcharodona megalodona*, monstrózního žraloka dlouhého dvaadvacet metrů, který před několika dny napadl člun pobřežní hlídky a zabil dva muže.

„Vraceli jsme se domů, když kolem naší lodi začala kroužit obrovská bílá hřbetní ploutev,“ řekl místní rybář Cal Cambronne. „Obluda se kolem nás motala až do zálivu, a teprve pak se vrátila na moře. Celá posádka měla pěkně nahnáno – naše loď je totiž jen patnáct a čtvrt metru dlouhá.“

S touto zprávou souvisí jiná historka. Vědci ze Sea Worldu

hlásí, že osm a půl tuny těžké velrybí mládě jménem *Tootie*, které před několika týdny vypustili do moře, vzdalo pokusy přidat se k velrybím hejnům táhnoucím na sever do Beringova moře. Mládě, které uvízlo před čtyřmi měsíci na mělčině u Ocean Shores, bylo včera večer spatřeno poblíž Grays Harboru, kde ho nějací lidé krmili. Biolog společnosti Sea World sledující pohyb mláděte pomocí vysílače, potvrdil, že *Tootie* se nachází ani ne čtyřicet kilometrů od místa, kde byl naposledy spatřen megalodon.

Aktivista hnutí za práva zvířat Gay Gordon vyslovil obavu, že velrybí mládě je v nebezpečí. „Když jsme Sea World chválili za záchranu *Tootie*, věřili jsme, že s jejím vrácením do moře počkají, až bude chycen megalodon.“ Pete Soderblom, inspektor společnosti Sea World pečující o mořské živočichy, který by se mohl k problému vyjádřit, není v současné době k zastižení.

„To jsou kecy,“ vykřikl Pete. „Byl jsem celou noc ve své kanceláři a nikdo tam nevolal. A kromě toho se ten reportér neobtěžoval napsat, že jsme Tootii vypustili nejmíň týden předtím, než megalodon utekl. Jak jsme, sakra, měli vědět…“

„Zapomeň na to, Pete. Teď máme jiné problémy,“ přerušil jeho lamentace Andrew. „Mluvil jsem asi před hodinou s Jonasem Taylorem. Sleduje megalodona na palubě *Williama Beeba*. Taylor mně potvrdil, že žralok může být v oblasti Grays Harboru během tří hodin, takže se klidně může stát, že ta bestie vtrhne do zálivu a Tootii roztrhá.“

Pete si utřel pot z čela. „Panebože, to by nás čekala pěkná šlamastika.“

„Dnes ráno mi volali od Anheuser-Bushe. Když se to vezme kolem a kolem, nejsou tím, co se děje, moc nadšení. Je ti jasné, že když připravovali svou kampaň ‚zpátky k přírodě‘, rozhodně si nepředstavovali, že veřejnost bude jejich pivo spojovat se sežráním bezbranného velrybího mláděte nějakou žraločí bestií. Pete, musíme s naším nákladním přepravníkem zajet do Grays

Harboru a dostat ji z vody.“

„A máš jistotu, že tam Tootie pořád ještě je?“

„To víš, že mám. Sleduju ji přece rádiem. Proč se ptáš?“

Pete se usmál. „Kdyby megalodon opravdu vplul do Greys Harboru, aby šel po Tootii, mohli bychom použít svislou síť a v zálivu ho zavřít. Vlastně bychom mohli záchranu Tootie spojit s chycením megalodona.“

„To chceš použít Tootii jako návnadu?“

„Bohužel, bude to tak vypadat, ale pokud to vyjde… Jen si představ: Tootie bude bezpečně v přepravníku, megalodon chycený díky společnosti Sea World a my to slavíme jedním chlazeným. Myslíš, že bych to mohl Anheuserům prodat?“

„Prosím tě, zapomeň na Spudse MacKenzieho. Co chceš, abych udělal?“

„Zařiď, aby na nás ve Westport Marině čekal nákladní přepravník s popruhy. Je třeba, aby během hodiny bylo auto na cestě. Já zase zařídím další věci s Jonasem Taylorem a náčelníkem přístavní policie. Potřebujeme omezit na minimum lodní provoz a poohlédnout se po nějakých svislých sítích, kterými bychom uzavřeli ústí zálivu.“

„A co Tootie?“

„Až se spojíš s Westport Marinou, najmi rybářský trauler – komplet, včetně sítí. Dřív, než se k ní to monstrum dostane, zaženeme Tootii do mělké vody. Jakmile bude mládě v bezpečí, můžeme buďto počkat, nebo ji transportovat zpátky k nám do Sea Worldu. To záleží na tom, jak to dopadne s megalodonem.“

„Pokud budeme chtít Tootii transportovat, budeme potřebovat jeřáb.“ Andrew se pohnul směrem k hledišti. „A nezapomeň na tisk.“

„Samozřejmě. Vlastně jim řeknu už i o našich záměrech. Pak si promluvím s Jonasem Taylorem.“

* * *

Jonas si stínil oči před zvířeným prachem a sledoval, jak na přistávací plochu *Williama Beeba* dosedá helikoptéra. Počkal, až

se rotory zastaví, a potom vykročil dopředu, aby se pozdravil s Macem.

Mac vyskočil z kabiny a změřil si ho. „Vidím, že ses už dal docela slušně dohromady. Nebude to tím, že se o tebe stará osobní pečovatelka?“

„Co tím chceš říct?“ zeptal se Jonas.

„Musíme si promluvit, kamaráde, ale ne tady. Pomoz mi. Přivezl jsem ti věci, které sis objednal.“

Mac otevřel dvířka nákladního oddílu vrtulníku a ukázal na dvě dřevěné bedny. Obě byly označené nápisem TANAKŮV OCEÁNOGRAFICKÝ INSTITUT.

Mac otevřel první a vytáhl podivnou pušku. „Je k tomu granát značky Olin RAAM posílený navíc raketou. Není tak velká jako rakety LAWS a dá se odpálit z každé pušky odpovídající standardu NATO.“

„Fajn, ale dokáže to zabít jediným výstřelem zvíře rozměrů naší obludy?“

„O tom nepochybuj. Nálož je spočítaná tak, aby prorazila čtyři sta milimetrů silný pancíř na vzdálenost dvou set padesáti metrů. Jeden výstřel do boku a není co řešit. Co je v té druhé bedně?“

„Přenosný akustický vysílač, magnetofon a souprava mikrofonů určených pro provoz pod vodou.“

„Plánuješ podvodní koncert?“

„Spíš chci pod vodou nainstalovat gong, který by svolával k obědu. Tu granátometnou pušku nechme uvnitř. Akustické vybavení dáme tamhle.“

Odnesli bednu na záď, kde ji uložili do boudy připojené ke konstrukci lodního jeřábu.

„Poslyš, co jsi měl na mysli, když jsi říkal, že si musíme promluvit?“

Mac se dlouze zahleděl směrem k pobřeží. „Vysvětli mi, proč tak usiluješ o vlastní smrt.“

„Já že usiluju o vlastní smrt?“

„Nedělej ze mě hlupáka.“

„Myslíš, že když jsem skočil pro toho kadeta, že to bylo

usilování o smrt? A co jsem měl asi tak dělat? Zůstat ve vrtulníku a dívat se, jak ho žralok sežere?“

„To ne, ale ty jsi do toho šel naprosto bez zábran, jako by ti bylo jedno, jestli v těch žralokových zubech zůstaneš ty.“

Jonas plivl do moře.

„Znám ty symptomy, Jonasi… z vlastní zkušenosti. Projevují se u tebe klasické příznaky sebeobviňování člověka, který přežil, zatímco někdo jiný zemřel.“

„To už jsem řešil s psychiatrem.“

„Tak teď máš co dělat s druhým. Nezapomeň, že já jsem si z Vietnamu přivezl stejnou zkušenost.“

„Jak stejnou?“

„Kamaráde, nikdo se nepřihlásí dobrovolně na třetí služební turnus, pokud mu v hlavě nesedí pořádný brouk. Když jsem byl třetí týden v džungli, zavedl jsem svůj oddíl přímo do léčky, kterou na nás nastražili rákosníci. Ztratil jsem polovinu svých mužů. Co ti mám říkat, dělal jsem si výčitky zrovna jako ty. K čertu, tu vietnamskou noc jsem si ve svých snech zopakoval snad tisíckrát.“

„A máš ty sny pořád?“

„Občas, ale teď už nejsou nikdy tak silné. Nebudím se s křikem, to ne.“ Mac ho vzal kolem ramen. „Brodíš se stejným svinstvem, jako jsem se brodil já, akorát ty v něm máš místo vietnamčíků žraloka. Samozřejmě žralok neví, o co jde, je to jen tupé zvíře, které se snaží přežít, ale ty – sakra, ty jsi tím posedlý jako kapitán Ahab. Svaluješ na Meg vinu za všechny svoje trable v posledních jedenácti letech a nedáš si pokoj, dokud ji nezabiješ.“

„Člověče, kolik jsi absolvoval seancí ve cvokárně, že toho tolik víš?“

„Jestli chceš, klidně si ze mě dělej legraci, ale nespěchej s tím, že svůj život hodíš přes palubu. To, že právě teď nevidíš kvůli lesu stromy, ještě neznamená, že z toho všeho nenajdeš cestu ven. Já jsem ji našel a vězel jsem v tom zatraceně hluboko.“

„Znám tu cestu. Viděl jsem, kam mě vede… jak můj život skončí…“

„Jistě, to je cesta, kterou jsi viděl v těch svých zatracených snech, Jonasi. Mně se také celou dobu zdálo, že mě zabili. Nepokoušej se z nich dělat nějaké fatální proroctví, které se musí nezávisle na tvé vůli vyplnit.“

„Nepokouším, věř mi.“

„Kecáš.“ Mac ho v žertu pleskl po hlavě. „A co ten sebevražedný skok pro toho kadeta? Copak ty jsi nějaký Batman?“

Jonas se usmál. „Okay, připouštím, že to bylo trochu riskantní.“

„Jo, trochu. Ještě k těm tvým snům; jak k tomu dojde – myslím jak vlastně zemřeš?“

Jonas mu pohlédl do očí. „Jsem v Abyss Glideru a sestupuju do Marianské hlubiny. Z nějakého důvodu tam pátrám po Terry.“

„Terry je v Hlubině?“

„Ano. Umírá se mnou hned potom, co ji najdu.“

Mac se zarazil a zíral na něho zvláštním pohledem.

„Co je?“

„Čekal jsem na příležitost, až ti to budu moct říct. Když jsem se zastavil v Institutu, abych vyzvedl ty věci pro tebe, řekli mi, že Masao má infarkt.“

Jonas zbledl. „Kdy se to stalo?“

„Včera odpoledne. Sadia ho našla v bezvědomí v jeho kanceláři. Převezli ho do Walley Memorialu. Doktoři říkají, že je ve stabilizovaném stavu, ale když jsem se tam zastavil, pořád byl ještě v bezvědomí. Vypadal zatraceně špatně.“

„Musím tam hned zavolat… uvědomil o tom někdo Terry?“

Mac uhnul pohledem. Sedl si na palubu a opřel se o zábradlí.

„Co je zase?“

„Víš, mám pro tebe ještě něco. Ten Masaův infarkt – stalo se mu to krátce potom, co si přečetl fax, že tvoje žena sestoupila s Benediktem Singerem do Marianské hlubiny. Jsou na palubě *Benthosu.*“

Jonas vypadal, jako kdyby dostal pěstí do žaludku. Chvíli na Maca zíral, pak zavřel oči. Zdálo se, že ho opouštějí síly.

„Jonasi, to nic neznamená. Terry bude okay.“

Jonas zavrtěl hlavou. „Takže k tomu došlo, Macu. Moje noční můry se vyplňují jako nějaké fantastické *déja vu.* Terry a já skončíme v Hlubině. Objeví se netvor a…“

„Uklidni se, kamaráde…“

Jonas náhle vybuchl. „Prosil jsem Terry, aby tam nesestupovala. Sakra, prosil jsem ji…“

Mac vstal a chytil ho za ruku. „Jonasi, poslouchej mě. Za pár dní bude Terry zpátky na *Goliášovi* a Meg je tisíce kilometrů od Hlubiny. Rozumíš, tisíce kilometrů! Nepodléhej nějakým fantasmagoriím. To, že Terry sestoupila do Hlubiny, právě když nám Meg utekla, je jen náhoda. Říkám ti, do týdne bude Terry zase nahoře.“

„To není jisté. Já už nedokážu uvažovat racionálně. Možná – možná je to opravdu jen shoda okolností, ale já nemohu riskovat. Musím tu prokletou bestii zabít a vymazat všechny pochybnosti.“

„Souhlasím. Jakmile bude Meg břichem vzhůru, skončí horor a půjde se domů. Ty a Terry začnete nový život.“

Jonas se zhluboka nadechl. „Ty samozřejmě předpokládáš, že o mě bude ještě stát.“

„A proč by o tebe neměla stát? Vy dva jste stvoření jeden pro druhého.“ Mac zvedl hlavu a uviděl, že se k nim blíží Celesta. „Jen se vyvaruj pokušení vysílaných zlou královnou.“

„Proč nám neuděláte laskavost a neodtáhnete si ten svůj arzenál zpátky do Vietnamu?“ spustila Celesta.

Mac se usmál. „Proč si nevezmete koště a neodletíte…“

„Poslyšte, vy dva, nechte toho,“ ozval se znechuceně Jonas.

Celesta se obrátila k němu. „Hledám vás, abych vám řekla, že máte na rádiu jednoho z šéfů společnosti Sea World. Říká, že ví o způsobu, jak chytit megalodona.“

* * *

Jonas promítl na prosvětlovací stůl mapu severozápadního Pacifiku a fixem vyznačil oblast kolem Grays Harboru. „Podle lidí ze Sea Worldu se tady někde pohybuje velrybí mládě, které nedávno vypustili zpátky do moře. Jestliže Meg zachová

dosavadní kurs, zaregistruje kytovce a zamíří k němu. Podle plánu Sea Worldu bychom ji měli sledovat až do zálivu. Jakmile vpluje dovnitř, náčelník přístavní policie nechá napříč ústím spustit svislé sítě, které se používají k odchytu ryb za žábry. Bude to něco jako obrovská opona zavěšená nad mořem. V těch místech je hloubka pouze patnáct až osmnáct metrů a šířka ústí asi pět kilometrů. Tak bude Meg uvnitř zálivu doslova jako v pasti.“

„To zní nadějně,“ řekla Celesta.

„Ale to neznamená, že to bude jednoduché. Musíme vzít v úvahu i finanční stránku. Westport Marina chce, aby dříve, než začnou se svými rybářskými loděmi natahovat sítě, dostali od společnosti Geo-Tech záruku, že jim uhradí veškeré škody, které případně vzniknou, plus navíc deset tisíc dolarů za práci a výdaje.“

Celesta se ušklíbla. „Spíš by nám měli zaplatit oni za publicitu, kterou jim do toho jejich zatraceného přístavu přineseme. Co myslíte, Marene?“

„Jsem proto, abychom jejich nabídky využili. Takovou příležitost, jako je tahle, už mít nebudeme. Cena, o které se mluvilo, je pakatel ve srovnání s tím, co Institut každý den ztrácí.“

Celesta se podívala na Jonase. „A co vy? Také souhlasíte?“

„Je to sice reálný plán, ale zatraceně riskantní. Pochybuju, že přístavní policie bude mít dost času, aby zcela zastavila lodní provoz.“

„Nesouhlasím,“ vyskočil Maren. „SOSUS indikuje, že megalodon je sotva tři kilometry před námi a pohybuje se na sever rychlostí pouhých tří uzlů, to je asi pět a půl kilometru za hodinu. Při tomto tempu dosáhne ústí zálivu až za devadesát čtyři minuty.“

Jonas udělal posměšný posunek. „Dovolte mi připomenout, Marene, že až Meg velrybí mládě zavětří, rozjede se oceánem jako utržený nákladní vagón. Dokáže plout rychlostí téměř sto deset kilometrů za hodinu. Takže si strčte ty své teoretické výpočty někam a uvažujte o reálné situaci. Já jsem pro to vybojovat bitvu na otevřeném moři. Vždycky je nebezpečné nějaké zvíře zahnat do kouta, neřkuli tak obrovského žraloka. Meg strávila celý život v

zajetí a pochybuju, že bude štěstím bez sebe, když vycítí, že jí zase někdo odřízl cestu na volné moře.“

„Vzpomínám si, jak to bylo, když u montereyského pobřeží začala běsnit její matka,“ řekl Mac. „To odpoledne se tam potopila spousta lodí. Byli tam mrtví…“

Maren obrátil znechuceně oči v sloup. „Ztrácíme čas. Náčelník přístavní policie čeká na naši odpověď.“

„To všechno jsou jen akademické diskuse,“ řekla Celesta. „Ať už se to někomu líbí, nebo nelíbí, je tady reálná šance, že megalodon mladou velrybu ucítí a půjde po ní. A pokud za ní vpluje do zálivu, byli bychom hloupí, kdybychom se ho tam nepokusili chytit.“

„Konečně rozumné slovo.“ Maren vstal a přistoupil k rádiu, aby zavolal náčelníkovi přístavní policie.

Kapitán Morgan se sklonil nad mapou. „Ústí zálivu může být úzké, ale samotný Grays Harbor je velký přístav. Nebude lehké harpunovat to monstrum, až tam zajede – i tam ho budeme muset hledat. Jakmile se totiž ocitneme uvnitř zálivu, nebude nám SOSUS k ničemu.“

„Záliv je mělký,“ řekl Jonas. „Tady s Macem bychom měli Meg objevit ze vzduchu.“

„Stačí objevit velrybí mládě. Meg půjde za ním,“ řekla Celesta.

„Volá Sea World,“ ozval se Maren. „Jejich záchranářská skupina dorazila do Hoquiamu. Během dvaceti minut by měli vyrazit na rybářském trauleru do zálivu.“

Celesta se k němu obrátila. „Řekněte jim, aby nevytahovali mládě dříve, než žralok vpluje dovnitř.“

„Pro Sea World je prvořadou prioritou záchrana velryby,“ poznamenal Jonas. „Podle mého mínění už by ji pomalu měli hnát k mělčině. Říkám vám, jakmile ji Meg ucítí, bude v zálivu dříve, než si myslíte.“

„Pokud máte pravdu, pak *arrideverci* Tootie,“ zasmála se Celesta.

„Co na tom záleží,“ řekl Maren. „Pokud náš vlk vleze do ohrady, co záleží na jedné ovci?“

Mac zavrtěl hlavou. „Na to můžete vzít jed, že záleží.“

Mládě velryby šedé, které v Sea Worldu pojmenovali Tootie, brázdilo kalné dno zálivu Grays Harboru. Protože nestačilo ostatním velrybám táhnoucím za potravou na sever, našlo si útočiště v zálivu, kam je přitáhl dostatek potravy na mělkém dně. Kytovec nasával hubou kalnou vodu, filtroval svými kosticemi z naplaveniny blešivce a ostatní organismy žijící u dna a pak potravu pouštěl dál do zažívacího traktu. Vždy po několika minutách se musel vynořit na hladinu, nadechnout se a pak se opět spustil ke dnu.

Dravec tiše projížděl podél mořského dna a jeho bioluminiscentní kůže kolem něho šířila mdlou zář. Zlé šedé oči marně pátraly po objektu, o němž dostával informaci od svých primárních smyslů. Kořist měla být někde před ním.

Náhle kolos krátkými ale mocnými pohyby půlměsíčité ocasní ploutve vyrazil dopředu. Převrátil se na bok, otevřel čelisti a vzniklým vakuem nasál do svého obrovského jícnu dvoumetrovou chobotnici i s jejím inkoustově černým ocasem.

Zhltl sousto tak, jak bylo, vcelku, obrátil se a dál lehce klouzal svým obrovským tělem po dně. Opět zpomalil a vrátil řízení svému automatickému pilotovi, který ho vedl po stopě táhnoucích velrybích hejn.

O dvě stě metrů jižněji brázdilo vodu sedm žraločích samců dlouhých od čtyř a půl do šesti metrů. Náhle se všichni jako jeden zastavili a sledovali svou gigantickou sestřenici; brali za vděk zbytky z jejích hostin, ale drželi se od ní v bezpečné vzdálenosti.

Obrovská žraločí samice zpomalila a začala odpočívat. V jejím případě to znamenalo, že upadla do stavu blízkého spánku. Věděla, že ji sleduje několik samců, registroval jejich přítomnost od okamžiku, kdy se dostala ven z laguny. Zatím měla dost potravy a tolerovala je – samozřejmě za podmínky, že

nepodlehnou choutkám dostat se k ní blíž.

Náhle ji cosi vytrhlo z letargie. Její nervová vlákna na bocích zaregistrovala vzdálené vibrace šířící se podél hladiny. Čidla okamžitě vyslala signály do mozku a aktivovala v něm poplach. Meg bleskurychle změnila chování a rychlými pohyby hlavy zapojila do akce čichové orgány.

Monstrózní žralok vdechl moře a určil směr, odkud přicházel pach velrybího mláděte.

Nejkrutější dravec planety vyrazil jako raketa. Za ním se po mořském dně táhly mraky zvířeného sedimentu.

Pete Soderblom kráčel spolu se svým specialistou na akustickou techniku po dlouhé plážové promenádě patřící společnosti Westport Marina. Té ovšem patřilo i jedno z největších rybářských loďstev v oblasti. Z místa, kde právě byli, se nabízel panoramatický pohled na celý přístav. Přímo před nimi se tyčil třicet dva a půl metru vysoký graysharborský maják a nalevo od něho se otevíral výhled na Pacifický oceán spojený se zálivem úžinou širokou asi pět kilometrů. Odtud se Grays Harbor rozšiřoval do obrovské rozlohy mělké vody táhnoucí se na sever a východ až kam oko dohlédlo. Na břehu zálivu bylo devět městeček a také čtyři moderní přístaviště vybavená tak, že byla schopná obsloužit i největší nákladní lodě na světě.

Policejní doprovod pomohl Petovi a jeho technikovi protlačit se davem. Na promenádě se už tísnily tisíce zvědavců strkajících se o nejlepší pozici. Stovky dalších stály na vyhlídkové plošině a těm několika nejšťastnějším se dokonce podařilo zajistit si místo na tříposchoďové vyhlídkové věži. Na sloupech vyčnívajících z vody balancovali hnědí pelikáni a po břehu si vykračovali vodouši a modré volavky. Těžké basy reprodukované hudby se mísily s krákáním mořského ptactva a spolu s pachy rychlého občerstvení to vše vytvářelo téměř karnevalovou atmosféru.

Policista vedl Peta a jeho technika po dlouhém rybářském molu, u něhož kotvily stovky prázdných lodí. Hladina ozářená sluncem se jiskřivě třpytila a nutila je mhouřit oči. Ve vodách

zálivu, které za normálních okolností neustále brázdily stovky plavidel, bylo nyní pouze pár člunů přístavní stráže a dva rybářské traulery. Ty právě teď vyplouvaly, aby zaujaly pozici uprostřed vstupní úžiny.

Pete si všiml, že další trauler je připoutaný na konci mola. Byl víc než dvacet sedm metrů dlouhý a jeho otevřená rozlehlá paluba byla přizpůsobená k tomu, aby se na ni daly vytahovat sítě plné ryb. Kromě kormidelny vystupovaly z ploché paluby už jen tři ocelové obloukové pilíře vysoké asi šest metrů. Visutá konstrukce nesla dvě ocelová lana, která vycházela z rybářských sítí, táhla se přes ocelové oblouky a končila v hydraulických navijácích umístěných za kormidelnou. Jakmile by se sítě naplnily rybami, zabraly by navijáky a začaly by vlečné sítě vytahovat na šikmou záď a odtud přímo do nákladového prostoru.

Sotva Pete vystoupil na palubu, uviděl Andrewa Furmana hovořícího s asi čtyřicetiletým, vysokým, do černa opáleným mužem.

„Pete, tohle je kapitán lodi Greg Dechiaro. Říká, že viděli Tootii asi jeden a půl kilometru odsud.“

„Výborně. Za jak dlouho bychom mohli vyrazit?“

„Předpokládám, že moji lidé skončí během deseti minut s přípravou sítí. Kolik ta vaše velryba váží?“

„Odhaduju, že teď už možná devět až devět a půl tuny,“ řekl Pete. „Jste na takovou váhu vybaveni?“

„Pokud se nebude moc házet, tak jo. Řekl jsem už vašemu asistentovi, že použijeme speciální vlečnou síť. Je na určitých místech zatížená, takže když ji začneme vléct, roztáhne se jako obrovský padák. Do ní vaší velrybku nabereme a odvlečeme.“

Andrew ukázal ke břehu, kde se na rameni obrovského jeřábu houpal postroj dlouhý téměř deset metrů. „Tamhle bychom ji potřebovali mít. Nákladní kontejner je již připravený na místě a částečně naplněný mořskou vodou.“

Pete pohlédl k davu přihlížejících. „Mám takový dojem, že většina těch lidí sem nepřišla proto, aby viděli zachraňovat velrybu.“ Podíval se nervózně na hodinky. „Myslím, že bychom

měli vyrazit na lov.“

Jonas pozoroval Marena, který právě zakresloval do mapy poslední koordináty přijaté ze systému SOSUS. Za posledních pět minut to dělal už počtvrté.

„Nějaké problémy?“ zeptal se Jonas.

Maren na něho nejistě pohlédl. „Já – myslím, že jste měl pravdu.“

Jonas zavrtěl nevěřícně hlavou.

„Kde je Meg?“

„Podle posledních údajů právě vplula do zálivu.“

„Zatraceně!“ Jonas sáhl po rádiu. „Andy…“

Spojení se na chvíli zahltilo atmosférickými poruchami. „Můžeš, Jonasi.“

„Andy, megalodon právě vplul do zálivu. Máte už Tootii v síti?“

„Jonasi, opakuj to, prosím tě. Znělo to, jako bys říkal, že žralok je už v zálivu.“

„To souhlasí. Máte už velrybu v síti?“

„Ne… ještě ne, ale přiblížili jsme se jí na dvě stě metrů. Čekej.“

Pete stál v kormidelně a pozoroval hladinu zálivu silným dalekohledem. Napravo od něho byl jeho technik, který poslouchal signál z dvojice vysílačů upevněných na horní části trupu Tootie. „Měla by být přímo před námi,“ hlásil. „Oba signály jsou hlasité a čisté.“

Náhle Pete uviděl, že na hladině se objevila šedá hlava, jejíž čumák pokrývaly hnědé mořské řasy. „Tam je, přímo před námi!“

Kapitán dal znamení, aby uvolnili vlečnou síť. O pár vteřin později se síť začala roztahovat za lodí.

Tootie nabrala do tlamy mořské řasy a pomocí kostic se snažila servat z dlouhých šlahounů miliardy přisátých drobných tvorů. Když sousto polkla, nadechla se a znovu se ponořila.

Při pohybu ke dnu náhle zaregistrovala přítomnost jiného obrovského tvora, který se k ní rychle blížil. Tootie se zastavila.

Po dně k ní jako šipka letěla světélkující šmouha. Tootie vycítila nebezpečí, obrátila se a začala prchat k hladině.

Pete sledoval, jak jeho technik horečně nastavuje přijímač.

„Zatraceně, právě jsem ztratil jeden vysílač," zaklel technik. „Ten druhý slyším, ale úroveň signálu klesla na polovinu. Tootie jede ode dna nahoru. Je asi sto metrů vpředu na pravé straně."

„Pete, Jonas říká, že megalodon je už v zálivu," hlásil Andy. „Musíme Tootii okamžitě dostat z vody!"

„Dejte mi přesnou polohu velryby," žádal kapitán.

„Jeden dílek na pravobok," řekl technik. „Dobře, teď ji máme přímo před sebou. Je pořád ještě v hloubce. Proplujeme nad ní – můžeme!"

Kapitán nepatrně změnil kurs a snížil rychlost na polovinu.

„Máme ji!" vykřikl technik a plácl Peta po zádech.

O vteřinu později se celá loď zatřásla – vlečná síť zachytila Tootii.

„Tak, chlapci, a teď toho drobka vytáhněte," zavelel kapitán své posádce.

Dva hydraulické navijáky napnuly lana a začaly vytahovat úlovek.

* * *

Loď *William Beebe* vklouzla do zálivu těsně předtím, než bylo spuštěno posledních sto metrů svislé sítě uzavírající ústí.

Jonas sklonil hlavu před vzduchovým vírem od rotorů a vlezl do kabiny vrtulníku. „Je puška připravená?"

„Jo," přikývl Mac. „Drž se…"

Vrtulník se zvedl a vzlétl nad hladinu zálivu.

Jonas nahmatal pod vrstvou dek granát značky Olin-RAAM. Ověřil si, že je nabit do hlavně granátometné pušky, a vrátil se na své sedadlo se zbraní v ruce.

Mac mu podal vysílačku. „Sea World."

„To jsi ty, Andy?“

„Jonasi, právě jsme nabrali naši velrybku do sítě. Taháme ji na palubu, ale šíleně sebou hází. Někde blízko musí kroužit Meg.“

Jonas slyšel, že v pozadí se ozývá křik. „Počkej chvíli, Andy…“

Vrtulník naletěl nad trauler a zůstal nad ním viset ve výšce asi šedesáti metrů. Jonas uviděl potopenou síť, ale také velké bílé tělo míhající se ve zvířeném chumlu těsně za lodí.

„Andy, Meg je hned za zádí. Musíte velrybu rychle vytáhnout!“

Pete stál vedle kapitána trauleru a spolu s několika muži posádky pozoroval, jak naviják pomalu vytahuje síť na šikmou část zádě.

Náhle se loď divoce zatřásla a šikmá záď se ponořila hlouběji do vody.

„Zatraceně!“ vykřikl kapitán. „Nosníky se ohýbají. Není možné, že ta ryba váží jenom devět tun.“

V tu chvíli k nim doběhl udýchaný Andy. „Jonas říká, že Meg je hned za lodí. Musíme vytáhnout Tootii na palubu…“

Kapitán ho chytil za ruku a ukázal nahoru. „Vidíte to? Jestli potáhneme silněji, ta konstrukce se zbortí a všechno bude v háji.“

Odkudsi zavanul pach spáleniny.

„Co je zase tohle?“ zařval kapitán. „Jako když se pálí ložiska.“

Trauler se dál otřásal a motory nebyly schopné pohnout lodí dopředu. Vzduch prořízlo ostré kovové zaskřípění.

„Vypněte motory!“ houkl kapitán.

Ke zděšení všech se záď začala potápět a voda dosáhla do výše skoro jeden metr pod záďový palubní nosník.

Pete se chytil pažení a modlil se, aby se už Tootie konečně vynořila. Bylo zřejmé, že pod vodou se odehrává boj.

Náhle se záď narovnala a napětí lan na okamžik povolilo. Síť se objevila nad hladinou.

„Už je venku,“ vykřikl Pete a razil si cestu k rampě, aby Tootii pozdravil.

Z vody vyjela kolmo nahoru děsivě bílá hlava. Její obrovská ústa byla otevřená jako při výkřiku, čelisti zbarvené Tootinou krví. Z vražedných zubů visely kusy kůže a tuku. Horní část trupu netvora zamotaného do sítě zůstávala trčet ve vzduchu na hrudních ploutvích podobných křídlům.

Pete zíral zděšený a zároveň fascinovaný jeho obrovskými rozměry. Bílý netvor stále trčel z vody jako děsivý přízrak. Tažné zařízení přitisklo obludu na záďový nosník, ale byla příliš těžká, aby ji mohla vytáhnout na palubu.

Náhle se obrovské tělo nezvládatelnou silou vzepjalo a začalo se v divokých křečích zmítat ze strany na stranu. Loď se nebezpečně rozhoupala. Tím, jak sebou megalodon házel, se síť a lana kolem jeho těla ještě více utahovaly. Rozzuřená bestie sebou zmítala čím dál divočeji. Od lodi se na všechny strany šířily vlny jako při bouři.

Pete nemohl dělat nic jiného, než se držet, aby ho cákance vody a cáry potrhané sítě nesmetly z paluby. Náhle se znovu ozvalo kovové skřípání, které vzápětí vystřídal rachot borceného kovu. Několik mužů vykřiklo. Pete se ani nemusel dívat – věděl, že se zhroutila přetížená konstrukce, která nesla lana vlečné sítě.

* * *

Jonas i Mac zděšeně zírali na neskutečnou scénu dole pod sebou.

„Panebože, to je monstrum," zašeptal Mac.

„Schopné loď rozbít na cucky," dodal Jonas. Zvedl granátometnou pušku a přiložil si ji k rameni. „Je čas skončit se zlým snem. Sestup trochu níž, Macu."

Vrtulník klesl a zůstal viset asi deset metrů nad lodí.

Jonas zamířil.

„Zatraceně – moc sebou hází. Chtělo by to…"

Vtom se jedno z ocelových lan utrhlo z navijáku. Volný konec švihl vzduchem a roztříštil ocasní rotor.

„Co to, sakra, bylo?" vykřikl Mac. „Do prdele, něco se stalo. Nezvládnu to!"

Vrtulník se začal divoce otáčet.

V tu chvíli se utrhlo i druhé lano. Jonas zahlédl, že jeden z mužů posádky se chytil za ruku a zhroutil se k zemi.

V několika vteřinách ztratil neovladatelný vrtulník výšku a řítil se na palubu trauleru. Jonas stačil pouze zadržet dech. Přistávací lyžiny prudce narazily na pokroucenou kovovou konstrukci na zádi. Náraz vrhl stroj stranou. Vrtulník se naklonil a začal se převracet, nakonec se však zachytil za vzpříčený ocelový profil a zůstal viset ve změti pokroucené oceli.

Megalodon konečně rozerval zbytky sítě a lan a zmizel ve zpěněné vodě.

Ve chvíli, kdy vrtulník padal, se Pete škrábal nahoru po slizké šikmé palubě na zádi.

Svrchu se k němu natahoval Andy a podával mu ruku. „Kde je Tootie?“

Pete nemohl chvíli popadnout dech. „Ta zatracená obluda ji musela sežrat… s vysílači, se vším.“

„Do prdele…“

„Podívejte se, jak teď vypadá moje loď!“ hulákal kapitán. „Kdo tuhle spoušť zaplatí…“

Trauler se prudce naklonil na bok a strhl všechny za zem.

„Panebože, co je zase tohle?“ vykřikl Andrew.

Pete zíral na záď. Kolem šikmé plošiny na zádí se vzedmuly vlny a loď se pohnula. „To snad není možné,“ zaúpěl Pete. „Ta obluda nás vleče.“ Kapitán se rozhlédl a uviděl konec přervaného lana omotaný kolem zborceného ocelového nosníku na zádi. Rozběhl se k budce kormidelníka a vzápětí z ní vyrazil se sekerou v ruce. Než však stačil něco udělat, lano prasklo samo – rozzuřený tvor se konečně zbavil posledního pouta a zmizel pod hladinou.

William Beebe pomalu proplouval podél ústí zálivu a kontroloval pětikilometrový úsek svislých sítí oddělujících záliv od otevřeného oceánu. Asi deset metrů za lodí plavalo tři sta kilogramů zpola zmrzlého, zapáchajícího velrybího tuku. Návnada byla připoutaná ocelovým lanem k navijáku na zádi.

Harry Moon zvědavě vykukoval přes vrch harpunového děla a pozoroval návnadu. Ukazovák pravé ruky měl připravený na spoušti, levou si tiskl k uchu sluchátka. „Diefe, co se tam děje?“

Richard Diefendorf balancoval na úzkém ocelovém roštu pět poschodí nad palubou, držel se hlavního stěžně a dalekohledem pozoroval hladinu zálivu.

„Vypadá to, jako by se Meg od trauleru utrhla. Zatím ale nevidím… počkej, tamhle je hřbetní ploutev. Harry, buď připravený, míří k nám. Kapitáne, chtělo by to trochu na jih. Stačilo by dvě stě metrů.“

Kapitán Morgan předal instrukci kormidelníkovi.

„Celesto, doktore Marene, Dief říká, že se Meg blíží,“ hlásil Harry.

Celesta stála s Marenem u zábradlí na levém boku lodi a oba pozorovali moře. Čekali, kdy se ve vodě objeví alabastrově bílé tělo.

Nejdříve uviděl Meg Dief. „Kapitáne, je šest set metrů vlevo před přídí. Rychle se blíží. Nemohu říct – počkejte, změnila směr. Teď míří k zádi!“

„Dobře, dáme Harrymu příležitost,“ řekl kapitán. „Kormidelníku, zastavit motory!“

* * *

Žralok plul kousek nad bahnitým dnem zálivu. Byl na pokraji vyčerpání. I když ho ostré výstupky na kůži uchránily od větších poranění, přesto cítil, že se za ním táhne závoj krve prýštící z několika ran na hlavě a břichu.

Instinkt mu nyní diktoval soustředit se v první řadě na vlastní záchranu. Zraněný netvor zamířil do hlubších vod směrem k ústí zálivu.

Věděl sice, že na hladině pluje nějaký objekt, ale raději se držel u dna – teď neměl zájem na cokoliv útočit. Kdesi vpředu se ve smrtelném zápase házeli dva žraločí samci, kteří se zapletli do svislých sítí. Megalodon zaregistroval hrozící nebezpečí. Ostře změnil směr a vyrazil podél sítě hledat skulinu, kterou by

proklouzl ven.

„Jede podél sítě na jih. Hledá, kudy by unikla," hlásil Dief.

„Návnady si ani nevšimla," ozval se Harry. „Je moc hluboko, abych na ni mohl vystřelit."

Dief sledoval dalekohledem bílou skvrnu, až zmizela z dohledu. „Takhle to nejde," řekl. „Potřebujeme vrtulník. Co tam, ksakru, Mac tak dlouho dělá?"

Mac a Jonas si zaclonili oči a sledovali, jak na palubu trauleru dosedá vrtulník přístavní policie. Zdravotníci rychle naložili těžce zraněného člena posádky, jeho utrženou ruku umístili do plastového kontejneru a obložili ledem.

„Hned, jak to půjde, pošleme pro vás další vrtulník," křikl druhý pilot na Maca, když se stroj zvedal do vzduchu.

Kapitán trauleru čekal, až utichne hluk, a potom opět začal dorážet na Jonase a Peta Soderbloma.

„Jen vlečná síť přijde na sto tisíc dolarů," stěžoval si, „a to vůbec nevím, jak velká škoda je na motorech…"

„Uklidněte se, kapitáne," řekl Mac. „Jsem svědek. Slyšel jsem, jak Celesta Singerová říkala, že její firma všechny škody zaplatí. Geo-Tech má tolik peněz, že neví co s nimi. Být vámi, žádal bych od nich prostřednictvím soudu vyplacení zatraceně mastné náhrady."

Jonas jejich diskusi o penězích ignoroval a obhlížel dalekohledem záliv. „Kapitáne, co je to tamhle?" Ukázal rukou.

Od severu se k nim blížila vysoká dřevěná loď. Kapitán se podíval svým dalekohledem. „To je *Lady Washington*, replika korábu z osmnáctého století."

„Dobře, ale co teď dělá v zálivu? Andy, zavolej veliteli přístavní policie."

„Tamhle je Meg, míří přímo k nám," vykřikl Dief. „Harry, vidím špičku její ocasní ploutve. Pluje pod hladinou. Kapitáne, za takových třicet vteřin nás podpluje na pravoboku. Udělejte jí

místo.“

Maren doběhl k Harrymu Moonovi. „Střelte po ní! Může to být poslední příležitost.“

Harry otočil harpunové dělo a hleděl dolů, kdy se ryba objeví za lodí.

Dief zadržel dech. Sledoval bledý stín pohybující se pod hladinou. „Sakra, jde do hloubky…“

„Tamhle je,“ ukázal Maren, fascinovaný velikostí tvora, který se objevil pod lodí.

Harry uviděl pod hladinou světlý tvar. Neváhal ani vteřinu a vypálil.

Harpuna vylétla s hlasitou explozí z hlavně, za ní vzduchem zasvištělo ocelové lano.

Bodec zasáhl tělo u paty hřbetní ploutve, ale průlet vodou ubral harpuně tolik energie, že se do žralokovy tlusté kůže nezapíchla dostatečně hluboko.

Megalodon přesto útok zaregistroval, protáhl se po dně a smetl harpunu dříve, než mohlo do těla proniknout anestetikum.

Zraněný dravec cítící, že je zahnaný do kouta, začal běsnit.

Nepozvaný host

Kapitán James H. Locke, známý mezi přáteli a posádkou pouze jako Flagg, stál na záďové nástavbě lodi *Lady Washington* a kýval na pozdrav hostům nevěsty a ženicha, které lodní zřízenci uváděli na jejich místa. Kapitán cítil v zádech chladný jarní vánek vzdouvající hlavní ráhnovou plachtu a kosatku.

Briga *Lady Washington* byla věrnou replikou lodi, která jako první plavidlo pod americkou vlajkou obeplulo v osmnáctém století mys Horn. Briga byla dlouhá třicet čtyři metrů a široká sedm a půl metru. Měla dva stěžně, které se zdvíhaly do výšky dvaceti šesti a půl metru nad hlavní palubou, z nichž každý nesl tři ráhnové plachty. Za normálních okolností by v tuto denní dobu stála *Lady Washington* v přístavu a byla by k dispozici turistickým prohlídkám. Dnes však byla mimořádně pronajatá k výletní plavbě u příležitosti svatebního obřadu. Na tuto skutečnost velitel přístavní policie zcela zapomněl.

Tři údery gongu oznámily, že je půl druhé odpoledne. Hosté se ztišili.

Flagg čekal. Naslouchal zklidňujícím zvukům moře a plácání plachtoví. Konečně pohlédl na ženicha, statného, asi pětatřicetiletého muže v břidlicově šedém smokingu.

„Připraven?“

Ženich se nervózně pousmál a přikývl.

Flagg dal znamení jednomu muži z posádky. Ozval se svatební pochod. Shromáždění vstali a všichni se obrátili jedním směrem. Nevěsta vystupovala v doprovodu rodičů po schůdcích z ubytovací paluby.

„Odpoledne jako stvořené pro svatbu,“ poznamenal tiše kapitán. Vzápětí ho napadlo, proč je záliv tak prázdný.

Megalodon bičoval vodu mocnými švihy ocasní ploutve, jezdil po dně sem a tam a hledal, kudy uniknout z pasti. V panice se rozjel proti pobřeží. Řítil se jako zdivočelý býk, ale sotva se dostal do mělké vody, poznal, že tudy to nepůjde. Prudce se otočil a zamířil k ústí. Tam znovu v poslední chvíli uhnul před sítí a hnal se podél ní.

Jonas, Mac a zbývající muži posádky poškozeného trauleru se strachem pozorovali obrovské vlny valící se mělkými vodami. Věděli, že bílá obluda ve zmatku křižuje zálivem.

„Je v pasti a ví to," konstatoval Mac.

Jonas sledoval *Lady Washington.* Loď byla nyní od trauleru asi pět set metrů a stále se blížila. Sto sedmdesát tun výtlaku se v plné nádheře vznášelo na hladině hladké jako sklo.

„Meg po té plachetnici půjde," zašeptal Jonas.

„Proč?" zeptal se Mac. „*William Beebe* je zhruba stejně veliká loď a na ni se neodvážila."

„*William Beebe* má kovový trup a šroubový pohon, který čeří vodu, kdežto *Lady Washington* se ve vodě pohybuje podobně jako velká velryba. Meg zachvátila panika a je náchylná zaútočit na všechno, co jí zkříží cestu."

Megalodon se přiblížil k molu přístaviště Westport Marina a ostře se obrátil. Znovu zajel do hlubších vod a vyrazil podél sítě. Cestou jediným chňapnutím obrovských čelistí usmrtil velkého žraločího samce. Svého vzdáleného příbuzného rozdrtil na tři krvavé kusy, které vzápětí zhltl. Samcův ocas a hlavu vyvrhl ke dnu. Aniž zpomalil, vyrazil za novým zdrojem vibrací. Tenhle sok byl mnohem větší než žraločí samec a pohyboval se na hladině.

„… pak z moci, kterou mi jako kapitánu lodi *Lady Washington* propůjčil stát Washington, vás prohlašuji za manžele. Pane ženichu, můžete políbit nevěstu."

Flagg nasadil strnulý úsměv, zatímco fotograf cvakal jako o

závod, aby zvěčnil slavnostní okamžik polibku. Když bylo po fotografování, novomanželé se obrátili a vykročili uličkou k slavnostně vyzdobenému salonu na hlavní palubě. Flagg ještě chvíli sledoval mladou dvojici a pak mimoděk pohlédl doleva. Jeho oči upoutalo cosi nezvyklého.

„Co to u všech ďasů je?“ Přímo proti lodi se po hladině hnala vzedmutá vlna.

Flagg přistoupil k zábradlí. Pod hladinou se mihl obrovský bledý objekt a vzápětí se *Lady Washington* otřásla prudkým nárazem. Než stačil kapitán zareagovat, přelila se přes hlavní palubu vlna a strhla loď bokem s sebou. V hukotu vody zanikl zvuk lámaného dřeva.

Zazněly první hysterické výkřiky. Pasažéři slavnostní plavby leželi na palubě ve změti převržených stolů a židlí.

Nejdříve se vzpamatoval loďmistr a rozběhl se ke Flaggovi.

„Kapitáne, co to do nás vrazilo?“

„Nevím. Uklidněte cestující. Jdu do podpalubí zkontrolovat, jestli není loď poškozená.“

Flagg sestoupil průlezem z ubytovací paluby na střední palubu.

Těsně nad podlahou bylo v lodním boku několik prasklých desek, kolem kterých dovnitř tryskala voda. Flagg vzal elektrickou svítilnu a sestoupil o poschodí níž na spodní palubu.

„Panebože…“

Prostor spodní paluby byl zatopený do výšky nejméně dvou metrů. Flagg slezl dolů, ponořil se do vody a zaměřil kužel světla na protější stranu. Okamžitě uviděl, co se stalo – v boku lodi zela obrovská díra, kterou se dovnitř valila voda.

Flagg se vynořil a lapal po dechu. Rozsah poškození ho zděsil. Co, proboha, mohlo takový náraz způsobit? Vzápětí si uvědomil, že je třeba okamžitě uzavřít horní poklopy na průlezech, jinak půjde loď v několika minutách ke dnu. Začal stoupat po žebříku nahoru.

Ještě ani nestačil vylézt na střední palubu, když se *Lady Washington* znovu strašlivě otřásla, jako by do ní narazila dělová koule. Náraz srazil Flagga ze žebříku do vody. Když otevřel oči,

uviděl, že v boku je už druhá díra. Připlaval k ní a vykoukl ven.

Téměř se mu zastavilo srdce. Na druhé straně otvoru svítil nos obludné ryby. Netvor škubl hlavou a smýkl sebou pryč.

Flagg doplaval zpět k žebříku, vylezl po několika zbývajících stupních a přibouchl poklop průlezu. Několik vteřin jen stál a nechal ze sebe stékat vodu. Horečně uvažoval, jak veliké to monstrum musí být.

Shora už slézal loďmistr s pokladníkem.

„Co to bylo, kapitáne? Co to do nás narazilo?“

„Nechtějte to vědět. Poslyšte, pokud něco rychle neuděláme, půjdeme za pár minut ke dnu. Musíme uzavřít všechny poklopy, pak se vrátit na palubu a spustit záchranné čluny.“

Pokladník se zatvářil zmateně. „Vy chcete opustit loď, pane?“

„Ne, synku, loď opouští nás. Během pěti minut bude na dně zálivu. Sakra, musíme pohnout!“

Posádka trauleru bezmocně sledovala, jak kolem poškozené plachetnice krouží hřbetní ploutev velká jako plachta.

Jonas vlezl do kokpitu havarovaného vrtulníku a zapnul vysílačku. „K čertu s vámi, Marene, řekl jsem, že chci mluvit s Celestou.“

„Na vytahování sítí zapomeňte, Taylore. Megalodon je vyčerpaný a *William Beebe* se ho chystá harpunovat. Vylovíme z vody všechny pasažéry, ale nemůžeme…“

Do kormidelny vrazil Dief a vytrhl Marenovi mikrofon.

„Jonasi, tady je Dief. Co se, ksakru, děje?“

„Náš vrtulník havaroval a je na palubě trauleru. Diefe, ta plachetnice se může každou chvíli potopit. Musí na ní být nejméně padesát lidí. Je nutné, aby se vytáhly uzavírací sítě. Meg řádí jako pominutá.“

„Zařídím to.“

Jonas se vrátil k Macovi. Viděli, že *Lady Washington*, která teď byla asi dvě stě metrů od trauleru, se podařilo otočit na závětrnou stranu a mířila k nim. Hladina nyní sahala asi půl metru pod úrovní paluby, přičemž normální čára ponoru byla téměř tři a půl

metru.

„Zatraceně, nestihnou to,“ zaklel Mac. „Už po nich jde zase!“

Jonas se přikrčil. Vlna zasáhla dřevěnou loď. *Lady Washington* se otřásla dalším strašlivým nárazem. Až k nim byl slyšet křik pasažérů.

Nad palubou se ozval děsivý praskot – hlavní stěžeň se zlomil jak sirka. Lidé, kteří byli poblíž, zvedli hlavy. Stěžeň padal přímo na ně… naštěstí hlavní plachta zachytila za druhý stěžeň a odchýlila pád stranou. Prasklý stěžeň dopadl do vody. Voda vystříkla vysoko nad palubu.

Osmasedmdesátiletá Emily Wheelerová, nevěstina babička, se snažila pozvednout na kolena a vymotat se z hlavní plachty, která ji tiskla k palubě.

„Pomoct! Prosím vás, pomozte mi…“

„Maminko, kde jsi?“ Hugh Wheeler, nevěstin otec, horečně hledal ve změti lan a plachtoviny. Konečně matku objevil a pomohl jí vstát. Musel ji však stále držet, protože loď byla silně nakloněná na pravý bok.

Wheeler uviděl kapitána, který se snažil dostat k záchranným člunům, a zadržel ho. „Kapitáne, řekněte nám, co se tu, sakra, děje!“

„Co se tu děje? Jenom to, že se odněkud objevil obrovský žralok, kterému se nelíbí naše loď.“

„Žralok? To přece není možné, že by žralok…“

Flagg si všiml, že z několika poklopů už tryská voda. „Pane Wheelere, teď není čas na diskuse. Potřebuju dostat lidi do záchranných člunů.“

Wheeler vzal matku pod paží a táhl ji přes palubu, která se začínala zaplavovat vodou. Jeho žena a dcera na něho mávaly z jednoho ze dvou nafukovacích záchranných člunů. Kolem pobíhali hystericky křičící svatební hosté.

Flagg si vložil dva prsty do úst a ze všech sil hvízdl. „Poslouchejte mě. *Lady Washington* se potápí. Do třiceti vteřin musíte být všichni v záchranných člunech. Je životně důležité

zachovat klid a nekřičet. Ve vodě se pohybuje obrovský žralok. Nesmíme ho na sebe upozornit.“

William Beebe plul nejvyšší rychlostí k potápějící se plachetnici, ale stále byl pět set metrů od ní. Harry Moon a Maren rychle připravovali harpunu s další dávkou narkotika, zatímco Dief s Celestou dohlíželi na horečné přípravy ke spuštění Abyss Glideru.

Dief odklopil zadní průlez ponorky a obrátil se k Celestě a kapitánu Morganovi. „Odlákám tu bestii, abyste mohli zachránit lidi z plachetnice. Pak se ji budu snažit přivést zpět a připravit na jistou ránu.“

Vlezl dovnitř a utěsnil za sebou poklop.

Jonas zaostřil dalekohled na hřbetní ploutev, která se vynořila za potápějící se *Lady Washington.* Hlavní paluba plachetnice již byla zalitá vodou a posádka spouštěla dva záchranné čluny připoutané k přednímu stěžni.

Náhle ho chytil za ruku Mac a ukázal na *Williama Beeba.* „Podívej se tam, Jonasi. Nespouštějí ponorku?“

Jonas přesunul dalekohled a znovu zaostřil. Abyss Glider právě vklouzl do vody.

Oba záchranné čluny přeplněné lidmi zůstávaly připoutané k přednímu stěžni a plavaly na zatopené palubě. Flagg s hrůzou v očích sledoval vlnu, která se k nim znovu hnala. Nad valící se hradbou vody se objevila perlově bílá ploutev a vzápětí vpředu nestvůrná hlava.

Monstrum narazilo do paluby záďové nástavby. Všichni hystericky vykřikli. Náraz roztříštil kýl a zlomil přední stěžeň.

Flagg viděl, že ve změti trosek pouhých pět nebo šest metrů od něho švihá ocasní ploutev. Už její půlměsíčitý tvar naháněl hrůzu. Netvor kroužil kolem lodi, která se začala otáčet, jak ji pomalý vír vtahoval pod hladinu.

Od záchrany je dělilo sotva třicet metrů.

„Přesekněte lana, nebo nás loď stáhne s sebou!“ vykřikl Flagg.

Harry Moon nechal harpunu harpunou a pomáhal posádce spouštět na levém boku lodi nákladní síť. Blížily se k nim dva přetížené záchranné čluny.

„Proboha!“ zamumlal pro sebe. Hřbetní ploutev se obrátila a vyrazila směrem, odkud přicházely vibrace.

Dief ležící v šikmé poloze uvnitř ponorky sevřel řídicí páku a spustil hlavní pohonnou jednotku. V ostrém úhlu zamířil dolů. Jakmile se ocitl v blízkosti dna, vydal se k potápějící se plachetnici.

„Panebože…“

V proraženém kýlu lodi zela díra – byla tak velká, že by jí mohl se svou ponorkou klidně proplout.

„Okay, kde je žralok… oh, zatraceně…“

Zahlédl bílou zář. Vzápětí uviděl nestvůrnou hlavu velikou jako autobus. Strhl řídicí páku prudce doleva a zamířil pryč od vraku. V chvilkové panice však příliš rychle akceleroval a málem zabořil nos ponorky do bahnitého dna.

Žralok si nového objektu nevšímal a stoupal nahoru.

Dief křižoval po dně a v kalné vodě pátral po žralokovi. Po chvíli pohlédl nahoru a na pozadí sluncem ozářené hladiny uviděl klouzat siluetu velikou jako jumbo jet. Obluda se pomalu blížila ke žlutému záchrannému člunu.

* * *

Všechny paluby plachetnice *Lady Washington* už byly pod vodou a loď se otáčela ve smrtelném víru, který ji i se strženými plachtami stahoval dolů. Oba záchranné čluny pluly mezi troskami, které se točily kolem místa neštěstí.

Náhle loď narazila kýlem na dno. Přední stěžeň vyčnívající nad hladinu se zachvěl a zůstal trčet z vody.

Emily Wheelerová, sedící v zadní části člunu, se třásla v promočených šatech zimou. Hugh si svlékl sako svého

slavnostního smokingu a přehodil ho matce přes ramena.

„Je to lepší?“ zeptal se.

Přikývla, neschopná vypravit z promodralých rtů jediné slovo.

„Musíme vydržet. Za chvíli budeme na tamhleté lodi a pak…“

Člun vyletěl do výšky a ve vzduchu se převrátil. Dvacet osm lidí v bezmezné hrůze vykřiklo, vzápětí se všichni ocitli ve vodě.

Emily nevěděla, co se děje. Kolem ní byla studená voda, která ji zcela ochromila. Stará paní neuměla plavat a bez záchranné vesty se rychle potopila pod hladinu. Nemohla se nadechnout. Všude byla jen voda…

Hugh se vynořil vedle své ženy. Slyšel, jak křičí: „Carrie neumí plavat!“ Hugh se ponořil a hledal dceru. Nevěsta se zmítala pod vodou. Její dlouhé svatební šaty se roztáhly jako padák a táhly ji ke dnu.

Dief pohlédl nahoru. Viděl, že žralok se zakousl do nafukovacího člunu a zuřivými pohyby obrovské hlavy jím smýkal ze strany na stranu. Z člunu tryskaly gejzíry bublin a obludě se v několika vteřinách podařilo rozervat ho na cáry.

Na hladině se zmítala těla v zoufalém zápase o záchranu života – pravá hostina pro hltavé čelisti. Dief se zajíkl hrůzou. Uviděl nevěstu klesající nohama napřed dolů. Svatební šaty a vlečka, které měla omotané kolem nohou, jí znemožňovaly plavat a dusily ji v smrtelném sevření.

* * *

Hugh několikrát prudce kopl nohama a snažil se dosáhnout na dceru. Její tělo stále klesalo ke dnu, které bylo v těchto místech šest metrů pod hladinou. Máchl před sebe, ale místo za ruku ji chytil za její dlouhé vlasy. Přitáhl si ji, a když konečně nahmatal ruku a sevřel dceřino zápěstí, začal ze vší síly kopat nohama, aby ji vytáhl na hladinu.

Sotva se vynořil, s úlevou zjistil, že dcera dáví vodu a lapá po dechu. Sevřel ji jednou rukou kolem těla a táhl směrem k nedaleké záchranné lodi. Náhle uviděl, že z vody se vynořila strašlivá

ploutev.

„Oh, bože – maminko!“

Hugh vykřikl hrůzou. Hlava ďábelského netvora se zvedla přímo za jeho matkou.

Dief namířil nos ponorky mezi žraloka a zmítající se tělo staré ženy a s výkřikem vyhnal Abyss Glider kolmo nahoru přímo proti spodní čelisti.

Emily cosi prudce strhlo. Obklopila ji tma. Stačila vydat jen krátký výkřik – vzápětí její život zhasl. Tělo staré ženy v jediné vteřině rozdrtily strašlivé zuby a zkrvavená změť masa a kostí zmizela v dravcově chřtánu.

O vteřinu později tvrdě narazil do žvýkajících čelistí nos ponorky. Dief věděl, že na sebe připoutá žralokovu pozornost, a okamžitě zařadil zpětný chod. Rychle otočil stroj. Netvor spolkl poslední sousto a vrhl se za ním.

Pasažéři *Lady Washington* se drali jeden přes druhého do nákladní sítě a pak zcela vyčerpaní klesali do rukou posádky *Williama Beeba.*

Hugh Wheeler se dostal k lodi jako poslední. Když viděl, že jeho dcera je už v bezpečí, zůstal ve vodě a hořce plakal pro svou matku.

Dief křižoval dno sem a tam a pohledem přes rameno kontroloval, jestli ho žralok pronásleduje.

Megalodon tvrdě narazil do ocasního křídla ponorky a odhodil ji stranou do blátivého nánosu. Dief stroj otočil a vyrazil k hladině.

Jonas s Macem uviděli, že Abyss Glider vylétl nad hladinu. Vzápětí za ponorkou vyrazila z vody bílá hlava a čelisti cvakly naprázdno do vzduchu. To už však Abyss opět zmizel pod vodou.

Jonas vskočil do kokpitu vrtulníku a zapnul vysílačku.

„Celesto nebo kapitáne nebo kdo tam je!“

„Jonasi, tady je Celesta…“

„Celesto, proboha dejte rozkaz, aby zvedli sítě, nebo ta zatracená obluda Diefa zabije!“

„Maren je připravený ji harpunovat…“

„K čertu s Marenem! Poslouchejte mě. Záliv je příliš mělký, aby v něm mohl Dief manévrovat. Vytáhněte ty sítě, než bude pozdě!“

„Okay – okay.“

Maren zvedl hlavu od harpunového děla a uviděl, že jeden z připravených traulerů začal na jižním konci vytahovat síť. „Celesto – ne!“

„Vystřelte, Michaeli. Ale pospěšte si.“

Potom, co megalodon zaťal zuby do levé strany trupu a uhryzl ocas z kevlaru jako mladý konec kukuřičného klasu, Dief otočil ponorku o tři sta šedesát stupňů a zoufale hledal, kde se schovat. Věděl, že už dlouho nebude moci rychlejšímu a obratnějšímu dravci unikat. Rozhodl se, že se pokusí skrýt v potopené *Lady Washington.*

Náhle zapraskalo rádio.

„Diefe?“

„Pospěšte si, Celesto…“

„Jižní strana sítě je vytažená.“

„Díkybohu.“ Dief se obrátil od *Lady Washington* a zamířil k jihu na otevřený oceán.

Nad ním projel stín. Dief zvedl hlavu… a vykřikl hrůzou. Ohyzdná horní čelist se sklapla a ukousla celý kužel nosu ponorky.

O zlomek vteřiny později bublina ze syntetického skla implodovala. Proud vody udeřil Diefa do tváře a vyrazil mu dech. Hukot – pak strašlivý zvuk drceného trupu. Všude kolem trosky, střepina z tvrzeného skla zaseknutá hluboko v paži…

Megalodon rozevřel tlamu a začal kroužit kolem. Čekal na okamžik, kdy bude moct svou kořist pozřít.

Dief se zmítal v upoutávacích popruzích a nemohl se osvobodit ze zdrcujícího sevření promáčknutého trupu. Sáhl vpravo. Nahmatal malou kyslíkovou láhev, vložil si do úst náustek a otevřel ventil. Jakmile nasál první životadárný doušek, maličko se uklidnil.

Nalevo zahlédl bledou zář. Ze zvířené kalné vody vyrostla bílá hlava a sunula se blíž. Ohyzdný nos rýpl do trosek a přimáčkl Diefovu hruď. Pilot ponorky se marně pokoušel odstrčit obludu od sebe. Náhle mu levou ruku strhl prudký proud a vsál ji do obrovitých nozder.

Neskutečné čelisti se rozevřely, slunce pronikající shora zakryla obrovská tlama.

Richardu Diefendorfovi blesklo hlavou, že zemře. Vyplivl náustek a vdechl mořskou vodu. Vzápětí ho pohltil bílý anděl smrti.

Michael Maren hlasitě zaklel. Kolem lodi se mihl bílý stín a zamířil k jižnímu konci úžiny.

Megalodon dvakrát zakroužil a konečně ucítil, že překážka, na kterou předtím narážel, zmizela. O pár vteřin později byl pryč.

Riskantní akce

Marianská hlubina

Terry si utřela z čela pot a znovu začala kroutit kovovou vzpěrou u postele. Lopotila se ještě nejméně čtvrt hodiny, než se jí podařilo ukroutit jeden konec. Teď mohla použít mnohem větší páky, takže utrhnout druhý konec už byla otázka chvilky.

Vstala a pleskla si dutou trubkou dlouhou víc než půl metru do otevřené dlaně. Nebyla to sice tak dobrá zbraň jako Rusův lovecký nůž, ale lepší než žádná.

Terry pohlédla na hodinky – byly dvě hodiny deset minut po půlnoci. Opatrně otevřela dveře kajuty a poslouchala. Když kromě hukotu generátorů nezaslechla nic podezřelého, vyšla bosá do haly. Kovovou trubku pevně svírala v pravé ruce. Cítila, jak jí hlasitě buší srdce.

Přístupová šachta, nebo lodní schodiště? Rus obvykle dával přednost šachtě…

Po špičkách došla ke schůdkům a poslouchala. Z jídelny se ozývaly hlasy. Terry zaslechla, že diskutují o obrovské prehistorické fosilii, kterou před několika hodinami vytáhl z mořského dna *Prometheus*. Vstoupila do uzavřené schodišťové šachty, zvedla vodotěsný poklop u paty schodiště a tiše sestoupila po několika stupních. Potom nad sebou poklop opět zavřela.

Paluba F. Lodní skladovací prostory, strojovny a jaderný reaktor. Běž dál…

Terry otevřela další poklop, chvíli poslouchala a teprve potom se odvážila vstoupit na poslední úsek schodů vedoucích na palubu

G. Géčko byla jediná paluba, na kterou měli přístup pouze lidé z nejbližšího Benediktova okolí. Terry zadržela dech, ale opět slyšela jen hučení generátorů. Po špičkách proběhla prázdnou chodbu ke vchodu do přechodového prostoru.

Doběhla k vodotěsným dveřím a přitiskla k nim ucho. Vzápětí si uvědomila, že je to zbytečné, protože i kdyby za nimi někdo byl, stejně by nic neslyšela. Znovu tedy zadržela dech, otevřela dveře a vstoupila do prázdného kruhového prostoru. Srdce jí prudce tlouklo vzrušením. Zamířila k velitelské věži *Promethea* vyčnívající z podlahy uprostřed prostoru. Otevřela vnější poklop a slezla po žebříčku do ponorky.

Uvnitř byla téměř tma a jediné světlo pocházelo od svitu několika desítek řídicích pultů. Terry se kradla po špičkách, chvílemi se zastavovala a poslouchala. Trochu ji děsilo, že se nachází sama v zakotvené ponorce, na kterou působí tlak přes jednu tunu na centimetr čtvereční.

Našla hlavní pult centrálního počítače, posadila se a spustila systémový program. Celý den se jí Benedikt Singer snažil dohnat k zuřivosti, zahrával si s jejími emocemi a choval se k ní, jako kdyby ji nepovažoval za nic.

Teď byla řada na ní.

Na obrazovce monitoru se objevilo hlavní menu se znakem společnosti Geo-Tech jako před několika hodinami. Pomocí myši zvolila položku TOKAMAK. Už chtěla stisknout ENTER, když zaslechla nějaký hluk z prostoru nad svou hlavou.

Kroky!

Srdce jí skákalo až v krku. Rozhlédla se a zoufale hledala, kde se ukrýt. Rozběhla se do zadních prostor ponorky. Ve tmě se bolestivě uhodila do holeně, ale nakonec našla dveře na toaletu a vklouzla dovnitř.

Slyšela, že někdo zvedl poklop. Ten, kdo byl venku, mínil sestoupit do *Promethea!*

Terry byla přesvědčená, že to musí být někdo z Rusů. Utřela si zpocené dlaně, oběma rukama sevřela železnou trubku a zvedla ji nad hlavu.

Cítila vibrace kroků. Slyšela, že se zastavily u počítače. Po chvíli zamířily k zádi lodi a blížily se k toaletám.

Mař na hlavu. Jednu pořádnou ránu a potom se nezastav, dokud nebude mrtvý…

Dveře se začaly otevírat –

Terry švihla tyčí tam, kde u temné siluety tušila hlavu.

Muž srazil úder na stranu, vzápětí Terry chytil a zkušeným pohybem jí zkroutil ruku za záda. Terry začala křičet, ale útočník jí rychlým pohybem zacpal ústa i nos.

„Terry, to jsem já, Heath!“

Drtivé sevření povolilo. Terry se předklonila a lapala po dechu.

„Nestalo se vám něco?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou.

Heath si prohlédl její zbraň. „No, to jsem měl štěstí, že jsem to nechytil naplno.“ Vrátil jí trubku zpět. „Raději si ji schovejte pro Sergeje.“

„Co tady děláte?“

„Viděl jsem vás, jak se kradete ze své kajuty, a domyslel jsem si, kam asi máte namířeno. Odhodlala jste se k velmi nebezpečné akci. Pojďte sem, chci vám něco ukázat.“

Vedl jí k počítači. „Program, který jste se chystala spustit, je chráněný přístupovým kódem. Pokud byste do šedesáti vteřin nezadala správný kód, rozhoukaly by se všechny poplachové signály.“

Terry zírala na monitor a cítila, že jí po tváři stékají kapky potu. „Proč jste za mnou šel? Chcete mě zachránit před Rusy?“

Heath se zazubil. „Dnes v noci se Sergeje bát nemusíte. Dal jsem mu něco do čaje, aby od něho byl pokoj. Teď by měl spát jako ruský medvěd. Řekněte mi, proč jste chtěla spustit program Tokamak.“

Posadila se vedle počítače. „Od chvíle, kdy jsme přistáli na *Benthosu*, si se mnou Benedikt zahrává jako s loutkou. Už toho začínám mít plné zuby. Dnes odpoledne to bylo nejhorší. Nevím, jestli mě hodlá zabít, nebo nechat naživu, ale rozhodla jsem se, že teď je řada na mně, abych si s ním trochu pohrála.“

„Co víte o Tokamaku?“

„Nic.“

„Terry, nepomohu vám, jestli mi lžete.“

„Nelžu. Kdo vlastně jste? Opravdu znáte Jonase?“

Heath si setřel pot z čela. „Osobně ho neznám, ale před jedenácti lety jsme spolu pracovali na hlubinném projektu pro válečné námořnictvo.“

„Před jedenácti lety…“ Terry začala chápat. „Sestupy do Marianské hlubiny?“

Heath přikývl. „Byla to přísně tajná akce. Do toho dne Jonas stále neměl ponětí, o co jde. Shaffer a Prestis – ti dva, co tenkrát zahynuli, když Jonase v Hlubině zachvátil panika – byli moji kolegové.“

„Takže vy jste u válečného námořnictva?“

„Teď už ne.“

„Ale paleobiolog nejste…“

„Řekněte mi, co víte o Tokamaku.“

„Tak tedy CIA?“

„Terry, nepomohu vám, pokud se mnou nebudete spolupracovat.“

„Takže jste od CIA, je to tak?“

„Tak dost, Terry. Teď právě vystavujete do nebezpečí životy nás obou.“

„Poslyšte, už jsem vám řekla, že o Tokamaku nevím nic. Když jsem byla na *Goliášovi…*“ v rozpacích se usmála. „Vy byste to asi označil za takovou menší špionáž. Skoro náhodou jsem se dostala do jakési laboratoře ukryté v podpalubních prostorách *Goliáše* a…“

„Na *Goliášovi?* Kde?“ Zdálo se, že ho to velice zaujalo. „Jak jste se tam dokázala dostat? Co bylo uvnitř?“

Řekla mu o schůdcích ukrytých v bývalé odpalovací raketové šachtě a pak mu popsala laboratoř.

„Ten velký stroj,“ zeptal se dychtivě Heath, „nevypadal jako obrovská toroidní cívka – jako nějaký gigantický věneček?“

„Ano. Jak to víte?“

„Panebože…“ Heath si přejel vzrušeně rukou po tváři. „Co víte o termonukleární reakci?“

„Máte na mysli atomovou bombu?“

„Spíš vodíkovou. Termonukleární reakce je proces, kterým se uvolňuje energie na slunci a hvězdách. Dochází k ní tehdy, když se dva atomy vodíku – obvykle izotopu deuteria a tritia – zahřejí na takovou teplotu, že se spolu spojí a přitom uvolní neuvěřitelné množství energie. V tom případě plyn přejde do nového stavu, kterému se říká plazma.“

Heath vypnul počítač. „Podle mého odhadu bude trvat ještě nejméně pětadvacet let, než se postaví běžně využitelný reaktor na principu termonukleární reakce, ale potenciální výhody tohoto procesu jsou obrovské. Představte si zdroj energie, který je v podstatě nevyčerpatelný, nezpůsobuje škody na životním prostředí a neprodukuje žádný odpad, který by se dal využít při výrobě zbraní.“

„To zní nějak moc krásně, aby to byla pravda.“

„Spousta byrokratů by s vámi souhlasila. Vývoj se stále pohybuje v experimentální fázi a je obrovsky nákladný, ale přece jen postupuje dopředu. Aby došlo k termonukleární reakci, musí se atomy deuteria a tritia – tedy těžké izotopy vodíku – zahřát na teplotu víc než sto milionu stupňů a pak se musí dostatečně dlouho držet pohromadě. To se na slunci děje pomocí gravitační energie, zatímco na zemi je nutné použít magnetického pole.“

„A jak s tím vším souvisí Tokamak?“

„Tokamak je ruský výraz pro toroidní komoru. Obrovská toroidní cívka vytváří uvnitř komory magnetické pole, které pak stabilizuje termonukleární plazmu…“

„To už je na mou hlavu moc. Řekněte mi jen, jakou roli v tom hraje Benedikt.“

„Nechte mě domluvit. Hlavní problém termonukleárního procesu je udržet plazmatický stav po dostatečně dlouhou dobu. To souvisí s problémy kolem samotného paliva, zvláště se to týká tritia, které je radioaktivní. Před několika lety se izraelská zpravodajská služba dověděla o tajném setkání mezi Benediktem

Singerem a Osamou bin Ladenem, exilovým saudským milionářem a člověkem, který financuje Islámskou frontu národního osvobození – to je organizace spojovaná s útokem na Světové obchodní centrum a s dalšími teroristickými akcemi, včetně bombových útoků na americké ambasády v Keni a Nairobi. Na tomto setkání Benedikt předvedl prototyp paliva, s nímž lze údajně dosáhnout takového stupně termoreakce, jaký se ještě nikde nepodařil. Na bin Ladena a jeho arabské komplice to prý tak zapůsobilo, že souhlasili s financováním dalšího vývoje prováděného společností GTI výměnou za to, že získají nad technologií částečnou kontrolu. S jejich podporou a na základě jejich vlivu pak Benedikt najal pár nejlepších mozků z Ruska a Středního východu, kteří mu teď pomáhají konstruovat zřejmě první skutečný termonukleární reaktor na světě.“

„A co se stane, jestli se to Benediktovi povede?“

„Jestli bude jeho vývoj úspěšný, změní to na celá příští desetiletí globální rovnováhu sil. Do této doby se na vývoji termonukleární technologie podíleli hlavní světové mocnosti ve společném úsilí ve prospěch celého lidstva. Pokud by však toto pole ovládl bin Laden, legitimizovalo by to jeho vliv na světovou ekonomiku. Nastala by podobná situace jako v případě, kdyby se Hitlerovi podařilo vyvinout atomovou bombu dříve než Spojeným státům. Je životně důležité zjistit, co je tím mysteriózním palivem, s nímž přišel Benedikt, a jestli je stabilní. CIA Benedikta už roky sleduje a pokouší se proniknout do jeho organizace. Poprvé se nám to podařilo, když Benedikt kontaktoval Scrippsův institut a hledal paleobiologa.“

„Vy ale zřejmě nejste paleobiolog. Nemáte strach, že Benedikt vaši hru prohlédne?“

„Mám na poli paleobiologie slušné praktické znalosti, se kterými jsem dosud vystačil, i když teď mám dojem, že se chystá první vážnější problém.“

„Ta fosilie?“

„Ano. Je to něco neuvěřitelného – druh prehistorického plaza, s jakým jsem se ještě nikdy nesetkal. Benedikt chce, abych mu dal

informace o jeho původu. A požaduje je rychle.“

„Může to nějak souviset s tvory, kteří nás včera pronásledovali?“

„To teď ještě nemohu říct. Asi se do toho budu muset pustit hlouběji, ale potřebuji dát Benediktovi informace dříve, než začne mít podezření.“

„Co mohu udělat, abych vám pomohla?“

„Především se nepokoušejte vniknout do jejich počítačových programů,“ řekl Heath. „CIA si myslí, že Benediktovo termoreaktivní palivo může být na palubě *Benthosu.* Na palubě G jsou jakési sklady, do kterých nemá přístup nikdo kromě Benedikta a jeho lidí. Kdybych tam mohl jen nahlédnout, hned bych byl chytřejší.“

„Pomohla bych vám, ale sama mám starosti s tím, aby mě nezabili.“ Nervózně se usmála. „Možná byste mohl zabít Sergeje – však víte, v rámci svého poslání.“

„Mohu se do vašich záležitostí míchat jen do té míry, abych se sám neprozradil, ale v každém případě vám nepomohu, pokud budete podnikat takové výpravy jako teď. To, co jste udělala dnes v noci, byla pěkná hloupost. Zkuste promluvit s Benediktem, aby vás vzal znovu na palubu *Promethea.* Zahrejte na jeho ego, řekněte mu nějaký latinský citát nebo něco podobného. S trochou štěstí budete za pár dní nahoře. Jen už nepodnikejte žádné riskantní akce, okay?“

„Okay.“

Opustili ponorku a Heath ji doprovodil zpět k její kajutě. Agent CIA jí popřál dobrou noc a vrátil se do své kajuty. Netušil, že mikroobjektiv ukrytý ve stropě zaznamenal každý jejich pohyb.

Smíšené pocity

Jasné ranní slunce nutilo všechny shromážděné na zádi *Williama Beeba* mhouřit oči.

Když kapitán Morgan sklapl modlitební knihu a ukončil obřad k uctění Diefovy památky, cítil Jonas bolest na prsou a svíralo se mu hrdlo.

Po chvíli k němu přistoupil Mac a odtáhl ho stranou. Také on měl v očích slzy – slzy smutku a hněvu. „GTI souhlasí s tím, že mi dá jiný vrtulník, ale nejdříve musím vyplnit zprávu o včerejším incidentu pro FAA. Budu celý den pryč, ale až se vrátím, rád bych, abys mi řekl, jak s tím tvým zatraceným žralokem skoncujeme.“

Jonas přikývl a pak se už jen díval, jak Mac odchází.

Náhle ucítil vůni jasmínu, což znamenalo, že se k němu přiblížila Celesta. Měla na sobě jednodílnou kombinézu s úzkými ramínky, jejíž volná horní část odhalovala rozštěp jejích ňader. Zastavila se před ním. Byla bosá a sandálky se jí houpaly v rukou.

Jonas se přistihl, že na ni poulí oči. Nezdálo se, že by jí to vadilo.

„Vy někam jdete?“ zeptal se.

„Za deset minut budeme mít v jídelně schůzku,“ řekla a pak se k němu přitočila blíž. „Vypadá to, že se nejméně v příštích patnácti hodinách nehneme z přístavu. Co kdybyste mi pomohl vybrat ve městě nějaké zásoby.“

„Pochybuju, že bych vám byl příjemným společníkem.“ Blýskla po něm svýma modrýma očima. „Nějak mě to všechno vyvedlo z klidu. Potřebuju z téhle lodi alespoň na pár hodin vypadnout.“

„Rozmyslím si to,“ řekl Jonas a následoval ji do jídelny.

Jonas kývl na pozdrav kapitánovi a Harrymu Moonovi a položil si podnos se snídaní proti doktoru Marenovi, vedle kterého se posadila Celesta.

„Čeká mě setkání s Diefovou rodinou. Musím jim jménem firmy GTI vyslovit soustrast a dojednat s nimi podrobnosti pohřbu a další finanční záležitosti," prohlásila Celesta.

„Celesto, volali z Institutu," ozval se kapitán Morgan. „Říkali, že zásilka pro vás by měla být na palubě někdy dnes večer."

„Jaká zásilka?"

„Objednala jsem z Institutu další Abyss Glider. Já vím, že každý z nás má ještě v živé paměti Diefovu smrt, ale ponorku potřebujeme, abychom mohli pod megalodona umístit síť, až ho uspíme."

„A kdo myslíte, že ji bude pilotovat?" zeptal se Jonas.

„Já," prohlásil Maren.

„Abyss Glider není Alvin," řekl Jonas. „Může se stát, že jakmile Meg uspíme, budete za ní muset sestoupit do hloubky kolem sta metrů."

„Vím, co je třeba udělat, Taylore. Celesto, nemůžeme už s touhle konverzací skončit a zahájit schůzku. Na rozdíl od některých přítomných mě čeká spousta práce."

Celesta přikývla. „Nejdříve bych chtěla Jonase informovat o nejnovějším stavu věcí."

Maren si mnul oči. Vypadal jako po prohýřené noci. „Řeknu to stručně – ztratili jsme SOSUS."

„Co to znamená?" zeptal se Jonas.

„Prostě signál, který indikoval polohu žraloka, už neexistuje. Vysílač se musel ztratit, když se Meg pokoušela osvobodit ze sítě. Ale to nevadí, najdeme ji i bez SOSUSu."

„A jak to uděláme?" zeptal se Jonas.

„Poplujeme podél vancouverského a aljašského pobřeží a budeme ji sledovat až do Beringova moře."

„Vy si zřejmě myslíte, že Beringovo moře je nějaký pitomý rybník. Jak si představujete…"

Celesta ho zarazila. „Jonasi, pokud to bude nutné, zajistím třeba flotilu vrtulníků, abychom ji byli schopni sledovat…“

„A nechcete kvůli ní zmobilizovat vojenské letectvo? Panebože, Celesto, tahle plavba se může protáhnout na celé měsíce.“

„Nebýt vás, Taylore, nemuselo k téhle situaci vůbec dojít,“ řekl Maren zvýšeným hlasem.

„Obviňujete mě z něčeho?“

„Plán vycházel perfektně. Chytili bychom megalodona v zálivu. Byl už vyčerpaný. Ještě pět minut a harpunoval bych ho – kdybyste ovšem nepřesvědčil Celestu, že se musí vytáhnout svislé sítě…“

„Vždyť útočil na záchranné čluny,“ ozval se Jonas podrážděně. „Nebýt Diefa, bylo by mrtvých mnohem víc.“

„Nesouhlasím,“ řekl Maren. „Byl už nažraný. Na plachetnici zaútočil jedině proto, že se cítil ohrožený. Nevím, co jste Diefendorfovi řekl, ale zřejmě jste ho přesvědčil, aby se spustil dolů. Podle všeho právě Abyss Glider megalodona vyděsil, že pak začal tak řádit.“

„Co tím chcete říct?“

„Jen to, že jste zpanikařil, Taylore. Kdybyste Diefa nevyštval s ponorkou dolů, zachránili bychom lidi z plachetnice, aniž by se megalodon rozzuřil, a pak jsme ho klidně mohli harpunovat. A to vůbec nemluvím o tom, že Diefendorf by zůstal naživu…“

Celesta viděla, že Jonas zrudl hněvem.

„… navíc vám musím říct, že zpanikaříte vždycky, když s tím žralokem přijdete do styku,“ pokračoval Maren. „Bohužel vždycky přitom někdo přijde o život.“

Jonas se natáhl přes stůl, chytil oběma rukama vědce za košili a vytrhl ho ze židle. Vzápětí však vyskočil kapitán Morgan a Harry Moon a snažili se Jonasovo sevření uvolnit.

Rozčilený Maren se obrátil k Celestě. „Už mám tohe chlapa až po krk. Jestli chcete, abych dokončil svůj úkol, zbavte mě toho paviána.“ Nenávistně na Jonase pohlédl, upravil si natržený límec košile a opustil jídelnu.

Jonas vyrazil na hlavní palubu. Cítil, že se mu ruce třesou zlostí.

Celesta za ním chvíli hleděla a potom zamířila do Marenovy kajuty. Otevřela dveře, aniž se obtěžovala s klepáním.

Maren stál u postele a svlékal si roztrženou košili.

Celesta natáhla ruku a přejela mu prsty odřené místo na krku.

Chlapecky se na ni usmál. „Jestli to takhle půjde dál, budu si muset pořídit novou garderobu. Tak co? Zahrál jsem to dobře?“

„Téměř na Oskara,“ řekla.

„Ale co bude, až mně jednou rozbije hlavu?“

„To neudělá – alespoň ne před lidmi. Buď klidný.“

„Nebojím se Taylora, spíš mi dělá starosti ten jeho přítelíček, ten cvok Mackreides.“

„Toho nech mně. Pokud jde o Jonase, řeknu ti, až zase budu chtít, abys ho vytočil.“

Maren ji vzal kolem pasu a přitáhl si ji k sobě. „A co my? Říkala jsi, že za mnou v noci přijdeš. Co se stalo?“

Přitiskla se k jeho rozkroku. „Mám ráda, když si mohu se svou obětí pohrát, než ji sežeru,“ zašeptala a přejela mu odřené hrdlo jazykem. „Včera v noci jsem ještě nebyla hladová.“

Sundala mu ruku ze svého pasu a zašeptala mu do ucha: *„Varium et mutabile semper femina.“*

„Nějaký další citát tvého poručníka?“

„Znamená to: Žena je vždy nestálý a měnlivý tvor. Buď se mnou trpělivý, Michaeli. Stojím za to. Mezitím můžeš energii své touhy přesměrovat a pomoct mi chytit tu rybu.“

Ve chvíli, kdy Jonas vystoupil na hlavní palubu, houf televizních reportérů a novinářů čekajících na přístavní hrázi se náhle otočil a všichni se jako jeden muž vrhli k zábradlí na pravoboku. Vzduchem začaly létat otázky a ozývalo se cvakání spouští aparátů.

Jonas se okamžitě stáhl zpět do lodi.

„Chystáte se na břeh, Taylore?“

Jonas se lekl a otočil se. Před ním stál Harry Moon. „Celesta

mě požádala, abych jí pomohl obstarat pár pochůzek.“

„Možná by bylo lepší, kdybyste si vzal tohle.“ Harry mu podal mobilní telefon. „Za posledních čtyřiadvacet hodin jste si nadělal zase o několik nepřátel víc. Číslo na loď je už naprogramované v paměti, stačí jen stisknout číslici jedna a tlačítko ODESLAT. Čas od času se ozvěte, abychom věděli, jestli jste okay.“

Jonas zastrčil přístroj do kapsy. „Díky.“

Hleděl za Harrym, zatímco z druhé strany chodby se blížila Celesta. „Pojďte se mnou do města,“ řekla. „V každém případě vám se mnou bude líp než tady s tou novinářskou bandou.“

Jonas přikývl.

Celesta ho vzala za ruku a směrovala ho k motorovému člunu zakotveném nalevo od přídi. Sestoupili dolů a ukryli se pod plátěnou dešťovou stříškou. Muž, který člun řídil, spustil motor. O pět minut později oba vystoupili na druhém konci přístaviště.

Během následujících šesti hodin navštívili několik velkoobchodních skladů a zajistili, aby bylo na loď dodáno potřebné zboží a zásoby. Později odpoledne si pak sedli v parku na lavičku s výhledem na moře. Slunce zalévalo přístavní hráz zlatým jasem a na Celestině jantarové pokožce kouzlilo teplé odstíny. Jonas pozoroval, jak hází rackům praženou kukuřici.

„Už jsem se opravdu potřebovala dostat z lodi pryč,“ řekla. „Můžete mi udělat jednu poslední laskavost? Pár bloků zpátky jsme na West Haven Drive minuli restauraci…“

„Myslíte Ostrovan?“

„Ano. Zastavme se tam na večeři.“ Usmála se. „Samozřejmě služebně.“

„Okay.“

„Vypadáte unaveně. Ještě je brzy, klidně zavřete oči a pár minut relaxujte.“

Jonas zaklonil hlavu, zavřel oči a nechal se uklidňovat šuměním moře. V několika vteřinách však spal.

Když se probudil, slunce se změnilo v karmínovou kouli visící nízko nad obzorem. Celesta se k němu přitiskla. „Tak jak jste se vedle mě vyspal?“

Jonas vstal a protáhl se. Opravdu se cítil osvěžený. „Dobře. Je to krásné usnout a nemít děsivé sny.“

„To proto, že jsem vás před nimi střežila.“

Počkali, až zapadající slunce zbledlo do fialova, a vykročili směrem k restauraci. Číšník je zavedl ke stolu s rozsvícenou svíčkou a výhledem na hladinu oceánu.

Posadili se a Celesta se naklonila dopředu. „Jonasi, chtěla bych vám říct, že mi s vámi bylo velice dobře – jako s někým, s kým člověk může hovořit o čemkoliv. Musím se přiznat, že takový druh přátelství jsem ještě s žádným jiným mužem nepoznala. Víte, že mě velice přitahujete?“

„Celesto, jsem ženatý…“

„Ano, vím, ale buďte k sobě upřímný. Jste šťastný? Je Terry šťastná?“

„O tomhle bych právě teď nerad hovořil.“

„Proč ne? Já už jsem vám toho o sobě řekla tolik.“

„Celesto, miluju svoji ženu. Je to pro vás tak těžké pochopit?“

„Ne, ale pro vás je zřejmě těžké pochopit, že Terry od vás chce odejít.“

Jonas v rozpacích otevřel jídelní lístek. „Strávili jsme spolu pěkný den, tak proč si ho teď kazit?“

„Jen se vám snažím pomoct…“

„Ne, snažíte se mě přesvědčit, že se Terry chce se mnou rozvést.“

Celesta se usmála. „Dobře, přiznávám. Ale pochopte, že mám k takovém postoji motiv.“ Odmlčela se. „Abych řekla pravdu, čím dál víc si myslím, že my dva bychom spolu mohli být šťastní.“ Přejela prsty nad plamenem svíčky. „Jonasi, promiňte mi, že se vás na to ptám, ale řekněte mi – jak skončilo vaše první manželství?“

„Moje první manželství? Proč to chcete vědět?“

„Neuvažujte o tom, jen mi odpovězte na otázku. Opustil jste svou první ženu vy, nebo ona vás?“

„Jestli je to pro vás tak důležité, tak opustila ona mě. Začala si s mým nejlepším přítelem.“

„A proč myslíte, že k tomu došlo?“

„O co vám jde?“

Dotkla se jeho ruky. „Může se vám to zdát tvrdé, ale chtěla bych, abyste o tom přemýšlel. Láska ženy umírá ve chvíli, kdy jí její partner přestává věnovat pozornost. Ženy jako Terry vyžadují, aby se o ně muž neustále zajímal. Když to jejich partner nepochopí, hledají porozumění u někoho jiného. Nevím, jak došlo ke krizi ve vašem prvním manželství, ale domnívám se, že vztah mezi vámi a Terry ztroskotal kvůli tomu, že vás neustále trápí pocit viny za událost před jedenácti lety.“

Jonas mávl rukou. „Já cítím pocit viny za kdeco.“

„Ale to neštěstí před jedenácti lety je stěžejním okamžikem vašeho života – od té chvíle se datuje vaše posedlost smrtí. Zemřeli dva lidé, kteří se svěřili do vašich rukou. Jak vás znám, neustále jste se obíral výčitkami za jejich smrt a tím jste své první manželství zničil. Později, před čtyřmi lety, jste svůj pocit viny přeměnil na nenávist vůči megalodonům. Všechny své životní neúspěchy jste začal svalovat na ně.“

Jonas chvíli hleděl z okna. „Zemřela.“

„Kdo zemřel?“

„Maggie, moje první žena. Před čtyřmi lety ji zabil megalodon.“

„To je mi líto. Nevěděla jsem to.“

V tu chvíli k jejich stolu přistoupil číšník. Zatímco Celesta objednávala, Jonas dál pozoroval temné reflexe v okně.

„Jonasi, co je vám?“

„Nemohli bychom mluvit o něčem jiném?“

„Dobře.“ Naklonila se dopředu. „Maren vám dnes hnul žlučí, že?“

„Je to parchant.“

„Ano, ale inteligentní parchant. Potřebuju ho mít na lodi, dokud našeho žraloka nechytíme.“

„A k čemu potřebujete mít na lodi mě?“

Usmála se. „Maren je ještě chlapec. Vy jste muž.“

Jonas cítil, že mu špičkami prstů pravé nohy přejíždějí po

lýtku. „Celesto…“

„Promiňte.“ Dopila svou sklenku. „Jak se daří Masaovi?“

„Moc dobře ne.“

„Asi na něho byl všechen ten stres kolem rozbitých vrat a megalodonova útěku moc. Možná by už měl jít na odpočinek.“

„Podle mě jeho infarkt nemá na svědomí megalodonův útěk, ale zpráva, že jeho dcera sestoupila do Marianské hlubiny.“

„Proč o ni má takové obavy? Copak nepovažuje *Benthos* za bezpečný?“

„To není *Benthosem.* Před čtyřmi lety zahynul v Hlubině jeho syn D. J.“

„*Prastítě,* na to jsem úplně zapomněla.“ Chvíli se vrtala vidličkou v salátu. „Jonasi, řekněte mi, kolik dalších podobných žraloků tam dole ještě může být.“

„Nevím. Ale jsem si jistý, že jich tam několik je.“

„A *Benthos* – je proti nim dostatečně bezpečný?“

„To nemohu říct. Vím, že Benedikt dbal, aby byl plášť lodi odolný proti nárazům, ale kdoví, co v té hloubce ještě je.“

„Teď jste ve mně vyvolal obavy. Marianská hlubina je rozsáhlá…“ Odmlčela se a chvíli se dívala do sklenky s vodou. „Ve kterých místech jste poprvé narazil na megalodona?“

„Myslíte před čtyřmi roky?“

„Ne, myslím, kde jste na něho narazil vůbec poprvé – před jedenácti lety, když jste pilotoval *Seacliffa.*“

„To bylo v takovém vzdáleném místě. Říkali jsme mu Ďáblova díra.“

Celestě zasvítily oči. „Ďáblova díra? Pamatujete si přesnou polohu toho místa?“

„Ano, ale to si nechám pro sebe. Šlo o tajnou misi a já už mám ve válečném námořnictvu dost velkého nepřítele.“

„Ptám se jen proto, že jsem začala mít obavy o Benedikta a posádku *Benthosu.* Je to jediná rodina, která mi zbyla. Co když se *Benthos* právě teď v té oblasti nachází – myslím v Ďáblově díře?“

„A co když ano?“

„Nemyslíte, že právě tam je nebezpečí, že narazí na nějakého

megalodona, větší. Nezdá se vám, že bychom je měli varovat, aby tu oblast opustili?“

„Není důvod se domnívat, že Ďáblova díra je nebezpečnější oblast z celé Marianské hlubiny. A kromě toho jsem už řekl, že vám polohu toho místa nemohu říct.“

„Ale jestli je tam dole další obluda velikosti té naší…“

„Nic tak velkého v Hlubině není. Tím jsem si naprosto jistý.“

„Ale řekl jste přece, že tam mohou být ještě jiní žraloci. Jonasi, slibuji, že bych to nikomu neprozradila. Mám jen strach. Už jsem vám řekla, že vám věřím, zkuste věřit i vy mně.“

„To není otázka důvěry, Celesto. Co je přísně tajné, to je přísně tajné. Masao je skoro jako můj otec, ale ani jemu jsem polohu toho místa neřekl.“

„Dobře.“ Vztekle praštila vidličkou. „Zapomeňte, že jsem se vás na něco ptala.“

„Nerozčilujte se hned.“

„Já se nerozčiluju, jsem jen zklamaná. Myslela jsem, že jsme přátelé.“

„To jsme.“

„Kdyby se vás na to zeptal Mackreides, řekl byste mu to?“

„Celesto…“

„Nechápu, jak může informace o něčem, co se stalo před jedenácti lety, ohrozit Válečné námořnictvo Spojených států.“

„Nemůžete to pochopit proto, že nevíte, na co ta tajná mise byla zaměřená.“

„Nechci vědět, na co byla zaměřená. Abych řekla pravdu, je mi to úplně fuk. Řekla jsem vám, že mám obavy o lidi na palubě *Benthosu*.“

„Terry, změňme téma.“

Celesta se zamračila. „Vidím, že mi začínáte říkat Terry.“

„Opravdu?“ Jonas si promnul oči. „Omlouvám se. To je freudovské přeřeknutí. Jsem dnes hrozně unavený. Opravdu bychom nemohli mluvit o něčem jiném?“

„Mám lepší nápad. Nemluvme vůbec o ničem.“

Když vystupovali na palubu *Williama Beeba,* kývl jim na pozdrav Harry Moon.

„Kam se poděla ta novinářská smečka?“ zeptal se Jonas.

„Promluvil k nim krátce doktor Maren. Jsem rád, že jste zpátky, právě se chystáme odrazit. Před dvěma hodinami přivezli nový Abyss Glider a od té doby Maren v jednom kuse otravuje kapitána, abychom vypluli. Málem chtěl, abychom vás dva dali hledat. Zřejmě se obává, že se nám megalodon příliš vzdálil.“

„Platím ho za to, aby si dělal starosti,“ řekla Celesta.

Jonas sáhl do kapsy, vytáhl mobilní telefon a chtěl ho Harrymu vrátit.

„Nechte si ho až do doby, než celá výprava skončí,“ řekl Harry.

„Jonasi, jsem unavená,“ zavrněla Celesta. „Nepřišel byste mě vzbudit?“

Přecházeli přes palubu a zastavili se, aby si prohlédli nový Abyss Glider, který právě posádka upevňovala na spouštěcí lyžiny na zádi.

Jonasovi se při pohledu na ponorku vytratila všechna barva z obličeje. „Co to, ksakru, má znamenat? Co tu tahle věc dělá?“

„O čem to mluvíte?“

„Nedělejte ze mě hlupáka, Celesto. Zatraceně dobře vím, o čem mluvím. Tohle je AG-2, hlubinný model Abyss Glideru. Co tady ten krám dělá? To je na váš příkaz?“

„Jonasi, uklidněte se. Je to jediná ponorka, kterou nám mohl Institut okamžitě dodat. Není sice tak rychlá jako AG-1, ale pro náš účel bude stačit. Vidíte v tom nějaký problém?“

„Sakra, to vidím – a zatraceně veliký problém! Sotva jsem vám řekl o svých nočních můrách, už jste sem dotáhla AG dvojku. Zahráváte si se mnou?“

„Jonasi…“

„Tahle zatracená věc je moje rakev!“

Chytila ho za ruku. „Přestaňte s těmi nesmysly. Žádná rakev to není. Dokonce ji ani nebudete pilotovat.“

Rozběhla se za ním. „Jonasi – počkejte. To je nedorozumění. Co je s vámi?“

„Žádné nedorozumění! Udělejte mi laskavost a nechte mě na pokoji. Nemohu – nejsem schopen přemýšlet o tom klidně.“

„Tak pojďte se mnou. Vím, co vám prospěje.“ Vedla ho ke dveřím své kajuty. „Pojďte, naleju vám něco k pití. To vám uklidní nervy.“

„Ne, dnes večer ne.“

„Jonasi, ještě není tak pozdě. Dovolte mi, abych se vám omluvila tím nejlepším způsobem, jakým umím.“ Objala ho kolem pasu a přitiskla se mu klínem na stehno.

Jonas ji odstrčil. „Ne! Řekl jsem vám, že miluju svou ženu.“

„A svou první ženu jste také miloval potom, co ona přestala milovat vás? Zůstaňte na noc u mě, Jonasi. Nemusíte se se mnou milovat, jestli na to nejste připravený. Nechte mě jen, abych střežila váš spánek. Budu od vás odhánět zlé sny.“

Hleděl, jak se jí dmou ňadra, a uvědomoval si, že ho její smyslnost zmáhá. *Tak krásná… tak nebezpečná.*

Rozepnula si blůzku. „Žádná žena by vás nedokázala milovat tak jako já,“ zašeptala a přejela mu rukou po kalhotech.

Jonas ji chytil za zápěstí. Cítil, jak se mu třesou ruce. „Skončete to, Celesto. Máte to marné.“

„Vím, že mě chcete, Jonasi…“

„Dobrou noc, Celesto.“

Dívala se za ním, jak odchází. „Jonasi, vsadím se, že na mě budete myslet, až budete sám.“

Ignoroval ji. Otevřel dveře své kajuty, aniž si všiml, že ho z druhé strany chodby pozoruje Maren.

Pavouk a moucha

Marianská hlubina

Heath Williams pokračoval v prohledání svých počítačových databází, ale o prehistorickém mořském plazovi se mu zatím nepodařilo objevit nic, co by stálo za řeč. Zjistil jen to, k jakému monstróznímu prehistorickému druhu tvor, jehož zkamenělou lebku – přesněji její část – přivezl *Prometheus,* patří. Naneštěstí však také věděl, že to je pro Benedikta málo. Hledal tedy dál. Vyťukal na klávesnici několik příkazů, aby si vytáhl informace z článku Jonase Taylora o *carcharodonovi megalodonovi.*

Mezitím nahlédl do Sergejovy pracovny.

„Sergeji, na moment.“ Heath odvedl Rusa do zadní místnosti a zavřel za ním dveře.

Jakmile Terry slyšela dveře zaklapnout, vyklouzla z komůrky, kde se skladoval materiál pro laboratoře, a zamířila na velitelské stanoviště za Benediktem.

„Chcete se mnou mluvit?“ zeptal se Sergej a měřil si Heatha podezíravým pohledem.

„Právě jsem datoval tu fosilii a skončil jsem taxonomickou práci. Na základě rozměrů části nalezené lebky jsem dospěl k názoru, že patří tvoru srovnatelnému velikostí s živočichy, kteří pronásledovali *Promethea.* Jsem si téměř jistý, že pocházejí z téhož rodu jako ta fosilie. Benedikt by měl vědět, že máme co do činění s lovci, kteří jsou zřejmě rychlejší, úskočnější a tím i nebezpečnější než *carcharodon megalodon.* Jednoznačně bych doporučoval, aby se všechny plánované mise do Hlubiny odložily,

dokud si neujasníme, jak se těmto tvorům bránit.“

Sergej odfrkl, protože už dopředu věděl, co na to Benedikt odpoví.

„Tak vy si přejete, abych vás vzal na palubu *Promethea?“* Z Benediktových smaragdových očí vyšlehly dva laserové paprsky, které se snažily proniknout do jejích nejskrytějších myšlenek.

Terry se od něho odvrátila a pohlédla ven pozorovacím oknem. V inkoustově černé vodě se jako na nějaké bizarní noční obloze mihotali bioluminiskující tvorové. „Vím, že potom, co se stalo včera, se vám to bude zdát divné, ale cítím, že bych to měla udělat. Jak jste to říkal – že nesmíme uhýbat před neštěstím a ranami osudu?“

Benedikt si hladil svou kozí bradku. „A ti záhadní živočichové vás už neděsí?“

„Samozřejmě že děsí,“ řekla Terry. „Mám stejný strach jako posádka *Promethea,* ale nedovolím, aby mě ovládl a odváděl mě od mých povinností. Jsem připravená se svému strachu postavit.“

„Takže věříte, že štěstí přeje odvážným?“

„Jestli to dokážete vy, muži, dokážu to i já. Samozřejmě já to nedělám kvůli penězům.“

„A vy se domníváte, že moji lidé riskují své životy kvůli penězům?“

„Domnívala jsem se to,“ řekla. „Většina z nich na mě nedělá dojem vědeckých pracovníků, proto jsem se domnívala, že to jsou najatí, dobře placení dělníci.“

„Dobře placení ano, ale k čemu by byly mrtvým peníze? Vy i já riskujeme své životy, protože věříme v humánní poslání naší mise. U nich je to však trochu jiné. Najal jsem je kvůli jejich talentu. Jsou to lidé, kteří před lety ztratili smysl svého života – ztracené duše, které bylo těžké vůbec nějak oslovit. Přišli v životě úplně o všechno a zůstali jen při holé existenci postrádající jakýkoliv smysl a hodnotu. Já jsem jim dal to, co zoufale potřebovali: důvod k životu.“ Jeho oči se široce rozevřely. „Dal jsem jim příležitost nahradit smysluplnou činností prázdnotu,

kterou roky vyplňovali alkoholem, drogami nebo zneužíváním dětí. Přesvědčil jsem je, že smrt v počestnosti je lepší než život v hanbě. Stal jsem se pro ně stejně tak bohem i ďáblem, proto mě milují a zároveň nenávidí – a to je, moje drahá, základ pro opravdovou moc.“

„A ti muži nemají rodiny?“

Benedikt si znovu pohladil bradku, jako by nad něčím dumal. „Myslíte, že kořistím z jejich strachu? Možná. Člověk je, koneckonců, od přírody dravec. Lidé se v průběhu dvou milionů let své existence nepřestali vyvražďovat – ať už kvůli získávání nových území, ve jménu náboženských idejí nebo jen tak v sebeobraně – ale všichni v sobě mají zakořeněnou moc strachu.“

„Takže mají ti muži rodiny?“

„Já jsem jejich rodina. Zůstanou v mé péči až do své smrti.“

„A Celesta?“

Vrhl na ni potměšilý úsměv. „Celesta je zcela jiné zvířátko.“

„Co když budou někteří z těch mužů chtít odejít?“

„Pokud chtějí, mohou. Vědí ale, že ti, co to v minulosti udělali, se rychle vrátili k drogám, alkoholu nebo k tomu, co je sem původně přivedlo. Snažte se pochopit. Tragédie, která tyto lidi postihla, je zbavila jejich sebekázně. Prodloužil jsem každému z nich jeho život. Oni se na oplátku poddali vyšší moci.“

„A tou jste vy?“

„Ano. Jsem jako jejich pavouk. Vylákal jsem je k sobě, uvěznil je ve své síti a nabídl jim spásu, ale jen v rámci této sítě.“

„Ještě jsem neviděla mouchy, které by našly v pavoukově síti spásu. Čeká je tam jen strach a smrt. Pokud byste se mě zeptal, co si o tom myslím, odpověděla bych vám, že mi vaše organizace připomíná náboženskou sektu, ve které jste vy dalším z plejády megalomanských gurů.“

„Prosím, jestli si přejete vést diskusi, pak laskavě nechte stranou emoce, abychom spolu mohli hovořit v intelektuální rovině. Já, jako každý správný vůdce, jsem v první řadě pozorovatelem lidské přirozenosti.“

Benedikt přistoupil k obrovskému oknu a zahleděl se do

hlubiny. „Zamyslela jste se někdy, jak se některým mužům v průběhu historie podařilo navzdory všem myslitelným útrapám pozvednout nad ostatní a změnit svět? Čingischán, Napoleon, Lenin, Hitler, Pol Pot, Saddám Husajn – všichni tito muži dokonale rozuměli strachu jako stavu mysli, který je natolik silný, že dokáže stejně lehce pohnout horami a dovést člověka na Měsíc, jako zlikvidovat odpor jedince pouhou myšlenkou.“

Obrátil se a podíval se na ni. „Co to vlastně je, čeho se člověk bojí? Chudoba, nepříznivá kritika, špatné zdraví, ztráta milovaného, stáří… samozřejmě největší strach vyvolává smrt. Přemýšlejte o tom. Bez strachu by lidstvo nepotřebovalo náboženství ani války. Strach je velký motivační faktor, nemyslíte? Kdyby prehistorický člověk nebyl schopen cítit strach, nikdy by se lidstvo jako živočišný druh nevyvinulo.“

„Chcete říct, že vy jste strach nikdy nepoznal?“

Benedikt zavrtěl hlavou. „Já jsem svůj strach ovládl, ale přesto ve mně navždy bude. Odvaha a pochopení, to jsou nástroje, pomocí nichž se dá strach potlačit. Strach není nic jiného než zatemněná strana myšlenky, jeho substance leží pouze v mysli. Sami si strach vytváříme a sami ho také můžeme zničit. Protože však většina lidí svůj strach neumí ovládnout, stráví většinu života v jeho poddanství. Moji lidé mě následují do hlubin pekla proto, že se víc než čehokoliv jiného bojí mého hněvu.“

Jakými prostředky do nich ten strach dostal? Terry se nervózně usmála. „Poslyšte, přišla jsem za vámi, abych vás požádala, jestli bych mohla svůj poslední den v Hlubině strávit na palubě *Promethea*. Jestli je v tom nějaký problém…“

„Strach nás nutí dělat věci, s nimiž bychom nikdy nesouhlasili, je to tak, moje drahá?“

„Opravdu nevím, o čem mluvíte.“

„Oh, myslím, že víte,“ řekl a přistoupil k ní blíž. „Cítím váš strach. Paralyzuje vaše myšlení, vaši schopnost logicky uvažovat.“

Stál nad ní a svým pronikavým pohledem ochromoval její vůli. „Že se bojíte? Bojíte se, že by vám Sergej mohl něco udělat, kdyby vás zastihl samotnou?“

„Ano, bojím," přiznala. „Nemůžete zařídit, aby se ke mně nepřibližoval?"

„Sergej je živočich. Varoval jsem ho, ale on se vaším strachem živí – je pro něj něčím jako alkohol. Musíte se naučit soustředit svou energii na řešení problému, ne na problém samotný."

„Na řešení problému? Dejte mi pistoli a já mu prostřelím hlavu. Jak se vám zdá tohle řešení?"

„To chcete strávit zbytek života ve vězení? To bych do vás neřekl. Vaším skutečným nepřítelem, Terry, není Sergej, ale strach. Strach ochromuje vaši vůli, ubírá vám sil, imobilizuje schopnost obrany. Abyste ho ovládla, musíte ho nejdříve pochopit, porozumět jeho delikátnostem a najít jeho slabá místa."

„Nerozumím vám."

Benedikt k ní přistoupil blíž, vzal její ruku a roztíral palcem pot po její otevřené dlani. „Strach vytváří stres, který zase vyvolává řadu fyziologických změn. Člověku začíná bušit srdce, zrychluje se mu dech a do svalů je pumpováno větší množství krve, která obsahuje víc kyslíku. Zvyšuje se hladina cukru v krvi, rozšiřují se zornice, uvolňují se neurotransmitery, což umožňuje zlepšit reakční schopnosti. Těmito nástroji vybavila příroda už i primitivního člověka, aby přežil v džungli a byl schopen při napadení vyrazit do protiútoku. Ale vývoj našeho živočišného druhu postoupil dál, když jsme se naučili, jak k těmto mechanismům připojit ještě schopnosti mozku.

Hrozby, kterým musí čelit dnešní civilizovaný člověk, jsou spíš emoční než fyzické. Dnešní slabošská populace zvolí při konfrontaci s problémem spíš objížďku než boj. Místo toho, aby se soustředila na řešení problému, snaží se uniknout realitě a boj je ztracen ještě dříve, než začal. Objížďka problém nezdolá, pouze vyústí do krajiny zvané strach. Drogy a alkohol potlačují fyziologické změny vyvolané strachem, a navíc otupují myšlenkové procesy. Tím, že se poddáváme strachu, připravujeme se o nástroj, který je schopen dovést nás k vítězství – o tu pravou metodu řešení, o něco, co vyvedlo náš živočišný druh z džungle."

Benedikt konečně pustil její ruku. „Ke skutečné bitvě dochází

tady, v naší mysli," řekl a dotkl se prstem spánku. „Přinuťte svůj mozek, aby vytvářel řešení. Postavte se strachu – a zvítězte nad ním."

Zamířil k přístupové šachtě, ale pak se zastavil. „Oba, vy i já, známe pravý důvod, proč si přejete, abych vás opět vzal na palubu *Promethea*. Vybrat si menší ze dvou zel není nejlepší způsob, jak se zachovat před problémem, ale za okolností, v nichž se nacházíte, to může být vaše nejlepší řešení. Moje pozvání tedy platí i na dnešní plavbu. Za patnáct minut odrážíme."

O chvíli později už Terry byla na palubě G. Stále ještě váhala, jestli vstoupit do *Promethea,* nebo ne. Šla dlouhou bílou chodbou k přechodovému prostoru. Náhle se zastavila.

Vpředu po pravé straně stál Sergej a přikládal magnetickou kartu k bezpečnostnímu zámku na dveřích jedné ze skladovacích místností. Právě se chystal vstoupit, když ji uviděl.

Postav se svému strachu…

Přinutila se jít dál.

Rus čekal a měřil si ji potměšilým pohledem.

„Schovej si ten svůj pitomej úsměv," řekla Terry. „Vyskoč si na mě, zkus to, ale pojebeš tím jen Benedikta."

Sergejova tvář se stáhla.

Prošla kolem něho toporným krokem a vstoupila do hangáru. Cítila, jak jí divoce buší srdce. Několikrát se zhluboka nadechla, pak přistoupila k velitelské věži a vlezla do *Promethea*.

Když sestupovala do hlavní kabiny, zaregistrovala, že Benedikt zvedl hlavu od map a pohlédl na ni. „Kapitáne, poslední pasažér je na palubě. Můžeme vyplout."

„Rozkaz, pane."

Benedikt stál skloněný nad stolem s mapami a stále si ji měřil pohledem. Možná to bylo jeho smaragdovýma očima, možná ústy zejícími ve strnulém úsměvu, ale na okamžik jí připadlo, že se na ni dívá had přichystaný zaútočit.

„Vítám tě ve své síti, řekl pavouk mouše."

„Nejsem tu proto, abych se třásla strachem," lhala. „Zítra se

budu vracet na hladinu a tohle je moje poslední příležitost podniknout výpravu na dno Hlubiny.“

„Jistě. Jste tady, protože tady chcete být, i když smrt může přijít, než se člověk naděje. Jedna šílená osoba dožene k šílenství mnoho dalších…“

„Máte nějaké námitky?“

„Ani v nejmenším. Už jsem vám říkal, že jste na palubě *Promethea* vítána.“ Šlehl po ní lstivým úsměvem. „*Morituri te salutamus* – na smrt jdoucí tě zdraví.“

Aniž se někoho zeptala, zaujala místo u počítače. O chvíli později se ponorka odpoutala od mateřské lodi a tiše klouzala do Hlubiny.

V následujících čtyřech hodinách plul *Prometheus* temnotou a každým kilometrem klesal ke dnu, aby zde nabral další vzorky sedimentů a hornin.

„Každý vzorek budou na *Benthosu* pečlivě zkoumat geologové,“ vysvětlil Benedikt. „Výsledky jejich práce nám pomohou zmapovat dno Hlubiny a na základě toho se budeme rozhodovat, kam umístit další sérii robotů UNIS.“

Terry pocítila, že na ni jde dřímota. Aby se probrala, vstala a zamířila dozadu k toaletám. Podívala se na sebe do zrcadla.

„Vydrž, holka,“ řekla hlasitě. „Zítra touhle dobou už budeš na *Goliášovi* a pak už poletíš domů k Jonasovi.“

Použila WC, pak si omyla obličej a chtěla se vrátit do hlavní kabiny.

Náhle bez jakéhokoliv varování se ponorka prudce naklonila na pravý bok. Terry ztratila rovnováhu a upadla na hliníkovou uzamykatelnou skříňku. Vyškrábala se na nohy, vyrazila z toalet, ale když se ocitla na chodbě, loď se znovu prudce naklonila.

Benedikt stál mezi radistou a operátorem sonaru. V jeho tváři byl napjatý výraz. Pohledy ostatních visely na něm.

„Co se stalo?“ zeptal se jeden z mužů.

„Na *Goliášovi* zaregistrovali neznámé živočichy. Jenže místo, aby šli po nás, míří prý do prostoru mezi námi a *Benthosem.*

Vypadá to, jako by konečně přišli na to, jak nás izolovat.“

Terry se posadila na své místo. To, co slyšela, z ní vyhnalo všechno odhodlání.

Bojí se Benedikt smrti?

Pozorovala ho, ale na jeho tváři viděla pouze zlost nad nenadálými problémy.

„Na sonaru se objevily čtyři objekty, pane. Vzdálenost dva kilometry. Blíží se od severu. *Benthos* je nejméně pět kilometrů za nimi.“ Muž zvedl hlavu. „Jdou po nás, pane.“

„Zůstaňte ve střehu, pánové,“ řekl Benedikt.

Minuty ubíhaly v tichu. Teplota v kabině se zvýšila a vzduch ztěžkl pachem potu.

„Neznámí tvorové sedmdesát metrů na pravoboku. Zůstávají na místě, pane. Teď se tři z nich dali do pohybu a rychle se blíží k nám. Čtvrtý krouží za námi.“

„Inteligentní tvorové,“ zamumlal Benedikt. „Kormidelníku, zachovejte dosavadní kurs.“

„Rozkaz, pane.“

Terry napínala oči, aby pronikla tmou. Protože dopředu nedohlédla, soustředila se na kužel světla namířený dolů na dno.

Náhle sebou trhla a strnula děsem. Pod ponorkou se protáhlo obrovské tělo.

Nejdříve se objevil zploštělý vrch tmavě hnědé hlavy veliké jako příď *Promethea*. Za hlavou se pohybovaly dvě přední ploutve. Tělo kuželovitě zeslabovalo dozadu a končilo dvěma pádlujícími výstupky a krátkým, ale silným ocasem.

„Tam,“ vykřikla. „Jeden právě projel pod ponorkou!“

Muž, který seděl nejblíž, se otočil. „Viděla jste ho? Jak je veliký?“

„Široký jako ponorka a skoro stejně dlouhý. Pohyboval se jako gigantický krokodýl.“

Prometheus se děsivě otřásl úderem z boku.

Náraz vrhl Terry proti oknu. Uvědomila si, že si bolestivě narazila loket o titanové obložení.

„*Benthos* tři kilometry jižně. Doba návratu sedm minut.“

Úder vedený zezadu vrhl ponorku dopředu.

„Kapitáne, jeden z tvorů útočí na hnací šroub. Loď přestala reagovat na kormidlo…“

Kabinou projel strašlivý skřípavý zvuk. Ponorka se začala převracet na levou stranu, pak se otřásla úderem a vzápětí zhasla vnitřní světla.

Znovu ohlušující kovové skřípění. Terry si přikryla dlaněmi uši. Kolem dusivá tma.

Skřípění utichlo.

Terry cítila, že ponorka klesá dolů. Křečovitě svírala opěrky křesla. Prudce dýchala a po tváři jí stékal pot. V absolutní tmě nemohla dělat nic jiného než čekat. Věděla, že *Prometheus* padá na dno světa.

„Hnací šrouby jsou utržené, pane,“ ozval se roztřesený hlas. „Jsme bez pohonu.“

„Odhoďte zátěžové desky…“

„Zastavte, kapitáne!“ vykřikl Benedikt. „Na dně budeme bezpečnější.“

Ponorka klesající mezi dvěma černými komíny se zabořila přídí do dna. O pár vteřin později narazila na dno i zbývající část trupu.

Nastalo ticho. *Prometheus* ležel v naprosté tmě víc než jedenáct kilometrů pod hladinou oceánu.

Náhle se chytil záložní generátor a kabinu zalilo červené světlo. Terry cítila, že jakási nesmírná síla zkoumá pevnost vnějšího pláště lodi. Pohlédla z okénka a přitiskla si ruku na ústa…

Ze tmy na ni zíralo duhově zbarvené oko velikosti grapefruitu.

„Pane Singere, teplota trupu přesáhla dvě stě osmdesát stupňů a rychle roste. Mezi těmi sopouchy se upečeme…“

„Vidím připlouvat *Benthos!*“ vykřikl operátor sonaru. „Pane, obludy prchají pryč.“

Terry si utřela slzy a vydechla úlevou.

„Kapitáne, ohlaste *Benthosu*, že jsme bez pohonu,“ přikázal Benedikt. „Jakmile nastaví přistávací rampu nad nás, odhodíme

zátěž a budeme stoupat přímo k záchytným ramenům. Ať zajistí, aby byla naplno roztažená. Musíme pro manévr využít maximální tolerance. Máme na to jen jeden pokus.“

„Rozumím, pane.“

O chvíli později Terry ucítila, že *Prometheus* se odpoutal ode dna a stoupá kolmo nahoru. Teprve když hydraulická ramena *Benthosu* navedla ponorku do bezpečného sevření přechodového prostoru, zašeptala děkovnou modlitbu a zůstala sedět s hlavou zvrácenou dozadu.

Tygři hlubiny

Marianská hlubina

„Nezůstalo tam vůbec nic," konstatoval kapitán Hoppe. Stál před velkým oknem sféricky zaklenuté pozorovací paluby. „Ty obludy doslova utrhly šroub od hnací hřídele."

Benedikt si zamyšleně pohladil bradku. „Spojte se s *Goliášem.* Informujte je, že chci vystřídat ponorku i posádky o dvanáct hodin dříve, než bylo plánováno. Očekávám, že během hodiny bude *Epimetheus* ve vodě. Kapitáne Warrene, shromážděte svou posádku na palubu *Promethea*, vaše směna skončila. Uvolníte se od *Benthosu,* počkáte, až se od vás odsune a pak odhodíte zátěž a budete volně stoupat na povrch."

„Rozkaz, pane," řekl kapitán Warren. „A co ta žena? Měla vystoupit s námi."

„Zatím zůstane na *Benthosu*."

„Benedikte, co by se stalo, kdybychom ji pustili nahoru?" zeptal se kapitán Hoppe. „Nic přece neví…"

Zdálo se, že z Benediktových očí srší jiskry. „Opět mi chcete odporovat, kapitáne Hoppe?"

„Já jsem jen chtěl…" Benediktův zdrcující pohled ho umlčel v půli věty. „Ne, pane."

„Pane, co ti neznámí tvorové?" zeptal se kapitán Warren.

„Kde je náš paleobiolog?"

„Williams? Měl by být ve své laboratoři," řekl Hoppe tiše.

„Zajdu za ním. Pánové, proveďte moje rozkazy. A kapitáne Hoppe, ať přijde za mnou do Williamsovy laboratoře také Sergej."

Agent CIA Heath Williams zastrčil mikrokazetu do skryté přihrádky cestovního vaku a dokončil balení posledních věcí.

„Někam se chystáte, profesore?“ zeptal se Benedikt na prahu laboratoře.

„Polekal jste mě, pane Singere. Ano, slyšel jsem, že *Prometheus* se bude za chvíli vracet na hladinu. Když jste mě najímal, řekl jsem vám, že musím být tenhle týden zpátky ve Scrippsově institutu. Budu tam mít pár přednášek na téma *cretaceous chelonoids.* Ale příští týden se zase vrátím. Ten fragment zkamenělé lebky, který jste objevil – to je naprosto neuvěřitelné.“

„Opravdu?“

„Ano. Nechám vám tady zprávu, která detailně klasifikuje jeho druh…“

„Nenávidím psané zprávy, profesore. Raději si to poslechnu přímo od zdroje. Jestli tedy nemáte nic proti tomu…“

„Samozřejmě že ne, jen kdybych měl čas. Kdy odplouvá *Prometheus?*“

„Ne dříve, než skončíme náš rozhovor, takže nemusíte pospíchat.“

Heath ho zavedl do zadní místnosti, kde na čtyřech kovových stolech sestrčených k sobě ležel obrovský černošedivý objekt osvětlený operační lampou. Byl dlouhý víc než tři metry, široký asi dva a půl metru a jeho výška v nejvyšším bodě mohla být asi jeden a půl metru.

„To, co vidíte, je část lebky vyhynulého druhu mořského plaza známého jako *plesiosaurus.* Existovaly dva poddruhy *plesiosaurů,* které se lišily délkou krku a způsobem přijímání potravy. Tento konkrétní exemplář patřil do rodiny *pliosauroidea* – tito tvorové se vyznačovali krátkým krkem a masožravostí, takže je mnozí paleobiologové považují za něco jako tygry druhohorních moří. Jak vidíte, toto monstrum má neobyčejně velkou hlavu s krátkým krkem, který plynule přechází do trupu. Tvor měl obrovsky silné čelistní svaly a přímo děsivé zuby kuželovitého tvaru, lehce

zakřivené a ostré jako dýky. Z tlamy mu trčely podobně, jako je tomu u dnešních krokodýlů. Ostatně přesvědčte se sám.“

Heath ukázal na úzký konec lebky.

„Je to trochu špatně vidět, protože samotné čelisti byly rozdrceny dravcem, který náš exemplář zabil, ale pokud se podíváte sem, uvidíte alespoň zbytky zubů původně dlouhých přes deset centimetrů.“

„Takže vy tomu říkáte pliosaur?“ zeptal se Benedikt a zkoumal zkamenělé čelisti.

„Ve skutečnosti jsem tento konkrétní exemplář identifikoval jako kronosaura, což je největší ze známých pliosarů. Tento druh žil v raném křídovém období, tedy víc než před sto miliony lety. Dokud se neobjevil *carcharodon megalodon,* bylo toto monstrum skutečným králem podmořského světa. Kronosaurus dominoval v teplých mělkých mořích podél pevnin, ze kterých se později zformoval australský kontinent. Z rozměrů této fosilie se dá usuzovat, že tvor dosahoval délky více než dvanácti metrů. Byl tedy čtyřikrát až pětkrát těžší než tyranosaurus rex, kterého by pravděpodobně dokázal sežrat k snídani.“

„A tohle je lebka toho tvora?“

„Pouze část. Torzo začíná někde uprostřed čelisti a končí u pletenců podpírajících přední končetiny a horní části hrudního koše. Podívejte se na tyto dva otvory.“ Heath ukázal na dvě díry v oblasti, kde lebka přecházela do hřbetu. „Je těžké to říct s určitostí, protože tady došlo ke značnému poškození, ale tohle jsou zřejmě očnicové kosti, nebo jestli chcete oční důlky. Kronosaurova hlava byla nahoře zploštělá a měla větší a strašlivější čelisti, než jakými disponoval tyranosaurus rex. V každé, v horní i dolní, bylo dvacet pět zubů. Zbývající část těla měla elipsovitý tvar přizpůsobený pohybu ve vodě, z něhož vystupovaly dva páry podlouhlých končetin, které tvor užíval jako křídlovité ploutve. Trup se pak zužoval dozadu a končil krátkým silným ocasem. Poměrně velké končetinové výstupky, které jsme našli u jiných fosilií, naznačují, že tito tvorové byli dravci schopní pohybovat se ve vodě velkou rychlostí.“

Benedikt hleděl na zkamenělinu se zřejmým respektem. „Ze které doby pochází tento exemplář?“

„To je právě neuvěřitelné. Tento konkrétní exemplář žil ve zdejších vodách před méně než dvěma tisíci lety. Navíc u tohoto druhu lze pozorovat zřejmé známky anatomické adaptace na nové prostředí.“ Heath ukázal na rozdrcený hrudní koš navazující na širší konec lebky. „Znovu říkám, že pro značné poškození fosilie je těžké to demonstrovat, ale tyto rýhy podél gastrálních žeber jsou zřejmě žábra.“

„Žábra? Myslel jsem, že jde o plaza?“

„To také jde, nebo spíš šlo. Tento tvor byl prehistorický mořský plaz, jehož tělo se adaptovalo na pobyt ve velkých hloubkách pod hladinou, proto u něho došlo k vývinu žáber. Byl to proces trvající zřejmě několik desítek milionů let a proběhl za účelem přizpůsobení se specifickým podmínkám prostředí Marianské hlubiny.“

„Takže vy se domníváte, že *Promethea* napadlo hejno kronosaurů?“

„Jakkoliv to zní neuvěřitelně – ano. Podívejte se, víme, že většina dinosaurů vymizela ze světa na konci druhohorního období asi před šedesáti pěti miliony let. Přibližně ve stejnou dobu vymřeli i druhy mořských plazů, ale jejich zánik nebyl v důsledku neustálého snižování teploty mořské vody tak náhlý.

Plazi jako živočichové s chladnou krví byli odkázáni na slunce, které pro ně bylo hlavním zdrojem energie a tepla. Vědci se vždy domnívali, že bez slunce nemůže žádný život existovat. Pak ale došlo v roce 1977 k objevu podmořských hydrotermálních jícnů a všechny teorie se změnily. Tito tvorové využívali místo fotosyntézy procesu chemosyntézy.“

„To mi neříkáte nic nového, profesore.“

„Já si to uvědomuji, ale všechno, co jsem teď řekl, vede k neuvěřitelné teorii, kterou jsem si o Marianské hlubině utvořil.“

Heath vytáhl geologickou mapu jižního Pacifiku. Červenou čárou na ni byl vyznačen řetěz Marianských ostrovů. Souběžně s nimi pouze kousek jižně, jako by je kopíroval, se táhl temný obrys

hlubokomořského příkopu.

„Víme, že Marianská hlubina, podmořský hřbet a navazující Marianské ostrovy, to vše bylo formováno odtržením pacifické tektonické desky přesunující se pod filipínskou. Tyto tektonické procesy zřejmě probíhaly miliardy let. Marianské ostrovy, které jsou klasickým příkladem aktivního řetězu stratovulkánů, se kdysi všechny nacházely pod vodou. Před sto miliony lety zalévalo celou tuto oblast až po australskou pevninu teplé tropické moře, v němž se ve velkém množství vyskytovaly všechny prehistorické druhy ryb a plazů. A na vrcholu potravního řetězce, v němž nižší články slouží za potravu vyšším, stál kronosaurus.

Kolize Země s asteroidem, ke které došlo před šedesáti pěti miliony let, způsobila takové změny, že došlo k masovému zániku druhů živočichů. Hladina oceánu poklesla, vzduch se ochladil, a stejně tak se začala ochlazovat i voda. Mnozí tvorové se pak v zoufalé snaze najít teplo odvažovali do hlubších a teplejších vod Marianské hlubiny, kde z hydrotermálních jícnů tryskala jako z jakéhosi prvotního kotle přehřátá voda a umožňovala mořským plazům přežívat.“

„Zajímavé,“ poznamenal Benedikt a hladil si bradku. „Takže jestli to chápu dobře, Marianská hlubina se stala oázou pro jisté prehistorické druhy mořských živočichů.“

„Přesně tak.“

„A tady ten exemplář, profesore – co ho zabilo?“

„Jediným přirozeným nepřítelem kronosaura byl *carcharodon megalodon.* I když se žraloci vyvinuli až v pozdní době křídové, megalodon byl větší a lépe vybavený přizpůsobit se změnám teploty vody než kronosarus. Fosilní nálezy megalodonových zubů naznačují, že se tomuto druhu dařilo v oceánech celého světa až do pozdní doby ledové, to znamená v období zhruba před jedním až dvěma sty tisíci lety.“

Heath pohlédl na hodinky. „Studoval jsem teorii Jonase Taylora o tom, jak *carcharodon megalodon* přečkal masový zánik druhů na konci doby ledové. Právě Taylor vyslovil domněnku, že to bylo umožněno tím, že se stáhl do teplých vod na dně

Marianské hlubiny. To jsem chápal, zůstávalo mi pouze nejasné, jak mohl v hloubce a izolaci přežít, když tam neměl dostatek potravy. Nyní se mi i to vyjasnilo – vůbec neměl nedostatek potravy. Dlouho předtím, než začal megalodon v Hlubině hledat útočiště, tam už desítky milionů let žil kronosaurus. Pak se vše změnilo a kronosaurus sestoupil v potravinovém řetězci o stupínek níž – z lovce se stala lovná zvěř.“

Heath ukázal na řadu děr v oblasti hrudního koše fosilie.

„Vidíte tady ty otvory? To jsou stopy po zubech – megalodonových zubech. Tady se žralok zakousl, rozdrtil kronosaurovi páteř a v podstatě ho přehryzl napůl. Vsadím se, že důvodem, proč nyní kronosauři loví v hejnu, je potřeba bránit se proti megalodonovým útokům.“

„*Mysterium tremendum* je tedy konečně vyřešené. A jak se podle vás máme proti hejnům kronosaurů bránit?“

„V Marianské hlubině je všechno otázka velikosti. Kronosaurus dosahuje téměř stejných rozměrů jako *Prometheus*, proto na něj útočí. Ale ani jedna z těch oblud se nemůže rovnat *Benthosu*, nejrozměrnějšímu plovoucímu objektu v Hlubině. Moje rada je prostá: Zajistěte, aby vám byl po celou dobu *Benthos* nablízku – i když to samozřejmě postup vaší mise zpomalí.“

„Rozumím.“

Heath se otočil ke dveřím, protože do laboratoře vstoupil Sergej.

„Počkej na mě na chodbě, Sergeji. Za chvíli tady skončím,“ řekl Benedikt. Otočil se zpět k Williamsovi a natáhl k němu ruku. „Myslím, že už byste měl být na palubě G, profesore.“

Heath se usmál a nabízenou Benediktovu ruku stiskl.

Místo toho, aby Benedikt své sevření po chvíli uvolnil, uchopil paleobiologa levou rukou za zápěstí, jako by chtěl zdůraznit vřelost svého stisku.

„Ještě než odejdete, mám na vás poslední otázku,“ řekl Benedikt a nenápadně nahmatal prsty Heathovu tepnu. „Slyšel jste někdy něco o Ďáblově díře?“

Agent CIA se podíval Benediktovi upřeně do očí, jeho puls se

však znatelně zrychlil.

„Ďáblova díra? Ne, o ničem takovém jsem v životě neslyšel. Zní to jako strašák na děti. Proč se ptáte?“

Benedikt se usmál a Heathovu ruku pustil. „Jen tak. Ještě jednou vám děkuji a přeji bezpečnou cestu na hladinu. Váš výklad mi mnohé vyjasnil.“

Jakmile se Terry doslechla, že *Prometheus* se brzy vydá k výstupu na hladinu, začala balit své věci, aby byla na palubě ponorky mezi prvními.

Náhle ji vyrušilo zaklepání na dveře.

„Kdo je to?“

„Sergej. Mám vás doprovodit na *Promethea.*“

Terry vyrazil na těle studený pot. „Výborně. Ale já žádnou pomoc nepotřebuju, díky.“

„Počkám tady,“ odpověděl Rus.

Terry klesla na lůžko. Cítila, že se chvěje. Hleděla na svůj cestovní vak a do očí jí vstoupily slzy vyvolané hněvem a pocitem prohry. Bylo jí jasné, že Sergej nemá v úmyslu eskortovat ji na ponorku.

Přišel, aby jí doručil zprávu, která hovořila jasně: Od této chvíle jsi mouchou v Benediktově síti. Nikdy nedovolí, abys opustila *Benthos* živá.

Potrava

William Beebe
Sedm třicet pět ráno

Jonas otevřel dveře své kajuty. Vstoupil Mac. Na jeho tváři byl zachmuřený výraz. „Ty jsi ponocoval?“ zeptal se s výčitkou v hlase.

„Co tím myslíš?“

„Jen to, že doufám, že se víc soustředíš na pomstu Diefovy smrti než na hrátky s Celestou.“

„Jsi úplně vedle, kamaráde. Šel jsem s Celestou zajistit dodávku zásob. Pak jsme spolu byli na večeři, to je všechno. Nic mezi námi nebylo, a ani nebude.“

Mac zvedl ruce. „Dobře, dobře. Zmýlil jsem se.“

„A pokud se týká megalodona, nemusíš mi připomínat na co se mám soustředit. Už jsi zapomněl, že jsem druhý kapitán Ahab?“

„Takže všechno podle plánu?“

„Jistě.“

„Fajn.“ Mac si masíroval šíji. „Omlouvám se, Jonasi. Ještě jsem se z toho pořádně nevzpamatoval.“

„Já vím. Dief byl dobrý chlap.“

„Jo, to byl.“ Mac potáhl nosem a hřbetem ruky si utřel zavlhlé oči. „Měli jsme tu bestii sprovodit ze světa už před lety.“

„Máš už ten nový vrtulník připravený?“

„Jo.“

„Pak se ji vydejme hledat.“

Ostrov Vancouver
Šestnáct kilometrů jižně od Barkleyovy úžiny

Andrea Jacobsová zvedla ruku, aby dala zbývajícím členům skupiny znamení, že mají přestat pádlovat, a ukázala na místo asi sto metrů vpředu.

Ronald, její manžel, který jel v kajaku hned za ní, jí ukázal zdvižený palec. Vlevo od něho dojížděla vedoucí skupiny Karen McNeilová. Na Andreu zamávala její osobní sekretářka Shirley Kollinová sedící na přední pozici v dvojkajaku; její manžel Jon se v tu chvíli zabýval nasazováním nové kazety do kamery.

Andrea stočila příď lodě k jihu, pak se opřela dozadu a čekala. Cítila, jak v ní pulsuje vzrušení.

Téměř dva roky musela přemlouvat šéfredaktora cestovní rubriky, než jí povolil uveřejnit článek ve výrazné úpravě o ostrově Vancouver. Největší ostrov východního Pacifiku ležící u pobřeží Britské Kolumbie na západ od města Vancouveru měl hornatý profil, žilo na něm množství různých druhů divoké zvěře a rychle se střídající počasí z něho dělalo ideální místo pro dovolenou těch, kteří se chtějí alespoň na chvíli vrátit do lůna přírody a vychutnat si její drsnou krásu. Oba manželské páry připluly trajektem do přístavu Port Hardy a první týden strávily chozením po horských stezkách s výstupy na žulové vrcholy a vysokohorské ledovce, které se táhly jako páteř středem ostrova. Andrea už vyfotografovala majestátní velikány pokryté sněhem, horské jeleny s královským parožím, americké orly bělohlavé zvedající se k letu, a dokonce se jí podařilo udělat několik snímků medvědů černých lovících lososy. Teď však byly v ohnisku jejího zájmu velryby – ty největší z největších. Znamenalo to ovšem vydat se do studených a nebezpečných vod u západního pobřeží ostrova. Andrea musela Karen McNeilovou přesvědčit, že jsou natolik zkušení, že zvládnou úskalí plavby v kajaku na moři, což byl nejlepší způsob, jak se k velrybímu hejnu přiblížit. Proto dnes ráno vyrazili do drsných místních vod a těsně podél pobřeží zamířili k severu.

A právě teď to začínalo vypadat, že se jim jejich námaha vyplatí.

Andrea si přetáhla přes hlavu kapuci neoprenového potápěčského obleku a nasadila si obličejovou masku se šnorchlem. Srdce jí bušilo vzrušením. Upevnila si na krk potápěčskou kameru, sevřela pevně pádlo a čekala.

Na hladinu se s hlasitým vyfrknutím vzduchu vynořilo menší hejno kosatek dravých. Lesknoucí se zahnuté hřbetní ploutve samic čněly nad hladinu mnohem výš než stejné ploutve samců vysoké pouze asi jeden metr. Hejno kosatek se drželo při hladině, pouze jednotlivé kusy se v pravidelných intervalech potápěly a opět vyplouvaly.

Andrea se zhluboka nadechla, naklonila se na stranu a převrhla se do ledové vody. Když se zorientovala v nové pozici hlavou dolů, uviděla, že z mlžného závoje tmavě modrého podmořského světa se vynořila těla obrovských kytovců. Chvíli je téměř s posvátnou bázní pozorovala.

Konečně se vzpamatovala, zaměřila na kosatky kameru a rychle udělala několik snímků. V okamžiku, kdy hejno odplulo poněkud vpravo, vynořil se z mlhy asi deset metrů dlouhý samec a zamířil k ní, jako by se na ni chtěl zblízka podívat. Andrea cítila, jak ji divoce buší srdce. Neuvěřitelně velký tvor se vznášel sotva půl druhého metru od ní. Jeho ústa byla tak veliká, že by ji dokázala pozřít na jeden ráz. Andrea udělala několik dalších snímků a potom přemožená majestátností a inteligencí obrovské ryby sledovala, jak odplouvá pryč a mizí v modrém oparu mezi ostatními kusy hejna.

Teprve pak se opřela do pádla, udělala eskymácký obrat a převrátila kajak zpátky nad hladinu. Vyplivla šnorchl a zalapala po dechu. Tvář ji pálila od ledové vody.

„To byla absolutní fantazie!“ oznámila vzrušeně ostatním.

Její manžel jí podal ručník. „Akorát že já jsem za tu dobu zestárl o několik let,“ prohlásil se zřejmou úlevou.

„Není ta voda moc ledová?“ zeptala se Shirley.

„Dá se to snést,“ řekla Andrea. „V potápěčském obleku to ani

nepocítíš. Jen obličej mám jako v ohni.“ Obrátila se ke Karen. „Říkala jste, že kosatky se zdržují spíš u východního pobřeží ostrova.“

„Ty místní ano,“ řekla vedoucí skupiny. „Johnstonova úžina v severovýchodní části ostrova je letním domovem pro třináct hejn kosatek, která se tu zdržují trvale. Ale tady to jen táhne kolem.“

„Jak to tak poznáte?“ zeptal se Jon.

„Právě podle toho, že se zdržují na oceánské straně ostrova. Táhnou do Beringova moře a tady mohou lovit tuleně a lvouny. Naše místní kosatky dávají přednost rybám a jejich hejna jsou také mnohem početnější.“

„Kosatky jsou velké ryby, ale dají se vyfotografovat i v akváriích Sea Worldu,“ řekla Andrea. „Ale velké velryby, to by bylo něco. Ty bych chtěla vidět.“

„Ty jsou kousek dál na moři,“ řekla Karen. „Já bych ale doporučovala, abychom se drželi nanejvýš kilometr od pobřeží. Asi za hodinu proplujeme na cestě do Uclueletu kolem ústí Barkleyovy úžiny. V tomto místě se ocitneme na otevřeném oceánu a tam bychom také měli narazit na velryby a možná i na hejno kytovců dlouhoploutvých. Víte ale jistě, že zvládnete dva až tři metry vysoké vlny?“

„Musíme je zvládnout,“ řekla Andrea a mrkla na Shirley. „A pokud se chlapi necítí, necháme je na břehu.“

Jonas pozoroval stín helikoptéry, který se právě mihl přes maják na mysu Flattery. O chvíli později už letěli nad vodou směrem na severozápad a blížili se k ostrovu Vancouver.

„Tak a jsme v Kanadě,“ poznamenal Mac.

Jonas mlčel a hleděl na oceán.

„Co je s tebou, Jonasi? Za celou dobu letu jsi řekl sotva pár slov.“

„Mám toho dost k přemýšlení.“

„A koho se to tvoje přemýšlení týká, Celesty, nebo žraloka?“

„Obou.“

Mac si zvedl sluneční brýle a pohlédl na Jonase. „Nech si ode

mě poradit a drž si oba od těla.“

„Už jsem ti řekl, nezajímám se o Celestu.“

„Ale, ale, kamaráde, neříkej, že tě ta ještěrka ani trochu nepřitahuje?“

„Doufám, že nečekáš, že ti na to odpovím.“

„Přišla přece v noci za tebou, ne?“

Jonas se zašklebil. „To si klidně můžeš říkat.“

„A ty jsi ji prostě poslal pryč.“

„Řekl jsem jí, že nemám zájem. My dva můžeme být nanejvýš přátelé.“

„Přátelé? Panebože, Jonasi, probuď se! To už by bylo lepší, kdyby ses s ní jednou vyspal a měl to z krku, než ji pasoval na přítelkyni.“

„Abych řekl pravdu, měli jsme spolu pár zajímavých rozhovorů.“

„Pcha, teď ještě řekneš, že je to docela milá dívka. Třeba spolu začnete chodit do aerobiku, až se vrátíme do Monterey.“

„Poslyš, Macu, že by ses právě ty vyznal v ženách? Neznám chlapa, který by o nich tak přemýšlel pinďourem jako ty.“

„Jenže i ten můj pinďour je dost chytrý na to, aby poznal, kdy mě některá vodí za nos. To si opravdu myslíš, že by ti Celesta strkala kozy pod nos, kdyby od tebe něco nechtěla? Nechci se tě dotknout, ale jestli si o sobě myslíš, že jsi neodolatelný jako Mel Gibson, pak tě musím vyvést z omylu.“

„Třeba se cítí osamělá.“

„Zase vedle. Celesta je chladnokrevná bestie, která myslí jen na sebe. Jestli je na tebe roztomilá, pak jen proto, že tě k něčemu potřebuje.“

„A k čemu by mě měla potřebovat? Všechno řídí Maren.“

„Nedělej ze sebe hlupáka. Musí existovat nějaký důvod, proč tě s sebou vzala – ale určitě ne proto, aby tě mohla pod stolem šimrat špičkou nohy. Proboha, vzpamatuj se a nenech se vláčet jejími půvaby – stejně tě jimi obšťastňuje, jen když se jí to právě hodí. *William Beebe* není žádná loď lásky. Celesta je v podstatě Benedikt v ženském vydání.“

„Vidíš, to je další věc. Řekla mi, že Benedikt s ní měl poměr, už když jí bylo čtrnáct. Podle toho, jak o něm mluví, bych nedokázal soudit, jestli ho miluje, nebo se ho jen bojí.“

„Zřejmě to i to.“ Mac naklonil stroj k západu a vedl ho napříč přes úžinu Juana De Fucy směrem ke kanadské hranici.

Jonas zaměřil dalekohled na ostrov Vancouver, který se začal rýsovat na obzoru. „Okay, tak mi pověz, Ann Landersová – jestliže se Celesta Benedikta bojí, proč od něho neodejde?“

Mac se zazubil. „Na to je jednoduchá odpověď: Kvůli moci. S ním ji má a ona ji chce mít. Vsadím se, že mu i teď roztahuje nohy.“

„Tak proč svádí mě?“

„Už jsem ti řekl, že od tebe něco chce. Říká se, že muž používá lásku, aby získal sex, a žena používá sex, aby získala lásku. Jenže Celesta používá sex ke zmanipulování lidí, aby dělali to, co chce ona. A proto je tak nebezpečná.“

Vrtulník klesal nad jižní cíp ostrova. „Měl bych letět nad hlubšími vodami nebo sledovat pobřežní čáru?“

„Sledovat pobřežní čáru.“ Jonas zaostřil na hejno kosatek táhnoucích k severu. Několik následujících minut letěli mlčky a Jonas pozoroval hladinu oceánu. Doufal, že mezi kytovci zaznamená nějaký rozruch nebo uvidí zbytky roztrhané velryby, které by prozrazovaly, že unikající dravec je někde nablízku. Jonas cítil, že v něm stále víc narůstá pocit prohry. Už téměř tři dny megalodona nezahlédli a neměli o něm jedinou zprávu.

Je to beznadějné…

„Macu, myslíš si, že se lidé mohou změnit?“

„Ubohý chlapče, vidím, že do tebe opravdu zaťala své spáry.“

„Tentokrát mluvím o sobě.“

* * *

Loď *Lady Rose* odrazila s hlasitým zatroubením od přístavního mola v Bamfieldu a vydala se na další část desetihodinové plavby do Uclueletu a zpět.

Čtrnáctiletý Kevin Blaine se opíral čelem o nalakované

dřevěné zábradlí a kopal nohou do kovového sloupku.

„Kevine, nech toho. Rušíš ostatní," okřikla ho starší sestra Devon. „Nudím se. Proč nemůžu jezdit na skateboardu?"

„Už jsem ti jednou řekla, že na palubě je moc lidí."

„Jak dlouho to ještě bude trvat do Uclueletu?" Devatenáctiletá dívka vzala bratra za ruku. „Kevine, já se z tebe zblázním, jestli už nedáš pokoj. Přísahám, že až mě mamka s taťkou budou ještě někdy nutit, abych tě vzala do Port Alberni, raději tě zakousnu, než bych to udělala."

„Mám hlad."

„Tady máš peníze," řekla vztekle Devon a vrazila mu do ruky desetidolarovou bankovku. „Koukej zmizet a nechoď mi na oči, dokud nepřistaneme."

Dravec si razil cestu proti silným proudům kanálu Imperial Eagle. Držel se při skalnatém korálovém dně, ale i tady pokračoval v sondování svého okolí – houpal obrovskou hlavou ze strany na stranu a nasával hektolitry mořské vody. Náhle jeho čichové buňky zaznamenaly lehké stopy štiplavého pachu moči.

Asi kilometr vpředu se těsně pod hladinou ladně otáčel dospělý samec lvouna. Při svých více než třech metrických centech váhy se obrovský savec bál pouze hejna kosatek. Instinkt však tomuto hbitému tvoru přesně napovídal, jak daleko se může zatoulat od břehu, aby před případným útokem kytovců unikl. Při viditelnosti pouhých deset metrů se tedy neustále ostražitý lvoun neodvážil dál než na padesát metrů od břehu.

Lovec plul podél mořského dna a rychle zkracoval vzdálenost dělící ho od tlukotu srdce lvouna. Megalodon pomalu podplul svou kořist a pátral na hladině ozářené sluncem, kterým směrem zaútočit.

Lvoun náhle ucítil nebezpečí a rychle zamířil ke břehu.

Megalodon zpozoroval temný tvar pohybující se na hladině, máchl přesně vypočítanými pohyby svalnatého ocasu a vyrazil za kořistí.

Savec zaregistroval, že se dole pod ním něco děje, a začal

sebou zmítat v zoufalé snaze odrazit útok dravčích zubů.

Megalodon vystřelil nad hladinu. Oči otočené dozadu, čelisti rozevřené na maximum. Jediné strašlivé hryznutí a tlustý ploutvonožcův podbřišek se dostal do drtivého stisku téměř tří a půl tuny na centimetr čtvereční. Mezi dravčími zuby vytryskl proud krve a výkalů.

Bylo krátce po čtvrté hodině odpoledne, když se pět kajakářů dostalo za poslední z řady ostrůvků Barkleyovy úžiny a zamířili na otevřené moře. Když míjeli poslední výběžek pevniny, všiml si Ronald Jacobs, že jim nad hlavou krouží orel bělohlavý. Ronald přestal pádlovat a pohledem sledoval let majestátního ptáka, dokud se neusadil na nejvyšší větvi jedle asi tři sta metrů od nich.

„Tak, přátelé, do Uclueletu to máme šest a půl kilometru," prohlásila Karen. „Dávejte pozor na vzedmuté vlny, tady v těch místech mohou být opravdu ošklivé."

„Vypadá to, že budeme mít doprovod," řekl Jon a ukázal k jihu. Z dálky se k nim blížil lodní trajekt.

„To je *Lady Rose,"* informovala je Karen. „Loď, kterou se budeme zítra odpoledne vracet kanálem do Port Alberni."

„Já se nevrátím, dokud neudělám pár dobrých snímků pod vodou," prohlásila Andrea. „Co je s těmi velrybími hejny, která jste mi slíbila?"

„Čtyřicet až padesát kusů strávilo jarní a letní měsíce mezi Barkleyovou a Clayoquotovou úžinou – to je dalších padesát kilometrů na sever. Ale i tady jsem jich pokaždé pár viděla. Stejně tak kytovce dlouhoploutvé. Buďte trpěliví, nebude to trvat dlouho a objeví se," řekla Karen.

* * *

Kevin Blaine se naklonil přes zábradlí na pravém boku přídě a sledoval, jak jeho plivanec letí vzduchem a dopadá do vody o pět nebo šest metrů dál. Většina pasažérů trajektu *Lady Rose* buďto podřimovala na dřevěných lavičkách, nebo se ukrývala před sluncem uvnitř lodi.

Kevin pozoroval modrou vodu oceánu a doufal, že uvidí velrybu. Náhle se těsně pod hladinou mihlo cosi obrovského bílého. Bylo to dlouhé téměř jako půl trajektu. Kevin se naklonil tak daleko, jak jen to šlo, a civěl na obrovskou rybu plující vedle lodi.

Po několika vteřinách se megalodon ponořil a zmizel.

Kevin se rozběhl za sestrou, která ležela na lavičce a opalovala se.

„Dev, viděl jsem něco obrovského. Myslím, že to byl megalodon!“

„Běž pryč.“

„Ty mě neposloucháš…“

„Kdybys byl alespoň co k čemu a přinesl mi nízkokalorickou kolu.“

Kevin ji ignoroval a běžel zpátky na příď.

„Tamhle,“ řekla Karen a ukázala nalevo dopředu. „Zdá se, že máme štěstí. Krmí se fytoplanktonovým květem.“

„Co je to?“ zeptal se Ronald. Pořádně se opřel do pádla, aby udržel krok se svou ženou, ale když k němu dorazila první z řady dvoumetrových vln a zvedla kajak do výšky, přestal pádlovat. Zasáhla ho sprška ledové vody.

„Taková bílá hmota, která vypadá jako pěna do koupele,“ odpověděla Karen. „Každé jaro tady působením slunce vykvete spousta fytoplanktonu. Krmí se jím malé larvy a ryby, a to přitahuje velryby.“

Přiblížili se asi na patnáct metrů ke stádu.

„Jakého druhu jsou tyhle velryby?“ zeptala se Shirley.

„Velryby šedé. Napočítala jsem pět, možná šest dospělých kusů a jedno mládě. Blíž se už nepřibližujme.“

Andrea si přetáhla přes hlavu kapuci a upevnila si obličejovou masku. Pak se přesvědčila, že má v kameře nasazený nový film. „Držte mi palce,“ řekla a převrátila se do vody.

Přestože měla neoprenový oblek, ledová voda ji téměř vyrazila dech. Rozhlédla se. Okamžitě si uvědomila, že je pořád ještě moc

daleko, a proto nic nevidí. Právě se chystala přetočit zpátky na hladinu, když si všimla přízračně bílého tvaru přímo pod sebou. Mířil k velrybímu hejnu.

Opřela se do pádla a přetočila se nad vodu. „To snad není možné," vyhrkla, když jí ještě crčela voda z obličeje. „Právě jsem viděla bílou velrybu!"

„Víte to jistě?" divila se Karen. „Běluchy se obvykle neodvažují tak daleko na jih."

„Říkám vám, že jsem ji viděla." Andrea zvedla pádlo.

„Co chceš dělat?" zeptal se její manžel.

„Mířila směrem k hejnu. Musím se dostat blíž. Jsem moc daleko, abych mohla udělat pořádný snímek."

„Už je pozdě," poznamenala Shirley a ukázala rukou.

Hejno šedých velryb se přestalo pást.

„Něco je vyplašilo," řekla Karen. „Tisknou se k sobě."

Náhle hejno vyrazilo jako jedna masa proti kajakářům.

„Proboha – držte se při sobě!" vykřikla Karen.

Třicetitunové obludy se řítily k nim a jen několik vteřin předtím, než by je smetly z hladiny, se ponořily. Všechny čtyři lodě se divoce rozhoupaly, otáčely se ve vírech a narážely jedna do druhé.

Andrea se nadechla a převrátila se do vody. Kameru už měla připravenou před očima.

Přes lodě se převalila řada vln vysokých až dva a půl metru. Když se hladina uklidnila, nebylo po velrybách ani vidu.

„Všichni v pořádku?" zeptala se Karen.

„Jsem zmrzlá jako rampouch," stěžovala si Shirley. Jon vytáhl z vodotěsné přihrádky ručník a podal jí ho.

Ronald se otočil k Andreinu kajaku, který byl stále obrácený dnem vzhůru. „Alespoň někdo z toho něco měl."

„Vraťme se domů, Shirley," řekl Jon. „Už jsem si užil života v přírodě, že mi to bude stačit na zbytek života. Až bude váš časopis chtít příště dělat reportáž z divočiny, navrhuju Manhattan."

Ronald se naklonil, aby své ženě pomohl převrátit kajak. V tu chvíli si všiml, že kolem lodi se rozlévá temně rudá skvrna.

„Andreo!“ Ronald obrátil kajak a… z úst se mu vydral strašlivý výkřik hrůzy.

Shirley chvíli nechápavě zírala, pak se předklonila na stranu a začala zvracet. Karen a Jon hleděli v šoku s rukama na ústech.

Z Andrei Jacobsové zbyl jen děsivý, krvavý pahýl. Spodní půlka těla stále vězela v kajaku, kdežto horní, utržená v oblasti břicha, byla pryč.

Ronald přestal křičet a vytřeštěně hleděl na bílou hřbetní ploutev, která trčela dva metry nad vlnami. Ploutev kolem nich dvakrát zakroužila a zmizela.

„To byl megalodon,“ chraptivě zašeptal Jon. Vzápětí se natáhl ke své omdlévající ženě, aby ji zachytil. Kajaky rozhoupala další řada vzedmutých vln.

Ronald vytřeštěně zíral na zkrvavené torzo a nevnímal, že se pod ním mihla neskutečně bílá zář. Když však nalevo nad hladinou vyrostla obrovská hlava a děsivé čelisti jediným mocným chramstnutím pohltily to, co z jeho ženy zbylo, i s kajakem, znovu vykřikl v bezmezné hrůze. Bílá obluda zmizela pod hladinou a ve zvířené vodě zanechala jen pádlo a přední špičku lodi.

„Musíme pryč!“ vykřikla Karen. „Rozdělte se!“ Začala zuřivě pádlovat k jihu k blížícímu se trajektu.

Jon se za ní chvíli bezradně díval, pak svou ženu pleskl tvrdě přes tvář. „Shirley, probuď se!“ vykřikl a divoce jí zatřásl. Jakmile ucítil, že se pohnula, pustil její hlavu a začal pádlovat směrem k uclueletskému přístavu, který byl nyní čtyři kilometry na sever.

Ronald Jacobs zcela ochromený šokem seděl v kajaku a hořce plakal.

* * *

Jonas zaměřil dalekohled na trajekt, potom ho však upoutalo něco jiného. „Vypadá to jako kajak. Míří přímo k trajektu…“

„Jonasi – za kajakem – poloha jedna hodina!“

Jonas pátral na hladině. „Oh, zatraceně…“

„Drž se…“ Vrtulník proletěl nad *Lady Rose.* Jonas se zoufale pokoušel spojit se s lodí rádiem.

Kevin byl v tu chvíli na přídi sám. Ve vzduchu se ozval rachot vrtulníku, ale chlapce zaujalo něco jiného – k lodi zuřivě pádlovala nějaká žena v kajaku. Když vrtulník přelétával nízko nad lodí, Kevin se instinktivně přikrčil, ale jako by tušil, že se něco děje, dál sledoval ženu v kajaku. Náhle uviděl hřbetní ploutev a uvědomil si, co se před jeho očima odehrává.

Otočil se a pohledem hledal záchranný kruh. Uviděl, že je upevněný o kus dál k zábradlí. Kevin přiskočil a uvolnil ho. V tu chvíli se *Lady Rose* začala natáčet, aby byla k ženě v kajaku levým bokem.

Karen hnaná prožitou hrůzou pádlovala ze všech sil k lodi. Z rozedřených puchýřů v dlaních jí tekla krev a oči měla napolo oslepené slzami a slanou mořskou vodou. Cítila, že jí docházejí síly.

Padesát metrů…

Zamířila k přídi. Horečně uvažovala, jak se dostane na palubu. Zábradlí se tyčilo čtyři nebo pět metrů nad její hlavou. Pak uviděla chlapce se záchranným kruhem.

Dravec se blížil, čelisti rozevřené, oči zaostřené na siluetu unikajícího kajaku. Jeho tmavý profil mu v zamlžené vodě připomínal dalšího lvouna. Megalodon se přiblížil na deset metrů, pak ale zaregistroval jiného, mnohem většího tvora a změnil směr. Blížil se ke své kořisti.

Kevin zaslechl, že lodní motory ztichly. Zvedl hlavu. Uviděl, že k němu běží tři muži z posádky.

Zavolal na ženu dole pod sebou a vrhl směrem k ní záchranný kruh.

Karen z posledních sil pádlovala podél lodi, která se stále ještě pohybovala. Nedaleko ní dopadl kruh. Natáhla se, zvedla ho z hladiny a nasoukala se rukama a rameny dovnitř. Ještě se jí podařilo vyprostit z lodi, ale na víc už jí nezbývaly síly.

Tři námořníci odstrčili Kevina a chytili lano záchranného kruhu.

Karen cítila, že ji vytahují nahoru. Křečovitě svírala lano a modlila se, aby ji žralok ušetřil.

Mezitím se na palubě shromáždil dav zvědavců. Protože Kevin nic neviděl, vylezl na zábradlí a obkročmo se na ně posadil.

Mac se vznášel se svým strojem asi pětadvacet metrů nad palubou trajektu. Jonas sledoval drama odehrávající se dole pod nimi. Když uviděl, že několik silných mužů vytáhlo ženu z kajaku do bezpečí, vydechl úlevou.

„Myslíš, že bys mohl vypálit granát?“ zeptal se Mac.

Jonas si přiložil k oku dalekohled pušky a pátral po žralokovi. „Je příliš hluboko a kromě toho se hladina moc leskne. Nevím, jak je daleko od lodi.“

Sáhl pod sedadlo a vytáhl velkou zbraň připomínající startovní pistoli. V její hlavni byl speciální náboj doplněný o malý vysílač a téměř dvacet centimetrů dlouhý háček. Jonas přepnul bezpečnostní pojistku zbraně a aktivoval vysílač.

„Kde jsi k tomu přišel?“ zeptal se Mac.

„Poslali mně to z Institutu. Vysílač má dosah jen asi pět kilometrů, ale…“

Dole pod nimi vystřelila z vody obrovská hlava a za ní horní část megalodonova trupu. Žralok chňapl po prázdném kajaku. Obludné tělo se ve vzduchu otočilo a při pádu zpět prudce udeřilo do levého boku trajektu. Náraz byl tak mohutný, že srazil většinu pasažérů i členů posádky na zem.

Kevin Blane svíral stehny i rukama zábradlí, aniž pomyslel na to, v jak nebezpečné pozici se nachází. Přímo před ním vylétla nad hladinu obludná bílá ryba a ocitla se tak blízko, že mohl natáhnout ruku a zachytit její prsní ploutve. Vzápětí obrovské tělo narazilo do boku lodi. Kevin si ve zlomku vteřiny uvědomil, že ztrácí rovnováhu a kácí se na stranu. Nebyl schopen se udržet. Náhle byla pod ním jen voda. Ve vzduchu se otočil, ještě stačil letmo zahlédnout třpytící se hladinu a pak už vlétl hlavou do ledové

vody.

Jonas se bleskově rozhodl. Sklonil pušku, protože dostal strach, že by mohl granátem zasáhnout loď, a hmátl po pistoli. Bez váhání vystřelil. Z hlavně vyletěl šíp opatřený háčkem a vysílačem a zasáhl megalodona do odkrytého podbřišku.

Monstrum udeřilo o loď a zřítilo se do vody.

Kevin byl výborný plavec a rychle se ve vodě vzpamatoval. Několikrát prudce kopl do vody. Jakmile se vynořil nad hladinu, pohlédl nahoru – čekal, že u zábradlí uvidí někoho se záchranným lanem.

Devon se zvedla z paluby a běžela k zábradlí. Ještě než upadla, stačila zahlédnout, že její bratr ztrácí rovnováhu a padá dolů. Doběhla na kraj lodi a uviděla, že Kevin šlape vodu a mává nahoru.

„Vydrž, Kevine…," vykřikla. Kousek od ní leželo nilonové lano navázané na zábradlí. Devon za ně začala divoce škubat a za chvíli přitáhla konec se záchranným kruhem. Zvedla kruh a hodila ho dolů do míst, kde tušila Kevina.

Pak se vrhla k zábradlí. Slyšela, že několik lidí vedle ní vykřiklo. Devon divoce gestikulovala na Kevina, aby se chytil kruhu.

Kevin zvedl ruku a zamával na ni, ale jakmile si všiml hrůzy v sestřině tváři, jeho úsměv zmizel. Otočil se.

Bílou hlavu bylo sotva vidět. Ke Kevinovi se blížila vlna. Za ní se ve vodě černala tmavá díra lemovaná růžovými dásněmi a dvěma řadami strašlivých zubů.

Kevina se zmocnila panika. Nechal kruh kruhem a ze všech sil se snažil plavat pryč, silný proud ho však strhával zpět. Na kratičký neskutečný okamžik měl Kevin pocit, že klouže nohama do jakési slizké prohlubně. Kolem vířila voda.

Vodní příval ho strhl dolů. V dusivé tmě chlapec zaťal prsty do slizkého, obludného jazyka. V posledním zlomku vteřiny svého života si uvědomil, že ho cosi drtí. Pak se vše ztratilo.

Ve chvíli, kdy megalodon definitivně zmizel ve vlnách, vyrazil Jonas divoký výkřik vzteku a zoufalství.

Mac, kterému se třásly ruce, že byl stěží schopen ovládat knipl, přepnul řízení na autopilota. Oba muži nebyli několik minut schopní ničeho jiného než sedět se zavřenýma očima a vší silou vůle zahánět obraz hrůzné scény, která se před jejich očima odehrála.

„Volám posádku vrtulníku, tady kapitán lodi *Lady Rose.* Posádko vrtulníku ozvěte se…“

„Slyšíme vás,“ ohlásil se Jonas. Stěží poznával svůj hlas.

„Žena, kterou jsme zachránili, říká, že na moři jsou další dva kajaky. Zřejmě necelý kilometr na severozápad. Odpovězte, prosím. Konec.“

Jonas pohlédl na Maca – tvář jeho přítele byla rudá vztekem. Mac sevřel knipl a vrtulník poskočil dopředu. „Rozumíme,“ vykřikl Jonas. Nový příval adrenalinu ho vyprovokoval k aktivitě.

Podle udaného směru rychle objevili kajak. Vrtulník se začal snášet dolů.

Mac zůstal viset se strojem těsně nad hladinou. V zlé předtuše sledoval blížící se vzedmuté vlny.

„Hoď sebou, Jonasi, nebo bude pozdě…“

Jonas si odepnul popruhy a přemístil se do nákladového prostoru. Otevřel posuvné dveře, vyklonil se hluboko dolů a chytil zhrouceného muže za ruku.

Vlny se blížily. Jonas vytáhl bezvládné tělo Ronalda Jacobse z kajaku a s vypětím všech sil ho dostal do kabiny. Vzápětí se stroj zvedl, aby ho nezasáhla valící se vlna.

„Je živý?“ zeptal se Mac.

„Dýchá, ale asi je v šoku.“

Jonas přikryl muže dekami. Mac zatím obrátil stroj k východu a pátral po druhém kajaku.

Jon Kollin byl na konci svých sil. Přestal pádlovat. Nemohl popadnout dech a ruce se mu bezmocně chvěly.

„Shirley, musíš mi trochu pomoct,“ zachraptěl. Vytřel si z očí pot a snažil se zaostřit pohled na tenký proužek pevniny. Zdálo se mu, že necelý kilometr, který je od ní dělil, je nepřekonatelný.

Shirley ponořila své pádlo do vody a pokusila se pádlovat. „Nejde to, Jone. Cítím, že mi zase bude zle.“

Jon se ohlédl a zadíval se směrem k trajektu. „Něco se tam děje.“ Sáhl do vody a opláchl si obličej. Studená voda ho trochu vzkřísila.

„Shirley, podívej se na mě.“ Jakmile se jeho žena otočila, plácl pádlem do vody a pořádně ji postříkal.

„Co, prosím tě, děláš…“

„A teď se chop pádla a pomoz mi,“ houkl na ni.

Megalodon kroužil pod velkou lodí a čekal na další kořist. Náhle kdesi v dálce zarezonovalo jakési dunění. Vibrace neustávaly. Megalodon ještě několikrát zakroužil, ale pak se vydal za novým lákadlem.

Jakmile se přiblížil ke zdroji, dunění ustalo. Zmatený začal kroužit kolem a čekal, až se zvuky opět objeví. Místo dunění však zaregistroval jiný zvuk, tentokrát přicházel shora.

Žralok máchl ocasní ploutví a vyrazil za zbývajícím kajakem.

Jon zvedl hlavu od pádlování. Vpředu se objevilo světlo vycházející z menší budovy na konci soukromého mola. „Ještě chvíli, Shirley,“ vykřikl a znovu se opřel do pádla. „Už jsme blízko.“

Shirley se otočila, přestala pádlovat a zírala na širokou hladinu oceánu za nimi.

„Shirley, zkus se přemoct, ještě…“

„Jone…“ V jejích hnědých očích se objevila hrůza. Mezi vlnami se k nim rychle blížila hřbetní ploutev.

Jonas kontroloval ve sluchátkách signál sledovacího vysílače, ale současně dál zkoumal pohledem zčeřenou hladinu. Slunce se začalo sklánět k obzoru, hladina pomalu temněla a viditelnost se

zhoršovala.

„Signál slábne. Zkus se vrátit.“

Vrtulník se odklonil od řady menších ostrůvků a zamířil k nejjižnějšímu cípu Uclueletu.

„Macu – tam,“ ukázal Jonas. „Vypadá to, že míří tam k tomu molu.“

„A dívej se, kdo tam míří s nimi.“

Jon Kollin necítil záda a paže, zato stržené a zkrvavené puchýře v dlaních ho pálily tak, že téměř nebyl schopen sevřít pádlo.

Náhle ho jakýsi pohyb přinutil otočit se vpravo. O kus dál se po hladině šířila vlna a tlačila jejich kajak stranou.

Poté se vynořil přízrak. Obrovské tělo lehce klouzalo vodou, jeho světélkující kůže zářila v pozdním odpoledním slunci náznakem oranžového odstínu. Těsně nad hladinou se objevilo šedé bezcitné oko. Pootevřené čelisti se chvěly nedočkavostí, obnažené zuby připravené sevřít a rozdrtit…

Shirley vykřikla hrůzou.

Příval adrenalinu způsobil, že Jon zapomněl na únavu i bolest. Znovu začal horečně pádlovat, stále však jako hypnotizovaný sledoval žraloka. Jeho velikost byla neskutečná. Na okamžik odtrhl pohled a podíval se, kde je konec mola.

Zbývalo čtyřicet metrů.

Obluda plácla ocasem a ponořila se.

„Panebože – teď to přijde,“ vykřikl Jon. „Chce nás podplout a zaútočit zespodu jako předtím. Shirley, uvolni si nohy, abys mohla vyskočit.“

Přestala pádlovat a uvolnila si spodní část těla.

„Už jsem,“ ozvala se. Její hlas se zachvíval panikou. Balancovala na koleni a pokračovala v pádlování.

Také Jon se snažil uvolnit ze strnulé pozice. Ruce se mu třásly únavou a přílivem adrenalinu. V okamžiku, kdy vytáhl jednu nohu, uviděl, že hladina pod kajakem zbělela.

„Shirley, skoč – skoč!“

Vedle lodi se vynořila bílá hlava. Oči zvrácené dozadu, čelisti rozevřené… Oba ucítili, že se kajak zvedá, a vyskočili. Ještě když letěli vzduchem, čelisti sklaply a jediným stiskem prázdnou loď rozdrtily.

Náraz ledové vody Jona vyprovokoval k téměř zběsilému úsilí. Několikrát kopl do vody a vynořil se, jenže vzápětí ho opět stáhl vír způsobený ponořením obrovské žraločí masy.

Zmobilizoval síly a ještě silněji kopl do vody. Když se znovu vynořil, uviděl, že Shirley už plave k molu. Byla asi šest metrů od něho. Chtěl ráznými tempy vyrazit za ní, ale náhle si s hrůzou uvědomil, že je stěží schopen pohnout rukama i nohama. Jako by měl náhle svaly z olova.

Shirley dosáhla na konec zchátralého mola a z posledních sil se vytáhla nahoru. Asi vteřinu zůstala vyčerpaně ležet, pak se posadila a vykřikla: „Jone, musíš rychleji!“

Megalodon smýkal hlavou ze strany na stranu, protože se mu nedařilo objevit mezi zbytky kajaku kořist. Vzápětí ji však jeho čidla zaregistrovala podle vibrací šířících se po hladině. Žralok se otočil a prudkým pohybem ocasu pohnal své obrovské tělo dopředu.

Jon už také dosáhl konce mola, ale byl tak vyčerpaný, že stěží držel nad vodou hlavu. Shirley se sehnula dolů, chytila ho za zápěstí, ale vytáhnout nahoru muže vážícího přes devadesát kilogramů bylo nad její síly.

Pak uviděla, že asi deset metrů od něho se rozvířila voda.

Děs, který Jon spatřil v jejích očích, stačil. Vmžiku se vyškrábal na dřevěné molo, chytil Shirley za ruku a strhl ji dál od okraje.

Hlava běsnící obludy narazila do mola. Oba dřevěné podpěrné pilíře se s celou konstrukcí a s Shirley i Jonem zřítily do vody.

Megalodon řádil jako rozlícený býk, prohánět se s otevřenými čelistmi mezi troskami, drtil zuby vše, co mu přišlo do cesty, a slepě hledal kořist.

Vzedmuté vlny vrhly Jona a Shirley dál ke břehu. Nakonec Jon postrčil svou ženu po dřevěném žebříku na tu část mola, která

zůstala stát. Do zad mu narážely víc než metr vysoké vlny. Sotva i on vylezl na poškozené molo, ohlédl se za sebe. Zdálo se, jako by je obluda chtěla pronásledovat až na pevninu.

Jon chytil Shirley za ruku a oba se rozběhli pryč. Jejich nohy dupaly po zchátralých prknech mola, do jehož podpěrných pilířů naráželo z obou stran zpěněné moře.

Žralok, který cítil, že mu kořist uniká, zajel pod molo a mířil ke zdroji vibrací.

Jonas si uvědomil, že se molo otřáslo. V běhu se ohlédl. Plošina za nimi zapraskala, pozvedla se a vzápětí se ze změti zborcených prken vynořil trojúhelníkový nos rozběsněného tvora.

„Shirley, rychle," vykřikl a táhl za sebou ženu na konec mola. „Zatraceně…"

Teprve teď uviděli, že cestu na pevninu jim blokuje železná brána vysoká téměř pět metrů. Napravo brána přecházela do stejně vysokého plotu, který končil u zdi menší restaurace postavené na vedlejším molu.

Zatímco Jon zkoušel bránu, jeho žena se rozběhla k restauraci a začala bouchat do jejích zadních dveří.

Náhle Jon ucítil, že se prkna pod jeho nohama zvedají a lámou.

Vyskočil na bránu a zoufale se zachytil ok pletiva. Dřevěná plošina za jeho zády se zhroutila do vody. V troskách se zběsile míhala bílá zář.

„Jone, tudy!"

Jon přeručkoval na stranu, opatrně překročil mezeru a dostal se na dřevěnou lávku kolem restaurace. Shirley ho chytila za ruku a vtáhla ho otevřenou brankou na plošinu nad vodou, na které byla restaurace postavená.

„Shirley, počkej, jdeme špatně…"

„Tam vzadu je balkon. Musíme tu plošinu přejít, abychom se z ní dostali."

Vedla ho dál kolem oken banketní místnosti. Od stolů osvětlených svíčkami na ně s údivem zírali hosté. Nikdo z nich netušil, že pod molem krouží gigantický žralok.

Shirley zabouchala na prosklené dveře. Jon pohlédl na vodu a

uviděl svítící ploutev.

Ke dveřím přistoupil číšník, zavrtěl hlavou a ukázal k hlavnímu vchodu – vtom se plošina hrozivě otřásla.

Jon znovu zabouchal na sklo. „Otevřete ty posrané dveře, nebo je vykopnu!“

Číšník o krok ustoupil a uvolnil místo jinému muži, zřejmě vedoucího podniku, který konečně odemkl.

Shirley rozrazila dveře dokořán, vzápětí ji Jon vstrčil do přepychové restaurační místnosti. Kapala z nich voda a oba těžce oddychovali.

„*Madame*, sem nemůžete…“

„Všichni musíte okamžitě pryč,“ přerušila ho vzrušeným hlasem Shirley. „Molo se hroutí do vody!“ Oba proběhli kolem ohromených hostů a hledali východ.

„*Madame, monsieur…*“

„Slyšeli jste, co říkala moje žena? Všichni musíte odsud pryč…“

Jeho slova přerušila obrovská rána. Náraz otřásl celou budovou, převrhl stoly a srazil většinu hostů na zem.

Do vřavy nastalého zmatku se náhle ozval děsivý praskot – jeden z poškozených pilířů, na kterých molo stálo, se zbortil.

Restaurace se začala naklánět.

Jon chytil Shirley za ruku a táhl ji mezi převrženými stoly a křičícími hosty k hlavnímu vchodu.

Jonas s Macem nemohli dělat nic jiného než z výšky sledovat, jak se celá restaurace čím dál víc naklání, a nakonec se s rachotem hroutí do moře.

Řešení

Marianská hlubina

Sergej čekal před dveřmi Terriny kajuty, dokud se *Prometheus* neodpojil od *Benthosu* a nezahájil výstup nahoru.

„No ne, tak vy jste rozhodla zůstat?“ ozval se Rus za dveřmi lámanou angličtinou. Pak se odporně zachechtal a odešel.

Terry seděla na podlaze a zoufale se snažila zachovat klid.

Náhle sebou trhla – kdosi zaklepal dveře.

„To jsem já, Benedikt.“

Utřela si slzy a otevřela.

„Proč jste, proboha, pořád tady, moje drahá?“ zeptal se s nevinným výrazem. „*Prometheus* už odplul.“

„Posmíváte se mi? Do poslední chvíle seděl před mými dveřmi ten váš ruský pacholek a…“

„Sergej?“ Benedikt udiveně zavrtěl hlavou. „O tom nic nevím.“

„Samozřejmě že nic nevíte. Tohle je způsob, jakým jste se vypracoval nahoru, Benedikte – vydíráním druhých lidí?“

V Benediktových očích zablesklo varování. „Myslím, že si promluvíme někdy jindy, až se uklidníte.“

Dívala se za ním, jak odchází chodbou. Jakmile zmizel na konci, práskla dveřmi a zavřela se. Asi deset minut čekala, pak opět opatrně otevřela a rozběhla se k lodnímu schodišti.

Sestoupila o dvě paluby níž, rozhlédla se, jestli ji nikdo nesleduje, a zamířila ke dveřím Williamsovy laboratoře.

Zaklepala. Když se nikdo neozval, zkusila otevřít. Nikdo tam nebyl. Vstoupila dovnitř, zavřela za sebou a rychle prošla do

vedlejší místnosti. Ani tam však Heath nebyl – místo něho našla pouze zkamenělou lebku prehistorického tvora.

Zmatená opustila laboratoř a vystoupila na palubu B.

Na velitelském stanovišti uviděla kapitána Hoppa. Vzpomněla si, jak se postavil Benediktovi, přistoupila k němu a vzala ho stranou.

„Jak je to s vámi?“ zeptal se Hoppe. „Vy už tady přece nemáte být…“

„Mohla bych s vámi mluvit o samotě?“

„Každou chvíli připluje *Epimetheus,*“ řekl kapitán spíš k posádce než k ní. „Pojďme nahoru. Odtud můžeme sledovat, jak sestupuje.“

Terry ho následovala přístupovou šachtou na pozorovací palubu. Netrpělivě čekala, až odklopí vnější titanový plášť zakrývající sférické pozorovací okno.

„Mluvte potichu,“ řekl kapitán. „Stěny mají uši.“

„Benedikt mě drží na palubě jako svého vězně…“

„Já vím.“

„Můžete mi nějak pomoct?“

„To – nevím.“

„Kde je Heath Williams? Co se s ním stalo?“

„Ten paleobiolog? Myslím, že dnes ráno odplul na *Prometheovi.*“

Zmocnila se jí úzkost. Jak jen mohl odplout, aniž ji vzal sebou?

„Kapitáne, prosím vás, musím se odtud dostat.“

Bylo vidět, že Hoppe začíná být nervózní. „Co pro vás mohu udělat?“

„Požádejte rádiem o pomoc úřady na pevnině.“

Hoppe zavrtěl hlavou. „Všechny komunikační linky, které má *Benthos* a jeho ponorky k dispozici, jsou směrovány přes *Goliáše.* Neexistuje způsob, jak tento článek obejít.“

Terry cítila, že se jí do očí derou slzy zoufalství. „Jste schopen pilotovat *Epimethea*?“

Viděla, že v něm její otázka vyvolala zmatek. „S *Epimetheem* bychom se moc daleko nedostali. *Goliášovi* bychom neunikli…“

„Jak daleko je nejbližší ostrov?“

„Asi sto dvacet mořských mil na západ, to je přes dvě stě dvacet kilometrů.“

„To bychom mohli dokázat.“

Kapitán Hoppe se obrátil k pozorovacímu oknu a ukázal na slabé světlo poblikávající v dálce. „Tam se blíží *Epimetheus,*“ řekl tiše.

„Kapitáne, prosím vás…“

Hoppe dlouho hleděl na svůj temný obraz ve skle. „Sloužím u Benedikta víc než dvacet let. Ujal se mě. Předtím jsem byl beznadějný alkoholik – zabil jsem svou ženu a malou dcerku, když jsem řídil opilý.“ Pohlédl jí do očí a utřel si slzy. „Myslím, že moje dcerka by teď byla asi ve vašem věku.“

„Zachránil byste mi život.“

„Vraťte se do své kajuty a zůstaňte tam. S nikým nemluvte. Sejdeme se ve tři hodiny ráno na palubě G.“

Následujících čtrnáct hodin strávila Terry zavřená ve své kajutě a s úzkostnou dychtivostí čekala na okamžik, kdy bude moci uniknout ze svého podmořského vězení.

Benedikt nemarnil čas. Chvíli poté, co *Epimetheus* přistál, odvelel ho na první průzkumnou výpravu – tentokrát však v těsném doprovodu *Benthosu.* Terry slyšela, že se ponorka někdy po půlnoci vrátila. Pořád ještě neměla tušení, jakou činnost vlastně Geo-Tech na mořském dně vyvíjí, ale nyní již s jistotou věděla, že rozmisťování robotů UNIS je pouze zástěrkou pro Benediktovy vlastní cíle.

Deset minut před třetí hodinou ranní vyšla z kajuty. V pravé ruce svírala kovovou trubku. Bosá, s botami v rukou tiše vystoupila po lodních schůdcích na palubu G.

Zastavila se v prázdné chodbě a poslouchala.

Zaslechla něčí hlasy… ozývaly se z hangáru. Že by kapitán Hoppe?

Rozběhla se chodbou. Když se přiblížila k vodotěsným dveřím, s překvapením zjistila, že jsou lehce pootevřené. Nakoukla

škvírou a uviděla kapitána. Klečel na kolenou u zdi zády k ní.

Vstoupila do hangáru a zavřela za sebou.

„Kapitáne, co to tam děláte?“

Dotkla se jeho ramene, ale vzápětí uskočila dozadu jako uštknutá. Kapitánovo tělo se zhroutilo na bok. Z prořízntého hrdla vytékala krev.

Její výkřik ztlumila něčí ruka. Sergej!

„Copak tě tak zdrželo?“ zašeptal rusky. Chytil ji zezadu za vlasy a druhou rukou jí přiložil k hrdlu ostří loveckého nože.

„Než tě zabiju, trochu si spolu užijeme, *da?* Pusť tu tyč.“

Kovová trubka dutě bouchla o podlahu u jejích nohou.

„A teď si sundej kalhoty,“ zašeptal a strčil jí jazyk do ucha.

Terry cítila, že ostří nože proniklo kůží a teče jí krev. Pomalu si rozepnula džínsy. Horečně uvažovala, co bude dál.

„Stáhni si je dolů, až ke kotníkům.“

Začala si stahovat těsné kalhoty přes boky, pak se ohnula, aby je přetáhla přes lýtka. Schválně přitom vyklouzla pravou nohou z nohavice.

Stále ji držel za vlasy, ale nůž na chvíli sevřel mezi zuby, rozepnul si kalhoty a stáhl si je až ke kotníkům. Funěl přitom jako zvíře.

Terry cítila, že se jí špička nože opět zaryla zezadu do krku. „Ohni se. Roztáhni nohy.“

Terry se předklonila dopředu. Nyní cítila hrot nože na zádech. Roztáhla nohy, opatrně přenesla váhu na levou nohu a připravila se.

Rus opět přemístil nůž do zubů, pak jí stáhl kalhotky. Když jí hmátl mezi nohy, otřásla se ošklivostí.

Teď!

Prudce kopla pravou nohou a zasáhla ho do obnažených genitálií.

Sergej zařval bolestí.

Terry klesla na jedno koleno, a přestože ji Sergej táhl za vlasy dozadu, snažila se dosáhnou na trubku. Konečně ji sevřela. Bleskurychle se otočila a ze všech sil jí Rusa uhodila do hlavy.

Sergej se zhroutil na zem. Temeno hlavy se mu zbarvilo krví.

Terry o krok couvla a pak ho ještě jednou udeřila. Zaslechla, jak praskla lebeční kost.

Dlouho stála nad zhrouceným tělem a oddychovala. Chtělo se jí křičet odporem. Po chvíli si opět natáhla kalhoty a sklonila se k Rusovi, aby zkontrolovala jeho puls.

Pořád je živý…

S trubkou připravenou k úderu mu začala prohledávat kapsy. V košili našla magnetickou kartu.

Náhle se Rus pohnul a chytil ji rukou za nohu.

Tlumeně vykřikl. Otočila se a praštila ho trubkou přes zápěstí.

Sergej zaúpěl a pustil ji.

Terry doběhla k vodotěsným dveřím vedoucím na chodbu. Když se přesvědčila, že jsou zavřené, vstoupila do velínu hangáru a zavřela za sebou hydraulicky ovládané dveře.

Chvíli se orientovala na řídicím panelu. Jakmile našla knoflík ovládání zaplavovacích ventilů, otočila jím proti směru hodinových ručiček. Z otvorů v podlaze začala tryskat voda. Viděla, že Sergej se převalil, zvedl se na kolena a držel si hlavu.

Po chvíli se dokonce postavil a jako opilý se potácel k vodotěsným dveřím do chodby.

Terry pohlédla na řídicí panel. Červená kontrolka ji informovala, že dveře do chodby, ani do velínu nelze ve fázi zaplavování hangáru otevřít.

Sergej cloumal dveřmi do chodby jako šílený. Pak uviděl Terry sedící ve velínu. Připotácel se k okénku a přitiskl na ně tvář. V jeho očích byla spalující zášť chyceného dravce. Tvrdě udeřil pěstí do skla.

Voda mu nyní dosahovala až k pasu.

Sergej znovu a znovu bouchal do okénka.

Terry sledovala, jak se jeho nenávist postupně mění v strach. Znovu zoufale udeřil pěstí do skla. Voda mu mezitím stoupla až k bradě. Přitiskl nos na sklo a zíral na ni šíleným pohledem. Voda dosáhla ke stropu a vnější vrata se otevřela. Sergej se chytil za hlavu. O vteřinu později mu praskla lebka jako přezrálý meloun.

Terry se otočila na druhou stranu a zhroutila se do operátorského křesla. Byla naprosto vyčerpaná. Zbytky obou rozdrcených těl táhl proud k otevřeným vratům hangáru a ven do temnoty.

Náhle ji upoutal jakýsi pohyb – z hlubiny se vynořila nestvůrně veliká hnědá hlava. Obrovské ploché čelisti připomínající krokodýla se doširoka otevřely a odhalily řadu strašlivých špičatých zubů.

Terry ztuhla. Zděšená a zároveň fascinovaná sledovala, jak nestvůrný prehistorický plaz vstrčil hlavu do hangáru a v jediném okamžiku pohltil zbytky Sergejova těla. Netvor se potom obrátil břichem vzhůru a na všechny strany plival kusy rozdrceného masa.

Světélkující jasně červené oči šmejdily po hangáru a hledaly další žrádlo.

Kolem obludy propluly zbytky těla kapitána Hoppa a zmizely ve tmě Hlubiny. Náhle zrůdný plaz vytáhl hlavu z hangáru a vlnivými pohyby odplul.

Terry třesoucí se rukou stiskla ovládací tlačítko, kterým dala povel k uzavření vnějších vrat hangáru. Myšlenky na útěk v *Epimetheu* byly ty tam. V tuto chvíli jí připadalo snesitelnější zemřít na palubě *Benthosu*, než se střetnout s obludami kroužícími kolem lodi.

Slyšela, že se spustila hydraulická čerpadla. Dlouhé minuty trvalo, než se voda z hangáru přečerpala do nádrží rozmístěných po obvodu základny *Benthosu.*

Konečně se na ovládacím panelu rozsvítily zelené kontrolky. Terry otevřela dveře velínu a zhluboka se nadechla vlhkosti zbylé po mořské vodě. Prohlédla mokrou podlahu, aby měla jistotu, že v hangáru nezbyl jediný důkaz o tom, že tady byla.

Náhle zaslechla podivné zvuky. Přestala dýchat. Z vnější strany vrat hangáru se ozývalo škrábání.

Vyběhla do chodby a zavřela za sebou těžké vodotěsné dveře.

Návnada

Aljašský záliv

Vrtulník pilotovaný Macem dosedl na palubu *Williama Beeba* až za svítání. Harry Moon je hned odvedl na velitelské stanoviště.

Doktor Maren a kapitán Morgan stáli sklonění nad mapou Aljašského zálivu a na druhém konci místnosti se Celesta dohadovala s kýmsi vysílačkou.

„Netváříte se moc vesele," obrátil se k nim kapitán.

„Nemáme k žádnému veselí důvod," zamumlal Mac.

Celesta praštila sluchátkem. „K čertu s nimi. Kanadské úřady nás činí zodpovědnými ze smrt jakési kajakářky a kluka, který spadl z trajektu."

„A mají pravdu. Za jejich smrt neseme odpovědnost my, kdo jiný?" řekl Jonas.

„To je pitomost," odsekla Celesta.

„Když ze zoologické zahrady uteče lev a někoho zabije, pak je za to zodpovědná zoologická zahrada," poznamenal Mac.

Celesta teatrálně obrátila oči v sloup. „Díky za vysvětlení. Určitě vás ale potěší, když vám řeknu, že kanadská pobřežní stráž se rozhodla vzít věc do svých rukou. Už vyslali ozbrojený pobřežní člun a dvě helikoptéry, aby žraloka našli a zabili."

Maren posměšně odfrkl. „Kašleme na Kanaďany. Během noci se Meg přesune do Aljašských vod a ocitne se mimo jejich působnost."

„Proč měníme kurs?" zeptal se Jonas.

Maren ukázal na mapu. „Od ostrova Vancouver existují dvě

odlišné cesty, po kterých migrující velrybí hejna táhnou do Beringova moře. Teď už víme, že Meg sleduje tu hlavní podél kanadského a aljašského pobřeží. Předpokládám, že zachová směr na západ, dokud se nedostane k Aleutám. Odtud by měla sledovat velryby na sever přímo do Beringova moře. My teď plujeme po druhé cestě, zkratkou, kterou používají především velryby šedé. Vezmeme to tedy napříč Aljašským zálivem, a tak ji předstihneme. To nám umožní zkřížit jí cestu tady – v blízkosti mysu Chiniak na ostrově Kodjak."

Jonas se sklonil nad mapou. „A jak ji hodláte najít, až se dostaneme před ní – a to nemluvím o tom, jak se k ní chcete dostat tak blízko, abyste ji mohli harpunovat?"

„Změnili jsme plán," řekla Celesta. „Chceme ji přilákat na návnadu."

„Na jakou návnadu?"

„Na lvouny," řekl Maren. „Lvouní maso je pro Meg delikatesa. Až se dostaneme ke Kodjaku, naložíme na palubu tři čerstvě zabité lvouní samce. Pak zavěsíme na hák kus masa, já do něho dám slušnou dávku anestetika a potáhneme návnadu podél pobřeží. Pět minut potom, co ji Meg zhltne, bude naše."

Kapitán Morgan se znovu sklonil nad mapu. „Kdy předpokládáte, že megalodon dorazí k mysu Chiniak?"

„Pokud popluje stejnou rychlostí jako teď, za tři až čtyři dny."

„Potom navrhuji, abychom se střídali po směnách na stráži," řekl Harry.

Maren přikývl na souhlas. „Zatím dám dohromady plán."

Nemocnice Valley Memorial
Monterey, Kalifornie

Sadiu Kleffnerovou překvapilo, že vidí svého šéfa sedět. U nemocničního lůžka stála sestra a skláněla se k němu.

„Masao, jak se cítíte?" zeptala se Sadia.

„Zaplaťpánbůh, dobře. Sadio, řekněte sestře, že se musím

okamžitě vrátit do Institutu.“

„Jen si klidně lehněte, pane Tanako. Dokud to napovolí lékař, nikam nepůjdete.“

„Ale mně už je docela dobře…“

„To pana doktora jistě potěší. Teď si ale lehněte, nebo vás k lůžku přivážu.“

Masao se chystal protestovat, ale pak dospěl k názoru, že mu nezbývá než se podrobit, a lehl si.

Sadia se posadila na kraj lůžka. „Včera dokončili výměnu vrat v laguně. Teď by prý s nimi nehnul ani King Kong.“

Tanaka počkal, až sestra odejde. „Co je s vámi, Sadio? Víte, že vždycky poznám, když přede mnou něco skrýváte.“

Sekretářka uhnula pohledem. „Už jsou další mrtví. Mladý chlapec a jakási žena.“

Masao zavřel oči – na okamžik pocítil v hrudi úzkostné napětí.

„V médiích nás trhají na kusy. Začíná to být špatné.“

„Neslyšela jste, co je s mojí dcerou?“

„Konečně se mi podařilo spojit se s *Goliášem*. Řekli mi, že se Terry rozhodla zůstat na *Benthosu* ještě další týden.“

„Cože? Ona je pořád dole v Hlubině?“

Sadia zpozorovala, že se mu třesou ruce. „Ujišťovali mě, že je všechno v pořádku.“

„Ne, nic není v pořádku. Něco se tam děje, cítím to. Kde je Jonas?“

„Na lodi někde u Aljašského zálivu. Snaží se dostihnout megalodona u Kodjaku. Abych nezapomněla – poslali jsme za nimi dvě AG-dvojky. Na Celestin příkaz.“

„Cože, *AG-dvojky?*“ Masao otevřel oči. „Na co jim budou hloubkové ponorky?“

„Nevím. Celesta vysloveně chtěla *AG-dvojky*.“

Masao zavrtěl hlavou. „Sadio, teď mě dobře poslouchejte. Chci, abyste se spojila s fregatním kapitánem Jamesem Adamsem ze základny válečného námořnictva v Guamu. Řekněte mu, že se s ním potřebuju okamžitě setkat. Zajistěte mi letenku na nejbližší spoj.“

„Ale váš lékař vás ještě nepropustil.“

Tanaka se posadil a odpojil si od paže hadičku intravenózní výživy. „Tak se musím propustit sám.“

„Ale, Masao…“

„Sadio, copak nechápete, že je ohrožen život mé dcery? Přineste mi oblečení, než se vrátí Velká sestra Ratchedová.“

Mys Chiniak
Jihozápadní pobřeží ostrova Kodjak

Celesta stála u zábradlí na levoboku a sledovala, jak lodní jeřáb vyzdvihuje z rybářské lodi posledního ze tří ulovených lvounů a překládá ho na palubu *Williama Beeba.* Posádka mrtvá těla obkládala ledem.

Náhle k Celestě přistoupil Maren a podával jí telegram. „Čerstvá zpráva z *Goliáše.*“

Celesta přelétla papír očima. „To je od Benedikta.“

„Co ti píše?“

„*Age quod agis* – Vezmi věc do svých rukou.“

„Co to má znamenat?“

„Že se mnou ztrácí trpělivost.“

„Nedělej si starosti.“ Maren ji položil ruku kolem pasu. „Chytíme megalodona, jakmile…“

Celesta se od něho odtáhla. „Řekla jsem ti, že na veřejnosti ne.“

„Proč? Bojíš se, že by nás mohl vidět Taylor? Nesnaž se to popírat. Vidím, jak se na něho díváš.“

„Žárlivost ti nesluší, Michaeli. Jak říká Benedikt, raději bys měl vzít věci do svých rukou.“ Pohlédla na hodinky. „Kdy začíná moje hlídka?“

„Naplánoval jsem tě na konec šesté směny. O půlnoci tě vystřídá Harry a po něm od dvou do šesti ráno nastoupí Taylor a Mackreides. Vyšlo to krásně. Můžeme spolu být, aniž by o tom Taylor věděl.“

„Idiote!“ V Celestiných očích blýskl hněv. „O tom, kdy a jestli vůbec se uvidíme, rozhodnu já, a ne tvoje hormony. Řekla jsem ti jasně, že mě máš dát s Jonasem dohromady.“

Maren se polekaně stáhl. „Já vím, ale Taylor trval na tom, že chce mít hlídku s Mackreidem a v noci. Co jsem měl dělat?“

Celesta pozorovala, jak se od nich pomalu vzdaluje rybářská loď. „Ti dva mají něco za lubem. Kde je teď Jonas?“

„Naposledy jsem ho viděl s Mackreidem ve vrtulníku.“

„Najdi ho a řekni mu, že jsem velmi zneklidněná a mám obavy o to, co je s *Benthosem.* Řekni mu, ať za mnou hned teď přijde do mé kajuty, že s ním potřebuju mluvit.“

„A co my dva? Jak to bude v noci?“

„Povinnosti mají přednost před radovánkami. Teď běž a udělej, co jsem ti řekla.“

Maren nakoukl do kokpitu, a když tam nikoho neviděl, obešel vrtulník a otevřel dvířka nákladového prostoru.

Ani tam nikdo nebyl.

Už chtěl dvířka zavřít, když si všiml, že zpod deky vyčnívá pažba. Vlezl dovnitř a odkryl deku – před ním ležela velká granátometná puška.

„Ten parchant…“

Opatrně vyhlédl ven, aby se ujistil, že ho nikdo neviděl, a pak zalezl do zadní části stroje.

„Ty jsi snad zešílel,“ řekl Mac, když za sebou zabouchl dveře kajuty.

„Vím, že je to riskantní, ale ne nereálné,“ řekl Jonas. „Je to jediný způsob, jak se dostat k jistému výstřelu.“

„A na jakou vzdálenost se k němu chceš dostat?“

„Tak na padesát až šedesát metrů.“

„A jak hodláš zabránit, aby na tebe nezaútočil?“

„Nebude tušit, že jsem ve člunu. Nepoužiju motor, ale nechám se táhnout lodí – kousek před návnadou.“

„Ty jsi opravdu zešílel. Tak mě alespoň nech, abych byl v

člunu s tebou.“

„Nemůžeš tam být se mnou. Potřebuju, abys kontroloval situaci ze vzduchu. Podle signálu vysílače sice poznám, že je Meg nablízku, ale ty ji můžeš objevit dříve.“

„Pořád si myslím, že je to zatraceně riskantní podnik.“

„Možná, ale tohle šílenství už musí někdo zastavit. A já ho dnes v noci ukončím – tak, nebo onak.“

Ozvalo se zaklepání. Mac otevřel.

Přede dveřmi stála Celesta. Její mejkap prozrazoval stopy po slzách. „Oh, promiňte, nechtěla jsem rušit…“

„Co se děje, Celesto?“ zeptal se zneklidněný Jonas.

„Musím s vámi mluvit. Přijďte, prosím vás, za mnou – hned, jak se uvolníte.“

„Právě odcházím,“ řekl Mac. Pohlédl na Jonase a obrátil oči vzhůru.

Celesta vešla do kajuty a přistoupila k lodnímu okénku. V jejích očích se třpytily slzy. „Jonasi, nevím, v jakém stavu náš vztah právě je, ale potřebuji vaši podporu. Potřebuji, abyste mi věřil.“

„Co se stalo?“

„Přemýšlela jsem o vašich děsivých snech. Možná bychom je neměli podceňovat. Vím, zní to bláznivě, ale cítím, že musím Benedikta varovat před Ďáblovou dírou.“

Jonas zavrtěl hlavou. „Najednou mým šíleným snům věříte? Říkala jste přece, že to jsou jen projevy utkvělých pocitů viny, které mám…“

„Terry je pořád ještě na *Benthosu.*“

„Cože?“ Jonas ji chytil za ruku. „Proč jste mi to neřekla dříve? Jak to, že tam pořád je?“

„Podle Benedikta odmítá opustit stanici, dokud nebude vysazen poslední UNIS.“

Jonas cítil, že se mu dělá mdlo. Klesl na kraj lůžka a třel si spánky. „Chci s ní mluvit.“

„To nejde. S *Benthosem* má přímé spojení pouze *Goliáš.*“ Posadila se vedle něho a začala mu masírovat krk. „Jonasi, řekněte

mi polohu Ďáblovy díry. Dejte mi šanci, abych je mohla varovat.“

Jonas mlčel.

„Pořád mi nevěříte?“

„To není otázka důvěry.“

„Takže vám záleží víc na dodržení slova, které jste dal válečnému námořnictvu, než na životě své ženy?“

„Najednou máte obavy o moji ženu?“

„Mám obavy o Benedikta a posádku *Benthosu.* Nemusím vám připomínat, že se nacházejí víc než jedenáct kilometrů pod hladinou oceánu a že sebemenší trhlina v plášti ponorky by mohla…“

„Nechte toho, Celesto. Já jsem ten poslední člověk, kterému byste mohla dělat přednášky o Marianské hlubině. Podívejte se, potřebuju si to rozmyslet. Dejte mi čas?“

Celesta se zklamaně otočila pryč. „Dobře. Seďte tady a nedělejte nic. Ale jestli se tam těm lidem něco stane, nikdy vám to nezapomenu.“

Jonase obklopila neproniknutelná tma. Zcela ztratil orientaci. Přitiskl tvář na tvrzené sklo malého okénka a zíral do tmy, kdy se objeví bílý anděl smrti.

V dálce se mihlo cosi světlého. Jonas nemohl říct, jestli to bylo pod ním, nebo nad ním, věděl jen, že se pohybuje směrem k tomu. Slabá zář se stávala výraznější, neurčitý tvar získával kontury. Jonas se začal chvět. Pocit strachu, který mu svíral žaludek, sílil.

Zdálo se, že přítomnost toho tvora vnímá celou podstatou svého bytí. Tvor přestal kroužit a trojúhelníková hlava tiše zamířila k ponorce. Strašidelně světélkující tělo působilo v *naprosté tmě hlubiny jako přízrak.*

Jonas se snažil nadechnout, ale jako by ho cosi svíralo. Nebyl schopen se odvrátit. Jako hypnotizovaný sledoval svého trýznitele – jeho široce rozevřené čelisti, za nimiž se černala nedohledná jeskyně jícnu.

V tlamě obludy se cosi objevilo. Objekt vyplul ven, jako by ho netvor vyplivl, a stoupal k Jonasovi.

Nouzový modul?

Pouzdro podobné rakvi se zastavilo kousek od okénka. Jonas viděl obrys postavy uvnitř. Byl to muž – úplně nahý, s obličejem skrytým ve stínu.

Bílá zář netvorova těla poněkud pohasla a rysy muže vyvstaly zřetelněji. Jonas vykřikl hrůzou. Vytřeštěným pohledem zíral na mrtvou tvář – svou vlastní.

Jonas se zvedl na lokti a zaklapl budík. Převalil se na bok. Vize jeho vlastního neživého těla plujícího hlubinou nechtěla zmizet. Posadil se. Byl promočený potem a celý se chvěl.

Pohlédl na ciferník: bylo půl dvanácté v noci. Vstal, dopotácel se k okénku a otevřel ho. Do kajuty vrazil závan chladného arktického vzduchu. Jonas si uvědomil, že venku lehce mží. Zavřel okénko a začal na sebe natahovat vlhké oblečení.

Věděl, že ho čeká těžká noc.

Když vystoupil na palubu, drobný déšť zhoustl. Přetáhl si přes hlavu kapuci a vydal se po kluzké palubě na záď.

U velkého navijáku stál Mac a hovořil s Harrym Moonem. Harry kývl na pozdrav. „Mizerné počasí, co?“

„Doufejme, že se to ještě nezhorší,“ odpověděl Jonas.

Harry zvedl hlavu k temné obloze. „Tenhle déšť by měl kolem druhé až třetí ustat. Není tu co dělat, člověk musí jen pozorovat lano a snažit se neusnout. Kdyby se ta vaše obluda zakousla do návnady, určitě to poznáte. Stačí povolit naviják a modlit se, aby ten Marenův uspávací prostředek zabral.“

„Já vím, co se přitom má dělat,“ řekl Jonas.

„Pak vám už jen popřeju dobrou noc. V šest ráno vás vystřídá Celesta.“

Jonas počkal, až Harry zmizel uvnitř lodi. Pak spustil naviják a přitáhl návnadu, zatímco Mac zamířil k vrtulníku, aby přinesl připravené vybavení.

Z moře se vynořilo mrtvé tělo lvouna. Jonas vytáhl návnadu na záďový palubní nosník a vypnul naviják.

Ocelové lano mizelo v tlamě zvířete a končilo velkým hákem

zabodnutým v břichu. Uvnitř těla bylo zašitý desetigalonový vak s roztokem narkotizační látky. Další sáčky s anestetikem byly umístěné na několika místech pod kůží.

Maren neponechal nic náhodě.

Mac se vrátil s granátometnou puškou. Jonas odemkl skladovací boudu, vyjmul z bedny malou příruční tašku a vytáhl z ní výkonný bezdrátový amplion. Potom Mac rozevřel mrtvému lvounovi tlamu a Jonas vsunul zařízení zvířeti do jícnu.

„Teď to vyzkouším.“ Jonas sáhl do brašny a zapnul akustický systém. Zevnitř mrtvoly se ozval hluboký bručivý zvuk. Jonas přidal na síle, až se temná masa těla rozechvěla a začala klouzat po mokré palubě.

„To je jako v hororu,“ prohlásil Mac. „Na jakou vzdálenost to ten tvůj žralok uslyší?“

„Zvuk se pod vodou šíří mnohem dál. Těžko říct, jak citlivé má megalodon smysly, ale předpokládám, že tyhle vibrace zaznamená na opravdu velkou vzdálenost.“ Jonas si setřel z tváře vlhkost. „Pomoz mi, spustíme návnadu zpátky do vody.“

Zapnul naviják. Malý jeřáb zvedl tělo lvouna do výšky, potom Mac odsunul otočné rameno nad vodu a Jonas uvolnil asi sto metrů délky lana. Návnada zmizela ve tmě.

„Tak a teď je řada na mně,“ řekl Jonas.

„Jonasi…“

„Prosím tě, ne. Vím, co chceš říct, už to znám nazpaměť. Raději mi pomoz s člunem.“

V prostřední části lodi byly na obou stranách malé navijáky na spouštění gumových záchranných člunů. Jonas do jednoho člunu vlezl a přivázal k oku na jeho přídi velké kolo nylonového lana.

„Je dlouhé šedesát metrů,“ řekl. „To by mělo stačit, abyste mě vlekli asi padesát metrů před návnadou.“

Mac zakroutil hlavou, ale přesto mu podal pušku. „Jinak řečeno, o něco víc než na dvě délky megalodonova těla. Co pro tebe budu moct udělat, pokud se dostaneš do nějaké blbé situace? To už by bylo bezpečnější, kdybys měl v člunu motor.“

„Řekl jsem ti, že vlečení je lepší. Zvuk motoru by Meg jen

přilákal.“

Mac mu podal krátkovlnnou vysílačku. „Budu se držet asi třicet metrů nad tebou. A budu mít spuštěné záchranné lano s popruhy, kdybys potřeboval rychle z člunu.“

Jonas se přinutil k úsměvu. Potom vytáhl z bedny soupravu se sluchátky a nasadil si ji na uši. Chvíli poslouchal.

„Slyšíš něco?“

„Ne, ještě není v dosahu. Je ti jasné, že nás čeká dlouhá noc.“

„Jen v té své lodičce neusni, Ahabe.“ Mac uvolnil západku kladky a spustil člun do vody.

Jonas dole člun odpojil od spouštěcích popruhů. Proud za lodí plující rychlostí pěti a půl kilometru k jihozápadu ho rychle unášel do tmy.

Mac už předtím přivázal konec lana ke kovovému sloupku zábradlí a nyní pomalu lano popouštěl, aby se člun dostal asi do poloviny vzdálenosti mezi lodí a vlečenou návnadu.

Jonas cítil, jak kolem něho tiše ubíhají temné vody Aljašského zálivu. Padal chladný déšť a severní vítr ho rozechvíval chladem. Skrčil se na dno člunu a opřel se záchrannou vestou o záď.

Ocelové lano, které se táhlo z lodi k návnadě, probíhalo asi půl metru nad jeho levým ramenem a mizelo v šedočerné temnotě. Jakmile Jonas přivykl tmě, rozeznal na konci lana světlejší skvrnu zpěněné vody. Někde tam sto padesát metrů za ním čeřilo hladinu tělo lvouna. Jonas zaslechl nad vlnami temné dunění amplionu – bylo to, jako by v mrtvém těle bušilo obrovské srdce.

Zvedl pušku a zaostřil její zaměřovač na zpěněnou skvrnu.

„Večeře je připravená,“ zašeptal. „Tak pojď, Meg, a vezmi si ji.“

Pětatřicet kilometrů severovýchodně od mysu Chiniak plula loď. Sto šestnáct a půl metru dlouhý trajekt jménem *Kennicott* mířil po aljašské lodní magistrále k jihu. Aniž to kdokoliv z osmi set pasažérů a členů posádky tušil, loď na cestě k ostrovu Kodjak provázela jako stín obrovská světlá skvrna.

Jakmile megalodon vplul do vod Aljašského zálivu, zvýšil v

instinktivní reakci na chladnější vodu rychlost. Vývojové změny, které umožnily tomuto obrovskému živočišnému druhu přežít až do poslední fáze doby ledové, mu nyní pomáhaly přizpůsobit se. Chemické reakce v součinnosti s nervovým a oběhovým systémem rozšířily žralokovu schopnost rychlých svalových kontrakcí, jejichž účinkem se zvýšila jeho tělesná teplota o šest až osm stupňů. Rozšířené tepny pak rozváděly vlnu nově generované tepelné energie do vnitřních orgánů, zatímco tlustá kůže a podkožní vrstva pomáhaly rybě izolovat je od vnějšího chladného prostředí.

Megalodon klouzal těsně pod hladinou a hledal potravu v brázdě, kterou ze sebou zanechával trajekt. Přestože zvýšení tělesné teploty mělo současně za následek zrychlení zažívacího procesu, metabolismus utlumený chladem v kombinaci s pokračujícím obdobím rujnosti vedl naopak k tomu, že se dostavil pocit ochablosti. Od chvíle, kdy se megalodon naposledy nažral, uplynuly už tři dny, jenže teď se cítil tak slabý, že se neodvažoval zaútočit na velrybí hejno.

Kroužil tedy kolem velké lodi, když jeho čidla náhle zaregistrovala známé vibrace. Žralok se vytrhl z netečnosti, ostře máchl ocasní ploutví a pohnal své obrovské tělo dopředu. Světlá skvrna ve tvaru obrovského torpéda podklouzla pod lodí a naváděná akustickým majákem vyrazila najisto za potravou.

Dvě hodiny padesát šest minut ráno

„Jonasi, jsi ještě živý?“

Jonas zvedl hlavu. Přestože slyšel rachot rotorů, samotný vrtulník na černé, zatažené obloze nespatřil. Sáhl zdřevěnělou rukou po krátkovlnné vysílačce a přitiskl si ji k uchu.

„Jo, žádná velká zábava, ale držím se. Jak je tam nahoře?“

„Trochu se zvedá vítr, ale pokud se neblýská, je to v pohodě. Co ty? Musíš být jako rampouch.“

„Ani ne, kombinéza drží teplo, ale začínají se zvětšovat vlny.“

„Poslyš, kamaráde, co tak, kdybychom to dnes v noci zabalili. Vytáhnu tě nahoru, než chytíš zápal plic.“

„Ne!“ houkl Jonas. „Už žádné noční můry, žádné zprávy, že ta bestie zase někoho sežrala. Už jsem ti řekl, že to dnes jednou provždy ukončím.“

„A co když se to tvé monstrum neobjeví, Ahabe?“

„Objeví. Konec.“ Jonas schoval vysílačku do kapsy.

Vlny vysoké až jeden metr houpaly člunem ze strany na stranu a sílící vítr hnal Jonasovi do tváře studené dešťové kapky.

Co když se opravdu neobjeví…

Jonas zíral upřeně do tmy. Proti temné obloze se rýsovala šedočerná hladina zčeřená vlnami. Už nejméně posté mu před očima proběhl děsivý obraz nočního snu, kdy viděl sám sebe mrtvého v záchranném modulu.

Obrazy mu plynuly před očima, a přestože bděl, znovu prožíval všechny své noční hrůzy. Viděl, jak stojí v dešti a hledí na vojáky námořní pěchoty spouštějící do země muže, jejichž smrt v Hlubině před jedenácti lety zavinil. Viděl se na palubě lodi *Magnate*, jak bezmocně přihlíží smrti své bývalé ženy v zubech mořské obludy. A viděl také, jak stojí v soudní síni a advokáti obětí na něho křičí obvinění z nezodpovědnosti a veřejného ohrožení, zatímco dav přihlížejících šeptá „vrah, vrah.“ A potom Terry, ležící v slzách na nemocničním lůžku a oplakávající jejich mrtvé dítě.

Terry k němu otočila hlavu a její hluboké asijské oči na něho hleděly s toutéž směsí smutku a nenávisti, jakou viděl v pohledech rodičů, manželů a manželek, sourozenců a dětí všech těch, co zahynuli strašlivou smrtí v zubech netvora.

Jonas otevřel oči a několikrát se zhluboka nadechl, aby se vzpamatoval.

Déšť ustal.

Klekl si na sedátko, rozepnul si kombinézu a ulevil si přes okraj člunu.

„Čekám na tebe, bestie,“ zašeptal. „Tak pojď a vezmi si mě.“

Celesta zrychlovala pohyby a prudce vrážela pánví do

Marenových slabin. Náhle zaslechla, že slabě vykřikl a vzápětí se jeho tělo uvolnilo.

„To je všechno?“ zaúpěla zklamaně.

„Děláš si legraci?“ zašeptal se smíchem. „Bylo to fantastické.“

Převalila se na bok. „Alespoň někdo z toho něco měl.“

„Kam jdeš?“

„Osprchovat se.“

Hleděl za ní a obdivným pohledem pozoroval její postavu. „Mohu jít s tebou?“

Otočila se k němu. „Michaeli, neuraz se, ale doufám, že si nemyslíš, že to bylo bůhvíco. Běž do své kajuty, chci se vyspat.“

Maren se posadil, navlékl na sebe oblečení a odešel.

Píp.

Nepatrný zvuk Jonase vylekal, jako by vedle něho udeřil blesk. Rychle si nasadil sluchátko a zatajil dech.

Píp… píp… píp…

Jednou rukou sevřel pušku a druhou sáhl pro krátkovlnnou vysílačku. „Macu, právě se ozval signál!“

Mac prohledal pohledem černou hladinu. „Nic nevidím. Zůstaň pokud možno v klidu a neupozorňuj na sebe.“

„Samozřejmě,“ odpověděl Jonas vzrušeným hlasem. Napjatě pátral kolem sebe.

Pípání sílilo.

Megalodon nasál vodu. Jeho čichová čidla zaznamenala slabé stopy pachu moči. Vystoupil asi deset metrů pod hladinu a kroužil pod kořistí. Zatím se držel v bezpečné vzdálenosti a jeho smysly dál sondovaly okolí.

* * *

„Tam je,“ vykřikl Mac. „Krouží pod hladinou asi dvacet metrů od tebe na tvém levoboku. Drž se, právě proplouvá pod tebou!“

Jonas se chytil sedátka. Cítil, že se voda pod člunem zvířila a proud ho na okamžik strhl stranou. Opatrně se naklonil přes okraj.

Ve tmě zahlédl mihnout se světélkující ocasní ploutev. Megalodon proklouzl doprava a zmizel.

„Jonasi, jsi tam?“

„Pst.“ Jonas stáhl hlasitost. „Kde je?“

„Zmizel někde v hloubce.“

Jonas cítil, jak mu prudce buší srdce. Sevřel oběma rukama pušku.

„Jonasi, vynořil se za návnadou…“

Jonas přitiskl oko k dalekohledu pušky.

„Teď zaútočil!“ vykřikl Mac.

Megalodonův nos vyrazil nad hladinu kousek za návnadou a široce rozevřené čelisti sklaply nad zadní půlkou lvounova těla.

Jonas zamířil na obrovskou hlavu, zatajil dech – a stiskl spoušť.

Cvak.

Měl pocit, jako by mu vynechalo srdce. Znovu zamířil a stiskl spoušť ještě jednou.

Cvak. Cvak – cvak.

„Do prdele, ten krám nestřílí!“

Vzápětí mu srdce vyskočilo až do krku. Člun se najednou zastavil. Přímo proti Jonasovi se řítilo torzo návnady.

Mac uviděl, že se člun zastavil. V předtuše pohlédl na záď *Williama Beeba.* Po palubě se mihla osamocená postava a zmizela uvnitř lodi.

„Jonasi, někdo přesekl tvoje lano. Vydrž, letím k tobě…“ Mac prudce klesl nad člun, aby k němu dosáhlo záchranné lano.

Jonas zadržel dech a čekal, až bude mít lano na dosah. Místo toho však uviděl, že se ke zbytku návnady a tím i k němu rychle blíží megalodonův nos.

Čelisti zely dokořán…

Skoč!

Jonas se vymrštil z člunu a oběma rukama sevřel lano. Těsně pod ním narazila masivní mrtvola lvouna do člunu a převrhla ho.

Megalodon okamžitě zaregistroval pohyb, otočil se a chňapl čelistmi. Člun s bouchnutím praskl.

Jonas křečovitě svíral lano. Uvědomoval si, že se nesmí za žádnou cenu pustit. Nohy a spodní polovina těla bolestivě narážely do ledové vody. Cítil, že mu kluzké lano ujíždí a rozdírá mu ruce do krve. Vykřikl bolestí, protože mu do zraněných nohou narazily zbytky těla lvouna.

Znovu sklouzl dolů mezi potrhané kusy masa. Zoufale stiskl návnadu mezi nohama a zvrátil se dozadu. Uvědomil si, že mu do zad tvrdě naráží zvířený proud. Oslepila ho mrazivá voda. Vůbec necítil ruce.

Tak takhle jsi skončil, osle. Zabil ses sám!

Megalodon setřásl ze zubů zbytky člunu a obrátil se za unikající kořistí.

Macovi stékal do očí studený pot. Utřel si rukávem čelo. Zoufale se snažil sledovat záchranným lanem roztrhané zbytky návnady, mezi nimiž někde tušil Jonase. Náhle si uvědomil, že usiluje o nemožné. Zapnul vysílačku a zahulákal na lodního radistu.

Jonas sevřel hlavu lvouna mezi koleny. Jakmile získal stabilitu, strčil pravou nohu do zbytků horní části trupu mrtvého těla. Vak s roztokem anestetika vypadl do moře, ale zato se Jonasovi podařilo nahmatat nohou železný hák. Opřel se o něj a vystrčil hlavu nad temné vlny. Zalapal po dechu. Uvědomil si, že se nekontrolovatelně třese.

Náhle ke své hrůze uviděl, že kousek za ním se vynořila světélkující hlava. Děsivě blízko něho zela rozevřená tlama – dvě řady zubů, obnažené dásně…

Na zlomek vteřiny ho napadlo vzdát to. Místo toho se v zoufalém pudu sebezáchovy zkroutil stranou a v křečovitém pohybu strhl zbytky návnady s sebou. Čelisti sklaply naprázdno.

Dravec se prudkým mrsknutím ocasu otočil a znovu se chystal zaútočit.

Jonas zavřel oči. Věděl, že beznadějný boj nemůže trvat dlouho. Jeho děsivé sny tedy nebyly pravdivé. Nezemře se svou ženou hluboko na dně oceánu, ale na otevřeném moři a sám.

Náhle si uvědomil ohlušující rachot burácející těsně nad jeho

hlavou. Spodní část přistávajícího podvozku tvrdě narazila do hřbetní ploutve. Lyžina prosekla kůži a způsobila dravci hlubokou ránu podél ploutve, stroj však nebezpečně zakolísal a začal se divoce otáčet.

Žralok se ponořil.

Mac bojoval s kniplem v marném úsilí získat opět nad vrtulníkem kontrolu. Přistávací lyžiny zachytily o hladinu a vrhly stroj do výšky zlomek vteřiny předtím, než by se rotor utopil ve vodě. Mac si uvědomil, že může každou vteřinu ztratit otáčky a skončit ve vlnách. Konečně se mu podařilo stroj zvednout. Zamířil k lodi a za dvacet vteřin dopadl jako pytel šroubů na palubu.

Jonas se zoufale držel mrtvého torza. Nemohl dělat nic, než čekat, až ho obluda pozře. *Odpusť mi, Terry, byl jsem hrozný hlupák…*

Mac se vysoukal z kokpitu a rozběhl se k navijáku. Tam už stál Harry s Marenem.

„Mackreide, co to ksakru vyvádíte?“

Mac odstrčil Marena a zapnul motor navijáku.

„Zbláznil jste se…“

„Kliď se mi z cesty – tam ve vodě je Jonas!“

Megalodon plul hluboko pod kořistí. Instinkt mu říkal, že zvíře, na které zaútočil, je zraněné, nebo mrtvé, přesto ho dokázalo těžce udeřit a zranit. Žralok váhal, jak se zachovat. Hlad ho však hnal do nového útoku. Vynořil se a mocnými pohyby ocasu vyrazil. Teď už byl opatrnější – zasadil své kořisti ránu, pak se stáhl zpět a čekal, až zemře.

Jonas si už přestal uvědomovat, co se děje kolem něho, ale smrt stále nepřicházela. Náhle měl pocit, že ho cosi táhne nahoru. Vzápětí se vše propadlo do tmy.

Mac přelezl zábradlí a z vnější strany zachytil bezvládné tělo.

Jonas visel pět nebo šest metrů nad vodou za pravou nohu, kterou měl zaklíněnou mezi kusem masa návnady a hákem. Mac ho jednou rukou sevřel kolem pasu, zatímco druhou se křečovitě

držel zábradlí. I v této pozici však stačil zahlédnout, že dole pod ním vyrostla světélkující zář.

Bestie vystřelila vzhůru podél zádi. Mac jediným zoufalým škubnutím vrhl Jonasovo tělo přes zábradlí. Zlomek vteřiny potom se vzduchem mihly čelisti. Dravec, který minul svou kořist, zaťal zuby do konstrukce ramene navijáku. Na neskutečný okamžik zůstalo obrovské bílé tělo viset nad vodou, pak se ozval praskot dřeva a skřípání kovu. Konstrukce navijáku se ohnula jako luk, vzápětí vylétly do výšky prasklé trámy a prkna a vše se i s bílým netvorem zřítilo do moře.

To však Mac vnímal jen napůl. Ještě stačil Jonase odtáhnout dál, aby ho nezasáhly létající trosky, a pak už se nad ním sklonil, aby zjistil, jestli je živý.

„Jonasi – Jonasi, probuď se!“ Sehnul se těsně k ústům. „Zatraceně, nedýchá! Harry, sežeňte doktora, rychle. Necítím puls. Harry, okamžitě doktora!“

Záď lodi vypadala, jako by přes ni přeletělo tornádo. Uprostřed trosek stáli jako hypnotizovaní Harry s Marenem. Harry se nebyl schopen pohnout. Ignoroval Maca a stále zíral na bílou hřbetní ploutev, dokud nezmizela v brázdě zčeřené vody za lodí.

Vetřelci

Marianská hlubina

Terry se probudila s výkřikem děsu. Posadila se. Srdce jí divoce tlouklo a pyžamo měla úplně propocené.

Znovu se ozvalo hlasité bouchání na dveře.

„Kdo je tam?“

„Benedikt. Otevřete.“

Ach, bože, už ví…

„Moment.“

Vklouzla do džín, v rychlosti si stáhla vlasy do ohonu a otevřela dveře.

Benedikt si ji měřil, jako by jí chtěl skrz naskrz proniknout. „Křičela jste. Jste bledá jako smrt.“

„Měla jsem zlý sen. Od té doby, co jsem tady v Hlubině, nemám jedinou klidnou noc. Kdy budu moct *Benthos* opustit?“

„Dočkáte se. Teď se ale oblékněte a přijďte za mnou na pozorovací palubu. Rád bych vám něco ukázal.“

Zavřela dveře. Chvíli poslouchala, a když měla jistotu, že Benedikt odešel, zamkla. Potom vytáhla z kapsy kalhot magnetickou kartu, kterou vzala minulou noc Sergejovi.

Kde ji schovat?

Pilníčkem na nehty vyřízla ve švu matrace otvor široký asi sedm nebo osm centimetrů a kartu do něj zastrčila. Pak ustlala, dokončila oblékání a zamířila k lodním schůdkům.

Jakmile se objevila na velitelském stanovišti, obrátilo se na ni několik mlčenlivých pohledů. „Dobré ráno,“ zamumlala a

vystoupila přístupovou šachtou o jednu palubu výš.

Oválný prostor byl temný a světlo do něj pronikalo pouze zvenčí z hlubiny ozářené vnějšími červenými reflektory *Benthosu.* Na pozadí pozorovacího okna se rýsovala Benediktova silueta.

„Přesvědčte se, že jste za sebou zavřela poklop přístupové šachty," řekl tichým, přesto nesmlouvavým hlasem. „Pomalu pojďte blíž. Mají překvapivě dobré oči."

Terry udělala přesně, co říkal. Zajistila vodotěsný poklop, potom pomalu přešla temný prostor a zastavila se vedle Benedikta před velkým pozorovacím oknem.

„Ať uvidíte cokoliv, zdržte se prudších pohybů," varoval ji.

„Co pozorujete?" zašeptala.

„Buďte trpělivá a dívejte se."

Okolí *Benthosu* bylo zaplavené měkkým červený světlem. Dvacet metrů pod vznášející se lodí se mezi stíny rýsovalo mořské dno. Temný prostor, kam už nepronikalo světlo reflektorů, lemoval les černých komínů. Byly vysoké a velice úzké a nad každým se klenul oblak sazí, horké vody a sirnatých sedimentů.

Náhle Terry zpozorovala pohyb – po dně proklouzl obrovský stín a vzápětí zmizel pod *Benthosem.* Připomenula si tvora, který vstrčil hlavu do hangáru, a rozechvěl ji strach.

Po chvíli zaregistrovala další pohyb, tentokrát nad jejich hlavami. Kolem skla sklouzl dolů úhoř dlouhý alespoň pět metrů – svými trychtýřovitými ústy honil jakousi stříbrnou rybu. Než však stačil hbitější kořist ulovit, stočil svůj dlouhý tenký ocas před sebe. Vzápětí se na jeho konci rozsvítilo bílooranžové světlo.

Stříbrná ryba se okamžitě obrátila a přitahovaná světlem vplula přímo do otevřených úhořových úst.

Terry se právě chystala něco říct, vtom kolem oblého trupu *Benthosu* majestátně proplul neskutečný tvor.

Benedikt jí sevřel zápěstí a zadržel ji, aby se neobrátila a neutekla.

Nejdříve se objevila spodní část ploché hlavy a na okamžik zablýskly zuby připomínající tyranosaura. Pak netvor pohnul čelistními svaly a doširoka otevřel děsivou krokodýlí tlamu.

Obrovský plaz chňapl s rychlostí hada po úhořovi a nadvakrát ho pozřel. Potom udělal téměř ladný obrat a zmizel, předtím však stačil plesknout do skla jedním ze svých obrovských lopatovitých výrůstků.

„Tvor, kterého jste teď viděla, se jmenuje kronosaurus," řekl Benedikt, dřív než se stačila zeptat. „Je to krátkokrká odnož pliosaura, prehistorického mořského plaza, který dominoval druhohorním mořím, dokud se před sedmdesáti miliony lety neobjevil *carcharodon megalodon.* Napočítal jsem jich šest. Všichni krouží kolem naší lodi."

„Myslela jsem, že se *Benthosu* bojí."

„Zřejmě jejich apetit překonal strach."

„Nerozumím." Terry cítila, že jí po krku stékají kapičky potu.

Benedikt se otočil a pátravě se na ni zahleděl svýma smaragdovýma očima. „Zdá se, že okusili teplé maso a krev, moje drahá. A zřejmě jim zachutnalo."

Terriny myšlenky se rozběhly naplno. „*Proteus* – museli sežrat posádku nebo její zbytky."

Benedikt chvíli o její odpovědi přemýšlel. Zdálo se, že ho uspokojila.

„Hodláte odložit svoji příští misi?"

„*Mais, non, madame. Je maintiendrai* – Budu pokračovat. *Benthos* popluje Hlubinou dál k severu, posádka *Epimethea* se připravuje k vyplutí s dalším UNISem. Předpokládám, že se k misi připojíte, nebo ne?"

„Já? Ani mě nenapadne. Jak vůbec můžete uvažovat o vyslání *Epimethea*, když venku čekají ty obludy?"

Benedikt přešel pomalu k ovládacímu panelu u protější stěny. „Takže teď dáváte přednost Sergejovi před těmito tvory?"

„Ne, to je jen…"

„Pak vás očekávám na palubě ponorky. Za dvacet minut odplouváme." Benedikt stiskl tlačítko a zapnul mechanismus stahování vnějšího titanového pláště přes pozorovací okno.

„Benedikte, počkejte…" Terry se k němu rozběhla.

Z temnoty venku se náhle vynořil další kronosaurus. Netvor se

vrhl proti výseči skla, která ještě nebyla zakrytá. Jeho oči jiskřily červenými světly.

Ohlédla se na Benedikta – ten široce rozevřenýma očima pozoroval, co se děje za oknem. Na jeho tváři hrál škodolibý úsměv.

Terry o několik kroků couvla. Netvor otevřel tlamu a roztáhl čelisti přes celé okno.

Ozval se vysoký tón hydraulického mechanismu a titanový plášť zaklapl. Vzápětí zazněly ohlušující údery na vnější plášť – kronosaurus útočil na kopuli. Terry se otočila. Benedikt stál u ovládacího pultu a usmíval se na ni. Jeho čistě vyholená hlava se pod stropními světly zářivě leskla.

„Zřejmě budeme muset s průzkumem Hlubiny přece jen počkat."

Sledovala, jak odjišťuje poklop a sestupuje po žebříku do přístupové šachty. Do vnějšího pláště *Benthosu* dál bušily těžké údery.

Ještě jedna šance

Klinika v Iliuliuku
Přístav Port of Dutch
Unalaska, Aljaška

„Vítám vás zpátky na světě,“ ozvalo se nad ním.

Jonas otevřel oči a uviděl baculatou tvář aleutské sestry.

Žena se na něho mile usmála, pak přistoupila k oknu a roztáhla závěsy, aby do pokoje mohlo ranní slunce. „Tak je to lepší. Řekla bych, že už vás musí škrábat v krku.“

Jonas přikývl.

„Přinesu vám trochu vody, ale nejdříve vám musím odepnout ta pouta.“

Jonas se podíval na ruce, které byly připoutané za zápěstí ke konstrukci lůžka. V prstech omotaných gázou cítil zvláštní mravenčení.

„Pan doktor říkal, že už je to s vámi dobré. Ale řeknu vám, dal jste nám dost práce.“ Podržela mu u úst sklenku s vodou.

Jonas se napil. Měl vyschlé hrdlo a voda mu připadala jako balzám. „Co se se mnou stalo?“ zeptal se.

„Zřejmě jste se rozhodl přeplavat Aljašský záliv a přitom jste si přivodil hypotermii. Vaše tělo odmítlo za takových podmínek fungovat.“

„Chcete říct, že se mi zastavilo srdce?“

„V jednu chvíli jste už byl mrtvý. Děkujte bohu, že váš přítel ovládá základní resuscitaci. Ještě ve vrtulníku vám obnovil dýchání, ale vaše tělesná teplota a krevní tlak klesly na

nebezpečně nízkou úroveň. Na resuscitačním oddělení vám pak opět vysadila srdeční činnost. Naštěstí tady máme dobré lékaře. Zase vás nastartovali, navíc extrémní podchlazení snížilo na minimum nebezpečí poškození životně důležitých orgánů.“

„Počkejte, vy tvrdíte, že jsem byl… mrtvý?“ Jonas zavřel oči a snažil se vzpomenout si, jak to s ním mělo dopadnout podle jeho snu.

„Asi jednu nebo dvě minuty. Také jste na několika místech utrpěl ošklivé omrzliny – hlavně prsty na nohou i rukou máte dost zasažené.“

Jonas zahýbal prsty a ucítil tupou bolest.

„Pan doktor má trochu obavy o prsty na vaši levé noze. Ještě se na ně chce podívat, aby měl jistotu, že je nezachvátila gangréna. Všichni tady na oddělení by také rádi věděli, od čeho máte ty ošklivé rány.“

„To byla jen taková nehoda při rybaření,“ zašeptal Jonas. „Jak dlouho tady budu?“

„Tři dny. Váš přítel se vrátil na loď někam do Beringova moře. Jsme s nimi v rádiovém spojení. Řeknu naší operátorce v ústředně, aby jim dala vědět, že už jste při vědomí.“

Sestra mu natřásla polštář a odešla.

Jonas zavřel oči a znovu začal přemýšlet o tom, co právě slyšel.

Byl jsem mrtvý…

Přemohl ho neuvěřitelný smutek. Vracel se ve vzpomínkách ke všemu, co se stalo v jeho životě za posledních jedenáct let od doby, kdy poprvé unikl smrti v Marianské hlubině. Vědomí viny způsobilo, že se stal paleobiologem. Jeho ego potřebovalo dokázat celému světu, že to, jak se zachoval při pilotování *Seacliffa* nemělo nic společného s panikou, ale bylo jedinou správnou reakcí na nenadálé nebezpečí. Posedlost megalodonem zničila obě jeho manželství a nyní ho slepá nenávist k tomu tvoru přivedla až na pokraj samé smrti.

Bůh mi dává ještě jednu šanci…

* * *

Po několika hodinách se sestra vrátila a položila na noční stolek vedle lůžka podnos s obědem. „Doufám, že máte hlad. Mimochodem, je tu vaše přítelkyně, ta krásná blondýna…“

„To není moje přítelkyně.“

„Dobře. Tak ať to je, kdo je, přijela a je celá žhavá vás uvidět. Neměla bych jí ale říct, ať počká, dokud se nenajíte?“

„Ne, pusťte ji sem hned.“

O chvíli později vstoupila do pokoje Celesta. Dlouhé platinové blond vlasy ji splývaly přes černý rolák. Naklonila se k němu, jemně ho políbila na tvář a potom si přitáhla židli těsně k lůžku.

„Tady máte, než na to zapomenu.“ Vytáhla z kabelky mobilní telefon a položila ho na toaletní stolek. „Posílá vám ho Harry. Chce, abyste mu zavolal, až budete zralý na propuštění. Tak vy už jste prý viděl bílé světla a doktoři vás zase vrátili zpátky, je to tak?“

„Vzpomínám si na bílou zář, ale ta měla zuby. Udělal jsem pěknou pitomost, že?“

„Nejen to, navíc jste se pokoušel zabít mého žraloka. Celou dobu jsem si myslela, že vám mohu důvěřovat. Ve skutečnosti vám vůbec nešlo o mě – využíval jste mě, abyste se mohl dostat co nejblíže megalodonovi a zabít ho.“

„Celesto…“

„Nesnažte se lhát a přiznejte to.“

„Dobře, přiznávám, že jsem přijal vaši nabídku, protože jsem chtěl zabít Meg. A pokud jde o vás, nikdy jsem vám nic nepředstíral. Řekl jsem vám, že miluju svou ženu. Naopak vy na mě děláte dojem, že se mnou máte nějaké úmysly.“

„Přitahujete mě. Je to snad zločin?“

„Jsem ženatý…“

„A co kdybyste nebyl?“

„Cože?“ Tón, jakým to řekla, v něm vyvolal zamrazení.

„Slyšel jste dobře. Jak byste se zachoval, kdyby už Terry ve vašem životě nebyla? I potom byste mě odmítl jako nedávno?“

Buď opatrný, Jonasi…

„Celesto, jste krásná mladá žena a já starý nudný vědec. K čemu by takový vztah byl? Cením si vašeho přátelství a na chvíle, které jsme spolu strávili, budu vzpomínat. Měla jste pravdu, když jste říkala, že všechno špatné, k čemu v mém životě v posledních jedenácti letech došlo, jsem sváděl na tu přerostlou obludu.“

„Ano, řekla jsem vám, že jste jí chorobně posedlý.“

„Terry i Mac mi už roky říkají totéž, ale já jsem je ignoroval. Představte si, že jsem musel opravdu zemřít, abych si uvědomil, že mě můj vztek a pocit viny oslepovaly. Nejlépe to vystihl Mac, když mi začal říkat kapitán Ahab. Celesto, byl jsem ochotný zemřít, jen abych megalodona zabil.“ Položil hlavu na polštář a zavřel oči. „Omlouvám se vám, jestli jsem vás oklamal.“

Dotkla se jemně jeho obličeje. „Zapomeňme na to.“

„Od této chvíle pro mě začíná být všechno jinak. Bůh mi dal ještě jednu šanci a já ji hodlám využít.“

Změřila si ho podezíravým pohledem. „Co tím chcete říct?“

„Jen to, že jsem s megalodonem skončil. Definitivně. Žádná žraločí obluda už v život Jonase Taylora nebude. Mám oficiálně nárok na důchod.“

Odtáhla se od něho a její nosní dírky se rozšířily. „Nepokoušejte se přede mnou ospravedlňovat, Jonasi Taylore. Teď od toho nemůžete odejít – teď ne po tom všem, co se stalo. Ještě jsme toho vašeho žraloka nechytili.“

„Mého žraloka? Pokud si vzpomínám, před chvílí jste o něm mluvila jako o svém žralokovi…“

„Vy víte, jak jsem to myslela. Musíte vydržet až do konce – dlužíte mi to.“

„Nechte ho být.“

„Zbláznil jste se?“ Prudce vstala a převrhla sklenku s pomerančovým džusem. „Jonasi, kolik lidí zemřelo od chvíle, kdy váš žralok unikl z laguny? Nemyslíte, že je naší povinností vůči veřejnosti chytit ho, dokud nepozabíjí spoustu dalších nevinných lidí?“

„Celesto, proboha, je to jen žralok. Pohybuje se ve svém přirozeném prostředí. Neživí se jen lidmi. To se nám teď zdá…“

„Mýlíte se. Je to vaše vina, že se dostal ven z Marianské hlubiny.“ Zabodla mu ukazovák do hrudi. „Za to, že je teď na povrchu, jste zodpovědný vy a Tanaka.“

„Ouha, teď si nejsem jistý, jestli dobře slyším. Kde jsou najednou vaše rady, že za to, co se stalo, nemám cítit vinu?“

„Ano, myslela jsem, že byste se neměl neustále zabývat pocity viny – ovšem pouze v případě, když děláte něco pro dobro věci. A dobrá věc je pomoct mi megalodona chytit, dokud opět nebude zabíjet.“

„Proč já? Jen proto, že jsem před jedenácti lety nešťastnou náhodou zkřížil těm zabijákům cestu? Já už jsem jednoho megalodona chytil a druhého zabil. Řekl bych, že pokud se týče prehistorických žraloků, svoji kvótu jsem už bohatě splnil.“

Celesta rázovala po pokoji jako lev v kleci. „Pořád ještě máte závazky vůči Institutu, Jonasi. Vůči všem, co zemřeli.“

„A kolik toho ještě budu muset udělat, abych je neměl? Sama jste to řekla. Už jedenáct let neznám nic jiného než ty odporné tvory, ty zabijáky. Omlouvám se, Celesto – už žádná nenávist, už žádné pocity viny, všechno zemřelo před třemi dny zároveň se mnou. Před vámi je nový Jonas Taylor, nově zrozený. A pokud jde o moje závazky vůči vám a Institutu, dobře víte, že jsem se vás pokoušel varovat. Říkal jsem vám, abyste žraloka uspali, dokud bránu nespravíme a natrvalo neuzavřeme.“

Celesta si dřepla vedle lůžka a položila na ně hlavu. „Prosím vás, Jonasi, potřebuju vaši pomoc.“

„A jsme u toho, Celesto – ve skutečnosti moji pomoc vůbec nepotřebujete. Všechno může udělat Maren. Osobně si myslím, že Meg je příliš veliká, aby ji bylo možné chytit a dopravit zpátky do laguny. Nezapomeňte také, že je to samice a právě teď je v období rujnosti, což ji dělá ještě nebezpečnější než normálně. Jestli chcete slyšet moji radu, pokračujte v pátrání v Beringově moři. Dříve či později se někde objeví. Je to jen otázka času.“

„Opět se mýlíte. Od posledního incidentu, který jste s Meg měl, jsme o ni ani nezavadili. A to nejsme jediní, kdo po ní pátrá. Pobřežní hlídky mají plnou pohotovost, navíc se v oblasti

pohybují tisíce rybářských lodí. Nikdo z nich žádného obrovského žraloka nespatřil a také se nenašly žádné zbytky po roztrhaném lvounovi nebo velrybě. Dokonce i Maren je z toho zmatený.“

„Beringovo moře je velké. Nabídněte místním rybářům odměnu. Jsem si jistý, že ho někdo zahlédl, pouze to nikomu neoznámil.“

Celesta mu položila hlavu na ruku a začala hrát na city. „Tak vy jste se opravdu rozhodl? Opravdu chcete odejít?“

„Přesně tak.“ Odtáhl ruku. „Chci se vyléčit, znovu nabrat síly. Potom se vrátím do Kalifornie a začnu s Terry nový život.“

Celesta mu pohlédla zkoumavě do očí. „Okay, Jonasi, chápu vaše pocity. Máte za sebou velice traumatizující zkušenosti a já vám nevyčítám, že se od nich chcete distancovat. Ale pořád je tu něco, co můžete udělat, abyste uchránil nevinné lidi před smrtí.“

„Co je to?“

„Vaše žena je stále ještě na palubě *Benthosu* – je tam s lidmi, na kterých mi velice záleží. Vy víte, že se tam v Hlubině nacházejí v nebezpečí.“

„A co chcete, abych udělal?“ řekl Jonas a snažil se posadit.

„Abyste se zachoval opravdu jako můj přítel, když tvrdíte, že jím jste. Od chvíle, kdy jste mi pověděl o Ďáblově díře, nemám klidnou noc. Můžete říct, že jsem neurotická, ale nemohu za to – opravdu mám o ně velké obavy. Trápí mě zlá předtucha, že se tam něco stane.“

„Celesto, Marianská hlubina je víc než dva tisíce čtyři sta kilometrů dlouhá a téměř šedesát pět kilometrů široká.“

„Jsem žena, Jonasi. Nesnažte se stavět proti mým pocitům logické argumenty.“

Vyčerpaně si lehl. „Dobře, Celesto, co tedy ode mě chcete?“

„Dříve, než se obrátíte zády ke svým závazkům, dopřejte mi stejný klid mysli, jaký se snažím dopřát já vám. Řekněte mi polohu Ďáblovy díry. Pro vás to možná nic neznamená, ale když budu vědět, že se *Benthos* tomu místu vyhne, budu klidněji spát. Myslím, že vy byste měl pochopit lépe než kdokoliv jiný, o čem mluvím.“

Jonas zavřel oči. V duchu uvažoval, jestli jí tu informaci může prozradit, nebo ne. Pokud mu bylo známo, válečné námořnictvo se už o Marianskou hlubinu víc nezajímalo. Co by se stalo, kdyby jí polohu Ďáblovy díry řekl, a měl ji tak jednou provždy z krku?

Potom si však vzpomněl na Macova varovná slova.

„Je mi líto, Celesto. Prostě vám to nemohu říct.“ Viděl, že zrudla hněvem.

„Víte co, Jonasi? Běžte k čertu, vy i to vaše slavné válečné námořnictvo!“

Vyrazila pryč tak prudce, že tentokrát převrhla podnos s celým jeho obědem.

Harry Moon vstoupil na velitelské stanoviště a uviděl Michaela Marena, který nepřítomně zíral do mapy Beringova moře.

„Kosatky sežraly poslední návnadu,“ řekl Harry. „Co teď?“ Maren zvedl hlavu. „Jak to mám, sakra, vědět?“

„Vy jste odborník. Řekl jste, že žralok by měl být někde tady.“

„Jistěže tu někde je, akorát se neukazuje. Možná ho vyděsily všechny ty vrtulníky, lodě a čluny pobřežních hlídek. Dejte na moje slova – dříve nebo později se objeví.“

„Vypadáte jako po flámu. Měl byste se pořádně vyspat.“

„Jo, to taky udělám. Kdy se má vrátit Celesta?“

„Asi ve tři hodiny.“

Maren vyšel ven a zamířil na palubu. Když si navlékal teplou bundu s kapucí proti ledovému větru, zaslechl, že ho někdo volá.

„Doktore, Marene, pojďte, prosím vás, sem.“ Maren pohlédl směrem k přistávací plošině pro vrtulník. Uviděl Mackreida pachtícího se s jakousi velkou papírovou bednou – zřejmě ji chtěl zvednout a naložit do vrtulníku.

„Doktore, pomozte mi. Je to jen chvilka.“

Maren k němu neochotně zamířil. „Co chcete?“

„Potřebuju píchnout s touhle krabicí. Mám pošramocená záda.“

Maren se sklonil a zvedl krabici, která vážila sotva dvacet kilogramů. „To mě musíte otravovat? Vždyť by to zvedlo i dítě. Co je s vámi? Myslel jsem, že jste silný chlap.“

„Říkám vám, že mám pošramocená záda. Jsem rád, že se vůbec narovnám. Nedal byste mi tu krabici ještě dovnitř?“

Maren se otočil a šoupl lehkou krabici k zadní stěně nákladového prostoru. „Tak, doufám, že nebudete chtít, abych tam ještě…“

Mac ho uchopil za pas a hodil do nákladového prostoru. Maren se převalil, pak se obrátil a šokovaný si třel hlavu. „Co to, sakra…“

Špička Macovy boty ho zasáhla do břicha a vyrazila mu dech. Než se stačil vzpamatovat, Mac mu svázal ruce silonovou šňůrou. Pak zvedl vědce na nohy a volný konec šňůry několikrát omotal o kovovou stropní příčku.

Maren sebou zmítal a snažil se osvobodit. „Co to, sakra, děláte? Proč…“

Mac vlezl do kokpitu a nastartoval motor. „To je prosté, doktůrku – vyjebal jste s mým kamarádem, a to je, jako byste vyjebal se mnou.“

Vrtulník se zvedl do vzduchu a zamířil k severu.

„Počkejte, sakra! Kam se mnou letíte?“

„Na vyhlídkový let. Zjistil, jsem, že Aljaška je zatraceně krásný kus země. Vy si to nemyslíte?“

„Už toho bylo dost. Co jste si to vzal do hlavy? Proč to děláte?“

Mac ho ignoroval. Vrtulník přeletěl východním směrem Beringovo moře, pak zamířil na sever a pokračoval nad zasněženými vrcholy hor a zelenými údolími.

Celesta zvedla hlavu od časopisu – všimla si, že ke dveřím Jonasova pokoje se blíží sestra.

„Promiňte, to je pro mého snoubence?“ Ukázala na podnos s obědem.

„Vašeho snoubence?“

„Ano. Myslím doktora Taylora.“

„Oh, ano, nesu to panu Taylorovi.“

„Dovolíte?“

Sestra se usmála a předala jí podnos.

Celesta jí úsměv oplatila. Počkala, až sestra odejde, potom vytáhla z kabelky sadu žlutých pilulek.

Jonas se díval na televizní zprávy.

„Tak už jsem zase tady," zašveholila Celesta na prahu.

Jonas vypnul televizi. „Myslel jsem, že jste se vrátila na loď."

„Chtěla jsem, ale pak jsem měla nepříjemný pocit z toho, jak jsme se rozešli. Když jsme přátelé, měli bychom se k sobě také tak chovat. Ani nevím, jak k tomu došlo, že jsem na vás křičela. Chtěla jsem jen, abyste byl spokojený a neměl o Terry strach."

„Díky, Celesto."

Sklonila se k němu a políbila ho na čelo. „Tady to je pro vás," podala mu dvě pilulky a sklenici s džusem. „Sestra mi kladla na srdce, abych vám je dala. Říkala, že vám pomohou získat opět sílu."

Jonas spolkl pilulky a zapil je. „Co teď budete dělat?"

Celesta si přitáhla židli. „*William Beebe* je nyní na cestě do nejbližšího přístavu. Chci nechat opravit poškozenou palubu, aby byla loď v pořádku, než vyrazíme…"

Celesta mluvila a mluvila a Jonas cítil stále větší únavu.

„… poslechla jsem vaši radu a nabídla jsem odměnu pět tisíc dolarů tomu, kdo první spatří naší rybičku a oznámí nám, kde je. Jsem přesvědčená, že nebude dlouho trvat a znovu se objeví na hladině."

Její slova mu začala v hlavě rezonovat, jako by přicházela ze studny.

Celesta pozorovala, že začíná obracet oči dozadu. „Není vám něco?"

Jonas si třel spánky. „Nevím. Najednou cítím takovou únavu…" Zavřel oči.

Celesta se sklonila až k němu a zašeptala mu do ucha. „Jonasi, přitahuju vás?"

„Ano."

„A věříte mi?"

„Ne."

„Ale chtěl byste se se mnou milovat, že?“

Jonas stěží vnímal, co mu říká. „Ano – ale nejde to,“ zamumlal. Pentathol sodný účinkoval. „Miluju Terry. Nechci jí být nevěrný.“

„Jonasi, Terry je v Marianské hlubině. Zemře, jestli ji nebudeme varovat před Ďáblovou dírou. Jonasi, nedovolte, aby zemřela.“

Jonas zaťal zuby a zoufale se snažil udržet pozornost. „Nechci, aby zemřela.“

„Pak mi musíte říct ty souřadnice – rychle.“ Několikrát ho pleskla po tváři. „Jonasi, Ďáblova díra…“

Cítil, že se propadá do mlhy. Připadalo mu, jako by jeho slova říkal někdo jiný. „… severní příkop… dvacet dva stupně… čtyřicet pět minut… severní šířky…“

„Ano, pokračujte!“

„… čtyřicet – šest… stupňů… třicet tři… minuty… východní délky.“

Celesta ho políbila na ústa a rychle opustila pokoj.

Po dvou hodinách Mac zakroužil nad rozlehlou zelenou plání plnou lučních květin. Na severovýchodě se zvedala hradba zasněžených vrcholů a na jih se táhl mohutný pás jehličnatých lesů.

Vrtulník přistál.

„Kde to, sakra, jsme?“ křičel Maren.

„Slyšel jste někdy o městě, které se jmenuje Dům boží?“

„Ne.“

„Ani já ne, ale podle mapy by mělo ležet kdesi na jih odsud – možná padesát šedesát kilometrů.“ Mac otevřel dvířka nákladového prostoru a vyhodil ven papírovou krabici.

„Co to děláte?“

„Myslel jsem, že s sebou budete chtít mít svoje osobní věci. Dovolil jsem si vyklidit je z vaší kajuty. Ale není třeba, abyste mi děkoval – bylo mi potěšením.“

„To nemyslíte vážně. Přece mě tu nenecháte?“

„Proč ne? Je to nádherná země, i když si budete muset dát

trochu pozor na medvědy.“

„Vždyť tady zemřu.“

Mac odvázal šňůru od stropní příčky a vyvedl Marena ven.

Vědec padl koleny na zpola promrzlou, bahnitou zem. „Mackreide, počkejte. Dobře, přiznávám. Odmontoval jsem úderník na Taylorově pušce, ale přísahám, že lano jsem nepřesekl.“

„Tak kdo ho přesekl?“

„Nevím…“

Mac došel k vrtulníku a zavřel dvířka nákladového prostoru.

„Počkejte, Mackreide! Proboha, nenechávejte mě tady! Jestli mně nevěříte, zeptejte se Celesty. Tu noc, kdy se to stalo, jsem s ní byl v posteli.“

„Výborně, to alespoň naznačuje, že jste měl motiv. Viděl jste, že Celesta Jonase sváděla. Posedla vás žárlivost a pokusil jste se ho zabít.“

„Ne, vlastně ano, byl jsem žárlivý, ale to lano jsem nepřesekl.“

Mac pozorně hleděl do Marenovy tváře. Po chvíli vytáhl dlouhý lovecký nůž.

Maren se strachy přikrčil.

Mac mu přeřízl šňůru na zápěstích. Potom sáhl do kokpitu a vyhodil ven batoh. „Je v něm mapa, zápalky a pár dalších věcí, které se vám budou hodit. Jestli se mi ještě jednou připletete do cesty, zabiju vás.“

Mac vlezl zpátky do vrtulníku.

Maren se vrhl k dvířkům kokpitu, ale už byly zajištěné. „Mackreide, nedělejte to!“

Mac se k němu otočil a vrhl na něho široký úsměv. „Přeju příjemnou cestu.“

Zoufalý vědec se chytil přistávacích lyží. To už se však vrtulník zvedl a setřásl ho.

Maren seděl na zemi a díval se, jak stroj mizí za lesem. Korunami stromů kýval čerstvý severní vítr. Maren se zachvěl zimou.

Rozhlédl se. Teprve teď mu začínalo docházet, v jak vážné

situaci se nachází.

„Ať tě vezme čert, Mackreide!“ vykřikl za vrtulníkem. Dokonce se za ním rozběhl, ale po několika krocích zakopl o padlý kmen, který nebyl v trávě vidět. Začal do dřeva vztekle kopat a vykřikoval nejhorší kletby, na jaké přišel.

Po několika minutách vyčerpaně klesl na zem vedle batohu. Sáhl dovnitř, vytáhl mapu, kterou mu Mackreides nechal, a rozložil ji.

„Ten parchant! Ten zkurvysyn!“

Byla to mapa Clevelandu.

Maren ji roztrhl napůl. Byl zdrcený. Po chvíli se zvedl a vykročil k lesu.

Jonas otevřel oči. Celesta byla pryč a nemocniční pokoj se ponořil do tmy. Poprvé, co si dokázal vzpomenout, cítil vnitřní klid. V duchu si připravoval, co řekne Terry, až se opět shledají. Chtěl ji nabídnout, že se přestěhují, prodají dům a začnou žít někde jinde, kde si bude přát. Najde si práci s normální pracovní dobou. Bude doma o víkendech, bude dělat cokoliv, jen aby mohli být spolu.

Jeho myšlenky přerušilo hluboké dunění. Měl pocit, že nemocniční pokoj se třese. Posadil se. Okna drnčela v rámech a voda ve sklence na nočním stolku se rozlila.

Po několika vteřinách vibrace ustaly.

Do pokoje vstoupila sestra. „Doufám, že jste se moc nepolekal?“

„To bylo zemětřesení?“

„Jen takové menší otřesy. To tady je na denním pořádku. Většina nás místních to už ani nebere na vědomí. Měl jste vidět, jak to tady vypadalo, když Makushin naposledy soptil. Můj bože! Kam se člověk podíval, všude samý popel.“

„Nevěděl jsem, že na tomhle ostrově je sopka.“

„Na celých Aleutách jsou aktivní sopky. Koneckonců, vždyť jsme součástí pacifického pobřežního pásu.“

Jonas strnul. Myslí mu probleskla hrozná myšlenka.

„Co je vám, pane Taylore?“

„Sestro… chtěl bych, abyste mi pomohla… potřebuju se dostat k počítači.“

„Můj syn má laptop…“

„Mohl bych ho použít? Prosím vás, jde o velmi důležitou věc. Je to otázka života a smrti!“

Past

Marianská hlubina

Benedikt Singer stál opřený o kruhový prosvětlovací stůl. Jeho smaragdové oči vypadaly v zářivkovém světle spíš jako zvířecí než lidské. Nalevo od něho byl Vladislav Prokovič, nově jmenovaný kapitán *Benthosu* a napravo doktor Liu Kwan, profesor fyziky plazmy. Všichni tři muži se skláněli nad počítačovou batymetrickou mapou Hlubiny a okolních Marianských ostrovů.

Řetěz vulkanických ostrovů se táhne jako široký oblouk zemské masy probíhající od severu k jihu. Ostrovy se zvedly z mořského dna před miliony lety, kdy došlo k podsunutí pacifické tektonické desky pod filipínskou. Jako stín k tomuto pásu ostrovů na východ leží nejhlubší místo na světě, klikatě se vinoucí mořská brázda rozdělená podmořským hřbetem širokým téměř padesát kilometrů na dvě poloviny: severní a jižní.

Modrá tečka v jižní části ukazovala současnou polohu *Benthosu.* Benedikt označil červeným značkovačem severní část Hlubiny. „Podle informací, které získala Celesta od Jonase Taylora, je toto oblast, kde operoval *Seacliff.* Vladislave, jak rychle se tam můžeme přesunout, když budeme postupovat maximální rychlostí?“

Vladislav Prokovič se dotkl prstem klapky na levém oku zakrývající prázdný oční důlek – byla to trvalá památka, kterou si odnesl z afghánské války. „Třicet hodin nám bude trvat, než se dostaneme ke stěně kaňonu. Pak bude muset *Benthos* vystoupit o čtyři tisíce metrů výš, urazit čtyřicet pět kilometrů na sever a pak

opět sestoupit do severní části Hlubiny. Odtud by to pak bylo k Ďáblově díře dalších dvacet hodin… Dohromady tedy asi sedmdesát dvě hodiny. V případě příznivých proudů možná méně.“

„Bylo by dobré, kdyby *Goliáš* provedl ještě před naším příchodem chromatografické testy plynů v Ďáblově díře,“ navrhl Kwan.

Prokovič zavrtěl hlavou. „*Nět.* V době, kdy nás neustále ohrožují ty obludy, by nebylo rozumné posílat *Goliáše* napřed.“

„Proč ne?“ zeptal se Kwan. „Plášť *Benthosu* je přece dostatečně pevný, aby jim odolal.“

„To je pravda, ale nádrže s pohonnými hmotami a zátěží připevněné pod lodí už tak nezranitelné nejsou. Totéž platí o *Epimetheovi*. Pár hodin navíc nemůže být důvodem, abychom podnikli takové riziko,“ mínil Prokovič.

„Jakmile vystoupíme, abychom překonali mělký hřeben, kronosauři nás opustí,“ řekl Benedikt. „Dejte *Goliášovi* instrukce, aby nás do té doby sledoval.“

„A co s tou ženou?“ zeptal se Prokovič. „Je rozumné nechat ji, aby se toulala bez dozoru po lodi? Teď, když je Sergej mrtvý, nemá z ničeho strach.“

„To toulání bez dozoru je iluze. Moje oči ji sledují kamkoliv se hne.“

„Tak proč jste ji nechal, aby Sergeje zabila?“

„Pouze jsem dovolil, aby se situace vyřešila sama. Sergej byl příliš neopatrný a ona toho využila. Alkohol ho zničil už dávno. Zasloužil si zemřít.“

„Můžeme postavit stráže…“

Benedikt přejel rukou po mladíkově nakrátko ostříhaných vlasech červených jako mrkev. „Nedělejte si starosti, Vladislave. Já si ji pohlídám. Je to myš chycená v bludišti, ze kterého se nemůže dostat. Jako pozorný student lidské přirozenosti ji sleduji, aniž o tom ví. Její reakce na stresové situace mi říkají vše.“

„Ví toho příliš moc,“ poznamenal Kwan.

„Ale komu to může sdělit?“ zeptal se Benedikt. „Pokud je

naživu, máme možnost použít ji v případě nepředvídané situace jako rukojmí. Jakmile naše mise skončí, bude malá myš rozřezána na kousky a beze zbytku zlikvidována. Do té doby jí povolíme, ať se po své kleci pohybuje, jak chce.“

Tři hodiny dvacet minut ráno

Terry se zastavila. Ze sálu jaderného reaktoru na palubě F zaslechla tlumené hlasy. Srdce jí prudce bušilo. Otevřela vodotěsný poklop, sestoupila o několik stupňů dolů a opět za sebou zavřela. Konečně se dostala na palubu G.

Vstoupila do prázdné chodby a rychle přeběhla k několika dveřím jištěným bezpečnostním systémem. Za nimi měly být skladovací prostory. Terry vytáhla Sergejovu magnetickou kartu a přejela jí přes čidlo.

Dveře se otevřely.

Vstoupila do předsíňky osvětlené mdlým světlem. Nechala za sebou dveře zaklapnout a zamířila úzkou chodbou k dalším dveřím na pravé straně. Chvíli poslouchala, pak je otevřela. Před ní se objevila prázdná šatna s uzamykatelnými skříňkami. U stěn místnosti bylo několik otevřených převlékacích boxů. Uvnitř každého visely jednodílné kombinézy podobné těm, které poznala na *Goliášovi.*

Terry prošla šatnou a pokračovala po chodbě kolem vykachličkované koupelny s několika sprchovými kouty. Nakonec se zastavila před kovovými dveřmi. Zvedla oči a přečetla si varovné upozornění napsané v angličtině, ruštině, korejštině a arabštině:

PŘED VSTUPEM DO TERMONUKLEÁRNÍ LABORATOŘE
JE NUTNÉ POUŽÍT VZDUŠNÉ SPRCHY

Ignorovala upozornění a vešla. Musela zavřít oči, protože jí do tváře prudce udeřil proud vzduchu. Jakmile překročila práh,

poznala, že podlaha klesá. Vkročila do malé předsíně. V místnosti o rozměrech tři krát čtyři a půl metru byly kolem dokola lavice, pouze ve vzdálené stěně uviděla Terry dveře s okénkem. Přitiskla tvář k tmavému sklu.

Za dveřmi byla laboratoř, ale jiná, než jakou kdy viděla. Uprostřed místnosti stál objekt připomínající černou skleněnou kostku vysokou asi dva metry. Zařízení obklopovala spousta počítačů a vývěv. Pod stropem nad kostkou byl umístěn přístroj, který vypadal jako mohutný průmyslový laser.

Uvnitř nebyl nikdo vidět. Terry opatrně otevřela dveře. Opět ji ovanul proud vzduchu z klimatizačního zařízení. Prošla kolem počítačů a uviděla řadu hliníkových pracovních stolů pokrytých spoustou černých kamenů. Vypadaly jako brambory. Terry jeden z nich vzala do ruky a prohlédla si ho.

„Mangan," zašeptala si pro sebe.

„Správně."

Otočila se a leknutím strnula – před ní stál Benedikt Singer. Zaujala vyzývavou pózu jako drzá školačka přistižená při kouření.

„Zdá se, že si už nedovedete představit noc, ve které byste nepodnikla menší výlet," řekl Benedikt. „Jen pro příště – až se opět rozhodnete vloupat do zabezpečených provozních prostor, byl bych rád, kdybyste se řídila nařízeními o hygieně. Už při návštěvě v laboratoři Tokamaku na *Goliášovi* jste je nedodržovala."

Terry cítila, že ztrácí nervy. „Co se mnou uděláte, Benedikte? Hodláte mě zabít?" *To bylo hloupé…*

„Zabít vás? Za to, že jste bez dovolení vkročila do laboratoře? To by byl trochu tvrdý trest, nezdá se vám? Ale vy máte na svědomí ještě jinou věc – zavraždila jste Sergeje, je to tak?"

„Chtěl mě znásilnit!"

„Myslíte, že pokus o znásilnění ospravedlňuje vraždu?"

„Zabil by mě, stejně jako zabil kapitána Hoppa."

„*Sancta simplicitas*, opravdu, má drahá?" Benedikt nad ní kroužil jako sup. „Ale to není důležité. Slibuji vám, že váš ohavný čin zůstane v tajnosti."

„Co se mnou chcete dělat?“ zeptala se. Snažila se ze všech sil nedat na sobě znát strach.

„Co bych měl?“ odpověděl, jako by to teprve zvažoval. „Abych řekl pravdu, ještě jsem se nerozhodl. Pořád nevím, jaká je vaše hodnota. Vaše chladnokrevnost v hangáru na mě opravdu zapůsobila, a to nemluvím o vaší odvaze a fyzické zdatnosti, kterou jste projevila na palubě *Goliáše.* Co byste řekla tomu, kdybych otestoval vaši inteligenci? Řekněte mi, jaký je můj pravý zájem v Marianské hlubině?“

Dívala se mu do očí a odmítala před jeho pohledem uhnout. „Oblast Marianské hlubiny spadá do exkluzivní ekonomické zóny. Využíváte smlouvy o rozmisťování modulů UNIS jako zástěrky pro ilegální těžbu manganu z hlubiny.“

Už z jeho očí poznala, že se trefila. „Výborně. Ale proč bych měl vynakládat tak obrovské výdaje na to, abych ze dna moře vykutal trochu manganových pecek?“

„Je zřejmé, že vám nejde o mangan, a když na to přijde ani o nikl nebo kobalt. V těch rudách musí být něco, co nějak souvisí s termonukleárním procesem.“

„*Bravo.* Pojďte se mnou.“ Benedikt ji objal kolem ramen a vedl ji k elipsovité komoře. „Řekněte, slyšela jste někdy o héliu-3?“

„Pouze to, že je nesmírně vzácné.“

„Slovo vzácné zdaleka nevystihuje pravý stav. Většina světových vědců věří, že na celém světě existuje tak malé množství tohoto izotopu, že by se vešlo do několika šálků na kávu – i když mnohem víc ho bylo objeveno na Měsíci. Lunární těžba by byla samozřejmě obrovským dobrodružstvím.“

„Proč je hélium-3 tak důležité?“

Benedikt se usmál. „Poněvadž je to klíč, moje drahá – klíč, kterým lze odemknout tajemství termonukleární reakce, největšího technologického problému všech dob. Přestože od chvíle, kdy Einstein poprvé vyvodil závěr, že hmota může produkovat energii, vývoj značně postoupil, naším největším problémem je ovládnout horkou plazmu potřebnou pro dosažení teploty jednoho milionu

stupňů, při které dochází k termonukleární reakci.“

„A vy jste ten problém vyřešil?“

Benedikt se opřel o jeden z hliníkových stolů. „Ne já, ale dva vynikající fyzici, profesoři Dick Prestis a Michael Shaffer. Moji někdejší kolegové.“

„Prestis a Shaffer – ta jména jsou mi povědomá.“

„Měla by vám být povědomá. Jsou to ti dva muži, kteří zahynuli na palubě *Seacliffu,* ponorce válečného námořnictva, kterou pilotoval před jedenácti lety tady v Hlubině váš manžel. Naštěstí pro mě Prestis a Shaffer vzali své tajemství zvládnutí procesu termonukleární reakce s sebou do hrobu.“

„Ví o tom Jonas něco?“

„Bože, ne. Dokonce ani válečné námořnictvo nemělo tušení, na čem oba fyzici ve skutečnosti pracovali.“

„Jonas mi řekl, že mapovali hlubinné proudy kvůli ukládání vyhořelých tyčí plutonia.“

Benedikt se usmál. „Chytrá pohádka, ale příliš vzdálená pravdě. Prestis se Shafferem udělali před lety ohromující objev. Při analýze jakýchsi manganových pecek zjistili, že tyto konkrétní vzorky byly vytěženy z mořského dna před více než sto lety *H. M. S. Challengerem.*“

Benedikt stiskl tlačítko na řídicím pultu vedle skleněné kostky a celá její jedna strana se se syčivým zvukem otevřela.

Terry nahlédla dovnitř. Uviděla, že z podlahy vyčnívá válec laseru.

„Nasaďte si je.“ Benedikt ji podal ochranné brýle. Opět kostku zavřel, otočil se k počítači a laser aktivoval.

Uvnitř komory zableskl ostrý paprsek viditelný i přes tmavé sklo. Kus manganu, na který paprsek dopadl, se rozžhavil. Laboratorní vývěva uvnitř komory začala odsávat plyny.

„Víme, že z některých hydrotermálních jícnů na dně Pacifiku stoupají elementární plyny, i když ještě přesně nerozumíme tomu, jak v manganových peckách dochází k procesu obohacení. Jedním z těchto plynů je právě helium-3, které z naší planety uniká už od dob jejího vzniku. Tím, jak jsou hydrotermálními jícny

pumpovány ven mangan a další nerosty spolu s přehřátou vodou, dochází k formování pecek, které v sobě velice často obsahují bubliny inertních plynů.“

Na počítačovém monitoru se začaly objevovat údaje o analýze chemických složek zkoumané horniny.

„Prestis se Shafferem použili podobný proces na jednu z manganových pecek vytažených roku 1870 *H. M. S. Challengerem.* To, co objevili, je téměř vyděsilo. Zjistili, že uvnitř kusu horniny jsou uzavřené bubliny unikátní směsi helia-3 a deuteria, o níž se záhy přesvědčili, že je ideálním palivem pro termonukleární reakci, která se dá dlouhodobě stabilizovat.“

Benedikt vypnul laser. „Všechny manganové pecky, které jsme shromáždili za poslední měsíce, jsou z tohoto pohledu jalové – látky, které potřebujeme v nich prostě nejsou. *Challengerovy* vzorky pocházely z určité přesné lokality, jejíž polohu znali pouze Prestis se Shafferem. Byla to oblast uvnitř Marianské hlubiny, kterou z žertu nazvali Ďáblovou dírou. Při jejich tajné výpravě byl *Seacliff* vybaven nasávacím zařízením přizpůsobeným ke sbírání pecek manganu z mořského dna. Domnívám se, že to byly právě vibrace šířící se od tohoto zařízení, co bylo prvotní příčinou, která k jejich ponorce přilákala megalodona.“

„Můj bože…“

Benedikt vypnul počítač. „Ještě předtím, než se žralok objevil a napadl je, podařilo se Prestisovi sebrat ze dna pět nebo šest manganových pecek. Válečné námořnictvo je pak zkonfiskovalo, ale nikdo neměl tušení, jakou mají hodnotu. Teprve dlouhá léta po smrti obou vědců se mi konečně podařilo získat pár těchto unikátních vzorků a po testech ve svých laboratořích jsem odhalil jejich tajemství.“

Benedikt vzal do ruky další horninu. „Pátrání po Ďáblově díře v obrovských rozlohách Hlubiny se rovná hledání jehly v kupě sena. Její polohu zná jen několik důstojníků válečného námořnictva – a samozřejmě pilot, který *Seacliffa* řídil.“

„Jonas? Ten by to nikdy nikomu neřekl.“

„Už řekl. Abych byl přesnější, prozradil to ve slabé chvilce

mojí chráněnce.“ Benedikt blýskl triumfujícím úsměvem. „Netvařte se tak překvapeně, Celesta umí na muže působit.“

„Nevěřím vám.“

„Budete muset. Zatímco spolu mluvíme, *Benthos* míří k Ďáblově díře.“

Terry nechápavě zavrtěla hlavou. „Ale proč je kolem toho všeho tolik tajností?“

„Na tuto otázku jste si už odpověděla. Jsou tu zákony exkluzivní ekonomické zóny, které ostatním státům brání v těžbě nerostů. Zakázané ovoce je to nejsladší, *n’est-ce pas?*“

„Kdo tedy z toho všeho profituje? Pro koho pracujete?“

„Benedikt Singer nepracuje pro nikoho. Mým ‚partnerem‘ se čistě náhodou stalo menší sdružení arabských investorů, které poskytlo GTI lidské zdroje a finanční prostředky.“

„Arabští investoři? Proč neřeknete přímo teroristé?“ vyhrkla Terry, ale vzápětí si přála vzít svá slova zpět.

Benedikt do ní zabodl ostrý pohled. „Vidím, že jsem vás opět podcenil. Nevadí, odpovím vám. Posouzení, jestli je někdo terorista nebo bojovník za svobodu, závisí víc na tom, z jakého politického úhlu na toho člověka pohlížíte, než na tom, co vlastně dělá. Byli britští kolonizátoři konce osmnáctého století násilníci? Moji arabští partneři mi umožní získat nad novým zdrojem energie monopol, který by mi Západ nikdy nepovolil. Jsem svým založením průzkumník. Toužím vstupovat do nových neprobádaných oblastí, a proto nemám zájem, aby moje schopnosti svazovala všelijaká právní a jiná omezení.“

Chytil ji za rameno a vyvedl z laboratoře. „Do osmačtyřiceti hodin by měl *Benthos* dorazit do Ďáblovy díry. Když zapojíme do práce *Promethea* i *Epimethea,* budeme schopní rychle vytěžit rudu ze dna. Díky Institutu se pak *Benthos* vynoří na povrch, aniž by Spojené státy nebo Japonsko měly tušení, co bylo vlastním posláním jeho mise.“

Terry cítila, že se jí třesou ruce a dělá se jí mdlo. „Co potom uděláte se mnou?“

„Už jsem vám řekl, že jsem se ještě nerozhodl. Musím se

přiznat, že jste si mě získala. Líbíte se mi. Napadlo mě, že bych vás mohl nechat prožít zbytek vašeho života na palubě *Benthosu*.“ Usmál se. „Řekněte mi, moje drahá, shledáváte mě alespoň trochu přitažlivým?“

Ohnivý kruh

Beringovo moře

Jonas si zakryl oči před prachem zvířeným rotory vrtulníku. Stroj dosedl na přistávací plochu v areálu nemocnice. Jonas zamával sestře, otevřel dvířka na druhé straně od pilotovy sedačky a vlezl do kokpitu.

„Na chlapa, který umřel, vypadáš docela slušně," konstatoval Mac.

Jonas stiskl svému příteli ruku. „Macu, chtěl bych ti poděkovat…"

„Dobře, dobře. Připíšu ti to na dveře, i když mám dojem, že tam už pomalu není místo. Ale teď vážně, jsem rád, že ti ta kolečka v hlavě konečně přeskočila na správný převod. Už jsem totiž myslel, že se budu muset přejmenovat na Izmaela."

Jonas zaklapl přezku bezpečnostního pásu a stroj se začal zvedat. „Jak daleko jsme od lodi?"

„Pár minut. Minulou noc jsme kotvili v Dutch Harboru. Mimochodem, dnes časně ráno nás opustila Celesta."

„Celesta je pryč? Kam odešla?"

„Neodešla, ale vyzvedl si ji vrtulník GTI. Kapitán Morgan říkal, že si s sebou vzala všechny své věci."

„Tomu nerozumím," poznamenal Jonas. V dálce se objevil *William Beebe*. „Proč zmizela právě teď, když už je opravená laguna a vynaložila takovou spoustu peněz na chycení megalodona?"

„Na to ti neodpovím. Možná to má něco společného s tím, že tě

sváděla a zároveň šoustala s Marenem.“

„Celesta s Marenem? Kdo ti to řekl?“

„Sám Maren – chvíli předtím, než jsem ho vysadil na túru po panenské aljašské krajině. Přiznal, že z tvé pušky odmontoval úderník, ale přísahal, že s přeseknutím lana člunu neměl nic společného.“

„A ty mu věříš?“

„Asi ano, ale to současně znamená, že na palubě je ještě někdo, kdo tě nemá v lásce. Máš ponětí kdo?“

„Ne.“ Jonas si mnul oči a snažil se srovnat si v hlavě všechno, co slyšel. „Nechápu to. Proč by na mě Celesta tak dorážela, když spala s Marenem?“

„Jo, kamaráde, to po mně chceš moc. Já jen říkám zaplaťpánbůh, že jsou oba pryč.“

Vstoupili na velitelské stanoviště, kde našli kapitána a Harryho Moona.

„To je skvělé, Taylore, že už jste zase fit,“ zahlaholil kapitán. „Ale hned se musím zeptat, jak je to s tou změnou našeho kursu?“

„Potřebuju, abychom se co možná nejrychleji přesunuli do oblasti Marianské hlubiny.“

„Promiňte, ale já jsem dostal instrukce, že máme dokončit opravy, pak se vrátit do Beringova moře a pokračovat v chytání žraloka.“

„Megalodon není v Beringově moři,“ řekl Jonas. „Míří do Hlubiny.“

„Kdyby tu byl doktor Maren, myslím, že by s vámi nesouhlasil,“ řekl Harry a nedůvěřivě si měřil Maca.

Jonas se chvíli přehraboval v lodních mapách a potom vytáhl batymetrickou mapu Pacifiku.

„Harry, předpokládám, že víte, co je to ohnivý kruh?“

„Hm, to tedy nevím.“

„Opravdu? To jste mě překvapil. No nevadí…“ Jonas rozložil mapu. Pomocí červeného značkovače nakreslil čáru, která se táhla podél pacifického pobřeží Jižní a Střední Ameriky, pak dál podél

severozápadního pobřeží Spojených států, Kanady, Aljašky a Aleutských ostrovů, napříč Pacifikem a dolů na jih podél pobřeží Japonska k Indonésii.

„Tohle je ohnivý kruh, seismická oblast, v níž se nachází víc než čtyři sta aktivních sopek. Hluboko v nitru nad jádrem Země a jeho pláštěm leží přibližně čtrnáct tektonických desek, které plují pod zemskou kůrou jako gigantické mezikontinentální vory. Kolize mezi těmito deskami pak způsobují zemětřesení a prudké vulkanické erupce projevující se nejsilněji právě v oblasti ohnivého kruhu."

„A co má tohle všechno společného s megalodonem?" zeptal se Harry.

„Hned k tomu dojdu. V průběhu poslední fáze doby ledové značně klesla teplota oceánu a většina živočichů druhu megalodon zahynula. Přežili jen ti, kteří se stáhli do nejhlubších vod a tam se dokázali adaptovat. Právě na dně Marianské hlubiny se vytvořila izolovaná vrstva teplé vody chrlené hydrotermálními jícny. Ale samotná Hlubina je součástí ohnivého kruhu, konvergentního rozhraní vytvořeného odtržením pacifické desky a jejím podsunutím pod filipínskou."

„Co tím vším chcete říct?"

„Pouze to, Harry, že žraloci druhu megalodon jsou vybaveni zvláštními smysly, které reagují na magnetické pole Země a seismické vibrace a využívají toho k orientaci na dlouhé vzdálenosti. Když před čtyřmi lety unikla z Hlubiny matka našeho žraloka, instinktivně zamířila na východ. Nejdříve proplula kolem řetězu Havajských ostrovů, později se stočila na sever podél středoamerického pobřeží až dosáhla montereyského kaňonu. Všechny tyto lokality jsou součástí ohnivého kruhu a po jeho trase také sledujeme jejího potomka od chvíle, kdy unikl z laguny."

„Myslel jsem, že táhne za migrujícími velrybími hejny," prohlásil Harry.

„Já také. Teď jsem ale přesvědčený, že se Beringovu moři vyhnul. Podle mě směřuje na jihozápad a sleduje nepatrné seismické vibrace vycházející z Aleutského příkopu. Podívejte se

sem.“ Jonas ukázal na aljašské pobřeží. „Pokud je to tak, jak jsem říkal, překročí severní Pacifik a bude pokračovat k poloostrovu Kamčatka a ke Kurilským příkopům. Tyto prohlubně se táhnou na jihozápad podél Kurilských ostrovů a dál přecházejí do Japonského příkopu – to všechno je opět součástí ohnivého kruhu. Japonský příkop nakonec ústí do Marianské hlubiny, to znamená prostoru, který byl déle než milion let megalodonovým domovem.“

„To zní, jako by žralok cestoval po jakési podvodní magistrále,“ ozval se Mac.

„Nevím, Taylore,“ řekl kapitán Morgan. „Já jsem pořád přesvědčený, že sleduje letní migraci kytovců.“

Jonas na něho pohlédl. „Megalodon žádné kytovce nesleduje. Je v období rujnosti a tahle mocná síla ho vede po obvodu ohnivého kruhu zpět do Marianské hlubiny, aby se mohl pářit.“

„Taylore…“

„Kapitáne, prosím vás. Tam v hlubině je moje žena. Potřebuju ji odtud dostat, než bude pozdě.“

Západní Pacifik
Třicet čtyři kilometry jihozápadně od poloostrova Kamčatka

Kapitán výzkumného plavidla *Cachalot* obrátil loď po větru a dovolil své posádce napnout plachty. Loď dlouhá osm a půl metru brázdila vzedmutými vlnami. Lanovím hvízdal chladný vítr. Mezi mraky občas vykoukl měsíc a ozářil palubu matným světlem.

Technička zvuku Janis Henkelová si nasadila sluchátka a chvíli poslouchala. Musela si připomínat, aby se nedívala do kamery namířené směrem na ni.

Otočila se, aby byla čelem ke svému manželovi. „Bruci, podle mých posledních výpočtů teď ‚Šílený Max‘ spí skoro dvě stě padesát metrů pod hladinou. Vznáší se ve vertikální poloze přímo pod naší lodí. Jestliže dodrží své obvyklé schéma, měl by zůstat v klidu nejméně tři hodiny. Pak by měl pokračovat na sever.“

„A… stop,“ řekl producent Norton Binder. „Výborně Jan. Takže vorvaň obrovský definitivně usnul?“

Janisin manžel biolog Bruce Henkel si připnul na košili mikrofon. „Jsem připravený.“

„Dobře,“ řekl Norton. „Teď bude jen mluvený komentář, takže si nevšímej kamery a čti přímo ze svých poznámek. Joshi, máš všechno nastavené?“

„Úroveň zvuku v pořádku,“ ohlásil kameraman. „Můžeš.“

Bruce si odkašlal. „Samec vorvaně velikého je se svými osmnácti metry délky a čtyřiceti pěti tunami váhy nepochybně nejstrašnější dravec této planety. Tito obři byli poprvé loveni počátkem devatenáctého století, kdy lovce velryb začal zajímat především obrovský výtěžek rybího tuku. Na rozdíl od velryb vybavených kosticemi, agresivní vorvani často své lovce napadají a nepochybně to byli oni, kdo inspiroval Hermana Melvilla k napsání klasického románu *Bílá velryba.*“

„Výborně. Tak tohle bylo mnohem lepší než při posledním záběru,“ řekl Norton. „Můžeš dál.“

„Samec vorvaně, který je větší a agresivnější než samice, obvykle táhne sám, a protože se pohybuje ve velkých hloubkách, je obtížné ho na otevřeném moři sledovat. Abychom se o těchto dravcích dověděli víc, pluje *Cachalot* bez hluku pod plachtami a sleduje obrovské tvory pomocí mikrofonů namontovaných pod lodí. Vorvani obrovští, podobně jako jejich příbuzní delfíni, sondují své okolí pomocí zvláštních zvukových pulsů nazývaných echolokace, což je u velryb vybavených zuby ojedinělé. Naše expedice sleduje poslední čtyři dny zvláště velkého samce, kterému jsme dali přezdívku Šílený Max. Odposloucháváním zvuků, jež tvor vydává, dokáže Jan přesně určit jeho polohu v akčním rádiu osmi kilometrů od lodi.“

„Stop. Okay. Řekl bych, že to pro dnešek stačí. Já s Joshem jdeme spát. Pokud by se ale dělo něco zajímavého, v každém případě nás vzbuďte.“

Jan se dívala za oběma muži odcházejícími ke kajutám. Vtom ucítila, že jí Brucovy silné prsty masírují záda. „To je skvělé, jak

to děláš, ale je mi jasné, co tím chceš naznačit – že je řada na mně, abych zůstala celou noc vzhůru a poslouchala Maxovo chrochtání. Že mám pravdu?“

„Tak nějak.“ Bruce ji políbil vzadu na krk a zamířil k lůžku.

Megalodon se nechal tiše unášet jižním *anadyrským* proudem a pokračoval v cestě na jihozápad podél asijských břehů. Právě míjel v hloubce asi sto osmdesáti metrů Kurilské ostrovy. Hluboko dole pod ním se černala hlubina Kurilského příkopu, jehož nejnižší bod se nachází téměř deset tisíc pět set padesát metrů pod hladinou.

Předtím megalodon využil Aleutského příkopu jako směrníku svého dalšího tahu, překročil severní Pacifik a plul podél Kamčatského příkopu na jihozápad. Když proplouval kolem mysu Lopatka, náhle zjistil, že kříží cestu tisíci velrybám táhnoucím na sever do svých letních pastvišť v Ochotském moři.

Jeho blízkost zapůsobila na velrybí hejna podobně, jako když se objeví hladový vlk uprostřed stáda ovcí. Kytovců se zmocnila panika. Hejna se okamžitě přeskupila a změnila směr, aby se dravci širokým obloukem vyhnula. Přesto se mu podařilo roztrhat a sežrat jednu samici a její mládě.

Teď však, když klouzal na východ kolem japonského ostrova Hokkaidó, zaznamenal nové vibrace – sotva patrný, přesto však mocný tlukot srdce, za nímž žralok okamžitě poznal jiného dravce. Sedmdesát milionů let starý prvotní instinkt se probudil k životu. Přítomnost soka v jeho doméně probudila megalodona k aktivitě.

Vzrušený zvýšil rychlost a hnal se směrem ke zdroji vibrací.

Samec vorvaně obrovského visel bez pohybu ve vertikální pozici asi dvě stě padesát metrů pod hladinou. Přestože zůstával v naprostém klidu, nedalo se říct, že by v pravém slova smyslu spal – část jeho mozku byla v neustálé pohotovosti.

Náhle se obrovský samec probudil k plnému vědomí. Jeho smysly přijaly signály o tom, že se k němu zdálky cosi blíží.

Otevřel oči, několikrát máchl ocasem a přešel do horizontální polohy.

Jeho akustický systém podobný sonaru rychle určil přesnou polohu útočícího megalodona. Vorvaní samec se otočil, vzdorně zatřásl obrovskou hlavou a čekal na střet se sokem.

Jan Henkelová zavřela časopis a sáhla po hrnečku. Káva už byla studená. Sotva však vstala, aby si ji přihřála, ozvaly se z hydrofonu intenzívní mlaskavé zvuky.

„Bruci, probuď se! Zdá se, že Max se chce dát znovu do pohybu."

Biolog se převalil a mátožně se nadzvedl. „Řekni té obludě, že ještě není ráno."

Jan napjatě poslouchala. „To je zvláštní. Nikam nepluje, jen pořád krouží sem a tam. Je šedesát metrů pod námi."

„Myslíš, že o nás ví?"

„Nedovedu si představit, jak by nás zjistil. Myslím, že můžeme být svědky chování, které ještě není u vorvaně obrovského zdokumentované."

Bruce se znovu převalil a dal nohy na zem. „Okay, jdu vzbudit ostatní."

Vorvaň čekal, až se megalodon přiblíží na vzdálenost několika set metrů, a teprve pak vyrazil. Obrovský ocas mocně bičoval vodu. Samec se řítil proti bílému žralokovi s úmyslem vrazit do něho svou mamutí hlavou.

Megalodon ucítil nebezpečí, ostře uhnul a obloukem unikl pryč. Samec ho ještě chvíli pronásledoval, ale pak poznal, že jeho sok je rychlejší, a vrátil se do své obranné pozice.

I když byl megalodon skutečně rychlejší, nemohl na vorvaního samce zaútočit, aniž by riskoval, že ho jeho sok zasáhne drtivým úderem hlavy nebo stejně zničující ranou mocného ocasu.

Obě monstra kolem sebe kroužila a odhadovala se. Vorvaní samec občas provedl výpad, ale bílý žralok vždy uhnul, pak se vrátil a dál čekal na příležitost, jak soupeře překvapit.

„Co se děje?“ houkl Norton. Musel se chytit stěžně, protože loď se začala ve vířící vodě otáčet.

„Zdá se mi, že tam dole je s Maxem ještě něco jiného,“ křikla Jan.

„Další vorvaň?“

„Ne, slyším jen jeden zdroj zvuků. Ať je to, co je, Maxe to pořádně vyvedlo z klidu.“

„Musíme být v pohotovosti pro případ, že by se rozhodli skákat nad hladinu,“ řekl Bruce a spustil lodní motor.

Cachalot se přestal otáčet. Loď zamířila dál od středu víření.

Přestože byl vorvaní samec přibližně stejně veliký jako megalodon, měl ve srovnání se svým sokem jeden nedostatek – byl to savec a potřeboval vzduch. Proto se při svém kroužení začal blížit hladině, aby se nadechl.

Megalodon se naklonil na bok a vyrazil zespodu k útoku.

Projel vodou jako šíp. Jeho čelisti chňaply po vorvaňově kulaté prsní ploutvi a sevřely ji jako pitbull. Šílený Max sebou divoce mrskl, ale stisk pilovitých zubů nepolevoval.

Posádka *Cachalota* se otočila směrem, kde z vody vystřelila obrovská vorvaňova hlava. Vzápětí vyletěla nad hladinu další obrovská ryba, tentokrát bílá jako sníh. Obě obludy se zřítily v jednom chumlu zpátky do zpěněné vody. Než mohla posádka *Cachalota* jakkoliv reagovat, uvědomila si, že se loď zmítá uprostřed bojiště dvou obrovských mořských oblud.

Vorvaň škubal hlavou ze strany na stranu a svým divokým zmítáním posílal proti malé plachetnici vlny vysoké téměř dva a půl metru. Jakmile se začaly přelévat přes okraj, chytil Bruce svou ženu a přitáhl ji k sobě, zatímco druhou rukou stále svíral kormidelní kolo. Mocný vorvaňův ocas plácl sotva půl metru od přídě.

Vorvaň se převalil na bok. Zuřivě se snažil setřást ze sebe útočníka, bil do něho ocasem, ale dosáhl jen toho, že megalodonovy zuby mu ještě víc drásaly hruď a drtily její kosti.

Megalodon několikrát divoce škubl hlavou ze strany na stranu ve snaze urvat ploutev od těla. Konečně se mu to podařilo a spolu s ploutví vytrhl z vorvaňova těla ještě kus zkrvaveného masa a tuku.

Vorvaň vydrážděný bolestí máchl obrovskou hlavou, aby se obrátil k útočníkovi čelem. Žralokovy čelisti chňapaly kolem jako zběsilé a bolestí rozběsněný kytovec se snažil zahryznout se do jeho nosu.

Posádku *Cachalota* zasáhla sprška krve a pěny. Loď se náhle propadla do hluboké brázdy za vzedmutou vlnou. Jan se křečovitě chytila Brucovy paže. Ve chvíli, kdy se příď lodi nebezpečně zvedla, zahlédla Jan na vteřinu megalodonovu rozevřenou tlamu. Pilovité zuby se zablýskly a zahryzly se do spodní čelisti vorvaně. Ozval se strašlivý zvuk drcených kostí.

Samec v šílené křeči vymrštil třicet osm tun živé váhy nad hladinu a bičoval vodu ocasem. Vykloubená a rozdrcená spodní čelist se mu bezvládně houpala pod hlavou.

Přes plošinu na *Cachalotově* zádi se přelévaly temné vlny a zanechávaly na prknech slizkou vrstvu krve a velrybího tuku. Bruce prudce přidal otáčky a zahnal loď dál od smrtelně zraněného vorvaně, který sebou zmítal, tloukl ocasem do vody a odmítal zemřít.

Po chvíli se tělo obrovského samce zklidnilo a obrátilo se břichem vzhůru. Před přídí *Cachalota* projela alabastrově bílá hřbetní ploutev a zmizela. Bruce vypnul motor v obavě, že by jeho zvuk mohl bílou obludu přilákat. O chvíli později se Šílený Max zvedl v poslední bolestivé křeči. Megalodon opět zaútočil zespodu a zaryl zuby do samcova hřbetu. Půlměsíčitá ocasní ploutev šlehla sem a tam po hladině a poslala na všechny strany spršku pěny.

Posádka plachetnice se shlukla uprostřed lodi. Všichni byli zhrození brutalitou útoku a svou vlastní zranitelností. Pouze Norton během boje kradmo sledoval svého kameramana, aby se ujistil, že stále točí.

Ještě dalších dvacet minut útočil megalodon na zkrvavenou masu velrybího tuku, která zbyla z Šíleného Maxe. Vlny šířící se

kolem místa krveprolití zahnaly plachetnici poněkud dál. Bruce se svou posádkou pak vztyčil jednu z plachet, aby se vzdálili z dosahu bílé bestie.

Když loď odplouvala, Jan uviděla, že se z temnoty vynořilo asi půl tuctu šedých hřbetních ploutví.

Než by se však odvážili blíž, kroužili žraloci v bezpečné vzdálenosti a čekali, až jejich větší příbuzný skončí hostinu.

Zoufalé hodiny

Marianská hlubina

Terry vylezla po žebříku přístupové šachty a vstoupila na pozorovací palubu. U baru stál Benedikt a naléval si něco k pití. Kapitán Prokovič, sedící na barové stoličce, na ni vrhl pohled, kterým Terry málem zahnal zpátky.

„Vida, tady jste," obrátil se k ní Benedikt. „Jdete právě v čas. Před chvílí začal *Benthos* stoupat podél stěny kaňonu. Co vám mohu nabídnout k pití?"

„Nic."

„Nic? Nesmysl." Benedikt nalil dvojitou vodku, obešel bar a vrazil jí sklenku do ruky.

„*A votre santé* – Na vaše zdraví." Obrátil svou sklenku do sebe a potom řekl cosi rusky kapitánu Prokovičovi.

Terry odložila netknutou sklenku na pult. Rus se sebral, sestoupil po žebříku dolů a zavřel za sebou poklop.

Benedikt přistoupil k ovládacímu panelu. Nejprve zhasl vnitřní světla a teprve potom spustil mechanismus odklápění kopule.

Titanový plášť se začal rozevírat. Rudá zář vnějších světel odhalila holou strmou stěnu kaňonu obklopenou neproniknutelnou tmou hlubiny.

Benthos pomalu stoupal.

Náhle si Terry přiložila ruku k ústům a potlačila v sobě výkřik – kolem okna propluli dva obrovští kronosauři. O chvíli později otřásly lodí děsivé rány.

„Jsou čím dál agresivnější," zašeptala Terry.

„Nechtějí nás nechat uniknout. Z nějakého důvodu nás vnímají jako zdroj potravy.“ Benedikt jí podal její sklenku a odvedl ji k oknu. „Dívejte se. Jak stoupáme a blížíme se k proudu hydrotermálních sazí izolujících spodní vrstvu, dostávají se téměř do stavu naprosté zuřivosti.“

Terry nervózně sledovala obrovského kronosaura dlouhého nejméně dvanáct metrů, který se stále pohyboval mezi stěnou kaňonu a pozorovacím oknem.

„Tenhle vypadá, že se chystá k útoku…“

Bestie, jako by ji slyšela, se prudce otočila a vyrazila proti nim.

„Proboha… Benedikte, na co čekáte? Zavřete tu kopuli!“

Benedikt se ani nepohnul.

Hlava monstra rychle rostla, jeho oči svítily v záři rudých světel jako dvě ohnivé výhně. Terry cítila, že jí srdce buší až v krku. Otočila se a chtěla utéct…

V tu chvíli Benedikt stiskl tlačítko malého dálkového ovládače. Z *Benthosu* vyšlehla světla a podmořskou hlubinu zaplavila oslnivě bílá zář.

Útočící kronosaurus se prudce obrátil. Terry si všimla, že jeho tělo se zachvívalo, jako by bylo zasaženo deseti tisíci volty. Viděla, že tvor málem vrazil do stěny kaňonu a vzápětí zmizel ve tmě.

Benedikt se zasmál.

Terry na jeden ráz vypila sklenku a klesla do křesla. „Dělá vám potěšení, když si se mnou můžete pohrávat, že? Začínala cítit, že se jí motá hlava.“

„Přiznávám, že ve mně zůstalo něco z nezbedného školáka,“ řekl a blýskl po ní triumfujícím úsměvem. „Mám vám nalít ještě jednu?“

„Ne.“ Pozorovala, jak roste zakalení vody. *Benthos* stoupal hustou vrstvou sirnatých a jiných sedimentů vznášejících se nad Hlubinou jako příkrov smogu nad průmyslovou oblastí. Náhle zaslechli jakési praskavé zvuky – jako by na sklo okna dopadaly drobné kamínky.

A pak se loď vynořila nad hydrotermální vrstvu a stoupala dál

podél stěny primordiálního kaňonu.

„Sem už nás kronosauři nebudou sledovat?“

„Ne, nemohou opustit hydrotermální vrstvu,“ řekl Benedikt. „Chrlící jícny jsou pro život v Hlubině něco jako kyslíkový přístroj. Bez nich by celý chemosyntetický potravní řetězec zahynul.“

Cítila, že ji sleduje dlouhým pohledem. Pak se otočil, sestoupil na velitelské stanoviště a nechal ji samotnou s jejími myšlenkami.

Nikdy mě odsud nepustí živou. Je na mně, abych se o sebe postarala. Musím si najít nějakou zbraň. Musím ho zabít dřív, než zabije on mě…

Hodiny ubíhaly v děsivém tichu.

V hloubce sedmi tisíc čtyř set patnácti metrů se *Benthos* majestátně zvedl nad podmořský hřeben a vznášel se nad náhorní plošinou oddělující severní a jižní prostor Marianské hlubiny. Pak se jako gigantická válečná loď vydal na plavbu k severu. Jeho reflektory provrtávaly tmu a odhalovaly šedivé pusté dno pokryté vrstvou usazenin.

Terry hleděla na obraz moře prostého jakéhokoliv života, na opravdové Údolí smrti pod hladinou moře. Představila si, jak proudy unášejí po dně její mrtvé tělo a jak je shnilé provrtávají a žerou tucty bílých krabů.

Začala přerývaně dýchat. Zajela si zoufale rukama do vlasů. Z očí se jí vyhrnuly slzy a po celém těle jí vyrazil studený pot. Zavřela oči. Stočila se v křesle do klubíčka a monotónně se kývala.

Trvalo několik minut, než se opět uklidnila. Otevřela oči a tupě hleděla do stropu.

A potom to uviděla – skrytý objektiv dálkově ovládané kamery zaměřený přímo na ni.

* * *

Pacifický oceán
Tisíc sto šedesát kilometrů severovýchodně od Ďáblovy díry

Jonas a Mac stáli na zádi *Williama Beeba*. Poškozená paluba byla zakrytá deskami z překližky a vytržené zábradlí nahrazovala provizorní dřevěná bariéra. Oba muži hleděli na zčeřenou brázdu táhnoucí se za lodí. Do zad se jim opíral chladný noční vítr.

„Za jak dlouho se Meg může dostat do Hlubiny?“ zeptal se Mac. Odšrouboval uzávěr jakési lahvičky, odvrátil se a nalil trochu tekutiny na hadr.

„Dostali jsme hlášení, že nedaleko japonských břehů napadl vorvaně. Při této rychlosti – nanejvýš za pár hodin.“

„Za svítání vyrazíme.“ Mac se podíval na hodinky. „Jsi připravený?“

Jonas hleděl upřeně na temnou hladinu oceánu. Nemohl zahnat vzpomínku na své poslední setkání se žralokem. „Jo. Pojďme na to, ať už to máme z krku.“ Šel za Macem dovnitř. Zamířili po schůdcích ke kajutám pro důstojníky.

Mac zaklepal na dveře.

Po chvíli vykoukl ven Harry Moon. Byl jen v tričku a trenýrkách.

„Co je? Není trochu pozdě?“

„Promiňte, ale je to dost důležité,“ řekl Mac. „Nebude to dlouho trvat.“

Harry na něho vrhl podezíravý pohled. „No dobře, tak pojďte dál.“ Otevřel dveře a pustil je dovnitř.

„Co se stalo, že je to tak důležité?“

„Někdo se mě minulý týden pokusil zabít,“ řekl Jonas.

„Cože?“ Harry se zatvářil, jako by byl šokovaný. „Kdy?“

„V tu noc u aljašského pobřeží,“ řekl Mac.

„Když žralok napadl váš člun? Víte to jistě?“

„Víme to jistě,“ řekl Mac. Obcházel kabinu jako lev. „Někdo schválně přesekl vlečné lano člunu.“

„Víme, kdo to udělal. Vyřídíme si to s ním, ale potřebujeme, abyste nám přitom pomohl,“ řekl Jonas.

Harry zjevně znervózněl. „Neměli byste o tom říct kapitánovi?“

„Ne, vyřešíme to sami,“ řekl Jonas. V tu chvíli sevřel Mac Harryho zezadu pod krkem a přitiskl mu na tvář hadr napuštěný éterem.

Harry otevřel oči. Uvědomil si, že leží na zádech a dívá se na opravenou konstrukci navijáku. Chtěl něco říct, v ústech ho však dusil kapesník a navíc je měl přelepená jakousi páskou. Pokusil se posadit, ale ani to nešlo, protože měl ruce i nohy spoutané.

„Přeju dobrý večer,“ ozval se nad ním Mac. Harry si uvědomil, že mu k pasu přivazuje konec lana. „Čas jako stvořený pro noční koupání, nemyslíte?“

Nad Harrym se sklonil Jonas. „Neznám námořníka, který by neměl ponětí, co je to ohnivý kruh. To jste opravdu měl vědět. Trochu jsem se informoval u svých přátel ve Woods Hole. Vyšlo najevo, že jste nikdy neměl nic společného ani s programem SOSUS, ani s Institutem. Ve skutečnosti jste byl do posádky přijat pár hodin před vyplutím, když první důstojník musel odjet za podivných okolností z města a řešit jakousi rodinnou záležitost. Nevím, kdo jste, ale teď už na tom nezáleží – za chvíli budete sousto pro žraloka, jako jste ho udělal ze mě.“

Harrymu se rozšířily oči hrůzou. Začal cosi nesrozumitelně mumlat.

„Co říká?“ zeptal se Mac. Na okamžik spustil naviják a lano vytáhlo Harryho na nohy.

„Že prý zapomněl ručník,“ řekl Jonas. Přistoupil k Harrymu a odtrhl mu pásku od úst.

Harry vyplivl roubík. „To jsem nebyl já, přísahám! Nedělejte to…“

„Měl jste si připravit něco přesvědčivějšího,“ řekl Mac a postrčil ho přes okraj lodi.

Jonas uvolnil naviják.

Harry najednou vykřikl a vzápětí se ponořil nohama napřed do moře.

Ledová voda mu vyrazila dech. Polkl několik slaných hltů, ale stále se zalykal. Voda ho bodala a pálila. Lano svázané kolem pasu se s trhnutím napnulo, smýklo jím stranou a po chvíli sklouzlo do podpaží. Cítil, že mu svírá hruď jako v kleštích a bolestivě mu rozdírá kůži.

Chvíli sebou divoce zmítal, pak se mu podařilo chytit lano oběma rukama. Zoufale se přitáhl, aby si udržel hlavu nad vodou, ale vydržel to jen chvíli. Svaly mu mrtvěly chladem. Nakonec lano pustil a rezignovaně se nechal vláčet temnými vlnami. Blesklo mu hlavou, že takhle tedy vypadá smrt. Ve chvíli, kdy se jí už už poddával, zařízlo se mu lano ještě bolestivěji do hrudi a táhlo ho nahoru.

Mac se naklonil a přitáhl ho na loď.

Harry se zhroutil na palubu, lapal po dechu a neovladatelně se třásl.

„Příště to lano přesekneme," řekl Mac.

„Po-po-čkejte," vydechl Harry. Zoufale se snažil promluvit. „Jsem od C-C-CIA."

Jonas s Macem na sebe pohlédli. „To jsou kecy."

„Je-je to pravda. Nech-nechte mě u-uvnitř ohřát a do-dokážu vám to."

„Dokažte to tady," řekl Mac a přehodil přes něho deku.

Harry si přitáhl deku kolem ramen. „Ten mobilní telefon, který jsem dal Jonasovi – je v něm miniaturní mikrofon s vysílačem. Odposlouchával jsem jeho rozhovory s Celestou Singerovou." Obrátil se na Jonase. „Řekl jste jí o Ďáblově díře…"

„Já?"

„V nemocnici. Vypadalo to, že jste něčím omámený. Musela vám dát nějakou drogu."

„Ta děvka…"

„Co je Ďáblova díra?" zeptal se Mac.

„Místo v Marianské hlubině, kam jsem před jedenácti lety pilotoval *Seacliffa*. Co je na něm tak důležitého, že mě kvůli němu omámila drogou a vy zase jste mě chtěl zabít?"

„Celesta vás na tuhle plavbu vzala jen proto, aby z vás dostala

jeho polohu,“ řekl Harry přes drkotající zuby. „Věděl jsem, že je prohnaná a že to z vás jednou vytáhne. A pak se najednou naskytla příležitost, jak vám navždy zabránit, abyste jí to vyklopil.“

„Říkal jsem ti, že té děvce o něco jde,“ ozval se Mac a pohlédl na Harryho. „A co se týče tady toho, vykašlal bych se na nějaké oznamování policii a hodil bych ho zpátky rybám.“

„Počkej.“ Jonas si klekl, aby viděl Harrymu do tváře. „Co je v Ďáblově díře tak důležitého?“

„To vám nemohu říct…“

Mac se natáhl k ovládači navijáku.

„Okay, počkejte – řeknu vám to, ale jen proto, že vás můžeme potřebovat.“

„Nejdříve jste se mě pokusil zabít a pak chcete, abych vám pomohl? Vy ale máte žaludek, vážený pane.“

„Vaše žena je v rukou Benedikta Singera,“ řekl Harry. „Jestli ji ještě někdy chcete vidět živou, uděláte líp, když mě rozvážete.“

Ďáblova díra
Marianská hlubina

Benthos se ponořil do vrstvy sazí jako létající talíř sestupující na zatažené noční obloze. Loď se vrátila do izolovaného podmořského světa Marianské hlubiny. Infračervená světla opět odhalila les rozeklaných černých komínů zvedajících se do výšky více než pětadvaceti metrů z prehistorického mořského dna, z nichž nad každým se vytvářel hřibovitý mrak rozptýlených minerálních sedimentů a přehřáté vody.

Benedikt Singer stál nad profesorem Kwanem a netrpělivě čekal na výsledky chromatografických testů.

„Vypadá to skvěle,“ hlásil Kwan. „Detekovali jsme oblaka tritiugenního helia-3.“

„S tím už jsme se setkali mockrát.“

„Ale ne s takovou koncentrací helia-3 jako tady, Benedikte. Řekl bych, že jsme to konečně našli.“

„Pane, *Epimetheus* je připravený vyplout,“ oznámil kapitán Prokovič. „Také přišla zpráva z *Goliáše.*

Benedikt přistoupil k nejbližšímu počítačovém terminálu a vyťukal svůj přístupový kód. Jakmile se šifrovaná zpráva z *Goliáše* objevila na obrazovce, zadal jiné kódové slovo a spustil překládač. Text zněl:

OČEKÁVANÁ DOBA PŘÍLETU CELESTY SINGEROVÉ: DEVĚT HODIN RÁNO. OPRAVA PROMETHEA DOKONČENA, DOPLŇKOVÁ VNĚJŠÍ SVĚTLA NAMONTOVÁNA. POSÁDKA SE PŘIPRAVUJE K SESTUPU. DOBA VYPLUTÍ: DVANÁCT HODIN V POLEDNE.

Promiňte, pane,“ přerušil ho Prokovič. „Kapitán *Epimethea* hlásí, že v hangáru je ta žena a žádá o svolení, aby se mohla zúčastnit plavby.“

Benedikt se pobaveně usmál. „Naše myš se chystá zahrát svou poslední kartu. Vyřiďte kapitánu Warrenovi, aby paní Taylorovou uvítal na palubě.“

„Provedu, pane.“

Terry vstoupila do *Epimethea* a zaujala místo vedle pilota.

„Připravte loď k sestupu,“ přikázal kapitán.

„Provedu, pane. Hermetický uzávěr utěsněn, hangár se napouští.“

Terry sledovala každý pilotův pohyb, vštěpovala si do paměti každé tlačítko, které stiskl.

„Uvolněte zajišťovací ramena.“

„Provedu, pane. Zajišťovací ramena uvolněna. Loď může vyplout.“

„Spusťte pohon.“

Pilot spustil motory. Ponorka se zachvěla. Po chvíli se začal *Epimetheus* vzdalovat od *Benthosu* a zamířil k cíli své mise na dno Ďáblovy díry.

* * *

Tmou hlubiny těsně nad teplým dnem lehce klouzala rodina *kronosaurů.* Vpředu plula samice. Se svými patnácti metry délky a pětadvaceti tunami váhy byla téměř o třetinu větší než její druh a dvakrát tak veliká jako její samičí potomek. Všichni tři se pohybovali v sevřeném seskupení, v němž se oba menší tvorové drželi každý z jedné strany těsně u boku samice.

Formaci ve tvaru V používali proto, aby šetřili energií. Velká samice vpředu vytvářela svou hrudí vodní koridor, jehož postranní proudy v podstatě strhávaly dva menší pliosaury dopředu. To, že pluli těsně při sobě, však mělo ještě jednu důležitější výhodu – jejich největší nepřítel nenasytný *carcharodon megalodon* tak dostával od svých smyslových čidel informaci o mnohem větším tvoru, než byl největší z nich.

Protože kronosauři byli ryboještěři s chladnou krví, vytvořili si mezi hydrotermálními jícny ustálenou trasu, která vyhovovala jejich potřebám. Jejich primordiální předchůdci žijící před sedmdesáti miliony let využívali k udržení tělesné teploty slunečního záření. Tím, že se druh kronosaurů přizpůsobil životu v hlubině, musel se obrátit k jinému zdroji tepla a tou byla přehřátá voda tryskající z podmořských jícnů. Ta ohřívala jejich těla a zároveň jim umožňovala dýchat pomocí žáber.

Pliosauři byli rychlí a schopní lovci a jejich temné zbarvení způsobovalo, že zůstávali v temnotě Hlubiny téměř neviditelní. Ve tmě je prozrazovala jen zář jejich očí, i když na druhou stranu tyto rudě svítící skvrny vábily nic netušící mořské tvory těsně před krokodýlí čelisti. Na obyvatele hlubokomořského prostředí měli kronosauři překvapivě dobré vidění a byli schopní zachytit rychle se míhající světélkující ryby na vzdálenost padesáti až šedesáti metrů.

Pokud však šlo o kořist, která se pohybuje pomalu, spoléhali se na zcela jiné schopnosti svého smyslového ústrojí. V jejich mozkové tkáni se v těsné blízkosti nervových zakončení nacházely shluky s vysokou koncentrací krystalů kovových kysličníků magnetitu. Tyto krystaly působily jako miniaturní

magnety a umožňovaly plazům orientovat se v Hlubině prostřednictvím zemských magnetických polí. Tento systém se vyvíjel miliony let a postupně dospěl k takové citlivosti, že umožňoval zaznamenat i nepatrné změny intenzity magnetického pole uvnitř kaňonu vyvolané pohybem hejna rybek nebo olihní – anebo také smrtelného nepřítele.

Cestou na jih na své plavbě za potravou, která nikdy nekončila, ucítili kronosauři silné poruchy magnetického pole šířící se podél dna. Všichni tři zabrali jako jeden organismus předními ploutvemi a vyrazili na průzkum.

Terry se dívala ven okénkem a v hlavě se jí divoce rojily myšlenky. V posledních čtyřech hodinách nedělala nic jiného, než sledovala, jak sací zařízení *Epimethea* vtahuje do lodi manganové pecky a další usazeniny ze dna vytvořeného v křídovém období. V takovýchto hloubkách to byl neobyčejně těžký proces. Nasát necelé tři decimetry krychlové hornin v prostředí, v němž působí tlak více než jedné tuny na centimetr čtvereční, vyžadovalo, aby motor o výkonu tisíc watů běžel celé čtyři minuty. Čas od času technik proces nasávání přerušil a umožnil jednomu členu posádky vyjmout vzácné horniny ze shromažďovacího kontejneru pod ponorkou, zatímco jiný technik prováděl nutnou údržbu zařízení.

Dnes byl úlovek tak bohatý, že posádka už před hodinou překročila kapacitu nákladového prostoru. Benedikt však přesto nepovolil, aby se vrátili k *Benthosu.* Teď se tedy v úzké chodbě procházející středem lodi vršily pytle přeplněné horninami a kapitán, pokud se chtěl dostat k ovládacímu pultu, je musel doslova přelézat.

Terry si snad posté opakovala pilotovací sekvence v různých situacích. Seděla se zavřenýma očima a představovala si, jak se pozdě v noci vkrade do hangáru, vklouzne do ponorky a zavře se tam. Pak během několika minut ponorku uvolní od zajišťovacích ramen a v tu chvíli už Benedikt ztratí všechny prostředky, jak jejímu útěku zabránit. Představovala si, jak v první chvíli s

Epimetheem vypluje zpod *Benthosu*, rychle vystoupí nad hydrotermální vrstvu, a dostane se tak pryč z domovského prostředí těch obludných tvorů. Potom zamíří na západ, přičemž zůstane v hloubce kolem tisíce metrů, aby se před vynořením na povrch někde v oblasti Marianských ostrovů dostala z *Goliášova* dosahu. V duchu se viděla, jak vylézá z poklopu nad velitelskou věží a před sebou vidí tropický ostrov. Pak s ponorkou dopluje ke břehu, jak daleko to půjde, a zbytek už přebrodí nebo doplave vlastními silami. Představa, že klesne na břehu zalitém sluncem a její děsivý sen bude navždy u konce, byla téměř nesnesitelná.

Ze slastných představ ji vytrhlo zapraskání vysílačky.

„Kapitáne, na *Goliášovi* zaregistrovali osamoceného živočicha, který se rychle pohybuje směrem k vám. Je příliš veliký, aby to byl kronosaurus. Vzdálenost šestnáct kilometrů a rychle se snižuje."

Terry se prudce rozbušilo srdce. Velký osamocený živočich větší než kronosaurus – to nemohl být přece nikdo jiný než megalodon!

„Jaké jsou Benediktovy instrukce?" zeptal se kapitán.

„Chce, abyste pokračovali v těžbě. *Benthos* se zatím přesune přímo nad vás."

„Informujte *Benthos*, že jsme plní a nemáme už horninu kam dávat," odpověděl kapitán.

„Benediktův příkaz zní pokračovat v těžbě," opakoval radista.

Tři kronosauři kroužili v bezpečné vzdálenosti kolem podivného tvora a odhadovali ho jako kořist. Jakmile však ucítili, že se k nim z dálky blíží ještě cosi většího, rozdělili se. Samec a samičí mládě pluli blíž, aby se pokusili odehnat kořist od většího tvora a nasměrovat ji k samici, která zůstala opodál v záloze.

Benthos sestoupil níž a přikryl *Epimethea* pod sebou v prostoru mezi svými třemi nohami připravenými dosednout na dno. Třicet metrů nad ponorkou se do maximální šířky roztáhla naváděcí ramena, aby *Epimethea* bezpečně předala zajišťovacím ramenům,

které ho pak zvednou a přesně usadí velitelskou věž do otvoru v přechodovém prostoru.

Z *Benthosu* vyšlehly čtyři oslepující kužely a provrtaly tmu jako světla majáku.

Terry cosi upoutalo v kuželu zaměřeném přímo dolů. Uviděla, že asi patnáct metrů od jejího okénka se ze dna zvedl velký zvířený oblak sedimentů.

Než stačila zareagovat, dva kronosauři tvrdě narazili hlavami do pravého boku *Epimethea* a převrátili loď na levý bok.

Stačila jen vykřiknout, vzápětí ji náraz vrhl do tmy. Cítila, že dopadla na naskládané vaky s vytěženou horninou. Vzápětí přes ni upadl kdosi další a bolestivě ji přirazil nohy.

„Zastavit těžbu!“ vykřikl kapitán. „Odhodit zátěžové desky…“

V kabině se rozsvítilo červené nouzové světlo a ponorka se vyrovnala do správné polohy.

Terry se pokusila posadit. Zaúpěla bolestí. Odsunula bezvládné tělo ležící jí na nohou a namáhavě se zvedla.

Z titanové desky nad její hlavou ukápla kapička vody.

Bože…

Epimetheus se zvedl ze dna do náruče *Benthosu* a během několika málo okamžiků se jeho velitelská věž spojila s mateřskou lodí.

Benedikt stál ve velínu hangáru a přes skleněnou stěnu sledoval, jak se do zaplavené komory zvedá velitelská věž ponorky. Těsnicí mechanismus se neprodyšně sevřel současně se zaklapnutím zajišťovacích ramen. *Epimetheus* přistál.

Nyní se zapnula výkonná čerpadla, aby během několika minut hangár vyčerpala a mohl v něm být obnoven atmosférický tlak.

Terry se protlačila k velitelské věži. Netrpělivě pozorovala, jak kapitán Warren vztyčuje žebřík a čeká na signál z *Benthosu*, že mohou otevřít poklop. Jen tak náhodou se sehnula a podívala se ven vedlejším okénkem.

K zakotvenému *Epimetheovi* se blížil obrovský stín.

Zazněl signál a kapitán Warren otevřel poklop.

Terry se rychle protáhla průlezem do vlhkého hangáru. Viděla, že ve velínu za skleněnou přepážkou stojí Benedikt a mluví do mikrofonu.

„Kapitáne, přikažte svým lidem, aby vyložili horninu do hangáru.“

„Pane, *Epimetheus* je stále ohrožován. Nemohli bychom počkat?“

„Ne! Udělejte to hned, kapitáne.“

Terry doběhla k zamknutým dveřím hangáru a zabušila pěstí do těžkých kovových dveří. „Pusťte nás ven!“

Také několik členů posádky už vylezlo ven do hangáru, ale kapitán je vzápětí poslal zpět do ponorky. „Utvořte řetěz,“ přikázal. „Musíme vyložit náklad!“

Muži začali vynášet bílé vaky naplněné hroudami velikosti brambor.

Dospělá kronosauří samice proplula pod kořistí, která se najednou přestala hýbat.

Kapitán Warren vrhl směrem k Benediktovi zoufalý pohled. „Pane, my bychom opravdu potřebovali pomoc.“

Benedikt pozoroval vyčerpané muže vynášející z ponorky další a další vaky. „Prokoviči, pošlete pár svých lidí do hangáru, aby pomohli vykládat.“

„Provedu, pane.“ Rus vybral dva muže.

Terry zaslechla, že cvakl zámek. Dveře se otevřely, do hangáru vstoupili dva statní muži a spěchali k velitelské věži.

Samice kronosaura vážící téměř dvacet tři tuny narazila hlavou do břicha *Epimethea.*

V hangáru se rozsvítila červená světla a vzápětí zazněla siréna. Terry se vrhla do otevřených dveří, které se za ní vzápětí zabouchly a udeřily ji do zad takovou silou, že ji vrhly až ke vzdálené stěně vnější chodby. Sotva zvedla hlavu, rozlehl se chodbou ohlušující hluk. Cítila, že se pod ní třese podlaha.

S námahou se postavila na nohy a rozběhla se k velínu.

„Ach, bože…“

Titanový plášť *Epimethea* pod strašlivým úderem praskl a vzápětí loď implodovala pod tlakem více než jedné tuny na centimetr čtvereční. V okamžiku, kdy se ponorka zbortila jako promáčknutá plastová láhev, zaplavil ji příval mořské vody, která vzápětí vytryskla do hangáru a svým tlakem okamžitě zabila všechny, kteří se tam nacházeli. Vzduch uvnitř se stlačil do úzké vrstvy a během zlomku vteřiny se rozžhavil na teplotu několika tisíc stupňů. Pouze vrstva titanu silná tři metry, která obklopovala tlakovou komoru, uchránila *Benthos* od imploze.

Kolem oválných stěn hangáru divoce vířil proud vody unášející změť trosek. Naštěstí voda marně hledala slabé místo, kde by prorazila titanový plášť a vnikla do dalších prostor *Benthosu.*

Terry s hrůzou sledovala, co vodní příval způsobil. Do skla okna narážela zmasakrovaná lidská těla s prázdnými očními důlky, z nichž vytékala bělavá hmota smíšená s krví. Všechna těla byla zcela rozdrcená obrovským tlakem a tváře zdeformované k nepoznání, takže už ztratily výraz neskonalého děsu, který měly v okamžiku smrti.

Terry se otočila a spolu s ostatními, z nichž mnozí se zastavovali a zvraceli, utíkala pryč. Jen Benedikt zůstal a bez hnutí zíral na vířící smršť lidských těl a plovoucích exkrementů.

„Naturam expellas furca, tamen usque recurret,“ zašeptal, když si ze svého smaragdového oka stíral slzu. „Vyžeň přírodu vidlemi, přece se vždy zase vrátí.“ Zavřel oči. *„C’est la guerre.“*

Odhalení

Základna válečného námořnictva Spojených států
Guam

Velitel základny James Adams obešel svůj pracovní stůl a vykročil vstříc Masao Tanakovi, aby se s ním přivítal.

„Masi, to je skvělé, že tě zase vidím. Pojď, rád bych ti někoho představil. Tohle je Dave Ross.“

Z křesla vstal asi dvaačtyřicetiletý muž a podal Tanakovi ruku. „Těší mě, že vás poznávám, pane Tanako.“ Ross byl malý, štíhlý, ale přesto působil dojmem silného člověka.

„Pan Ross je od CIA. Rád by si s tebou promluvil o jisté záležitosti… týká se to Terry.“

Masao se posadil. „Poslouchám.“

Ross si pootočil křeslo, aby seděl proti němu. „Pane Tanako, to, o čem zde budeme mluvit, zůstane jen mezi námi. Je vám to jasné?“

„Pokračujte.“

„Asi před čtyřmi lety se izraelská zpravodajská služba dověděla o tajné schůzce, která se uskutečnila v Súdánu. Zúčastnil se jí váš partner Benedikt Singer a několik čelních představitelů islámského terorismu. O šest měsíců později začaly konstrukční práce na *Benthosu, Prometheovi a Epimetheovi.* Stavba těchto lodí byla financovaná ze zdrojů, které byly do společnosti Geo-Tech tajně přesouvány z organizací ovládaných exilovým saudským milionářem Osamou bin Ladenem.

Před osmnácti měsíci NSA zachytila zprávu, z níž vyšlo

najevo, co bylo důvodem Singerovy účasti na schůzce. Ukázalo se, že Benedikt Singer objevil palivo, s jehož pomocí je možné dosáhnout udržitelného termonukleárního procesu získávání energie.“

„Co míníte pojmem ‚udržitelného‘?“

„S termonukleární energií vědci experimentují už nějakých čtyřicet let,“ řekl Ross. „Největším technologickým problémem tohoto procesu je udržení plazmy vzniklé syntézou deuteria a tritia. U Singerova nového paliva je tritium nahrazeno héliem-3. Tato směs stlačovaná rotujícím magnetickým polem jeho reaktoru Tokamak vytváří udržitelnou plazmu a je tedy základem pro dlouhodobě stabilizovanou termonukleární reakci. Řečeno mluvou laiků, Singerovi se podařilo prorazit termonukleární bariéru.“

Masao zvedl obočí na znamení, že to na něho udělalo dojem.

„Spojené státy, Rusko, Japonsko i státy Evropské unie pracují celé roky na dokončení projektu ITER, což je zkratka pro International Thermonuclear Experimental Reactor,“ řekl Ross. „Singerův objev ale vše změnil. Objev nového paliva posunul Singera o třicet let před ITER a tím i před zbytek světa.“

„Masao, arabská koalice, která Singera financuje, reprezentuje špičku světového terorismu,“ řekl Adams. „V zájmu celého lidstva nemůžeme připustit, aby získali na tak unikátní objev monopol.“

„Dobře, ale co má tohle všechno společné se mnou – nebo vlastně s mojí dcerou?“

Ross se naklonil dopředu. „Musí vám být jasné, že bin Laden neutrácí miliardy dolarů, aby umožnil společnosti GTI zkoumat oceány nebo rozmisťovat na dně Marianské hlubiny roboty UNIS. Podstata spočívá v tom, že zdroj Singerova zázračného paliva se nachází právě v určité konkrétní oblasti Marianské hlubiny. *Benthos* Singerovi umožňuje tajně si přisvojit palivo ze zóny uvnitř našich vlastních teritoriálních hranic, z oblasti podléhající zákonům EEC. Je to úplně stejné, jako kdyby se Spojené státy vetřely na území států sdružených v OPECu, aby kradli jejich ropu.“

Masao zavřel oči. Snažil se všechno, co slyšel, vstřebat a dát si

to do souvislostí. „Přesto tomu nerozumím. Když CIA ví, co Singer dělá, proč mu přístup do Marianské hlubiny povoluje?“

„Ze dvou důvodů,“ odpověděl Ross. „Za prvé, o Singerovu palivu a jeho podstatě jsme se dověděli teprve nedávno. A za druhé, kontrolovat přístup do podmořské oblasti dlouhé víc než dva tisíce čtyři sta kilometrů a hluboké jedenáct kilometrů je mnohem těžší, než by se na první pohled zdálo. Prostě jsme na to nebyli připraveni.“

Adams vstal a vyšel zpoza svého stolu. „*Benthos* operuje tak hluboko, že je nemožné monitorovat jeho pohyb našimi satelity. A průzkum pomocí sonarových metod je nanejvýš obtížný, protože zvuk motorů lodi je sotva zachytitelný, a i kdybychom ho dokázali detekovat, co bychom nadělali, když už by tam do Hlubiny sestoupila?“

„A co tak použít hlubinné pumy?“

„Ani to není tak jednoduché. I kdyby se nám podařilo určit přesnou polohu lodi, pochybuji, že by ji exploze hlubinné pumy dokázala poškodit. Plášť *Benthosu* tvoří dva a tři čtvrtě metru tlustý titanový pancíř.“

Do diskuse vstoupil Ross. „Největší obavy máme z toho, že Geo-Tech může přemístit *Benthos* kamkoliv do mezinárodních vod a kdykoliv vstoupit do Marianské hlubiny po dně, aniž bychom to zaznamenali. Naštěstí se MOSSADu podařilo odhalit, že Benedikt Singer hledá příležitost pro vědeckou expedici, kterou by mohl svou činnost maskovat a do Hlubiny vstoupit legálně. To mu samozřejmě umožňuje nechat na hladině mateřskou loď *Goliáš* a využívat jí jako materiální základny i jako prostředku k zajištění bezpečnosti.“

Adams se přinutil k úsměvu. „Naštěstí tu byla divoká karta, která nás zachránila – ti vaši gigantičtí žraloci.“

„Počkejte…“ Masao náhle začal chápat. „Myslíte projekt UNIS, ten lukrativní kontrakt s JAMSTECem?“

Ross vrhl na Adamse ostrý pohled. „Potřebovali jsme, aby Singer získal legitimní příležitost k přístupu do Marianské hlubiny. A realizace projektu UNIS se pro ten účel jevila jako

ušitá na míru.“

„Můj bože – jak daleko vy v CIA dokážete jít! Takže ta žaloba na nás, soudní proces, to neskutečné odškodnění? které jsme museli zaplatit, aniž jsme se mohli odvolat… To všechno jste tedy zinscenovali vy s cílem, aby náš podnik zkrachoval!“

Masao vstal a prudce odstrčil křeslo. „Použili jste můj Institut jako návnadu pro Geo-Tech – nalákali jste je, aby nás koupili a potom použili k získání legálního vstupu do Marianské hlubiny.“

Adams se rychle postavil mezi oba muže v obavě, aby se jeho přítel nepokusil ředitele CIA fyzicky napadnout. „Masao, uklidni se, CIA mě ujistila, že tvoji společnost odškodní. Snaž se pochopit…“

„Odškodní? Jamesi, dovedeš si vůbec představit, jaké škody postihly moji rodinu jen v morální rovině?“

„Bohužel, s tím se nedá nic dělat,“ řekl Adams. „Musíš pochopit, co bylo v sázce…“

Masao zrudl zlostí.

„Pane Tanako, je možné, že je ohrožen život vaší dcery,“ řekl Ross. „Pokud jí chcete pomoct, radím vám, abyste se posadil a nechal mě dokončit, co jsem vám začal vysvětlovat.“

„Jestli se mé dceři cokoliv stane…“

„Pane, nechte mě dokončit.“

Adams posunul Masaovo křeslo a pokynul mu.

Masao se opět posadil.

„Je mi opravdu líto, jakým problémům jsme vás a vaši rodinu vystavili,“ pokračoval Ross. „Snažte se však pochopit, že nešlo pouze o záležitost CIA. Ve věci se angažovaly také Japonsko, Rusko a země Evropského hospodářského společenství. Singer není hloupý, kdyby ho oslovily přímo vlády Spojených států nebo Japonska, domyslel by si, že po něm jdeme. Využili jsme vašeho Institutu jako zprostředkujícího článku, který měl zamezit vzniku podezření. Rozhodující byl pro nás čas. Říkáte, že jsme vás dohnali k bankrotu? Ten soudní proces byl skutečně…“

„Ale proč to zavření Institutu? Zmrazení našich aktiv?“

„K tomu nemám co dodat. Šlo nám o to dostat vás do natolik obtížné situace, abyste se po lukrativní nabídce JAMSTECu ohledně projektu UNIS museli kontaktovat s Benediktem Singerem a požádat ho o finanční podporu. Pouze Geo-Tech měl prostředky, pomocí nichž se projekt mohl realizovat, a to nemluvím o penězích, které jste potřebovali na překonání svých finančních problémů. Byli jste nuceni svou společnost prodat a my jsme věděli, že Singer se chytí a návnadu spolkne i s navijákem."

Masao se několikrát zhluboka nadechl. Ze všech sil se snažil zůstat klidný.

„Největším problémem pro nás bylo přijít na to, co vlastně je zdrojem toho jeho paliva," pokračoval Ross. „První velký průlom nastal, když se MOSSADu podařilo propašovat na palubu *Protea* jednoho z našich agentů. Bohužel došlo k havárii a náš člověk zahynul dříve, než nám stačil poslat jakoukoliv informaci."

„Jedno jsme však věděli jistě," přidal se Adams, „že Singer vstoupil do Marianské hlubiny, aniž přesně věděl, kde leží zdroje toho jeho paliva. Zjistili jsme, že *Proteus* byl navržený k tomu, aby provedl celkový průzkum dna hlubinného příkopu. Jeho zničení ale zpozdilo plány GTI o celé měsíce."

Ross vstal. „Dva dny předtím, než megalodon unikl z vašeho zařízení, zachytila NSA kódovanou zprávu odeslanou z *Goliáše* Celestě Singerové, v níž byl zmíněn Jonas Taylor."

„Jonas?" Masao zvedl hlavu. „Co s tím má Jonas společného?"

„Tvůj zeť pilotoval před jedenácti lety ponorku válečného námořnictva jménem *Seacliff,* která prováděla sérii expedicí do Marianské hlubiny," vysvětlil Adams. „Při poslední plavbě zřejmě Taylor narazil na megalodony a během nouzového výstupu zahynuli dva vědci, kteří s ním byli na palubě. Ukázalo se, že oba byli jaderní fyzici a zabývali se teorií termonukleární reakce. Jeden z nich, Dick Prestis, byl bývalý kolega Benedikta Singera."

„Jakmile jsme si tuto souvislost uvědomili, další už bylo jednoduché," řekl Ross. „Provedli jsme analýzu manganových pecek, které oba vědci shromáždili při expedicích *Seacliffa,* a zjistili jsme, že uvnitř hornin jsou uzavřeny inertní plyny."

„Palivo pro termonukleární proces,“ dodal Adams.

Ross se opřel o velitelův stůl. „Jakmile jsme znali přesnou polohu místa, kde tyto konkrétní manganové pecky leží, situace se úplně změnila. Začali jsme připravovat své vlastní roboty řízené na dálku, pomocí nichž bychom manganové pecky těžili. Chtěli jsme se vyhnout přímé konfrontaci se Singerem, protože má stále ještě velký vliv ve finančním a politickém světě.“

„Ale *Benthos* už v Hlubině je,“ řekl Masao. „Jak jste chtěli Singera odtamtud vypudit, aniž byste vzbudili jeho podezření?“

„Zahájením vyšetřování katastrofy *Protea* komisí JAMSTECu,“ odpověděl Ross. „Doufali jsme, že tím přinutíme Singera stáhnout se z Hlubiny ještě předtím, než najde pravé místo. Naneštěstí vaše dcera poslala JAMSTECu o aktivitě společnosti Geo-Tech kladné vyjádření a potom Jonas Taylor nevědomky prozradil Celestě Singerové polohu místa, kde před jedenácti lety těžili Prestis a jeho kolega. Díky vašemu zeti je už *Benthos* na cestě a my nemáme prostředky, kterými bychom ho mohli zastavit.“

„Ale to vůbec nevadí,“ řekl Adams. „Na *Goliášovi* pracují agenti MOSSADu. Jakmile se dozvíme, že Singer našel manganové pecky a vytěžil je, naše lodi je na základě zákonů EEC zkonfiskují.“

„A jak je to s mou dcerou? Říkal jste, že je v nebezpečí.“

„Pokud je nám známo, nachází se stále na palubě *Benthosu* – spolu s jedním z mých nejlepších agentů,“ řekl Ross. „Očekáváme, že se v průběhu několika příštích dní objeví na *Goliášovi*. Je ovšem důležité, abychom je odtud dostali dříve, než tam dopluje loď válečného námořnictva, protože Singer by je mohl použít jako rukojmí.“

„Teď už chápu – to je zřejmě důvod, proč jste se rozhodli všechno mi prozradit,“ řekl Masao. „Chcete, abych se do toho vložil a dostal svou dceru i vašeho agenta pryč. Pak by tam mohla připlout loď válečného námořnictva a vytěženou rudu zkonfiskovat.“

„Správně,“ řekl Ross.

Bíle světélkující žraločí samice plula temnými vodami Pacifiku jako strašidelný duch. Mířila stále k jihu, od jisté doby však jevila známky neklidu. Její nervový systém rezonoval zvláštním chvěním, které způsobovalo, že neustále škubala masivní hlavou jako kůň odhánějící mouchy.

Její vnitřní kompas uvedly do zmatku náhlé změny zemského magnetického pole deformovaného podmořskými masivy a dalšími geologickými útvary v oblasti Marianské hlubiny. Po určité době se však samice uklidnila a vydala se na cestu dolů. Vedená pudem starým miliony let začala sestupovat širokými pomalými kruhy, aby její tělo mělo čas přizpůsobit se dramatickým změnám tlaku.

Začala vnímat chlad, proto zrychlila, aby rozproudila krev a zahřála se zevnitř. Čím níž sestupovala, tím byla teplota vody nižší. Nakonec samice proplula hustou vrstvou rozptýlených minerálií a sirných produktů a vstoupila do teplých hydrotermálních vod.

Nyní klouzala těsně pod stropem tvořeným mraky sedimentů a jako její předci před více než sto tisíci lety vysílala do tmy hlubiny bledou měsíční zář. Jakmile se zahřála v teplé vodě tryskající z horkého zemského kotle, zamířila po dně kaňonu na jih.

Po několika hodinách její smyslová čidla zaznamenala, že se k ní blíží jiný živý tvor. Změnila směr a vyrazila za zdrojem vibrací, které začaly silně stimulovat její pohlavní pud.

Náhle se v temnotě objevil samec. Jako partner byl značně menší, než by odpovídalo jejím rozměrům, ale zato hbitější. Samec opatrně kroužil kolem. Aby se vyhnul přímé konfrontaci, přiblížil se k obrovské samici zezadu.

Vzrušená samice megalodona dovolila, aby samec proklouzl až těsně k jejímu levému boku.

Samec se pohybem ocasu posunul dopředu, zakousl se do prsní ploutve samice a zahájil akt kopulace.

Samice se obrátila břichem vzhůru a zmítala se na hřbetě pod

samcovým břichem.

Dva prehistoričtí bílí žraloci pluli břichy k sobě, samec nahoře, samice dole. Zůstali ve spojení několik minut, po které se samec zahryzával silněji a silněji do prsní ploutve, aby se samice udržel.

Náhle samice vyrazila dopředu, bleskově chňapla po samcově ocasní ploutvi, a než stačil milenec zareagovat, jediným drtivým stiskem svých čelistí mu ji uhryzla.

Samec se začal křečovitě svíjet a bít zbytkem ocasu v zoufalé snaze uniknout.

Samice se převrátila, rozevřela tlamu a znovu chňapla – tentokrát po anální ploutvi. Strašlivé zuby rozervaly samcovo břicho včetně pohlavních orgánů, které ji ještě před chvílí oplodňovaly.

Bezmocný samec se zoufale zmítal v drtivém sevření. Samice na zlomek vteřiny povolila, ale jen proto, aby se zahryzla ještě hlouběji do samcova břicha. Teď už jen čekala, až její milenec zemře.

Nakonec jí došla trpělivost. Když se samec stále zmítal, několikrát divoce trhla hlavou ze strany na stranu a urvala své oběti kus břicha a zbytek ocasu. Zmrzačené samcovo tělo sebou ještě několikrát v posmrtných křečích škublo, ale pak už obalené rudým oblakem krve pomalu klesalo ke dnu. Ještě se ani neusadil zvířený kal, a už se k mrtvole začali slézat bílí krabi, aby se o ni postarali. Krutý koloběh života se uzavíral.

Samice, která se právě postarala o své budoucí potomstvo, pokračovala podél dna hlubiny k jihu. Svrchovaný lovec objevoval své nové království.

Ďáblova díra

Marianská hlubina

Kapitán Prokovič se zastavil před dveřmi. Z kajuty zněla hudba doprovázející zvučný bas v Orffově oratoriu *Carmina burana*. Prokovič si utřel zpocené dlaně a prsty si prohrábl krátce střiženého rudého ježka. Pak, aniž se obtěžoval s klepáním, vstoupil do kajuty.

Benedikt ležel se zavřenýma očima na pohovce potažené černou, jemnou kůží. Byl zcela soustředěný na hudbu a teprve po chvíli si uvědomil, že v místnosti ještě někdo je. Otevřel oči a ztlumil zvuk.

„Už vaši lidé skončili?“

„*Da.*“

Benedikt si všiml výrazu v kapitánově tváři. „Vidím, že jste se s tím ještě nevyrovnal.“

„Bylo to zbytečné. Příliš jsme riskovali…“

„Velké věci se neobejdou bez rizika.“

„Možná bychom měli na nějakou dobu zpomalit a lépe se na ty netvory připravit.“

„Vladislave, zpomalení je luxus, který si nemůžeme dovolit. Jestliže polevíme v úsilí dokončit naši misi, ITER ji dokončí za nás. To neštěstí je pro nás zkouškou. Vy byste snad chtěl, aby smrt našich kamarádů byla zbytečná?“

„Ne.“

„Potom pokračujme v úkolu, jehož dokončení je na dosah ruky.“

Prokovič ho zavedl do přechodového prostoru, který byl vzápětí po neštěstí vyčerpán a vyčištěn. Benedikt ucítil pach čpavku.

Profesor Kwan zkoumal několika tuctů vaků plných manganových pecek.

Jakmile uviděl Benedikta, rozzářil se mu na tváři úsměv. „Všechny testy jsou pozitivní. Našli jsem dar samotného Promethea."

„Kolik toho je?"

„Dost, aby to stačilo zásobit energií všechny průmyslové státy světa v několika příštích letech."

Benedikt zavrtěl hlavou. „To není dost. Musíme vytěžit i zbytek, dříve než Američané naše tajemství objeví a oblast uzavřou."

„Jak to chcete udělat?" zeptal se Prokovič a nervózně si potahoval za klapku na oku. „Ty obludy pořád krouží kolem lodi. Cítí krev našich kamarádů."

Benedikt mu položil ruku na rameno. „Už jsme se dohodli, že kolem trupu *Promethea* namontujeme dodatečná světla, která je udrží v patřičných mezích. A to nebude jediné opatření – *Benthos* vystoupí padesát metrů nad hydrotermální vrstvu, kam se kronosauři neodvažují. Od této chvíle budeme *Promethea* při plavbě doprovázet a pak, až odpluje vyložit horniny na *Goliáše*, vrátíme se do chladných vod."

„Provedu, pane. A co s tou ženou?"

Benedikt se usmál. „Teď už ji k ničemu nepotřebujeme. Do večera bude mrtvá."

Terry seděla na svém lůžku a hleděla na dveře kajuty zajištěné z vnější strany, aby nemohla utéct. Pokaždé, když se jí zmocnil nával paniky, vyskočila a chodila po kajutě sem a tam, dokud se nevyčerpala a neklesla zpět. Pak jen čekala, že každou chvíli přijdou její věznitelé a vyvedou ji na popravu.

Jen tak pro nic za nic mě Benedikt nezamknul. Už si se mnou

přestal hrát. Teď už je připravený mě zabít.

V zoufalství chytila židli a tloukla s ní tak dlouho do zamknutých dveří, až ji zůstaly v rukou jen kousky. Znovu zkusila otočit knoflíkem a s překvapením zjistila, že se poněkud uvolnil. Začala se horečně rozhlížet po něčem, co by mohla použít jako páčidlo.

Přiskočila ke stolu a převrhla ho – doufala, že se jí podaří ulomit jednu jeho nohu. V tu chvíli si všimla mříže zakrývající ventilační otvor.

Kapitán Prokovič a hleděl nervózně na monitory uzavřeného televizního okruhu, na nichž byly vidět černobílé záběry spodní části *Benthosu.*

Pod plochým dnem lodi bylo zavěšeno velké množství tlakových tanků připomínajících obrovské pontony. V polovině z nich byla mořská voda sloužící jako zátěž, druhá polovina obsahovala benzín, který jako látka lehčí než voda loď nadnášel.

Kolem dna lodi neustále kroužili tři kronosauři evidentně vzrušení chutí lidské krve. Přitahoval je zvuk motorů čerpajících mořskou vodu ze záchytných kontejnerů ve spodní části trupu lodi. Pozornost prehistorických tvorů se však nyní soustředila na obrovské pontony, které jim tvarem připomínaly *Epimethea.* Doufali v nové hody. Jakmile se *Benthos* zvedl z mořského dna, začali netvoři na titanové kontejnery útočit.

Na velitelské stanoviště vystoupil Benedikt. „Podejte hlášení, kapitáne.“

„Máme nový problém.“ Prokovič ukázal na monitory. „Kronosauři začali útočit na zátěžové tanky.“

„To mě neznepokojuje. Plášť tanků je natolik silný, že i oni jsou na něj slabí.“

„Souhlasím, pane, ale stačilo by, kdyby je jen promáčkli – pak by se změnilo rozložení vodního tlaku a některá místa konstrukce by byla extrémně namáhaná.“

„A v nich by mohl tank prasknout.“

„Ano, pane. Zatím žádné poškození neregistrujeme, ale ty

bestie začínají být čím dál agresivnější.“

„Tři sta šedesát metrů k hydrotermálnímu stropu,“ hlásil jeden z členů posádky.

Benedikt fascinovaně sledoval obrovskou plochou hlavu, která se objevila na monitoru. Tvor se náhle s neuvěřitelnou akcelerací rozehnal proti jednomu z benzinových tanků a pokusil se ho nárazem oddělit od plochého krytu dna lodi.

Během několika následujících vteřin došlo k tomu, čeho se kapitán obával – obrovský tlak vody okamžitě odhalil zeslabené místo, poškozený tank implodoval a vyvolal řetězovou reakci, která odhodila *Benthos* stranou. Celá loď se v okamžiku ponořila do tmy.

Po chvíli zazářila červená nouzová světla záložního energetického systému.

Prokovič se zvedl ze země. *Benthos* přestal stoupat a zůstal v poloze nakloněný asi o deset stupňů na stranu. „Hlaste poškození…“

„Pane, zátěžové tanky B-čtyři až B-osm jsou pryč. Také jsme přišli o benzínové tanky G-pět, G-osm a G-devět.“

Benthosem otřásla další exploze a celá loď se rozhoupala. Muži se dlouho zděšeně dívali na Benedikta a bezmocně čekali, co se stane dál.

Potom, jako by sama příroda poručila, aby se vrátili, začala obrovská loď klesat zpět ke dnu.

Západní Pacifik

Vrtulník se vznášel bez pohybu nad temně modrou hladinou a Mac pátral po vyřazené sovětské válečné lodi. „Tamhle je,“ zvolal náhle. Ukázal na obzor, kde se objevila malá šedá skvrna. Jonas na loď zaostřil dalekohled a po chvíli ho podal Harrymu Moonovi. „Jste si jistí, že Celesta je tam?“

„Naprosto jistí,“ řekl Harry. „Jakmile z vás vytáhla polohu Ďáblovy díry, nechala *Williama Beeba Williamem Beebem* a

zmizela. Neměla sebemenší zájem na chytání žraloka, šlo jí jen o tu informaci.“

„A jak víte, že Benedikt tu lokalitu opravdu našel?“ zeptal se Mac.

„Víme přesně, kdy jeho ponorky začaly pendlovat mezi Hlubinou a *Goliášem.* Musíme dostat Terry a svého agenta z lodi, aniž bychom vzbudili nějaké podezření. Potom, když Benedikt dokončí těžbu, vezme věc do svých rukou válečné námořnictvo.“

Jonas cítil, že se mu svírá žaludek. „Co vás vede k přesvědčení, že Benedikt Terry pustí?“

„Proč by ji neměl pustit?“ řekl Harry. „Vaše žena o jeho operaci nic neví a Benedikt jistě nebude mít zájem, aby na sebe zbytečně poutal pozornost. Za námi pluje *William Beebe.* Podle mě je to poslední, o co by stál, aby se v době, kdy bude na palubu *Goliáše* nakládat manganovou rudu v ceně miliard dolarů, kolem lodi kdokoliv motal. Až Celesta pozná, že bez Terry neodletíme, zařídí, aby ji poslali nahoru. Jinak bude mít na krku *Williama Beeba.*“

„A co když mezitím moje žena objevila, co se v Hlubině doopravdy děje?“

Harry pokýval hlavou. „Modleme se, aby neobjevila.“

Mac dosedl na přistávací plochu v přední části paluby hned vedle jiného vrtulníku, který tam již stál. Jeden z mužů posádky *Goliáše* čekal, až se zastaví rotory, aby nevítané hosty přivítal.

„Pojďte, prosím, se mnou,“ řekl tónem, který nevěstil nic dobrého.

Jonas viděl muže pracující na velké ponorce umístěné na hydraulické plošině na zádi. Montovali na bílý doutníkovitý trup řadu podmořských reflektorů. Červená písmena na kýlu ponorky oznamovala, že loď se jmenuje *Prometheus.* Jonas si vzpomněl na kurs řecké mytologie, který absolvoval jako univerzitní student na Pensylvánské univerzitě. Prometheus byl Titán, který ukradl na Olympu oheň a přinesl ho lidem, aby jim usnadnil život.

Benediktova domýšlivost nezná hranic…

Náhle si Jonas všiml staršího muže se shrbenými rameny. Stál opřený o zábradlí.

„Masao…“

Jonasův tchán se otočil. V očích měl slzy a jeho ztrhaný výraz prozrazoval utrpení. Jonasovi se sevřelo srdce.

„Masao – co se stalo?“

„Terry je mrtvá,“ zašeptal sotva slyšitelným hlasem. Jeho asijské oči byly napuchlé od pláče.

Jonas cítil, že se pod ním podlamují nohy. Mac s Harrym okamžitě přiskočili a zachytili ho.

„Co se stalo?“ zeptal se tiše Mac.

„Jedna z ponorek implodovala,“ vypravil ze sebe ztěžka Masao. „Terry byla na palubě. Celá posádka zahynula.“

„Kdo ti to řekl, Masao?“

„Viděl jsem to, Jonasi. Na vlastní oči jsem to viděl.“ Masao vzal svého zetě třesoucí se ruku za rameno a vedl ho dovnitř lodi. Na stole v přijímacím salonu stál videopřehrávač.

Jonas uviděl záznam pořízený kamerou z velínu přechodového prostoru *Benthosu.* Na obrazovce se objevil záběr zachycující okamžik, kdy se z podlahy zaplavené komory zvedla velitelská věž *Epimethea.* O chvíli později voda zmizela a z poklopu se vynořili členové posádky ponorky.

„Tamhle je Terry,“ ukázal Masao.

Jonas viděl, jak Terry běží prostorem a mizí z obrazovky. O chvíli později se však opět v záběru objevila. V okamžiku imploze se kamera zatřásla, vzápětí komoru zaplavil prudký příval vody a všechny uvnitř okamžitě zabil.

Jonas sledoval očima plnýma slz vířící roztrhaná těla. „Kde je Terry? Nevidím ji.“

„Je tam,“ ozvalo se za ním. Na prahu místnosti stála Celesta. „Jonasi – je mi to velice líto.“

Jonas se otočil. Cítil, že se mu chvějí svaly hněvem. „Jak k tomu došlo? Co to způsobilo?“

„*Benthos* napadla skupina obrovských tvorů.“

„Megalodonů? Lžete! Megalodoni neloví ve skupině.“

„Ne, megalodoni to nebyli. Benedikt jim říkal kronosauři.“

„Kronosauři?“ Klesl do křesla a zbledl jako stěna. „Bože…“

„*Benthos* zůstal trčet na dně. Naši lidé teď montují na *Promethea* silné podmořské reflektory, které by obludy zahnaly. Musíme zachránit zbytek posádky.“

„Popluju s vámi,“ řekl náhle Jonas.

„To bohužel není možné. Na *Prometheovi* není jediné místo navíc. Musíme vzít zpátky Benedikta a posádku *Benthosu.*“

„Půjdu dolů,“ opakoval Jonas a vytáhl videokazetu z přehrávače. „Musím ji vidět.“

Celesta ho chytila za ruku a vedla ho na palubu ke kýlu *Promethea*. „Vidíte ty škrábance a promáčkliny? To jsou pozůstatky po zubech, Jonasi – po zubech kronosaurů. Jedna z těch obludů dokonce utrhla nýt a loď téměř zničila. Pořád si ještě myslíte, že lžu?“

„Chci vidět její tělo na vlastní oči!“

„Jsi rozčilený, Jonasi. Pojď dovnitř a…“

„Nedotýkej se mě, sakra!“ obořil se na Maca. „Masao neviděl, že by na tom záběru…“

Masao na svého zetě ztrápeně pohlédl. „Jonasi, pojď s námi, prosím tě…,“ naléhal Mac.

Konečně dovolil, aby ho Mac s Harrym odvedli k vrtulníku.

„Jonasi, poslouchejte mě, miláčku,“ zavolala za ním Celesta. „Žádná těla se nezachovala. Všechno pohltila hlubina.“

Terry vložila do drážky třetího šroubu další minci. Zaťala zuby a bez ohledu na bolest v konečcích prstů se jí vší silou snažila otočit.

Konečně se jí podařilo šroub uvolnit.

Aniž se namáhala se zbývajícími šrouby, ohnula mříž a nakoukla do otvoru.

Rovnoběžně s chodbou probíhalo potrubí z hliníkového plechu, kterým byla každá kajuta napojená na centrální ventilační systém. Šachta však byla úzká, mohla mít nanejvýš padesát krát padesát centimetrů. Terry nakoukla do otvoru a uviděla, že asi čtyři nebo

pět metrů nalevo je mřížka, kterou proniká světlo – zřejmě sousední kajuta.

Zhluboka se nadechla, vstrčila do otvoru ruce a hlavu a potom vydechla. Po velké námaze se jí podařilo nacpat do úzkého prostoru i ramena.

Několik vteřin zůstala bez hnutí sevřená stěnami šachty jako v kleštích. Potom se pomalu přetočila na záda, zkřížila si ruce na prsou a shrbila ramena. Postupně si vytvořila dostatek místa, aby mohla dovnitř vtáhnout i nohy.

Chvíli si odpočinula, pak se začala pomalu nohama odstrkávat a posouvat se šachtou dopředu, až se dostala k ventilační mřížce vedlejší kajuty. Nahlédla dovnitř – zdálo se, že uvnitř nikdo není. Neměla však dostatek místa, aby mohla jakkoliv manipulovat se šrouby, kterými byla mřížka upevněná. Posunula se tedy dál, až se její nohy dostaly na úroveň otvoru, pak se přetočila na bok a začala do mřížky kopat.

Trvalo jí několik minut, než s vynaložením obrovského úsilí mřížku uvolnila. Teď už jen stačilo zkroutit horní část těla a vysunula se do prázdné kajuty.

V tu chvíli lodí otřáslo několik explozí a chvíli potom tvrdě narazila na mořské dno. Terry si uvědomila, že *Benthos* musel ztroskotat. Jedinou nadějí na záchranu tedy zůstával *Prometheus.*

Vzpomněla si na skryté kamery uzavřeného televizního okruhu rozmístěné po celé lodi. To, že se jí podařilo uniknout ze své kajuty, byla jedna věc, ale dostat se do přechodového prostoru, aniž by ji zachytily kamery nebo uviděl někdo z posádky, bylo mnohem těžší.

Terry se rozhlédla kolem sebe. Otevřela šatník – visel v něm bílý laboratorní plášť spolu s ochrannou přilbou. V tu chvíli ji napadla fantastická myšlenka. Vrazila do koupelny, rychle si umyla mejkap, potom si holicí žiletkou uřízla pramen vlasů a začala hledat něco, čím by si je mohla přilepit.

Zubní pasta!

Prstem si rozetřela pastu pod nosem a na bradě, rozřezala pramen vlasů na kratší kousky a vtlačila je do ní.

Vypadalo to, že maskování by mohlo držet.

Rychle se svlékla a oblékla si mužskou košili, kalhoty a gumové pracovní boty. Nakonec si stáhla vlasy do drdůlku, nasadila si přilbu a oblékla laboratorní plášť.

Pohlédla do zrcadla.

Zblízka by jistě nikoho neoklamala, ale z pohledu sledovací kamery… to by jí možná mohlo projít. Přinejhorším získá trochu času.

S bušícím srdcem otevřela dveře kajuty. Nikoho neviděla. Dlouhým mužským krokem vykročila po prázdné chodbě.

William Beebe připlul několik hodin potom, co *Prometheus* zahájil sestup do Ďáblovy díry. Jakmile se Jonas vrátil na palubu průzkumného plavidla, zavřel se ve své kajutě a pořád dokola si přehrával videozáznam imploze *Epimethea.* Pokaždé, když sebou kamera trhla, zastavil obraz a zkoumal ho.

Do kajuty vstoupil Mac s láhví Jacka Danielse.

„Kde je Masao?“ zeptal se Jonas.

„Doktor mu dal nějaké prášky na uklidnění.“ Když Mac viděl, že Jonas převíjí videozáznam, zakroutil hlavou. „Přestaň se už mučit.“

Jonas stiskl tlačítko přehrávání, pak zpomalil rychlost. „Dobře se dívej.“

Aby Mac svému příteli vyhověl, zadíval se na obrazovku. Terry přeběhla před kamerou, zmizela z obrazu a zase se objevila.

„Dívej se, jak obraz poskočí. Teď!“ ukázal Jonas.

Mac si klekl za zem a posunul se blíž k obrazovce. „Dej to ještě jednou.“

Sledovali scénu znova – obraz těsně před okamžikem imploze poskočil.

„Hajzlové,“ řekl Mac. „Něco tam vystřihli.“

„Jsem přesvědčený, že je Terry živá.“

Mac pohlédl Jonasovi do očí. „Připravím *AG-2* ke spuštění.“

* * *

Ve chvíli, kdy se *Prometheus* ocitl asi padesát metrů nad stropem hydrotermální vrstvy, přikázal kapitán zapnout nově namontované reflektory.

Celesta okénkem na levoboku sledovala zkalenou vodu vířící pod ponorkou.

„To je fantastické," zašeptala. *Prometheus* proplul hlubinnými oblaky a vstoupil do Ďáblovy díry.

Benedikt se zastavil před pozorovacím oknem. Sledoval, jak se z dálky blíží zářící hvězda. Světla ponorky byla tak jasná, že všichni tvorové žijící u dna se před nimi schovali.

Benedikt se otočil. V průlezu z velitelského stanoviště se objevil kapitán Prokovič.

„Tak vidíte, Vlade, náš plán vychází. Ani jeden z kronosaurů se do světel neodvážil."

„Ano, pane. Jaké jsou vaše příkazy?"

„Hned, jak *Prometheus* přistane, naložte na něj vytěženou rudu. Řekněte také Celestě, ať za mnou přijde na pozorovací palubu. A Terry Taylorovou odveďte do hangáru. Je čas ji zlikvidovat."

Jonas stál na palubě v potápěčské kombinéze a kontroloval Abyss Glider-2, který právě posádka lodi zdvíhala do výšky. Jednomístná hloubková ponorka vypadala na stojanu spíš jako tryskový stíhač než jako podmořské plavidlo. Byla stavěná především na rychlost a její hydrodynamické parametry a lehká konstrukce jí umožňovaly letět hluboko pod hladinou jako šíp. I když *Prometheus* bude v Hlubině dříve, protože vyplul už před několika hodinami, měl sestup *AG-2* trvat pouze asi jednu pětinu doby, co ponorce Geo-Techu.

Konstrukce plavidla dlouhého tři metry sestávala ze dvou plášťů. Vnější trup byl vyroben z kevlaru a jeho střední část, dvojice trysek motoru a ocasní část byly zpevněné slitinami hliníku. Uvnitř tohoto pouzdra se nacházela ještě jedna loď, nouzový modul z tvrzeného syntetického skla tvořící vlastní kokpit ponorky. V případě poškození trupu nebo při jakékoliv

nouzové situaci mohl pilot těžký vnější obal odhodit a vystoupit na hladinu pouze v únikovém modulu.

Ve chvíli, kdy Jonas končil prohlídku, k němu přistoupili Harry Moon s Macem.

„Na co jsou ty dva menší kryty pod tryskami?“ zeptal se Mac a ukázal na zadní část ponorky. „To jsem u jiných ponorek neviděl.“

„*AG-1* používá pro rychlou akceleraci pomocný vodíkový pohon podobný raketě. Abychom dosáhli stejného efektu v hloubce deseti tisíc šesti set metrů, museli jsme celou ocasní část překonstruovat. U *AG-2* jsou pod těmi kryty dvě pomocné pohonné jednotky na kapalný vodík a kyslík. S nimi je ponorka schopná vyvinout rychlost, kterou by jí záviděl torpédo. To se mi před čtyřmi lety zatraceně hodilo.“

„Možná se vám bude hodit i tohle,“ řekl Harry a podal Jonasovi pistoli ráže 0.44.

„Myslíte, že je to nutné?“

„Tam dole vás nečeká setkání se skauty. Mac mi řekl o tom videozáznamu. Jestli je vaše žena ještě naživu, Benedikt ji tak dlouho nenechá. Zbraň má plný zásobník. Radím vám, abyste ji neváhal použít. Mnoho štěstí.“

Jonas se podíval Macovi do očí. „Tak k tomu opravdu došlo.“

Mac odvrátil pohled.

„Macu – já… chtěl bych ti poděkovat. Však ty víš, za co… že jsi stál vždycky při mně…“

„Nech zbytečného řečnění, Jonasi. Raději se už spusť dolů a vrať se s Terry. Čekáme vás oba dva na večeři.“

Jonas ho objal.

U otevřeného poklopu ponorky stál Masao. Sevřel Jonasovy rozechvělé ruce a pevně je stiskl. „Jonasi, nemusím vám říkat, že vás mám rád jako vlastního syna. Vím, jak je to pro vás těžké.“

„Terry je živá, Masao, ale ten parchant ji zabije, pokud mu v tom nezabráním.“

„Jonasi, pravou odvahu osvědčí člověk tehdy, když jde do něčeho, čeho se nejvíc bojí. Dokud nemá strach, nedá se mluvit o odvaze. Přeju vám, abyste našel svého bojovného ducha, jako jste

to dokázal před čtyřmi lety.“

„A co moje sny?“

„Využijte je, abyste se připravil, ale nedělejte z nich svého nepřítele. Uvědomte si, že ty nejtěžší a nejzávažnější bitvy svádí člověk sám v sobě.“

Masao ho krátce objal. Jonas vlezl do ponorky a zavřel se ve vnitřním kokpitu.

Zaujal polohu v pololeže, připoutal se a ukázal průhledným kónickým nosem zdvižený palec. O pár vteřin později zvedli ponorku nad palubu, pomocí ramene navijáku ji přenesli přes zábradlí a spustili do vody.

Podmořské plavidlo se divoce houpalo ve vlnách, ale Jonas trpělivě čekal, až ho žabí muži odpojí od lana.

Tak k tomu opravdu došlo. Rozechvělou rukou si setřel pot z čela. *Ďáblova díra… místo, kde jsem před jedenácti lety ošidil smrt. Jako by mě Hlubina volala zpět, aby mohla srovnat skóre…*

Jeden z žabích mužů poklepal na kužel nosu a signalizoval, že jsou hotovi. Jonas spustil motory. Po chvíli zatlačil řídicí páku dopředu, ponorka se sklonila pod úhlem sedmdesáti stupňů dolů a zahájila sestup.

„Dobře, chtěli jste, abych se vrátil, tak jsem tady. Jen mi dovolte, abych naposledy sevřel Terry v náručí a pak mě můžete zabít!“

Tmavě modrá voda Pacifiku začala ještě víc tmavnout a později úplně zčernala. Jonas Taylor řídil Abyss Glider spirálovitým sestupem dolů vstříc svému osudu.

„Jak to myslíte, že utekla?“ zeptal se Benedikt.

„Podařilo se jí utrhnout rošt ventilačního potrubí a prolézt jím do sousední kajuty.“

Benedikt se sám pro sebe usmál. Jeho důmyslná myš unikla z pasti. Její šikovnost a vynalézavost zasluhovala uznání.

Nebylo to zdaleka poprvé, co někoho dostal do podobné zoufalé situace ohrožení života jako ji. Měl zkušenost, že lidé buďto hrozbě smrti rychle podlehnou a poddají se, nebo bojují až

do hořkého konce. Studoval reakce svých pokusných subjektů, s velkou pečlivostí katalogizoval charakterové vlastnosti, analyzoval silné i slabé stránky jednotlivých typů, až si vytvořil soubor hodnotících faktorů, které mu umožňovaly zjistit, kdo z jeho lidí nejlépe obstojí v krizových situacích. Teď však ke svému překvapení zjistil, že Terry Tanaková se jeho teorii vymyká. Způsob, jakým bojovala za zachování svého života, svědčil o tom, že je podstatně silnější, než jak odhadoval, a je třeba ji brát mnohem vážněji.

Takový zajímavý subjekt. Škoda že musí zemřít.

„Prohledejte loď. Použijte kamer, které jsou monitorované z mé kajuty. Chci, abyste ji okamžitě našli a přivedli sem ke mně. Zaslouží si mou osobní pozornost."

Terry vstoupila do chodby na palubě G a postavila se do řady za několik mužů čekajících, až budou moci vstoupit do přechodového prostoru, ve kterém se nyní obnovoval tlak po přistání *Promethea.* Když kolem ní proběhl kapitán Prokovič se dvěma muži, opřela se o stěnu, složila ruce na prsou a sklonila hlavu.

Po tváři jí stékaly kapky potu. Na rtech cítila chuť zubní pasty.

Klid…

Titanové dveře hangáru se otevřely. Terry vešla spolu s čekajícími muži dovnitř.

Právě se otevřela velitelská věž *Promethea,* z níž vylezli tři muži a vítali se s ostatními.

Terry se nenápadně posunula k žebříku, nejdříve však nechala vystoupit zbývající muže, kteří se objevili na vrcholu velitelské věže.

Odvrácená stranou pleskla posledního po zádech a rychle vklouzla na palubu *Promethea.*

Ponorka byla prázdná.

Terry zamířila do koupelny. Chtěla se zamknout v některé ze skříní a pouze se modlila, aby v příštích pěti hodinách, během nichž měla ponorka vystoupit na hladinu, nikoho nenapadlo

nakouknout dovnitř.

V okamžiku, kdy chtěla otočit knoflíkem, se dveře koupelny otevřely.

Terry ztuhla.

Celesta na ni krátce pohlédla. „Oh, pardon… Můj bože – Terry? Jste to opravdu vy?“ Celesta se rozesmála.

Terry se zaplavily očí slzami zoufalství. „Celesto, prosím vás, neříkejte o mně nikomu. Pomozte mi ukrýt se uvnitř. Prosím vás…“

„Ach, bože, kdyby vás teď viděl Jonas. Tak jak jste se starala o Benedikta, zatímco jsem byla pryč?“

„Celesto, prosím vás…“

„Víte, že jsem se s Jonasem docela sblížila. Řeknu vám, že se mu velice ulevilo, když jsem mu řekla, že jste mrtvá.“

„Cože?“

„Možná bych mu měla říct, že jste se změnila v muže.“

Do ponorky sestoupil kapitán Prokovič. „Celesto, Benedikt na tebe čeká na pozorovací pa…“

„Vlade, neztratil jsi něco?“ zeptala se Celesta a stáhla Terry z hlavy ochrannou přilbu.

Terry zaplavila slepá zuřivost. Vyrazila proti nenáviděné ženě jako tygřice, srazila ji k zemi a zaryla jí nehty do hrdla.

Prokovič rychle přiskočil, chytil Terry za pas a odhodil ji stranou, až proletěla otevřenými dveřmi do koupelny.

Terry narazila hlavou do trubky pod umývadlem. Před očima se jí zajiskřilo.

Celesta se posadila. Těžce dýchala a na krku měla tmavě rudé stopy po Terriných prstech. Prokovič jí pomohl na nohy. „Nestalo se ti něco?“

Celesta se dotkla rukou hrdla a setřela si krev z menší ranky. „Zamkni ji v hangáru, ale nic jí nedělej, rozumíš? Musím ještě něco zařídit, ale za dvacet minut přijdu do hangáru za tebou.“

* * *

Jonas se ocitl v neproniknutelné tmě a zcela ztratil orientaci.

Přes průhledný kónický nos z tvrzeného syntetického skla zíral do zapomnění. V hlavě mu vířily divoké myšlenky.

Strach však brzy vystřídaly hněv a odhodlání. Věděl, co ho dole čeká, ale teď už nemyslel na sebe.

Myslel jen na to, co se stane s Terry…

Pustil řídicí páku, aby si utřel zpocenou dlaň.

Podíval se na hloubkoměr: tři tisíce sedmdesát šest metrů.

Nemáš na vybranou…

Sevřel řídicí páku a zatlačil ji dolů.

Celesta se zhluboka nadechla a začala stoupat po žebříku přístupové šachty na pozorovací palubu. Benedikt byl sám. Zavřela za sebou poklop a zajistila ho.

„Co to děláš?“ zeptal se.

„Chci jen, abychom měli trochu soukromí.“ Přistoupila k baru a nalila dvě vodky.

Otočil se k ní. Právě míchala obsahem jeho sklenky. „Co to máš na krku?“

„Napadla mě Terry Taylorová. Na *Prometheovi.*“ Podala mu jeho vodku.

Benedikt se usmál. „Statečná dívka. Škoda že ji musíme zabít.“

„Jestli nejsi proti, postarám se o to.“

„V žádném případě,“ řekl. Dopil svou sklenku.

Celesta k němu přistoupila blíž. „Zdáš se mi nějak melancholický. Co je s tebou?“

„Oscar Wilde jednou řekl: ‚Na tomhle světě jsou dva druhy tragédií. Jedna je nemít to, co by člověk chtěl, a druhá, mít to.‘“

Přejela mu rukou po vnitřní straně stehna. „Vidím, že bych se měla pokusit zlepšit ti trochu náladu.“

Benedikt zajel rukou do jejích blond vlasů a přitáhl si ji blíž. „Chyběla jsi mi.“

Usmála se a hleděla do jeho svítících očí. „Tak si mě vezmi.“ Sáhla pod sukni a stáhla si kalhotky.

Benedikt začal přerývaně dýchat vzrušením. Vzal ji kolem pasu a táhl ji k nejbližší pohovce. Náhle se však zarazil.

„Benny, co je?“

„Nevím… jako bych najednou cítil závrať.“

„Možná by sis měl na chvíli lehnout.“

Benedikt udělal několik vrávoravých kroků dopředu. Místnost se kolem něho točila, jako by byl na kolotoči. Pohlédl na Celestu a náhle pochopil. Zíral do jejích očí, jeho smaragdový pohled byl víc zvířecí než lidský. „Ta vodka…“

„Dala jsem ti do ní trochu něčeho, co ti pomůže usnout.“

Odstrčil ji a potácel se k zavřenému poklopu.

Celesta sáhla po láhvi vodky. Přistoupila k němu a ranou do temene ho srazila k zemi.

Prokovič svázal Terry ruce za zády, strčil ji do hangáru a dveře z vnější strany zajistil.

Terry si při pohledu na ně připomněla Sergejovu smrt.

„Ach, bože!“ Rozhlédla se po své obrovské cele. Kromě půltuctu robotů UNIS, seřazených podél vzdálenější stěny, byl celý prostor prázdný.

Těžce dýchala a cítila, že jí tepe krev v hlavě. Když si uvědomila, co ji čeká, začala trhat pouty a zoufale se je snažila uvolnit.

Benedikt otevřel oči. Bolest ho vytrhla z bezvědomí. Seděl před pozorovacím oknem, ruce a nohy pevně přivázané k židli. Z velké rány na temeni mu tekla krev.

„Celesto?“

„Tady jsem.“ Přešla místnost a zastavila se před ním. Klidně usrkávala ze své sklenky.

„Proč? Proč jsi to udělala?“

„Příležitost dělá zloděje – vzpomínáš, vždycky jsi mi to přece říkal.“

„Rozmysli si, co děláš,“ ozval se slabě. Zamrkal, protože mu do oka stékala krev.

Celesta se sehnula a pramének mu utřela. „Jsem rozmyšlená. Připravil jsi mě dobře.“

„Možná. Ale naše malé impérium se teď o hodně zvětšilo. Budeš potřebovat moji pomoc.“

„Myslím, že nebudu. Promiň mi malou slovní hříčku, ale už mě unavuje nechat se pořád jebat do zadku. Teď to vezmu do rukou já.“

„Nezvládneš to…“

Celesta stála před ním. V jejích očích svítila nenávist. „Prosíš o slitování, Benedikte? To je komické. Měl jsi ho pro moji matku? Nevzpomínám si.“

„Pro tvoji matku?“ Benediktovy oči se rozšířily.

„Nepokoušej se zapírat. Oba dobře víme, že Sergej rád mluvil, když byl opilý.“

„Jak dlouho to víš?“

„Od svých šestnácti let. Od té doby jsi byl můj. Pokaždé, když jsem se dívala do tvých smaragdových očí, mně bylo jasné, že se dívám na mrtvého člověka.“

„A co náš vztah, náš svazek, všechno, co jsem ti za ta léta dal – to pro tebe nic neznamená?“

„Proč si myslíš, že jsem čekala tak dlouho?“

„Jizva zůstane, i když je rána léčená.“ Zavrtěl hlavou. „Zklamala jsi mě. Po tom všem, co jsem tě učil, pořád nevíš nic o čestnosti… o loajalitě.“

„Kašlu na tebe. Najednou ze sebe chceš dělat strážce morálky?“ Klekla si nad ním, zvedla jeho bradu a přitiskla mu zbytek rozbité láhve na hrdlo. „Stálo zabití toho aparátníka za to, aby musela zemřít moje matka?“

„Tvoje matka byla děvka. Vzal jsem ji z ulice, když jí bylo teprve devatenáct. Dal jsem jí život, věnoval jsem ji tvému otci jako dar.“

„Jako dar?“

„Nádherný dar, dokonce i s něčím uvnitř. Tvůj otec nemohl mít děti, takže jsem tvou matku přivedl do jiného stavu a daroval mu přímo rodinu.“

Celesta pustila láhev. Vstala a s rukou na ústech couvla směrem k oknu.

Kolem skla proplul dospělý samec kronosaura. Netvor zaregistroval pohyb.

Benedikt vrhl na Celestu sadistický úsměv. „Ano, slyšíš dobře. Jsem tvůj otec.“

V jediné vteřině proběhly Celestě hlavou tisíce myšlenek.

„Tvoje matka byla okouzlující, nejkrásnější žena, s jakou jsem se kdy setkal. Zároveň však byla neocenitelným nástrojem, který mi pomohl vytáhnout z tvého otce tajné informace. Na jejich základě pak Geo-Tech postavila reaktor Tokamak.“

„A to bylo všechno, co pro tebe byla? Pouhý nástroj?“

„Ne.“ Benedikt opět zamrkal, aby se zbavil praménku krve na víčku. „Miloval jsem ji, ale byla to slabá žena. Po smrti tvého otce se opět vrátila k drogám. Dospěl jsem k názoru, že se jí už nemohu s ničím svěřovat a ani se o tebe starat. Její poslední výstup mi pomohl zbavit se potenciálního nepřítele z politbyra – člověka, který mohl zablokovat smlouvu o získání *Goliáše.“*

„Takže jsi ji zabil?“

Benedikt zvedl hlavu. Tvář měl zkřivenou bolestí. „Celesto, obvaž mi tu ránu, než…“

„Takže jsi ji zabil!“

Upřeně hleděl do očí své dcery. „Dal jsem jejímu životu smysl. Když ho znovu ztratila a sešla z cesty, zbavil jsem ji pouze její mizérie. Měl jsem místo ní něco nekonečně cennějšího. Měl jsem tebe.“

„Ďábelský způsob, jak zacházet se svou dcerou.“

Benedikt zavrtěl hlavou. „Tvoje krása mě uchvátila. Byla jsi pro mě vtělením své matky. Příliš mě ovládala smyslnost, touha po těle…“

Celesta se otočila k oknu. „Myslím, že tamti venku také touží po těle – ale trochu jinak.“ Dálkovým ovládačem zapnula vnější reflektory.

Benedikt sledoval pohyb dravců vně lodi. „Celesto, poslouchej mě. Spolu bychom dokázali obrovské věci. Máme v rukou energii, kterou se může chlubit jenom slunce…“

„Dokážu je sama.“

„Celesto, jsi moje krev. Jsem takový, jaká budeš ty; byl jsem takový, jaká jsi nyní.“

„Postrádám matku.“

„*Ultra posse nemo obligatur* – Nikdo není povinen konati více, než může.“

„Jakže, Benedikte, ty žebráš?“

„Chceš, abych to udělal?“

„Ne, na to je už pozdě. Kostky jsou vrženy, netoužím dál držet vlka za uši.“ Opět mu setřela krev z očí. „Pokud s tebou nedokážu skoncovat teď, mohlo by se stát, že bych se jednou ocitla v takové pozici, v jaké jsi nyní ty.“

„Zdá se, že jsem tě toho naučil příliš moc.“

„Možná jsi mně to spíš předal v genech.“

Kronosauří samec se prudce otočil a rozehnal se proti pozorovacímu oknu.

Benedikt zavřel oči. „*Majori cedo* – Potomek lepší otce. Myslím, že touhou všech rodičů je vidět, jak křídla jejich dětí přesahují přes okraj hnízda.“

„V tom případě se můžeš dmout hrdostí.“

Otevřel oči a uviděl stín blížící se z hlubiny. „Myslím, že bys měla jít.“

Celesta se otočila k oknu. Rychle se sehnula, políbila Benedikta na rty a doběhla k přístupové šachtě.

„Celesto?“

„Ano… otče?“

„Uvidíme se v pekle.“

Rychle sestoupila po několika stupních a zavřela nad sebou poklop. Po pravé straně byla sada tlačítek, jimiž se aktivoval nouzový příklop oddělující pozorovací palubu od zbytku lodi. Celesta vyťukala svůj bezpečnostní kód.

Vzápětí jí nad hlavou zahučel hydraulický mechanismus a poklop přístupové šachty překryla titanová deska těžká tři tuny.

Benedikt stále hleděl do hlubiny. Zdálo se, že karmínově rudé oči se zvětšují. Ze tmy vyrostla krokodýlí hlava s široce rozevřenými čelistmi.

Po strašlivém nárazu následovala exploze skla. Tlak vody okamžitě roztrhl Benediktovi lebku. Vzápětí se zbortila kopule *Benthosu* a útočícího kronosaura pohřbilo dvanáct tisíc tun titanu. Ze zploštělé horní paluby, která vypadala, jako by ji svou patou rozdrtil samotný Bůh, se vyvalil obrovský oblak bublin, trosek a krve.

Loď ještě chvíli rezonovala ostrým skřípotem, jak se trup vyrovnával s novým rozložením tlaku.

„Proboha, co se stalo?“ křičel Prokovič.

Celesta čekala, až hluk dozní. „Kronosaurus prorazil okno na pozorovací palubě. Benedikt je mrtvý.“

Přiběhl jeden z techniků. „Slyšíte to praskání? Vnější obal pracuje. *Benthos* může každým okamžikem implodovat.“

Celesta se obrátila k Prokovičovi. „Vlade, je *Prometheus* naložený?“

„Ano, ale je tu ještě jiný problém. Sonar detekoval obrovského živočicha, který se pohybuje přímo k nám. Teď je od nás třináct kilometrů na sever, ale během osmnácti až dvaceti minut může být tady. Nevíme, co to je, ale je to obrovské, nejméně dvacet metrů dlouhé.“

Meg…

„Za jak dlouho můžeme *Benthos* opustit?“

„Za deset minut. Ale to není všechno. Z *Goliáše* hlásí, že v Abyss Glideru je na cestě k nám Jonas Taylor.“

„Jonas? No to je skvělé! Je Terry pořád v hangáru?“

„Ano.“

„Kontaktuj se s *Goliášem*. Řekni jim, ať mě přes *Williama Beeba* spojí s Jonasem. Dej mi hovor do velínu hangáru a za deset minut se sejdeme na palubě *Promethea*. Uvědom posádku. Opouštíme *Benthos*.“

Jonas obklopený temnotou napjatě zíral do vířící hlubiny. Byl promočený studeným potem. Útroby mu svírala zlá předtucha a v ústech cítil nakyslou chuť strachu.

Náhle se kdesi pod ním objevila neurčitá bledá zář. Světlo

pomalu kroužilo. Jonas bojoval s pokušením ponorku otočit a vrátit se.

Ze tmy se vynořila hlava. Rozevřené čelisti, dvě řady děsivých zubů…

Jonas zamrkal – opět zíral do prázdné tmy. Chvějící se rukou si utřel pot z očí. „Začínáš mít halucinace," řekl sám k sobě nahlas. „Musíš si zachovat soustředění, být bdělý…"

Náhle ho ohlušil příval děsivého hukotu. Náraz tlakové vlny vrhl ponorku stranou, jako by to byla dětská hračka.

Jonas se chytil za hlavu. Chvíli neslyšel nic než zvonění a pískání.

Obrovská imploze – to musel být Benthos. *Bože, ne…*

Srovnal ponorku a znovu obrátil její nos dolů.

Teprve po několika minutách zvonění v uších ustalo a obnovil se mu sluch.

„Jonasi, ohlas se…"

Zapnul rádio. „Masao, ten výbuch…"

„Slyšeli jsme ho, ale Celesta Singerová říká, že *Benthos* pořád drží."

Díkybohu…

„Chce s vámi mluvit o Terry."

„Spojte mě s ní."

Po chvíli, kdy se ze sluchátka ozývaly jen statické poruchy, zaslechl Celestin hlas. „Jonasi, slyšíte mě?"

„Mluvte."

Celesta zapnula externí reproduktory, aby jejich rozhovor slyšela i Terry.

„Jonasi, na *Benthosu* došlo k dalšímu neštěstí. Jsme nuceni loď okamžitě opustit. Benedikt je mrtvý. Viděla jsem také, co zbylo z Terry. Miláčku, nechtějte slyšet, co…"

„Chci se přesvědčit sám."

Terry zaslechla Jonasův hlas a začala ze všech sil volat jeho jméno.

Celesta se ve zvukotěsné kabině usmála. „Jonasi, vím jak je pro

vás důležité mít jistotu. Chcete žít dál a já vám v tom pomohu. Teď mě dobře poslouchejte. Ve spodní palubě *Benthosu* je velký hangár. Nad vstupními vraty je detektor, který reaguje na pohyb. Přepnu ovládání na automatiku. Stačí, když pod vraty proplujete a spustí se vstupní procedura. Trvá pět minut, než se hangár zaplaví. Pak se vrata otevřou. Jakmile vplujete dovnitř, vrata se opět automaticky uzavřou, hangár se vyčerpá a obnoví se v něm normální tlak. Rozuměl jste?“

„Rozuměl.“

„Jonasi, tohle je pohnutý okamžik – vy jste ztratil Terry, já zase Benedikta. Vy však víte, že vás miluju, a pokud budete chtít, budu jen vaše…“

Jonas rádio vypnul.

Celesta zapnula automatiku vstupního systému, vyšla z velínu a jeho dveře zajistila zevnitř. Pak přistoupila k Terry sedící se svázanýma rukama na podlaze.

„Jak je vám po těle, když víte, že to bude váš manžel, kdo vás zabije?“

„Táhněte k čertu!“

„Nebuďte zlá, moje milá. Mluvíte s Jonasovou budoucí manželkou. Myslím, že hned, jak zemřete, se spolu pokusíme založit rodinu…“

Terry vyskočila na nohy.

Celesta ji znovu srazila na podlahu. „Jednu kočičí rvačku denně snesu, ale víc ne. Jen tak pro vaší informaci, Benedikt je opravdu mrtvý. Nesnažte se ronit pro něho krokodýlí slzy, už je na cestě do pekla. A vám přeju příjemnou smrt.“

Terry čekala, až za sebou Celesta zavře dveře. Pak se převalila na záda, svázané ruce protáhla pod zadkem a po několika pokusech se jí podařilo provléct je pod skrčenýma nohama dopředu. Se zoufalým odhodláním se zahryzla do elektrického kabelu, kterým byla spoutaná. Nedovedla si představit, že by měla zemřít v okamžiku, kdy se v otevřených vratech objeví Jonasova ponorka. Byla to děsivá představa, s níž se odmítala smířit. Zbývalo jí jen pár minut.

Celesta sestoupila do *Promethea* a Prokovič za ní utěsnil poklop velitelské věže. Ponorka byla přecpaná lidmi – všichni stáli na pytlech naplněných tunami manganových pecek.

„Je loď připravená k vyplutí?“ zeptal se kapitán ponorky. „Ano, pane.“

„Odpojte zajišťovací ramena.“

„Provedu, pane. Zajišťovací ramena odpojena!“ *Prometheus* klesl ke dnu jako kámen. „Odhoďte veškerou zátěž! Zapněte motory na plný výkon!“ Ponorka se vyrovnala a její příď se zvedla. „Proč to jde, k čertu, tak pomalu?“ zeptala se Celesta. „Jsme přetížení,“ odpověděl kapitán. „Ale jakmile se zvedneme, mělo by to být okay.“

Jonas zapnul vnější reflektory a napjatě hleděl do vířícího kalu oddělujícího hydrotermální vrstvu od chladné vody. Srdce cítil až v krku. Napínal zrak, ale neviděl nic než temnotu.

Okay, Jonasi, zatím žádná bílá zář…

Zatlačil řídicí páku a vedl Abyss Glider mrakem rozptýlených sedimentů.

Náhle měl pocit, jako by ponorku začalo cosi strhávat dolů. O chvíli později vstoupil Abyss Glider do Ďáblovy díry a začal si razit cestu mezi jejími proudy.

Jonas zapnul sonar a zjistil polohu *Benthosu.* Sotva nastavil nový kurs, zpozoroval, že nalevo v dálce před ním stoupá ze dna zář reflektorů. Uvědomil si, že to musí být *Prometheus* a zamířil k němu. Na obrazovce sonaru se objevila červená tečka označující polohu ponorky.

Náhle se však na sonaru objevily další tečky. Jonasovi se prudce zrychlil tep. Nové objekty se pohybovaly mnohem rychleji než ponorka, a i když je stále halila tma, jejich chaotické víření v prostoru jasně prozrazovalo, o koho jde.

Kronosauři!

Jonas zadržoval dech. Hleděl upřeně do tmy, ale neviděl nic.

Tečky na obrazovce se přibližovaly. Zdálo se, že ho kronosauři zaregistrovali.

Jedna obluda se k němu blížila zezadu, druhé dvě kroužily po pravé straně.

Jonas mířil nejvyšší rychlostí k *Prometheovi.*

Jeden z kroužících tvorů náhle ostře změnil směr, jako by mu chtěl odříznout přístup k ponorce.

Bestie – dostaly mě! Hrdlo mu sevřel pocit tísně. Nejenže kronosauři byli větší a rychlejší než jeho plavidlo, ale projevili se jako inteligentní lovci, kteří si dokáží rozdělit úlohy. Jonas zatlačil na řídicí páku a zamířil proti tvoru, který ho blokoval. Neustále přitom sledoval údaj na ukazateli VZDÁLENOST CÍLE.

Devadesát metrů…

Nad kuželem světla vycházejícího z *Promethea* se objevila temná silueta.

Třicet metrů…

Nahmatal tlačítko zapínání vnějších reflektorů.

Patnáct metrů…

Teď!

Tmu prorazil oslepující kužel. Vzápětí Jonas strhl ponorku stranou a proletěl v těsné blízkosti kolem konsternovaného kronosaura.

Než stačil zareagovat, větší z obou bestií se k němu přiblížila zezadu, potom se však prudce otočila a zmizela.

Tečky na obrazovce se začaly vzdalovat na jih.

Jonas věděl, proč kronousauři zmizeli. S divoce bušícím srdcem zíral do tmy a čekal, kdy se objeví bílá zář.

Vlevo ho minul *Prometheus.* Loď pomalu stoupala vzhůru a brázda, kterou za sebou zanechávala, na chvíli strhla malou ponorku za sebou. Jakmile měl Jonas reflektory *Promethea* za zády, uviděl ve tmě v dálce blikat světla *Benthosu.* Podmořská základna spočívala asi dvě stě padesát metrů od něho v temnotě mořského dna.

Napravo se konečně objevila hrozivá bílá zář. Sto dvacet metrů. Světlá skvrna se rychle blížila.

Jonas zamířil k *Benthosu.*

Megalodon vstoupil na bojiště – jeho smysly zaregistrovaly dokonce několik velkých kořistí. Jeden druh citlivých buněk zaznamenal tlukot srdcí kronosaurů, zatímco smyslová čidla soustředěná v jeho postranní čáře rozlišila vibrace generované dvojicí pohonných jednotek Abyss Glideru.

Oba tyto vzruchy však megalodon ignoroval. Jeho zajímal ten největší a nejpomaleji se pohybující objekt.

Celesta napjatě hleděla kulatým okénkem a s bušícím srdcem čekala, kdy se ve tmě objeví bílá skvrna.

„Megalodon se rychle blíží," hlásil operátor sonaru. „Vzdálenost tři sta metrů…"

Celesta spatřila bílou zář. „Zatraceně! Kapitáne, dělejte něco!"

Vztekle odstrčil její ruku. „A co tak asi? Mám snad vyházet posádku?"

„Dvě stě padesát metrů…"

Celesta se obrátila k Prokovičovi. „Vlade…"

„Už je pozdě," zašeptal. „Za chvíli všichni zemřeme. A kvůli čemu? Kvůli hromadě zatracených kamenů!"

Opět se objevily dvě červené tečky. Kronosauři vyrazili ze dna. Z jejich pohybu Jonas poznal, že mu chtějí odříznout cestu k *Benthosu.*

Zaklel, prudce otočil Abyss Glider o sto osmdesát stupňů a zamířil nahoru k *Prometheovi.*

„Zatraceně…"

Uviděl megalodona. Žralok se blížil k velké ponorce. Začal kroužit, což znamenalo, že brzy bude následovat útok.

„Jonasi, slyšíte mě?"

Jonas zapnul rádio. „Slyším i vidím, Celesto."

„Jonasi, prosím vás, máme na palubě dvacet lidí. Nemohl byste tu bestii odlákat pryč – alespoň do doby, než se dostaneme nad hydrotermální vrstvu?"

Prudký náraz vrhl *AG-2* bokem.

Jonas chvíli bojoval, aby nad ponorkou získal kontrolu. Přes průhledný kryt nosu na něho hledělo krvavě rudé oko.

Zatočil ostře doprava.

„Jonasi…“

„Moment, teď mám plné ruce práce!“

Ze tmy se vynořil dospělý kronosaur.

„Zatraceně…“ Jonas strhl ponorku do ostrého oblouku a těsně unikl čelistem, které už už chňapaly po ocasním křidélku.

Oba kronosauři pokračovali v kroužení a udržovali Abyss Glider mezi sebou. Jonas poznal, že takhle se jich nezbaví, a obrátil nos ponorky přímo nahoru. Doufal, že se zachrání v kuželu reflektorů *Promethea*.

Celesta vykřikla hrůzou.

Drtivý náraz megalodonova nosu do přídě vrhl ponorku stranou. Motory zoufale zavyly, jak se snažily zabránit, aby se loď nepřetočila.

Megalodon dál kroužil kolem objektu, ve kterém cítil kořist.

Operátor sonaru utřel z obrazovky kapky potu. „Sto osmdesát metrů ke stropu – blíží se k nám Taylor!“

Jonas mhouřil oči před oslepujícími reflektory *Promethea*.

Oba kronosauři se náhle útoku vzdali a zmizeli.

Jonas ještě chvíli mířil vzhůru, pak ponorku naklonil a širokým obloukem se vracel k *Benthosu*.

Znovu napjatě pátral pohledem, kde se objeví zlověstná bílá zář, ale kvůli jasným světlům *Promethea* toho moc neviděl. Ve chvíli, kdy velkou ponorku míjel, vynořila se přímo před ním ze tmy obludná hlava. Opět se před ním objevilo to, co viděl tisíckrát ve svých snech – široce rozevřené čelisti a za nimi vábivá černá prázdnota.

Jonas vykřikl a strhl řídicí páku k sobě a doprava. Pozdě.

Špičky pilovitých zubů chňaply po prostředním stabilizačním křidélku na levé straně a čistě ho oddělily od trupu.

Poškozený Abyss Glider se začal nekontrolovatelně otáčet kolem podélné osy.

Megalodon vyrazil za unikající kořistí.

Jonas stlačil řídicí páku a namířil nos ponorky dolů, aby žralokovi unikl. Vzápětí uviděl, že se řítí přímo proti oběma kronosaurům stoupajícím ze dna.

Vyděšení mořští plazi vystřelili z dosahu zubů svého obrovského nepřítele a širokým obloukem se vrátili ke dnu, kde chtěli na unikající kořist počkat.

Celesta viděla, že Abyss Glider zmizel kdesi dole ve tmě sledovaný megalodonem. „Kolik zbývá k hydrotermálnímu stropu?“

„Mohli bychom tam být během dvou minut,“ řekl Prokovič. Sklonil se nad obrazovkou sonaru. „Vypadá to, že s vaším přítelem je amen.“

„*C’estla vie*. Počkej… Zatraceně – a co Terry?“

„*Benthos* přišel implozí o kopuli, která rozkládá tlak vody do stěn. Teď ale všechen spočívá na ploché podlaze pozorovací paluby. Zaručuju vám, že ta to nevydrží ani dvacet minut.“

Celesta se usmála a přepnula rádio na vysílání. „Jonasi, moje lásko, doufám, že mě slyšíte. Díky za pomoc. Slibuju, že vám nechám postavit krásný náhrobní kámen.“

Jonas její žvásty ignoroval, měl příliš práce, aby udržel poškozený Abyss Glider pod kontrolu.

Megalodonův nos udeřil jako kladivo do ocasní části ponorky. Interiérem kokpitu na okamžik zableskla žralokova bioluminiscentní zář. Abyss Glider se slepě řítil proti temnému dnu hlubiny.

Z rádia se dál ozýval hlas, který mu hrál na nervy.

„Jonasi, buďme k sobě upřímní. Přiznejte, že jste měl chuť se se mnou milovat – pamatujete, tenkrát v noci v mé kajutě.“

Pomocné motory…

Jonas zaťal zuby a snažil se dosáhnout na páku.

Ze dna se vynořila obrovská kronosauří samice a vyrazila, aby

svému nepříteli ukradla kořist.

„Přísahám, Jonasi, že by to bylo veliké. Vsadím se, že něco takového jste ještě nezažil. Zamiloval byste se do mě…“

Megalodon ucítil, že k jeho kořisti se řítí kronosaurus, rozevřel čelisti a chňapl po ocase Abyss Glideru.

„… a nemusel jste zemřít. Musí to být pro vás hrozné, přitom Terry v *Benthosu* čeká, až ji přijdete zachránit.“

„Cože? Terry je živá – a vy jste ji nechali tam dole…“

„Ano, ještě je živá, ale jakmile se k ní přiblížíte, zemře.“

„Zatracená děvko!“

„Moc bych si přála vidět vaše shledání. Jonasi, miláčku, obejměte její mrtvolu za mě.“

Jonas slyšel, jak se posádka *Promethea* směje. Cítil, že v něm narůstá zběsilý vztek. Otočil pákou na ovládacím pultu a zapálil pomocné motory.

AG-2 vystřelil před megalodonovými čelistmi jako torpédo.

Ponorka se mihla kolem ohromené kronosauří samice vzhůru. Megalodon se máchnutím ocasu otočil a vyrazil za ní.

Jonas zapnul rádio. „Hej, Celesto, řekla jste si o to. Teď se zase vsadím já, že něco takového jste ještě nezažila!“

Snížil rychlost na polovinu a čekal, až ho megalodon dostihne.

Celesta hleděla na obrazovku sonaru, jako by nechtěla věřit svým očím. Malá tečka následovaná větší – obě se velkou rychlostí blížily k nim.

„Jděte k čertu, Jonasi!“ Chytila Prokoviče za ruku. „Jak daleko zbývá k hydrotermálnímu stropu?“

Zvenku se ozval lehký hluk – na vnější plášť začaly narážet saze vyvržené černými komíny.

„Buďte bez obav,“ odpověděl s úsměvem. „Už jsme v něm.“

Viditelnost se silně snížila. Celesta zadržela dech a stále hleděla okénkem ven. Za dvacet vteřin se ocitnou v ledové vodě a pak už budou v klidu stoupat ke *Goliášovi.*

Posádka začala tleskat, napětí v kabině se uvolnilo. Celesta se usmála a sáhla po rádiu. „*Da svidánija*, Jonasi, můj drahý…“

Jonas zvýšil rychlost a následoval *Promethea* do vrstvy sazí. Ohlédl se dozadu – bílá zář letěla těsně za ním jako ocas komety. Po několika vteřinách prorazil neprůhlednou vrstvu a ledovou vodou zamířil k pomalu stoupajícímu *Prometheovi.* Začal kroužit kolem.

„Hej, Celesto, našel jsem megalodona. Kde ho chcete mít?“

Celesta se otočila k okénku. Z hydrotermální vrstvy se vynořila obludná bílá hlava. V tu chvíli jí myslí bleskla poslední otcova slova: *Uvidíme se v pekle…*

Jonas počkal, až se megalodon přiblížil k *Prometheovi* na padesát metrů, pak udělal prudký obrat o sto osmdesát stupňů a sklonil nos Abyss Glideru zpět ke dnu.

Celesta zírala jako uhranutá ven. Viděla, že bílá obluda rozevírá čelisti a vrhá se do míst, kde se pod trupem lodi nacházela sférická observatoř.

Ozvalo se děsivé skřípění. Ponorka přestala stoupat. Motory kvílely v marném úsilí překonat obrovskou zátěž, která se na loď pověsila.

Megalodon divoce škubal hlavou a třásl svým obrovským sokem, jako by to byl pouhý lvoun. V tu chvíli se kdesi zajiskřilo. Přetížená elektrocentrála vypadla a loď se ponořila do tmy.

Ozvaly se zděšené výkřiky. V naprosté tmě létali lidé od jedné stěny ke druhé jako hadrové loutky.

Prokovič se při prvním otřesu zvrátil dozadu, chvíli byl smýkán po podlaze, a nakonec skončil na hromadě zmítajících se těl v kopuli observatoře. Narazil čelem na sklo. Jakmile se vzpamatoval, pohlédl přes sklo ven a vyrazil ze sebe výkřik hrůzy.

Červená nouzová světla ponorky ozářila vnitřek obrovské růžové tlamy svírající kopuli v drtivém stisku.

Celesta tiskla tvář k okénku. Hleděla dolů pod loď, kde se bílá obluda pokoušela zuby rozdrtit sférickou observatoř.

Náhle před ní vyvstala tragédie jejího života.

Uprostřed výkřiků hrůzy, obklopená chaosem a tmou se rozplakala. Nezlomil ji strach, ale pocit prázdnoty své vlastní existence.

Jakmile megalodon zjistil, že se do své kořisti nedokáže zakousnout, začal škubat hlavou ze strany na stranu, aby observatoř utrhl od trupu.

Okraj titanové desky zapraskal a uvolnil se…

V kratičkém neskutečném okamžiku se zdálo, jako by se *Prometheus* stáhl do středu své vlastní gravitace.

Pak už Celestinu bolest navždy utlumila exploze oslňujícího světla.

Jonas se slepě řítil dolů. Ve strachu, aby se neroztříštil o dno Hlubiny, vypnul pomocné motory, pak prudce stáhl řídicí páku a navedl Abyss Glider na povlovnější klesání.

Ponorku vyrovnal asi deset nebo dvanáct metrů nad dnem. Ve světle reflektorů se objevil les černých komínů.

Zaťal zuby a začal se s obtížně ovladatelným strojem proplétat mezi kouřícími jícny, které jako by proti němu jeden za druhým vyskakovaly ze tmy. Náhle zaúpěl – Abyss Glider se otřel o tyčící se vrchol jednoho z hydrotermálních jícnů a ve zlomku vteřiny přišel o zbývající prostřední stabilizační křidélko.

Jonas musel vynaložit veškeré své pilotní umění, aby ponorku srovnal. Pak ji převrátil dnem vzhůru a pokračoval dál ve větší výšce nad kouřícími komíny.

Náhle před sebou spatřil strašidelně červená světla a vzápětí impozantní temný obrys. Byl tak obrovský, že za ním nemohlo být nic jiného než *Benthos.*

Na sonaru se objevily dvě tečky a rychle se blížily.

Terry se podařilo uvolnit zuby první uzel a po několika minutách horečného úsilí rozpletla elektrický kabel na rukou natolik, že ho mohla stáhnout ze zápěstí. Právě v tu chvíli zaslechla zvuky, které jí nahnaly husí kůži – prostorem znělo kovové praskání a skřípění přetíženého vnějšího obalu. Věděla, že mezi titanovými pláty vznikají první mikroskopické netěsnosti a trhliny, nová slabá místa, která nesmírný vodní tlak vzápětí využije k další postupné destrukci, až nakonec…

S ohlušujícím rachotem implodovala paluba B.

Ještě nedozněl Terrin zoufalý výkřik, když se v dalším rachotu zhroutila paluba C.

O zlomek vteřiny později se aktivoval nouzový systém, jehož hydraulický mechanismus uzavřel strop paluby D dvaceti tunami titanových plátů a zabránil tak, aby se zbytek lodi nezbortil jako domeček z karet.

Terry přivřela oči a se zatajeným dechem poslouchala děsivé praskání, které se všude kolem ní ozývalo. Před očima jí vyvstal obraz zmrzačených těl posádky *Epimethea* vířících v zaplaveném hangáru. Zmučený mozek rezignoval. V naprosté beznaději klesla na podlahu, stočila se do klubíčka a čekala, až přijde její poslední chvíle.

Jonas kroužil kolem *Benthosu* a hledal vstup do hangáru. Konečně uviděl modrý paprsek. Jakmile Abyss Glider přeťal jeho dráhu, spustil se automatický vstupní systém.

Terry vyskočila na nohy. Srdce jí bušilo až v krku. Řadou průtokových regulátorů v podlaze začala do hangáru proudit mořská voda. *Ach bože, teď umřu – teď umřu.…*

Šílenost toho okamžiku byla zdrcující. Přiskočila ke dveřím, chvíli jimi cloumala, pak vyrazila výkřik plný zoufalství a beznaděje a začala se brodit vodou ke vzdálenému konci hangáru.

Zůstala stát. Chvěla se po celém těle hrůzou, co bude následovat. Voda kolem ní stoupala. Náhle si uvědomila, že zírá na řadu robotů UNIS.

Pak jí hlavou bleskla fantastická myšlenka. Vší silou vůle přinutila mozek k soustředění.

Vnější plášť robotů tvořil válcovitý trup z titanového plechu, který chránil přístroje uvnitř před vodním tlakem. Kdyby se jí podařilo některý otevřít a vlézt dovnitř…

Zkusila příklop prvního robotu a zjistila, že je zajištěný. Uvědomila si, že speciální nástroj na jeho odjištění je ve velínu.

Voda jí dosahovala už nad kolena.

„Bože, prosím tě…“

Brodila se od jednoho robotu ke druhému šílená strachem. Pak pohlédla na příklop posledního UNISU.

Jonas udržoval Abyss Glider na místě a čekal, až se otevřou těžká titanová vrata.

Dvě tečky na obrazovce sonaru se zvětšovaly.

Jonas přejížděl nervózním pohledem po ocelově šedém trupu *Benthosu,* který byl v mdlém červeném světle sotva vidět. „Zatraceně, proč to tak dlouho trvá?“

Po dně, přímo pod osvětleným břichem *Benthosu* proklouzl temný stín. Zpod lodi vyjela krokodýlí hlava dospělého kronosaura.

Terry vykřikla radostí. Někdo, kdo s robotem naposledy pracoval, se neobtěžoval hermetický příklop zajistit.

Po pás ve vodě začala otáčet víkem proti směru hodinových ručiček. V duchu děkovala technikovi, jehož zapomnětlivost jí nyní dala alespoň nepatrnou naději na záchranu.

Sotva víko jen trochu uvolnila, vyvalil se zevnitř odporný puch.

Pokračovala v otáčení, ale puch ji téměř dusil. *Že by mrtvá krysa?* Konečně bylo těžké víko volné. Oběma rukama ho zvedla, ale vzápětí musela couvnout, aby se nezalkla.

Odvrátila se pryč, zhluboka se nadechla a sáhla dovnitř. Nahmatala jakýsi vak z hrubé plachtoviny.

„Co to, k čertu, může být?“

Protože se jí nedařilo vak zvednout, vylezla nahoru a odtáhla víko na stranu. Se zadrženým dechem znovu sáhla dovnitř. Musela napnout všechny své síly, aby vak vytáhla a shodila do vody.

Cítila, že jí praská v uších – tlak vzduchu v hangáru se rychle zvyšoval.

Slezla do vody, která jí nyní sahala až téměř k hrudi, a vysypala obsah vaku.

Z úst se jí vydral výkřik hrůzy. Z vaku do vody vyklouzla

zohavená mrtvola Heatha Williamse. Začala se dávit.

Po chvíli se vzpamatovala, odhodila uříznutou hlavu a vrhla se zpět k robotu. Vstupní otvor vyčníval už jen asi patnáct centimetrů nad hladinu. Vylezla nahoru, spustila se dovnitř a vykřikla zoufalstvím.

Vnitřní prostor robotu byl příliš malý, aby se do něho mohla vtěsnat!

Jonas vyrazil kolem *Benthosu,* ale kronosaurus mu byl v patách.

Zatraceně… kde je ten druhý?

Obrovský plaz nemohl v tak těsné blízkosti trupu manévrovat jako jeho mnohem menší kořist, proto chňapl čelistmi po jejím ocase, aby se ho zachytil.

Jonas mrkl vpravo a na zlomek vteřiny zachytil svit dračího oka. Děsivá tlama se rozevřela, čelisti delší než samotný Abyss Glider se roztáhly a odhalily dvě řady smrtících kuželových zubů.

Kronosaurus trhl hlavou na stranu a znovu chňapl po unikající kořisti.

Jonas prudce přitáhl řídicí páku a strhl ponorku do kolmého stoupání. Vteřinu potom se kolem trupu z druhé strany vynořil menší kronosaur.

Jonas vystoupil nad zborcenou kopuli *Benthosu* a znovu se obrátil dolů k vratům hangáru.

Terry vtiskla prsty za rozměrný hlavní panel a začala jím cloumat, aby ho utrhla a vyhodila ven.

Do robotu začala vtékat voda.

Terry se zapřela nohama do stran a v posledním zoufalém vypětí škubla. Vzápětí bolestivě narazila hlavou dozadu – panel konečně povolil.

Rychle vyhodila masivní desku ven, sáhla po titanovém poklopu a usadila ho na místo.

V naprosté tmě zkroucená v úzkém prostoru začala víkem otáčet a utahovat závity. Věděla, že když není víko jištěné vnějším

hermetickým příklopem, musí ho dotáhnout tak, aby dokonale těsnilo, jinak by si voda pod obrovským tlakem našla cestu dovnitř a dříve než by ji udusila, rozdrtila by každou buňku jejího těla.

Po několik zoufalých chvil voda stále crčela dovnitř.

Další tři otáčky… a nastalo ticho.

Terry ještě chvíli otáčela víkem a snažila se ho utáhnout, jak nejvíc to šlo. Neustále musela přemáhat dávení, protože v těsném prostoru stále přetrvával odporný puch hnijícího masa. Když už nedokázala víkem ani pohnout, opřela se vyčerpaně dozadu a lapala po dechu. Byla zavřená v dusivé tmě úzkého prostoru, který se klidně mohl stát její rakví.

Náhle zaslechla tlumený zvuk hydrauliky. Obrovská vrata hangáru se začala otevírat.

Terry se prudce zrychlil dech. Teď to přijde! Sevřela hlavu v dlaních a čekala, až ji drtivý tlak vody zahubí.

Zvuk hydraulicky ovládaného mechanismu ustal.

Terry Taylorová se rozvzlykala. Zavřená ve tmě v těsném pouzdru víc než jedenáct kilometrů pod hladinou Pacifiku si uvědomila, že nebýt posledního zoufalého činu vedeného pudem sebezáchovy, její život by skončil.

Abyss Glider se vznesl nad zborcenou kopuli *Benthosu*, ale zezadu opět zaútočil kronosaur. Jonas sklonil nos ponorky dolů podél protější strany trupu. Vzápětí zahlédl nalevo pod lodí slabé světlo.

Vrata hangáru jsou otevřená!

Proletěl v těsné blízkosti trupu *Benthosu* a už se chystal prudce otočit, když spatřil, že zpod lodi proti němu vyrazil menší kronosaur. Jonas se vzdálil od trupu a potom namířil ponorku přímo proti vyplouvající bestii. V posledním zlomku vteřiny však loď strhl do inverzního výkrutu a vplul otevřenými vraty do hangáru.

Abyss Glider se dvakrát šikmo odrazil od vzdálené stěny, než Jonas stačil přitáhnout řídicí páku, strhnout ponorku do co

nejutaženější zatáčky, a nakonec zpomalit tak, že se vznášela na místě.

Než se však stačila vrata hangáru zavřít, vplul dovnitř menší z obou kronosaurů a odhodil Abyss Glider stranou. Obluda vyplňovala téměř celý vnitřní prostor.

Abyss se převrátil dnem vzhůru a narazil do řady robotů.

Ve chvíli, kdy se kronosaurus v těsném prostoru natahoval po kořisti, se vrata hangáru zavřela.

Jonas visící hlavou dolů v popruzích se mohl jen bezmocně dívat, jak obluda otevírá tlamu a natahuje se po něm.

Náhle Jonas vyjekl děsem – odkudsi vyplulo bezhlavé tělo.

Kronosaurus jediným sklapnutím čelistí mrtvolu pohltil a zuby ji rozdrtil na kaši.

Jonas zavřel oči. Prostorem hangáru vířila krev a cáry shnilého masa.

Teprve hučení hydraulických pump ho přimělo, aby oči opět otevřel.

Kronosaurus přitiskl hlavu těsně k průhlednému nosu ponorky a zíral svým rudým okem dovnitř.

Jonas se zoufale snažil vymanit z popruhů, protože netvor mohl každým okamžikem nos ponorky uhryznout.

Pak se však stalo cosi neuvěřitelného. Místo aby kronosaurus rozdrtil zuby vnější plášť Abyss Glideru, začal se zmítat a jeho tělo se zachvívalo v křečích.

Jonas si uvědomil, že hladina vody v hangáru klesla.

Změna tlaku!

Kronosaurus se ještě několikrát pokusil ztěžka pozvednout, pak sebou naposledy škubl a pod svou vlastní váhou se zhroutil. Ze všech otvorů jeho těla vytryskla krev.

Jonas se konečně vymanil z popruhů. Po kolenou prolezl do zadní části ponorky, odjistil poklop a vysoukal se ven. Chvíli se musel snažit, aby se vůbec udržel na nohou.

„Terry!“ Rozhlédl se a znovu několikrát vykřikl jméno své ženy. Pak uviděl na vzdálené stěně hangáru cosi, co připomínalo režijní místnost ve studiu. Vyrazil tím směrem, ale vzápětí upadl

na kluzké podlaze. Sotva vstal, uvědomil si, že pokud se tam chce dostat, musí přelézt mrtvou obludu. Stoupl na její zadní ploutev a opatrně se opřel rukama o slizkou hnědou kůži pokrytou šupinami.

Terry křičela, co jí síly stačily, ale uzavřený prostor UNISu ztlumil zvuk natolik, že ji Jonas neslyšel. Věděla, že se musí dostat ven. Otočila se a zoufale se snažila odšroubovat víko průlezu. Hruď se jí těžce zdvíhala, jak bojovala o vzduch. Uvědomila si, že se dusí. Náhle se jí začal zmocňovat zvláštní pocit – zdálo se jí, jako by temnota kolem ní vířila. Pak se v bezvědomí zhroutila dopředu.

Jonas vrazil ramenem do zavřených dveří velínu. Když poznal, že jsou dostatečně pevné, aby mu odolaly, rozběhl se k vodotěsným dveřím vedoucím do vnitřních prostor *Benthosu.* I ty však byly zajištěné.

Nad ním se ozývalo skřípění a praskání kovu. Děsivé zvuky se rozléhaly celou lodí.

Náhle ho přemohl pocit naprostého zoufalství. Terry nebyla k nalezení a svůj vlastní život mohl počítat na pouhé vteřiny. Přelezl zpátky přes mrtvého kronosaura a začal hledat pistoli, kterou mu dal Harry Moon.

V tu chvíli si všiml, že na podlaze leží ovládací pult vytržený z UNISu.

Chvíli na něj nechápavě hleděl, pak mu hlavou bleskla vzrušující myšlenka. Proč mu Celesta dovolila dostat se do *Benthosu,* když byla Terry opravdu živá? Co mínila tím, že ji zabije on sám?

Celesta chtěla, aby vstoupil do hangáru. Ale proč? Přece aby spustil mechanismus napouštění vody. Někde tu musela Terry zavřít!

Zoufale se rozhlížel po hangáru, potom se rozběhl k řadě robotů. Opět chvíli bezradně zíral na zajištěné poklopy a utržený ovládací pult.

Pohlédl na posledního robota v řadě a najednou mu svitlo.

„Terry, ach, bože – Terry!“

Chytil víko a začal ho odšroubovávat.

„Terry, slyšíš mě?“

Zdvihl víko a odsunul ho na stranu. Rychle se naklonil do průlezu – v stísněném prostoru uviděl zhroucené tělo. Chytil Terry za bezvládné paže a vytáhl ji nahoru. Teprve teď si uvědomil, že z robotu vychází těžký mrtvolný pach.

„Bože, Terry, miláčku…“

Její tvář měla namodralou barvu. Na okamžik se ho zmocnila panika, vzápětí se však vzpamatoval… zvrátil jí hlavu dozadu a zahájil dýchání z úst do úst.

Benthos se začal otřásat jako při zemětřesení.

Jonas zkusil puls.

Slabý, ale přece jen…

Opět se vrátil k dýchání z úst do úst. Oči měl zaplavené slzami.

Konečně měl pocit, že se do Terriných tváří začíná vracet barva. Po chvíli se zakuckala a pomalu otevřela oči. Jonas se chvěl úlevou, smál se a plakal – nebyl schopen ovládnout své emoce. Teprve teď ho Terry poznala a do očí jí vstoupily slzy. Jonas ji opatrně zvedl, ale ona ho objala kolem krku a odmítala ho pustit. „Jonasi – Jonasi – tak moc tě miluju…“

„Já tebe také, Terry.“

Dlouhé vteřiny zůstali v objetí, jako by zapomněli, kde jsou.

Náhle se kdesi nad jejich hlavami ozval pronikavý zvuk – skřípění zesílilo.

„Terry, *Benthos* se hroutí. Jak se odtud dostaneme?“

„Bože, nedostaneme se odtud,“ vydechla v náhlém vystřízlivění. „Velín je zamknutý.“ Zajíkla se – teprve teď si všimla mrtvé obludy. „Proč…? Co se tomu stalo?“

„Zabil ho atmosférický tlak. Dokázala bys otevřít vrata hangáru, kdybychom se dostali dovnitř?“ ukázal na velín.

„Už jsem se o to pokoušela, ale je to nemožné.“

Jonas se rozběhl k Abyss Glideru, sáhl pod přístrojový pult a vytáhl Moonovu pistoli.

„Pojď.“ Pomohl jí přelézt mrtvého kronosaura. „Ustup trochu,

rozstřílím zámek.“

Dvěma výstřely roztříštil mechanismus zámku.

Náhle Terry uviděla kovovou trubku, kterou použila na Sergeje. Zvedla ji. Jonas vrazil trubku do těsnění a zapáčil. Jakmile se mu podařilo uvolnit škvíru, do které mohli vstrčit prsty, oba pak dveře společnými silami odsunuli tak, aby mohla Terry vklouznut dovnitř. Rychle přehlédla ovládací pult, pak stiskla tlačítko, kterým se spouštěla sekvence otevírání vrat.

Z podlahy začala tryskat voda. *Benthos* nad jejich hlavami zaskučel, jako by protestoval.

„Nemáme moc času,“ křikla Terry.

„Pomoz mi s ponorkou.“

Rychle přelezli mrtvolu a po kotníky ve vodě se přebrodili k Abyss Glideru. Zvedli loď za nos a převrátili ji dnem dolů.

„Musíme ji dotáhnout k vratům,“ řekl Jonas. Bleskově prohlédl poškozené ocasní křidélko a pohonnou jednotku.

Terry zvedla loď za okraj kýlové plochy a začala se brodit vodou, která jim stoupala k pasu.

„Terry, musím ti něco říct…“

„Prosím tě, jen ne to, že jsi s tou ženskou spal.“

Jonas se nervózně usmál. „Proboha ne…“

Skřípění nad jejich hlavami přešlo v dunivý rachot.

„Jonasi, až se vrata hangáru otevřou, *Benthos* se definitivně zhroutí. Rozdrtí nás jako…“

„Vlez dovnitř a posuň se co nejdál dopředu,“ křikl a otevřel příklop. Terry vklouzla dovnitř a posunula se do kokpitu. Její váhou se zadní část lodi zvedla, takže příklop se zvedl nad stoupající hladinu. Nyní vklouzl nohama napřed Jonas a průlez za sebou uzavřel.

Leželi vedle sebe a sledovali, jak se hangár plní a hladina vody nad jejich hlavami stoupá.

Jonas stiskl tlačítko spouštění motorů.

Nic.

„Co je?“

„Ta obluda asi poškodila trup. Zatraceně, nádrž s kapalným

vodíkem je proražená…“

„Jonasi!“

Vrata hangáru se začala zvedat.

V tu chvíli se zbortila paluba D a spustila řetězovou reakci implozí všech zbývajících palub pod ní.

Jonas sevřel páku aktivace nouzového modulu a bez váhání jí prudce trhl.

Válec z tvrzeného syntetického skla vystřelil z vnějšího trupu a vyrazil do tmy – v témže okamžiku *Benthos* implodoval. Na vteřinu ucítili, že je bortící se obrovská loď strhává zpět, ale pak je definitivně ze svého smrtícího sevření uvolnila.

Nouzový modul bez jakéhokoliv pohonu stoupal v absolutní tmě nahoru.

Terry s Jonasem se drželi v objetí a jeden druhému dýchali za krk.

„Jonasi, co jsi mi tam dole chtěl říct?“

„Že je tady megalodon.“

„Tady? V Hlubině? Ach, bože, Jonasi – tvoje sny.“

Jonas cítil, že se po celém těle chvěje.

Terry ho mateřsky pohladila po hlavě a snažila se ho uklidnit. „Co se má stát dál?“ zašeptala.

Jonas otevřel doširoka oči, ale ani teď její tvář ve tmě neviděl. „Objeví nás, když se budeme blížit k hydrotermálnímu stropu. Bude nás sledovat, pak se vynoří nad vrstvu a zhltne celý modul.“

„Třeba nás neobjeví.“

„Třeba. Terry, omlouvám se ti – za všechno. Zničil jsem naše manželství a…“

Stiskla mu ruku. „Riskoval jsi život, abys mě zachránil.“

„Raději zemřu s tebou, než bych žil bez tebe.“ Ve tmě se k ní naklonil a políbil ji.

Megalodon klouzal těsně pod hydrotermálním stropem, jeho bioluminiscentní zář vrhala na vířící vrstvu sazí duhově zbarvené reflexe. Masívní imploze *Benthosu* zahnala dravce na chvíli o kus dál, teď se však vrátil, protože jeho senzory zaznamenaly objekt

stoupající ze dna vzhůru. Megalodon mu vyrazil vstříc.

Jonas se naklonil přes navigační pult a napjatě hleděl do tmy Hlubiny. Čekal, kdy se objeví bledá zář.

Tam! Když se otočil na pravý bok, zdálo se mu, že vidí jas podobný měsíci. Nad ním pluly tmavé mraky. *Co když už zase sním? Probuď se, Jonasi!*

Srdce mu prudce bušilo.

„Co je to?“ zašeptala Terry. Ležela na zádech a měla zavřené oči.

Jonas jí pevně svíral ruku a nepouštěl ji, ani když se neurčitý jas zhmotnil v ďábelskou podobu jeho nejhoršího snu.

Modul stoupal hydrotermální vrstvou a divoce sebou zmítal ve vířících proudech. Jonas zrychleně dýchal.

Modul se vynořil nad hydrotermální vrstvou a stoupal dál ledovou vodou. Nad jejich hlavami bylo stále ještě devět a půl kilometru.

Jonas věděl, co se k nim blíží, přesto otevřel oči a podíval se. Naposledy musel pohlédnout do tváře smrti. Stiskl ruku své ženy a čekal, až se objeví svítící trojúhelníková hlava – tak jako před jedenácti lety – tak jako od té doby stokrát v jeho snech.

„Terry, miluju tě…“

Mdlá zář prorazila vířící vrstvu a rostla. Její tvar nabýval formu, nepřirozené světlo modelovalo Terrinu tvář v šedou siluetu.

Jonas se zachvěl. Útroby se mu sevřely strachem.

Terry se otočila a hleděla do hlubiny. Stále se ho držela.

Megalodonova hlava vyrůstala v mrtvém tichu z mlhy, jeho přízračná bílá kůže strašidelně svítila proti černému pozadí. Démonický škleb se rozevřel, zející tlama odhalila tmavé dásně s dvěma řadami pilovitých zubů.

Jonas se snažil nadechnout. Pohled, který se před ním otevíral, ho děsil, ale zároveň ho tak fascinoval, že se od něj nemohl odtrhnout. Zíral do bezedného chřtánu pod rozevřenou horní čelistí jako uhranutý.

Náhle se vpravo od nich mihl stín. Jonas se otočil – šokovaný hleděl na dospělého kronosaura, který se s rozevřenou krokodýlí tlamou řítil přímo k nim.

Čelisti masožravého dravce udeřily do hladkého povrchu modulu a Jonas s Terry vykřikli hrůzou. Ticho prořízl strašlivý skřípavý zvuk zubů klouzajících po skle.

Jonas sevřel Terry a pevně ji držel, zatímco jejich svět se měnil v ten nejhorší děsivý sen, jaký si jen mohli představit.

Obrovská kronosauří samice mířila s uchvácenou kořistí pryč, ale nebyla schopná ji spolknout vcelku. Na chvíli povolila stisk, aby si kluzkého tvora posunula mezi spodní a horní tesáky a mohla ho přehryznout napůl.

Jonas s Terry se zoufale drželi jeden druhého. S očima křečovitě zavřenýma čekali, až jejich malá loď sklouzne do kronosaurova zejícího chřtánu a oni strašlivě zemřou.

Jonas na okamžik otevřel oči – špičaté kronousauří zuby se leskly v matné bílé záři.

Náhle se nouzový modul z kronosaurovy tlamy vysmekl.

Jonas nevěřícným pohledem zíral, jak z boku vyrazil megalodon a svými obrovskými čelistmi chňapl po podlouhlé krokodýlí hlavě konsternovaného plaza.

„Ano! Ano! ANO!“

Kronosaurovo tělo se divoce zmítalo, ale megalodon dál drtil jeho hlavu v nepovolujícím sevření.

Zpod žralokových zaťatých čelistí tryskala temná kronosaurova krev. Pak se ozvalo děsivé zapraštění kostí a zuby svítícího dravce definitivně rozdrtily kronosaurovu lebku.

Megalodon se na okamžik zarazil a otočil hlavu za vzdalujícím se nouzovým modulem.

Jonas měl pocit, že se mu zastavilo srdce. Modlil se, aby je netvor ušetřil. Po několik nekonečných vteřin hleděl do studeného šedého oka. *Nech nás jít svou cestou…*

Konečně se obrovský žralok otočil a s mrtvým kronosaurem v zubech zamířil do Hlubiny. Ještě poslední šlehnutí ocasní ploutví a byl pryč. Jonase zalila nepředstavitelná úleva.

Opět je obklopila tma.

Jonas polykal slzy radosti. Přitiskl se ke své ženě a sevřel ji v objetí. Nouzový modul stoupal k hladině.

Jonas ležel na zádech vedle Terry, která se k němu tulila s hlavou opřenou o jeho hruď. Oba byli naprosto klidní a uvolnění. Jonas hleděl do černého moře nad sebou. Poprvé za posledních jedenáct let necítil strach. Poprvé za tu dobu se těšil na budoucnost.

Temnota nad jejich hlavami postupně přecházela do nachového a potom do temně modrého odstínu.

Terry se pohnula. Pohladil její ebenově černé vlasy. Opět upadla do spánku.

Modul se s mohutným šplouchnutím vynořil nad hladinu a začal se houpat na vlnách. Terry se posadila a zírala na rudé zapadající slunce, jako by se právě probudila z dlouhého spánku. Usmála se na svého manžela, políbila ho a znovu se k němu přitiskla.

Jonas ji jemně odstrčil, aby mohl zapnout nouzový radiomaják.

O deset minut později se na ztemnělém horizontu objevil *William Beebe.* Z lodi rychle spustili záchranný člun, do kterého usedli Masao a Mac.

„*De profundis,*“ zašeptala Terry a opět si položila hlavu na jeho hruď.

„Co to znamená?“

„Jsou to slova, která měl Benedikt na svých ponorkách. Znamená to: Z hlubin. Zřejmě je to míněno, že se vždy opět vynoří. Tak dlouho bylo mojí jedinou myšlenkou, mojí posedlostí, jak uniknout z Hlubiny. Měla jsem hrozný strach… Neustále kolem mě obcházela smrt.“ Sklonila se nad ním a šťastně se smála. „Ale ty jsi mě zachránil, Jonasi. Vytáhl jsi mou duši z hlubin. Když jsem tě uviděla, cítila jsem, že moje modlitby byly konečně vyslyšeny.“

„Moje také,“ zašeptal Jonas. Dlouho hleděl do jejích očí. „Moje také.“

Epilog

Obrovská ryba klouzala oblaky teplé vody stoupajícími vzhůru. Alabastrově bílé tělo živočicha vrhalo zvláštní zář na vrcholy černých jícnů. Kdesi vpředu se držel ve střehu potomek tvora, kterého žralok včera zabil. Samice megalodona zamířila k němu, když se však přiblížila k okraji pole hlubinných jícnů, zachvátily ji křeče, které ji přinutily změnit směr.

Hřbetní svaly se sevřely, prohnuly hřbet do tuhého oblouku a přinutily samici plavat v těsných kruzích pořád dokola. Její břicho se začalo chvět. Chvění sílilo a po chvíli obrovským bílým tělem škublo několik mohutných kontrakcí.

Ryba se zastavila, její ovidukt se rozšířil. Pak v jednom bolestném vypuzení vyšlo z těla samice mládě – tři a půl metru dlouhý, téměř pět metrických centů těžký samec, zcela hotový megalodon.

Mladý dravec švihl ocasem, proletěl podél své matky a zmizel v černé hloubce. O chvíli později přišel na svět druhý samec, tentokrát o něco menší. Mládě rozevřelo čelisti a okamžitě vyrazilo za svým bratrem.

Vyčerpané samici trvalo dlouho, než se ztěžka pohnula z místa. Okamžitě však vyrazila za svými potomky, aby tvory, kterým teprve před několika vteřinami dala život, ulovila.

Oba mladí samečci rychle zaregistrovali vibrace šířící se od jejich matky. Zrychlili a každý zamířil na jinou stranu. Po chvíli už každý sám proplouval mezi černými komíny a chuchvalci obrovský červů. To, jestli se jim podaří přežít, nyní záviselo především na jejich schopnosti unikat nenasytné matce, stejně jako hrozivým houfům kronosaurů.

Jakmile samice poznala, že své rychlejší potomky nedostihne,

zastavila se. Doširoka otevřela tlamu a v prostředí chudém na kyslík namáhavě dýchala. Přestože dokázala existovat nahoře těsně pod hladinou, musela se podrobit přírodě, která odsoudila její druh k životu v teplých vodách Hlubiny. Cítila, že už zůstane tady – pokud zde ovšem dokáže nasytit svůj věčný hlad.

Samice se vrátila ke svému původního směru a zamířila tam, kde tušila mladého kronosaura. Jednoho dne možná megalodon zabije posledního z pliosaurů a navždy roztrhne potravní řetěz, který zachovával jeho druh v Hlubině po více než sto tisíc let. Toho dne se největší zabiják přírody vrátí na povrch hnán primárním instinktem přežít – veden vzpomínkami na maso, kosti a krev.